

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DON'T
PICK
WITH
my
HEART

SARAH BLUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KALBIMLE OYNAMA

PUCKED OMEGAVERSE KİTAP 2

SARAH MAVİSİ

İÇİNDEKİLER

[Omegaverse nedir? Spotify](#)

[Çalma Listesi](#)

[İçerik Mesajı Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Sarah Blue](#)

Copyright © 2023 by Sarah Blue

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Kapak - [Maldo Designs](#)

Düzenleme - [Foxtale Editing](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

OMEGAVERSE NEDİR?

Omegaverse, insanların **biyolojilerine** dayalı bir hiyerarşide belirli bir atamaya sahip olduğu alternatif bir evrendir - **benim serimde bunlar şekil değiştiren değildir**. Siz ya bir Alfa, Beta ya da Omega'sınız. Tanımınız fizyolojinizin ve kişiliğinizin belirli özelliklerini belirler.

Alfalar agresif olma eğilimindedir, genellikle daha baskındırlar ve otorite pozisyonlarına sahiptirler. Birçok Alfa, zenginliklerini ve hakimiyetlerini artıran sürüler oluşturur. Alfaların Omegalarından faydalanma ve onları istismar etme geçmişleri vardır. Doğuştan erkek olarak atanan Alfaların penislerinin dibinde, ilişki sırasında şişen ve düğüm adı verilen etli bir halka bulunur. Bu halka onların bir Omega ile yerlerine "kilitlenmelerini" sağlar. Bir Alfa'nın düğümünü almak söz konusu olduğunda Omegalar fizyolojik olarak en uyumlu olanlar olsa da, Betalar (hatta Alfalar) pratik yaparak bir düğümü alabilir. Dişi Alfaların penisin etrafını saran ve onu içeride tutan bir kilidi vardır, dişi Alfalar ve erkek Omegalar bunun için mükemmel bir uyum sağlar. Dişi Alfalar diğer isimlerle kilitlenebilir.

Betalar günlük insanlara en yakın olanlardır. Kokuları ve duyuları Koku alma duyuları Alfa ya da Omega kadar güçlü değildir. Tanımlamalar arasında en akli başında olma eğilimindedirler.

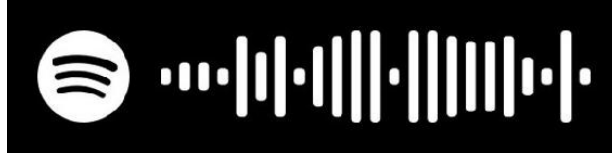
Omegalar tasarımlar arasında en yumuşak ve nazik olma eğilimindedir. Genellikle iktidar mevkilerinde bulunmazlar, ev sahibidirler ya da daha düşük mevkilerde görev yaparlar. Kokuları Alfalar için son derece tahrik edicidir. Tüm tanımlamalar arasında istismara uğrama ya da kötü muamele görme olasılığı en yüksek olan Omegalardır. Alfalar en çok Omegalarla üreme fırsatına sahiptir.

Omega'lar en doğurgan oldukları **ısı döngülerinden** geçerler. Bu dönemde ışığa, gürültüye ve kokulara karşı hassastırlar. Yumuşak kumaşlar ve dokularla dolu bir yuvanın konforuna ihtiyaç duyarlar. Vücutları kızgınlık dönemi sırasında büyük miktarda cinsel uyarıma ihtiyaç duyar ve bu birkaç gün sürebilir. Eğer Omega bir Alfa ile birlikteyse, Alfa ya da Alfaları kızgınlık dönemleri boyunca bakımlarını ve rahatlıklarını sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaktır. Bağlanmamış bir Omega olarak kızgınlık döngüsünden geçmek fiziksel sağlıkları ve bazen de güvenlikleri için tehlikeli olabilir.

Koku eşleşmeleri temelde kader eşinizdir. Başka hiçbir Alfa ya da Omega sizin koku eşiniz kadar güzel kokmayacaktır. Fizyolojik olarak birbiriniz için mükemmel bir eşleşmesiniz, bu evrende bu çok nadir bulunan bir şeydir.

Lütfen Omegaverse'imın karanlıktan ziyade daha tatlı ve kanlı bir kategoriye girdiğini unutmayın. Toplumdaki egemenlik sisteminde sorunlar olsa da kitaplarım toplumun karanlık tarafına değil daha tatlı yönlerine eğiliyor.

SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ

[Buradan İndirin](#)

Where Have You Been - Rihanna
Radio - Lana Del Ray
Fix You - Cold Play
Crawling - Linkin Park
fOoL fOr YoU - ZAYN
Captain Hook - Megan Thee Stallion
Landslide - Fleetwood Mac Chasing
Pavements - Adele
We Will Rock You - Queen
Perfect - One Direction
Electric Love - BØRNS
I Ain't Worried - OneRepublic
Eat Your Young - Hozier Never
Felt So Alone - Labrinth Ribs -
Lorde
Perfect - Alan's Morissette
I Want You - Kings of Leon
Needy - Ariana Grande
Anti-Hero - Taylor Swift
Tebrikler - Post Malone, Quavo

Seni Sevmek İstiyorum - Akon, Snoop Dogg

IÇERİK MESAJI

Pucked Omegaverse'e tekrar hoş geldiniz. Omegaverse'in ne olduğu konusunda bilgi tazelemeye ihtiyacınız varsa, lütfen 'Omegaverse Nedir' sayfasına başvurduğunuzdan emin olun. Bu kitapta birçok karakter cameosu olduğu için önce [Bir Pucked Up Pack'in](#) okunması tavsiye edilir.

İçeriğin tam listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin. <https://authorsarahblue.com/content-warnings/>

DEDİKASYON

*İç sesi kötü olan kızlara söyle, o kaltağa
çenesini kapatsın.*

PROLOGUE

GEÇEN YENİ YIL

C Şampanya açıkça hem iyiliğin hem de kötülüğün kaynağı. Yarın kendimi bok gibi hissedeceğimi bilsem de, şu anda coşkulu hissediyorum, sanki günlük hayatımda beni zorlayan tüm sorunlar

yok.

Yine de ne var biliyor musunuz?

Alexi Bandnin.

Onu yıllardır tanıyorum, bir NHL WAG'ın en iyi arkadaşıydı ve Charlotte ile kaç maça gittiğimi biliyorum. Artık ihtisasımı yaptığım ve Anders emekli olduğu için maçlara gitme sıklığım azaldı. Bu Alexi Bandnin'in her şeyini hala takdir etmediğim anlamına gelmiyor.

Bu adamı en az yüz kere sikmeyi düşündüm ama bir şey beni hep engelledi. Muhtemelen bana o muzip sırıtişıyla bakması ya da takımındaki herkesin ona bayılıyor gibi görünmesi.

Alexi'nin benim ligimin dışında olduğunu düşündüğümde değil, eğer kendimi bu uzun boylu, büyük, geleceğin gümüş tilkisine kaptırırsam, geri çekilemeyeceğimi düşünüyorum. Pek çok Alfa erkeği sürülerinde bir Alfa dişisi istemez... ama Alexi farklı görünüyor. Sanki kendine o kadar güveniyor ki başka hiçbir Alfa tehdit gibi hissetmez.

Charlotte yanıma gelip dururken şampanyasını yudumluyor. Üzerinde ışıltılı lacivert bir elbise var ve çok güzel görünüyor. Bebeği olduğu bile anlaşılmıyor. Sürüsünün her bir üyesinin, bu gece ne kadar çarpıcı görüldüğünden dolayı onu okşadığına -istemesem de- tanık oldum.

Burada bir kızın taciz edilmesi için ne yapması gerekiyor?

"Hoşuna giden bir şey görüyor musun?" diyor, bir yudum daha alarak. "Bilmiyorum, Rus aksanlı, çok uzun boylu bir adam gibi, sanki arkadan seni yemek istiyormuş gibi bakıyor."

Koluna vuruyorum ve yumruğunun üzerine biraz şampanya döküyor. Başını arkaya atarak gülüyor. Arkadaşımı bu kadar kaygısız ve mutlu görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hayatının en karanlık günlerinde yanındaydım. Onu bu kadar ısıltılı ve mutlu görmek inanılmaz.

"Charlotte, senin birinin annesi olman gerekiyor," diye şaka yapıyorum ve o da başını sallıyor.

"Anne olmak, sonu Y ile biten her gün beni azarlamaktan alıkoymuyor." Yine kıkırdıyor ve bu bulaşıcı.

"Ne kadar içtin?" Bardağını tokuşturarak soruyorum.

"Kayıp zamanı ve gelecekteki kayıp zamanı telafi etmek," diyor kelimeleri geveleyerek.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve kısa siyah elbisemi düzeltiyorum. Çoğu insanın uygun olduğunu söyleyeceğinden daha fazla bacak gösteriyor olabilirim. Belki de Alexi'nin burada olacağını bildiğim için böyle giyinmişimdir. Malların tadına bakmamam ne kadar ateşli olduğumu bilmemesi gerektiği anlamına gelmiyor. "Gelecek zaman kaybı da ne demek?"

"Yani, kızgınlığım yaklaşıyor ve bir bebek daha istiyorum."

Gülümsüyorum ve kalçasını benimkiyle çarpıyorum. "Siz iyi ebeveynlersiniz, bunu biliyor muydunuz?"

"En iyilerden öğrendim" diyor, gülümserken gözleri doluyor.

"Evet, kesinlikle öyle." İkimiz de bir an için sessiz kalıyoruz, Kathy'yi ve onun ikimizin de çocukluğu için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyoruz. Bu hüznün anı, Eli'nin bizim durduğumuz yere doğru yalpalayarak gelmesini izlerken çabucak unutuluyor.

Eli kesinlikle bitkin bir halde, müziğin s e s i n i açıp Omega'sına doğru sendeleyerek yürürken gözleri ağır ağır bakıyor. "Dans et benimle bebeğim," diyor ve Charlotte onun elini tutarken kıkırdıyor. Onları dans ederken izliyorum ve diğer hokey çiftleri de onları takip edip dans etmeye başlıyor. Dans korkunç ve bıçakların üzerinde kayabilen adamların hiçbir ritim olmadan dans etmelerini izlerken gülüyorum. Ama o an kayboluyor ve beynimin üzgün ve yalnız kısmı devreye giriyor. Vücudumda yüzen şampanya baloncukları mı yoksa ben kendimi acınacak derecede yalnız hissederken çiftlerin ve sürülerin birlikte dans etmesini izlemek mi emin değilim.

Geri sayım başlamak üzere ve ben davetsiz misafirmiğim gibi hissediyorum. Nedenini tam olarak belirlemek zor ama itiraf etmek istediğimden daha sık böyle hissediyorum, sanki bazı alanlara ait değilmişim gibi. Kendimi cerrahi programıma ait hissetmekte zorlanıyorum ve bazen Charlotte'un alanına ait değilmişim gibi hissediyorum. O her zaman benim en iyi arkadaşım olacak ama bir paket aldığınızda işler değişiyor. Benim bir Al- pha olmam da buna ek bir katman ekliyor.

Mutfaklarının sürgülü kapısından sızıyorum. Bardağımın geri kalanını içerken ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş arka bahçelerine bakarken şampanya beni sıcak tutuyor. Charlotte ve sürüsü gibi ebeveynlere sahip olmak için her şeyimi verirdim. Çocuklarının ne kadar uyumlu ve sevgi dolu olacağını düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Eli ve Mikael nesiller boyu süregelen lanetleri bozuyor, Anders ve Charlotte ise aile geleneklerini kendi başlarına devam ettiriyor. Bu çok güzel ve onlar adına çok mutluyum, ama elimde değil ama belki de buna asla sahip olamayacağımı hissediyorum. Bunu istiyor muyum ki?

Arkamdaki sürgülü kapı tıkırdıyor ve Charlotte'un geldiğini varsayıyorum.

"Charles, ben iyiyim. Hemen döneceğim."

"Bence iyiden de öte görünüyorsun, Piper." Bu sesle ürperdim. Derin kerestesi bana bir şeyler yapıyor. Dönüyorum ve ona bakmak için başımı eğiyorum. Alexi maçlardan sonra ister üniformasıyla ister takım elbisesiyle olsun her zaman iyi görünür ama sanırım gündelik Alexi benim en sevdiğim kişi olabilir. Tanrım, onu bir beden küçük bir eşofmanla görmek için iyi para öderdim. Dudaklarımı yalıyorum ve onun açıklamasına -çok flörtöz açıklamasına- cevap vermem gerektiğini hatırlıyorum.

"Fark ettiğin için teşekkürler."

"Seni her zaman fark ediyorum." Boğazımı temizliyorum ve Alexi'nin beni sürekli fark ettiği düşüncesi içimde bir istek uyandırıyor -eğlenmemem gereken bir istek.

"Teşekkürler," diyorum, tüm dikkati sadece bana odaklanmışken nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

"Şampanya için mi yoksa ne kadar güzel olduğunu fark ettiğin için mi?"

Bana uzattığı şampanya kadehinin tamamını içiyorum ve o sadece sırtıyor. "Bir tane daha ister misin?"

"Evet, içeri girmeliyiz." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bacaklarıma bakıyor. Öne doğru bir adım atıyor ve öpecek kadar yaklaşıyor. Bok gibi soğuk ve kokusu belli belirsiz ama erkeksi ve mükemmel olduğunu söyleyebilirim.

"Üşüdün mü? Bu konuda yardımcı olabilirim."

Bu kocaman adamın beni kollarıyla sarıp sarmalamasını ve içimi ısıtmasını istiyorum. Bana sırtıyor ve üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu tam olarak bilmesi egoma büyük bir darbe değil mi?

"Bana bir kadeh daha şampanya getirebilirsin." Çenesini ovuşturuyor. Sakalı şu anda kısa, koyu renk ve gri benekli. *Çok sıcak.*

Çok sıcak. Burası sıcak mı şimdi?

"İçeri mi giriyoruz, yoksa buraya mı getireyim?" diye soruyor. Tekrar bacaklarıma bakıyor ve şimdi ıslağım. Tanrıya şükür hava soğuk ve ben bir Omega değilim, yoksa şu anda ıslak külot durumumu biliyor olurdu. "Hemen döneceğim," diyor ve ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Daha fazlasını yapmak ister gibi görünüyor ama yapmıyor.

Eve tekrar giriyor ve kendimi ceketine sarıyorum, kokusu yumuşak malzemeye sinmiş ve kokuya iç çekiyorum. Bir Omega kokusu gibi kontrolümü kaybetmeme neden olmuyor ama yine de rahatlatıcı ve sıcak hissettiriyor.

Kendime sarılıyorum ve son iki kadeh şampanya patlıyor, tenim uğulduyor ve içimden bir rahatlık duygusu akıyor. Beni seks delisi bir deli gibi hissettiren kesinlikle içkilerdi. Eğer aklım başımda olsaydı, o benimle konuşurken kesinlikle ağzımın suyu akmazdı. Ama bu gece birkaç içkiye ihtiyacım vardı, zihnimi kapatmam gerekiyordu. Olmam gereken kişiye dair beklentiler üzerimde ağırlık oluşturmaya başladı ve şampanya hayatımda biriken tüm pislikleri unutmama yardımcı oluyor.

Bir cerrahın nasıl olması gerektiğine dair çok fazla beklenti var ve ben bunların hiçbirine uyduğumu hissetmiyorum. Zeki olduğumu ve insanlara yardım etmeyi sevdiğimi biliyorum, ancak bu iş hayal ettiğimden daha zor. İhtiyacım olan şey bir çıkış noktası, başkalarının nasıl davranmam ve kendimi nasıl tasvir etmem gerektiğini düşündüklerini karşılamak için onca saat harcadıktan sonra kendimi bırakabileceğim ve ben olabileceğim bir yer.

Kapa *çeneni* ve bu *gecenin tadını çıkar*, kapı yeniden açılırken kendimi azarlıyorum. Bütün bir şampanya şişesini havaya kaldırdığında vücudum ona hemen tepki veriyor. "Şişenin en iyi yol olabileceğini düşündüm," diyor bir yudum alıp şişeyi bana uzatırken. Mükemmel erkek dudaklarının dokunduğu şişeyi. Ben ondan daha büyük bir yudum alıyorum. İkimiz de gecenin soğukunda bir süre öylece duruyoruz.

Birkaç dakika, aramızdaki sessizlik rahat ama cinsel gerilimle yoğun. Tek başımıza çok fazla sohbet etmedik - her zaman onu süzebileceğim ama harekete geçemeyeceğim bir grup ortamındaydık. Onunla yalnız olmak farklı hissettiriyor, alışık olmadığım bir şekilde yüklü.

Şampanya yüzünden, şampanya olmalı. Bir yudum daha alıyorum, çünkü başka ne yapabilirdim ki, ağzımı açıp ona nasıl bir ağaç gibi tırmanmak istediğimi söyleyebilirdim ama hepsi bu mu? Şu anda bir ilişkiyi kaldıramam ve Alexi ne kadar flörtöz olsa da, onun aradığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bir süre önce fahişe dönemini geçirdiğine eminim. Dudaklarımı yalıyorum, daha yaşlı olması hoşuma gidiyor. Daha önce çıktığım tüm erkekler -Beta erkekleri- benim yaşımdaydı.

"Bu elbisede bir şey var" diyor, bana ve donma ihtimali olan bacaklarıma bakarak.

"Öyle, değil mi?" Küçük bir dönüş yaparak ve şişeyi sabit tutarak söylüyorum. Bana sırtıyor ve tüm dikkatinin üzerimde olması şu anda tüm bu şampanyadan daha sarhoş edici hissettiriyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı eve doğru çeviriyorum.

Evin gürültüsü yüksek ve geri sayımdaki her sayıyı duyabiliyorum. Şişeyi Alexi'ye geri verdiğimde beş numaraya gelmişlerdi.

Şampanyanın köpüklerinden mi emin değilim ama evin içinde mutlu yıllar tezahüratlarını duyduğumda tüm şüphelerimi bir kenara bırakıyorum. Alexi'nin dar mavi gömleğini çekiştiriyorum ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyorum. Hiç tereddüt etmiyor, beni öperken elleri yüzümü kavıyor. Alexi kendini tutmuyor; ağzımın içinde inliyor ve dili benimkine karşı çalışıyor. Öpüşürken sert değil, her şeyden daha ateşli. Ellerim göğsüne doğru kayıyor ve yumuşak saçlarını kavramaktan kendimi alamıyorum. Beni daha sert öptüğünde bundan hoşlandığını anlıyorum ve ellerinden biri sırtımdan aşağı kayarak kıkırmı kavıyor, iri kalçasını bacaklarımin arasına sıkıştırıyor.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Sanki ben her şeyi tüketiyorum ve Alexi asla doyamayacak. Sanki bu öpücüğe nefes almaktan daha çok ihtiyacım varmış gibi, sanki hayatımdaki hiçbir öpücük şu anda bu adamın bana sarılma şekliyle kıyaslanamayacakmış gibi.

Bu tamamen dehşet verici.

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diyor çenemi ve boynumu öperek. Dişleri boğazımın sütunu boyunca sıyrılıyor. "Seni çok iyi hissettirirdim," diyor ve lanet olası gerçeğin bu olduğunu bilmiyorsam lanet olsun. "*Benim olmalısın.*"

Büyüyü bozan son kelime, vızıltımın başladığı gibi hızla benden uzaklaşması. Kimseye ait değilim; ciddi bir şey için zamanım ya da bunun için duygusal kapasitem yok. Şu anda odak noktam kariyerim. Alexi gibi hayattan daha büyük birine yer yok.

Bir adım geri çekilip onun derin kahverengi gözlerine bakıyorum ve ceketini ona uzatıyorum. "Karnım ağrıyor, sanırım eve gitmem gerekiyor."

"Seni ben götüreceğim," diyor.

"Hayır, şey... aslında burada bir misafir odam var. Ben... ceket için teşekkürler."

"Piper," diyor kızgın bir iç çekişle.

"Mutlu yıllar, Alexi."

"Mutlu yıllar," diyor hüznle ve ne kadar keyifsiz olduğunu görünce Alexi Bandnin'den fiziksel olarak olabildiğince uzak durmam gerektiğini anlıyorum. Ona son bir kez bakıyorum. Birlikte yuva kurduğunuz, tüm hayatınızı tüketen türden bir adam. Odaklanmak zorundayım. Hayatım her zaman benim için planlanmıştı ve bir adamın bunun arasına girmesine izin veremem.

Alexi, hazır olmadığım ev hayatına tek yönlü bir bilet, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Kaçıyorum ve bir daha arkama bakmıyorum.

BÖLÜM 1

10 AY SONRA

Kahve, üretken olma ihtiyacım ve bu sabah yediğim çikolata parçacıklı kek ile beslendiğimi hissediyorum. Bu benim arka arkaya on üçüncü çalışma günüm ve ne zaman çalışıyormuş gibi hissedeceğimi merak ediyorum.

bu cerrahi programa aittir.

Anterior servikal diskektomiye gözlemlerken bitkin düştüm. Diğer asistanlar hayranlıkla bakıyor ve ben de becerilerimin bu alanda olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu rahatsız edici düşünceyi yutuyorum. Hayatımın yıllarını burada olmaya adanmış olmam boşuna olamaz. Bu ameliyathanede durup gözlem yapabilmek için durmadan çalıştım ve şu anda yaptığım da bu, öğrenmek.

"Dr. Blake, bunu neden arkadan değil de boynun ön tarafından yaptığımızı söyleyebilir misiniz?" Dr. Marsh, uzman cerrah soruyor.

"Omurilik, sinirler ve boyun kasları üzerindeki riski azaltır." Onaylıyor ama övgü yok. Doğru cevabı bildiğiniz için bir çıkartma almazsınız. Ama yanlış cevap vererseniz aşağılanırsınız.

"Dr. Hoft, en büyük risk nedir?"

Shuana yanımda, "Şahdamarı ya da vertebral arterde hasar var," diyor. Archnemesis birbirimiz için biraz abartılı olabilir, ama duygu hala geçerli. Yardım edemem ama programımdaki diğer kadın Alfa'ya karşı rekabet ediyorum.

"Başka komplikasyonlar?" Dr. Marsh soruyor.

"Laringeal sinirde hasar, hematoma, özofagusta yaralanma." Tekrar mırıldanıyor ve ameliyata devam ederken dersimizin bittiğine karar veriyor. Ben ameliyatı yukarıdan izlerken Shuana aspire ediliyor ve çağrılmayı bekliyor.

Cerrahi, kendim için seçtiğim bir yol değildi. Babam, Doktor Peter Blake, temelde bana bunun benim yolum olduğunu söyledi. Ben onun tek çocuğuyum ve onun memnuniyetine göre aynı zamanda bir Alfa'yım. Rekabetçi ve yüksek maaşlı bir meslek edinmem gerektiği içime işlemiştir. Avukat olmamı kabul ederdi ama benim için belirlediği yol bu ve yakın zamanda bu yoldan geri adım atacağımı sanmıyorum. Tabii ki en uzun ihtisaslardan ve en rekabetçi alanlardan biri olan beyin cerrahisini seçerek işi daha da zorlaştırmak zorunda kaldım.

Ayaklarımın üzerinde kayarak uyuklamadığımdan emin oluyorum. Ameliyat biter bitmez işlemek ve bir kahve daha almak için sabırsızlanıyorum, yirmi dört saatlik vardiyanın yirmi ikinci saatindeyim. En azından yarın Charlotte'un bebek partisini iple çekiyorum. Bunu düşününce maskemin arkasından gülümsüyorum. Bu kadar gün üst üste çalışmamın nedeni bu, bir gün izin almak, en iyi arkadaşımı kutlamak, hayatta kaçırmayacağım bir şey.

Ameliyat sorunsuz geçiyor ve hemen ardından elime bir tablet ve kontrol etmem gereken hastaların bir listesi veriliyor - ameliyat sonrası ve ameliyat öncesi hastalar.

İşin bu kısmı umurumda değil, hastalarla etkileşim kurmak ve onlara her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek.

Gill Florence'in odasına doğru giderken Shuana omzuma çarpıyor. "Kırık omurga benim," diyor o boktan ses tonuyla. Shuana da benim kadar uzun boylu ama kızıl sarı saçlarını her zaman yüksek bir atkuyruğu yapıyor. İkimiz de Beyin Cerrahisi'ndeki tek kadın Alfalarız, kafa kafaya yarışıyor olmasaydık bile muhtemelen yine de ondan nefret ederdim.

"Adı Bay Florence ve Dr. Paulson ameliyatla ona biraz hareket kazandırabileceğini düşünüyor."

"Zamanını boşa harcıyor, adam bir daha asla yürüyemeyecek. Ama kifoplasti yapmak isterse, ben varım."

İşte o zaman rekabetçi tarafım devreye giriyor. Benim için mesele kesmek değil, Shuana'nın her yönden ondan daha iyi olduğumu bilmesini sağlamak. Ayrıca hastalarımıza karşı duygusuz bir sürtük gibi davranmayı bırakması gerekiyor.

Odaya ondan önce girdim, ama zar zor.

"Bugün ağrılarınız nasıl Bay Florence?" Shuana fırsat bulamadan ben sordum.

"Bana Gill demeni söylemiştim."

"Bugün ağrın nasıl, Gill?" Soruyu tekrar soruyorum. Yüzünü buruşturuyor ve karısı Pam omzuna dokunuyor.

"Çok yoğun, özellikle de benim tarafım." Battaniyesini geri çekiyor ve başımı sallayıp ona rahatlatıcı bir gülümseme vermeden önce hızlı bir muayene yapıyorum. Düştüğü yerden dolayı derisi mor ve mavi, ama vücudunun o kısmını hissedebiliyor olması iyiye işaret. Ayak parmaklarını hala hareket ettiremiyor olması ise öyle değil.

"Dr. Paulson'la ağrı tedavinizi arttırmak için konuşacağım. Seçenekleriniz hakkında sizinle konuşmak için saat beşten önce burada olur." "Dr. Blake, tekrar yürüyebilecek mi? O kullanışlı- Bu yüzden etrafta dolaşabilmesi gerekiyor."

"Düşmenizden kaynaklanan travma ciddi, ancak Dr. Paulson bu akşam geldiğinde seçeneklerinizi gözden geçirecek." Gerçeğin etrafında konuşmak ve hastalara söz vermemek zordur. Öğrendiğiniz ilk şeylerden biri bu; herhangi bir garanti ya da söz veremezsiniz. Gill'in geleceğini düşünmek beni üzüyor ve Shua-na'dan ne kadar nefret etsem de onun haklı olduğunu biliyorum. Bir daha yürüme şansı çok az ama Dr. Paulson yetenekli. Dosyasını not etmeden ve hemşireye ağrı seviyesini bildirmeden önce Pam ve Gill'e küçük bir gülümseme veriyorum.

Shuana uzaklaşmadan önce "Söylemiştim, acaba enjeksiyonları yapmama izin verecek mi?" diyor. Gözlerimi deviriyorum ve bir sonraki hastaya yöneliyorum.

Gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ve ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Ama sebat ediyorum - *bir Blake böyle yapar*, babamın sesi kafamın içinde yankılanıyor. Gün, iki buzlu kahve, bir Dr Pepper ve gün nihayet bitene kadar yememem gereken atıştırmalıklardan oluşan bir seraptan ibaret.

Ama tam olarak bitmedi. Her ne kadar kasabadaki evime dönüp yatakta sızmak istesem de bu bir seçenek değil. İlk durağım, bulabildiğim tüm pembe ve mavi şeyleri, flamaları, tabakları, balonları satın aldığım dolar dükkânı ve satın aldığım bir torba ürkütücü minyatür ba-bies buluyorum. Bir sonraki durak meyve ve peynir tepsisinin yanı sıra baby shower pastasını aldığım market. Kendi akşam yemeğim için suşi alıyorum ve ancak o zaman geceyi sonlandırabiliyorum.

Meşgul olabilirim ama en iyi arkadaş ya da teyze görevlerimden geri kalmamın imkanı yok. Bu, hayatımın flört gibi diğer birçok yönünün aksine, kaymayacağım bir şey.

Zaten kimin flört etmeye vakti var ki? Akşam yemekleri, flörtün kur yapma süreci olmadan da yapabilirim, ama seks... şey, ben gerçekten

Şu anda sevişmeyi özlüyorum. İyi bir sevişme için enerjimin olmaması endişe verici.

Yine de bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Bu da sürecin bir parçası. Çok önemli bir başarı için hayatınızın on yılını vermek... değil mi?

Yiyecekleri ve pastayı çok çorak olan buzdolabıma koydum ve duş alıp uyumadan önce suşiyi parmaklarımla yedim.

Ben hallederim. İyi olacağım.

En sevdiğim minik insan kollarını bacağıma doladığında kek neredeyse kollarımdan düşecekken kapıdan zar zor geçiyorum.

"P Teyze!" diye çığlık atıyor. Anders başını sallıyor ve kızını kucağına alır.

"Sorun değil, ben en sevdiğim kızı kucağıma alırken neden babalarınız gidip arabadan her şeyi almıyor?" Ellerini uzatıyor ve ben de onu kucaklayıp yüzünün her yerini dramatik bir şekilde öpüyorum. Anders, Eli ve Mikael başlarını sallıyor ama dışarı çıkıp arabamdaki bebek eşyalarını almadan önce kızlarına gülümsüyorlar. "Annem nerede?" diye sordum.

"O yorgun. Bebeklerim onu yoruyor."

"Eminim öyledir," diyorum ve devasa oturma odalarına girmeden önce saçlarını bir kez daha öpüyorum. Ben yaklaşırken Charlotte, tam bir Omega gibi battaniyeye sarılmıştı. Mutfığa doğru koşuşturan Katie'yi yere bırakıyorum ve Charlotte'un saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Selam Charles," diyorum yanındaki kanepeye oturarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kocaman, yorgun ve aç."

Bir elimi Charlotte'un kollarına koydum. "Ama ikizlerle her şey yolunda mı?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Her şey yolunda. Ya sen nasılsın? Yorgun görünüyorsun, Pipes." Pipes lakabından nefret ediyorum ama bu çok uzun zaman önce başladı; artık geri dönüşü yok. Bana böyle hitap etmesine izin vereceğim tek kişi Charlotte.

"Biliyorsun, sadece çok fazla saat var, iyi olacağım." Elini çeviriyor ve benimkini sıkıyor.

"Piper-"

"Sorun yok, ben iyiyim Charles. Söz veriyorum."

"Tüm bunları bebek partisi için yapmana gerçekten gerek yoktu," diyor başını sallayarak.

"Ben istedim. En iyi arkadaşlar bunun içindir. "

Katie aniden koşarak odaya geri gelir ve Charlotte'a bir dil peyniri fırlatır. "Al bakalım anne," diye parlıyor. Yeni yürümeye başlayan çocuğunu kucağına alıp dil peynirini açıp yerken Charlotte'un gözleri sulanır.

"Umarım kardeşlerin de senin kadar tatlıdır."

Ayağa kalkmadan önce yeğenime ve en iyi arkadaşıma sarılıyorum. "Gidip Alfalarınızın hazırlanmasına yardım edeceğim. Onları tanıyorum, bir flama ile ne yapacaklarını bile bilmeyecekler."

Charlotte bana el sallayarak Katie'yi kanepede kestirmeye götürüyor. Şaşkınlık içinde, ikisinin de parti için her şeyi hazırlarken uyumalarını izliyorum. Tavana flamalar yerleştiriyor, balonları odanın her tarafına dağıtıyor ve yiyecekleri hazırlıyorlardı.

İşimiz bittiğinde çok yorulmuş oluyorum ve Charlotte gibi kestirmek istiyorum ama daha yapacak çok şey var.

Mikael yanımdan geçerken tüyler ürpertici plastik bebekleri punç kâsesine atmaya karar veriyorum. "Ne oluyor lan?" diyor, punç kâsesine bakarak.

Omuzlarımı silkiyorum ve bir çanta daha atıyorum. "Ne, çok komik."

"Tamam, madem öyle diyorsun," diyor gözlerini devirerek. Mikael'le hâlâ kanka değiliz ama onun en iyi arkadaşımı ne kadar sevdiğini ve onunla ne kadar ilgilendiğini biliyorum, bu yüzden ona katlanıyorum. Sonra Eli geliyor, bardakları ve çatal bıçakları masaya koyuyor.

O yumruktaki bebeklere gülüyor, ben de sırtıyım. Eli o gün için Hodges paketinde bir numaraya yerleşti. İri köpekleri Hank, ben dekora son rötuşları yaparken kocaman kafasını kalçalarımın üstüne sürüyor ve ben de elimde olmadan kalçalarımın üzerine çöküp onun sevimli, dev yüzünü okşuyorum.

Birden kapı çalınır. Charlotte'un Alfalarından biri kapıyı açar. Bir grup insan içeri doluştu. Çoğu tanışmadığım hokey eşleri, ama yabancılardan oluşan bir kalabalığın içinde kendimi koruyabilirim. Ayrıca, Hank ve Katie'yle birlikte ihtiyacım olan tüm eğlenceye sahibim.

İşte o zaman sesini duydum.

Charlotte'a verdiği selamın derin gürültüsü bana bir şeyler yapıyor ve ben yerde kalıp Hank'i okşuyor ve kanepenin arkasına saklanıyorum.

Gerçekten acınası bir durum.

Alexi Bandnin, New Haven Foxes'un sekiz numarası ve bir yıl önce öptüğüm ve aklımdan çıkaramadığım bir adam.

Neredeyse bir yıl önce bir öpücük, sarhoş bir geceydi. Yine de sesi bana bir şeyler yapıyor ve ne zaman aynı yerde olsak ondan saklanmaktan kendimi alamıyorum.

"Siktir, Hank," diyorum Newfoundland'e, sanki her şeyi biliyormuş gibi. Pantolonuma salyalarını akıttığı için anlamıyor. "Ne yapacağım ben?"

"Dr. Blake?" Sesini duyuyorum ve Hank'in başını kaldırıp bakıyorum. Orada duruyor, rahat gri pantolonu ve dar siyah tişörtüyle her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Tam boyuma kadar ayağa kalkıyorum ve ona bakmak zorunda kalıyorum. *Bir Alfa'dan bu kadar hoşlanmamdan nefret ediyorum.*

Yani, ondan hoşlanmıyorum, onu seviyorum. Ama kim beni gerçekten suçlayabilir ki? Uzun boylu, kaslı, kenarları kırılmış koyu kahverengi saçları var. Sakalları tuzlu ve biberli ve şu anda tüm dişleri bile var. O kadar ateşli ki dayanılmaz. Gerçekten, o öpücüğü ve öpüştüğümüzde hissettiklerimi düşünmeye dayanamıyorum. Hiçbir öpücük bana böyle hissettirmemişti. Charlotte bunun sadece güvenli Beta erkekleriyle çıktığım için olduğunu söylerdi - toz içinde bırakmakta sorun yaşamayacağım erkeklerle. Ama Alexi'yi öperken, daha ileri giderse geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

"Alexi."

"Parti için süsleme yaptın mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Zeki, güzel ve en iyi arkadaşına parti veriyor." Kaçış rotamı düşünüyordum ki Katie Alexi'nin bacaklarına doğru koştu. Onu baldırından yakalıyor ve baş aşağı havada tutuyor. Kahretsin, onu bir çocukla oynarken görmek çok çekici. "Peki sen ne yapıyorsun, *ptichka*?"

Katie cıvıldaama sesleri çıkarmaya ve küçük bir kuş gibi kollarını çırpmaya başladı. İşler daha da sevimli hale gelmeden buradan siktir olup gitmeliyim.

"Lexi Amca, bırak beni!" diye çığlık atıyor. Yutkunuyorum. "Amca mı?"

Onu çevirir, yere bırakmadan önce bir anlığına havaya fırlatır. Katie odanın içinde dolaşp balon topluyor ve

Bir kuş gibi. Alexi omuzlarını silkiyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Benden hoşlanıyor."

Evet, sevilmeyecek ne var ki? Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, ellerimin saçlarına dolandığı bir anı hatırlıyorum ve kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Bu sezon herhangi bir maça geliyor musun?"

"Belki," diyorum, programımla bir şey yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama o buzun üzerindeyken ona uzaktan hayranlık duymak ne kadar da uygun. Bu aptal aşk saçmalık.

"İşler seni meşgul ediyor mu?" diye soruyor ve ilk kez görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını hissediyorum. Ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor ve kocaman ellerini ceplerine sokuyor.

Şimdi onun kocaman ellerini ve öpüştüğümüzde yüzümü nasıl değerli bir şeymişim gibi kavradığını düşünüyorum.

Kırmızı alarm. Buradan çıkmam lazım. Sorusuna cevap vermeden önce odayı taradım.

"İkamet zor."

"Ama hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Um, evet. Tabii ki. Charlotte'a bakmaya gidiyorum." Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ama ben korkak bir kedi gibi kaçarken hiçbir şey söylemiyor.

Bana sırtırken hamile Charlotte'un üzerinden neredeyse yuvarlanıyordum. "Piper, bunu sevgiyle söylüyorum. Küçük bir sürtük gibi davranıyorsun.

Şimdi." Elinden pastayı kaptım ve ağzıma kocaman bir ısırık attım.

"Siktir git, Charles." Ben kuru ve bunalmış hissederek bakkaldan aldığım keki suratıma tıktırırken o gülüyor. Çok kurak bir dönemden geçiyordum ve Alexi'nin etrafında olmak bile içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"O da seni istiyor, biliyorsun."

Çok iyi farkındayım ve korkunç olan da bu.

BÖLÜM 2

Ben sabırlı bir adamım, ama sanırım Piper söz konusu olduğunda irade savaşını kaybettim. O hazır olsa da o l m a s a da ben tekrar harekete geçmeye hazırım. O temelde hızlı benden uzak alamadım partiye girdiğimi görür görmez.

Ama aday olmadığını biliyorum çünkü ilgilenmiyor.

Dürüst olmak gerekirse, neden bundan kaçtığını bilmiyorum. Tek bildiğim, daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istemediğim. Yıllar önce onunla tanıştığımda güzel olduğunu düşünmüştüm ama bir dişi Alpha'nın ilgimi çekeceğini hiç düşünmemiştim. Ancak Hodges'la yakınlaştıkça ve onu tanıdıkça, ne kadar güçlü, sevgi dolu ve yetenekli olduğunu anladıkça, biraz erkek takıntılı biri haline geldim.

Geçen yılbaşı gecesi aklımdan çıkaramadığım bir şey. O da o öpücüğü en az benim kadar istiyordu. Öpücüğü kabul edecek kadar çekingenliğini azaltması için birkaç kadeh fazla şampanya içmesi gerekmiş olabilir. Ama o da en az benim kadar buna muhtaçtı. Uzun parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve dudaklarıma doğru inledi.

Piper Blake beni istiyor ama harekete geçmeyi reddediyor.

Dikkatini çekmek için birçok yol denedim ama hiçbirisi işe yaramıyor. Charlotte bana Piper'ın çekici olduğumu söylediğini anlattı. Belki de beni tanımak için biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Tek bildiğim ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğum.

Anders bana bir parça kek uzatıyor ve ben de ikramını alırken ona ters ters bakıyorum.

"Alexi, sana üzgün olduğumu söylemiştim." Bu sezon Anders olmadan mücadele ediyoruz. Takımla iyi uyum sağlayan bir kaleci bulamıyoruz.

Anders'in yaptığı gibi değil. "Mikael, Buzadamlar'dan birini işe aldıklarını söyledi."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Sözde."

"Eve dönüp Charlotte ve büyüyen ailemle birlikte olma zamanım gelmişti. Eminim Foxes bir yolunu bulacaktır."

Omuz silktim ve iç çektim. "Haklısın, özür dilerim."

"Rekabetçisin. Takımı ne kadar önemsedığını biliyorum." "Bu yılın o yıl olmasını istedim."

Anders elini omzuma koydu. "Asla bilemezsin, Kaptan." Başımı sallıyorum ama umudum yüksek değil. Dallas'la çok uzun süre birlikte oldum ve hatta onlarla bir kupa kazanacak kadar şanslıydım. Ama bir kupa daha kazanma isteğime engel olamıyorum. Buzdan ayrılmak için ihtiyacım olan şey son bir büyük zafer. Bu yıl kırk ikinci yaş günüm ve hokey söz konusu olduğunda ben bir anomaliyim. Bu kadar uzun süre bu seviyede oynayabilmek etkileyici. Ama her şeyi istemekten kendimi alamıyorum. Eğer Foxes'u zafere taşıyabilirsem, buradan ayrılabilir ve vücuduma bir mola verebilirim - en azından kendime böyle söylüyorum.

Bir yanım buzdan çıkmam için birinin diz kapaklarımı kırması gerektiğini düşünüyor. Hissedebiliyorum, hokeyde geçen onca yıl vücuduma zarar veriyor ama gerçekten umurumda değil. Hokey için her şeyden vazgeçtim, ilişkilerden, paketlerden, ısınmalardan. Ve şimdi bunlara sahip olabileceğimi hissettiğimde, oyunu bırakmak istiyorum.

Kupa ve mutfakta benden saklanan güzel Alfa, emekli olmaya fazlasıyla degecektir.

Anders, kızı bacaklarına doğru koşup onu kucağına alırken, "Doğu Caddesi'ndeki Alpha fitness'a gittiğini biliyorsun," diyor. Anders'e bir kaşımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. "Piper'a her şeyi borçluyum. Eğer o ilk adımı atmaya istekli değilse, ben atarım."

Sürü geçmişlerinin çoğunu biliyorum; bunun bir kısmı Piper'a bu kadar çekilmemin büyük bir nedeni. Charlotte, dünyası boka sardığında Piper'ın hayatını kurtardığını söylemişti. Anders, Mikael ve Eli'in bu sürüde nasıl bu kadar şanslı olduklarından emin değilim. Genelde kıskanç bir adam değilimdir ama şu anda biraz kıskançlık var. Sanki özel bir şeyi kaçırmışım gibi bunaltıcı bir his.

İnanılmaz bir formdayım, sunacak çok şeyim var ve şimdi tam zamanı diye düşünmeden edemiyorum.

Charlotte Anders'e doğru yürür, kızlarını ve Al Pha'nın yanağını öper.

Charlotte, "Genellikle sabah 5-7 arası gidiyor," diyor.

Mikael gelir ve Katie'yi Anders'in kollarından alarak başını sallar. "Siz ikiniz Piper'ı rahat bırakmalı ve ne istiyorsa yapmasına izin vermelisiniz."

Anders ve Charlotte başlarını sallarlar. Anders, "Evet, çünkü kendi kafanı kışından çıkarmak konusunda çok iyisin," diyor.

Katie, Mikael'e "Babam kış dedi," diyor.

Mikael, Katie'yi mutfağa götürürken Anders'e ters ters bakarak, "Biliyorum, *ma chouette*, hadi gidip pasta alalım," diyor.

"Yorgunum," diyor Charlotte. Ufak tefek, Anders'in ön kolunu tutarken vücudunu saran şişlik hariç. Bunu istiyorum ama ihtiyacım yok. Bir Omega fikri hoşuma gidiyor, kimin gitmez ki? İlgiye ve bakıma ihtiyacı olan biri. Ama yardım edemem ama Piper'ın ne kadar bağımlı ve başarılı olduğunu sevdiğimi hissediyorum. Ona kendi yöntemimle bakabilirim.

"Hadi vedalaşalım ve seni yuvaya götürelim," diyor Anders Omega'sına. İkisi de partiden ayrılmadan önce bana gülümsüyorlar, böylece Anders Omega'sına ihtiyacı olan rahatlığı verebilecek.

Bir parçam gidip Piper'ı tekrar bulmak istiyor, belki onu kaçamayacağı bir noktaya kadar köşeye sıkıştırabilirim. Tam o sırada Eli yanıma gelip bana bir bira uzatıyor.

"Yarın için hazır mısın?"

"Olabildiğim kadar hazırım."

"Kasetlerini izledim, çok iyi."

Eli'ye "Harika bir şeye ihtiyacımız var," diyorum ve o da başını sallıyor. Eli da en az benim kadar şampiyonluğa aç.

"Belki biraz daha savunma antrenmanları yapabiliriz. Eksikliğimizin bu olduğunu düşünüyorum. Daha iyi savunma daha az sayı fırsatı demektir."

"Koç Applegate ile konuşacağım."

"Güzel. Bugün geldiğin için teşekkürler dostum." "Tabii ki. Bunu kaçıramazdım."

Eli gülümser ve biri onu mutfağa götürür. Uzaklaşırken "Yarın görüşürüz," diyor. Oturma odasında pastamı isteyen salyalı bir köpek ve benden s a k l a n a n en güzel Alfa ile kalakalıyorum.

Onun spor salonuna gitmeye başlarsam bu beni sapık yapar mı?

Evin etrafında dolaşıyorum ve onu hiçbir yerde bulamıyorum, bu yüzden kaybı kabul ediyorum ve eve gidiyorum. Büyük, seyrek ve yalnız evime... Keşke eve gelebileceğim bir sürüyle dolu olsaydı diye düşünmeden edemiyorum.

Omzum ağrıyor ve bugün ilerleyen saatlerde buz banyosu yapmam gerekeceğini şimdiden biliyorum. Buzda kayarken omzumu yuvarlıyorum, en iyisini umuyorum ama en kötüsünü bekliyorum. İlk kalecimiz son birkaç maçı kesinlikle yatağa sığıyor ve şimdi yeni bir yedeğimiz var, umarım kendini kanıtlar ve ilk kalecimiz olur.

Takım geriliyor ve Mikael yanımda. Eminim o da benim kadar şüphelidir.

"İyi olsa iyi olur," diyor Mikael. "Şaka yapmıyorum, *Rebenok*."

"Bana çocuk demeyi ne zaman bırakacaksın?"

"Muhtemelen hiçbir zaman, *Rebenok*."

Gözlerini devirir ve gerinmeye devam eder. Koç Applegate buzda kayıyor. Yeni olduğu için kanıtlaması gereken çok şey var. Yaklaşık on yıl önce profesyonel hokeyden emekli oldu ama benden bile daha uzun süre oynadı. Şimdiye kadar sadece üniversite sektöründe koçluk yaptı. Bu adam hakkında ne düşündüğümünden emin değilim ama kazanmaya aç olmasını takdir ediyorum.

"Beyler, size Owen Connery'yi takdim etmek istiyorum. Kendisi bize Icemen'den geliyor ve onu aramızda görmekten heyecan duyuyoruz."

Tam kaleci kıyafetiyle elini kaldırıyor. İri bir adam değil ve bu beni endişelendiriyor. Kalede ne kadar çok yüzey alanı kaplarsa o kadar iyi. Kaleye doğru ilerlerken hepimiz başımızı sallayarak ve diğer selamlarla onu onaylıyoruz. Kaleye doğru kaymaya ve gerinmeye başladı.

"Hatırlat da kardeşinin kocasının suratına bir yumruk atayım."

Mikael ağzından kaçan kahkahaya engel olamıyor ve Koç Applegate bize karanlık bir bakış atıyor. İkimiz de omuz silkiyoruz ve yeni kalecinin gözleri benimkilerle buluşuyor. Açık mavi ve tehditkârlar ve ben bunu çok ilgi çekici buluyorum. Ne şekilde, henüz emin değilim.

"Bakalım neler yapabilecek, Bandnin."

"Eğer yetişebilirsen, *Rebenok*." Omzunu iterek buzun üzerine düşmesini sağlıyorum. Küfür ediyor ama yardımcı antrenör ısınmamız için birkaç disk bırakırken hızla beni kovalıyor. Yeni kaleci hareketleriyle beni şaşırtıyor. Uzun boylu olmayabilir ama cüssesinin eksikliğini hızı ve uyanıklığıyla kapatıyor.

Anders'in kurtarabileceğinden bile emin olmadığım bazı topları kurtardı. Henüz umutlanmıyorum.

"Pekâlâ, bir antrenman yapalım. Bu hafta sonu Islanders ile maçımız var. Bok gibi oynuyorlar ama bu maça kendimizden emin çıkmamız için bir sebep değil. Aksine, yüksek skorlu bir maç istiyorum." Applegate bizi iki takıma ayırıyor ve ben de antrenman formamın üzerine atmak için siyah tişörtlerden birini almak zorunda kalıyorum. Yeni kaleci karşı tarafta ve elimde değil ama onu alçaltma ihtiyacı fazlasıyla ağır basıyor. *Bunu takıma resmi bir selamlama olarak kabul edin.*

Mikael ve ben aynı takımdayız. Genelde aynı sıradayız, ben, o ve Eli. Ama Eli diğer takımda ve antrenman sırasında diğer takımdan çok birbirlerine karşı oynadıklarını şimdiden söyleyebilirim.

Normal bir maçtaki kadar sert oynamıyoruz ama bu durum Luqvist'i potalara itmeme ya da Mikael pakı bana verirken Pavelski'ye dirsek atmama engel olmuyor. Nereden sayı yapabileceğimi görmekte hızlıyım ve kaleye yaklaşmam gerektiğini fark ediyorum. Bunu yaparken arkadan itiliyorum, bu da beni kaleye gönderiyor ve yeni kaleciyi yere düşürüyor.

Üstüne indiğimde havanın ciğerlerini terk ettiğini duyuyorum. Yüz maskesini tuttuğumda parlak mavi, öfkeli gözler bana dik dik bakıyor. "Takıma hoş geldin, *Novichok*."

Yan tarafıma sert bir yumruk attı ve gülerek üzerinden yuvarlandım. İkimiz de ayağa kalkarken hiçbir şey söylemiyor ve duruşuna geri dönüyor.

Belki de yeni adam o kadar da kötü değildir.

BÖLÜM 3

Takımdan ne tür bir giriş beklediğimden emin değilim ama devasa sol kanat oyuncularını Alexi Bandnin tarafından yere serilmek öyle değildi. Neredeyse bir şeylerin ters gittiğini fark edeceğini düşündüm.

bana bu kadar yakınken, ama yapmadı. Sadece bir psikopat gibi güldü ve bana Rusça bir şeyler söyledi.

Bu takıma kendimi kanıtlamak için çok şey gerektiğini biliyordum. Yirmi dört yaşındayım ve besleyici bir takımdan daha yeni seçildim. Bu yaygın bir durum değil ama bunun sebepleri var. Çok gerekli olmadıkça açıklamayı düşünmediğim nedenler.

Koç Applegate performansından memnun görünüyor ve buzdan çıkıp soyunma odalarına doğru kayarken çıkardığım kaskıma dokunuyor.

"Orada iyi iş çıkardın. Yoğunluğunu koru ve belki Islanders maçında biraz oynama süresi bulursun." O bunları söylerken kalbim hızla çarpıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Teşekkürler, Koç." Başını salladı ve uzaklaştı. Bir NHL maçında oynama fikri bile bana hep çok uzak gelmiştir. Bulduğum noktaya gelmek için kat ettiğim onca yoldan sonra bile bunun gerçekleşebileceğine inanmıyordum.

Soyunma odasına gitmeden önce herkesin duşunu bitirmesine yetecek kadar buzun üzerinde kaldığımdan emin oluyorum. Geriye sadece Mikael Martel ve Alexi Bandnin kalıyor, muhtemelen takımdaki en korkutucu iki piç. Soyunup duşa girerken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Neyse ki ben hariç hepsi boş. I

duştan hemen sonra uygulayabilmek için yanımda kendi yıkayıcımı, deodorantımı ve koku engelleyicimi getiriyorum.

Diğer adamlar beni rahatsız etmiyor ve kendi ürünlerimi kullanarak hızlıca duş alıyorum. Kahretsin, yorgun hissediyorum, ama bu saçmalık için zaman yok. Sonunda büyükler ligine çıkmayı başarmışken olmaz. Her türlü acıyı, rahatsızlığı ya da iç mücadeleyi sineye çekmem gerekiyor. Biyolojinin beni yarattığı şey olmayı reddediyorum. Tamamen yıkandım ve soyunma odasından çıkarken tüm koku gidericilerimi taktım. Giyinmek için dolabıma yöneldiğimde Bandnin ve Martel hâlâ konuşuyorlardı.

"İyi iş çıkardın, yeni çocuk," diyor

Martel. "Owen," diye cevap veriyorum.

"Ya da Connery."

"Adını hatırlamamız gerektiğine emin misin?" Martel böyle deyince Bandnin onun göğsüne dirsek atar. "Ne? Buna yıldırma denir. Hücum sırasında onu resmen oyun dışı bıraktın."

"Ve bunu iyi karşıladı," diyor Alexi ve ben yutkunuyorum. Henüz isim levhası olmayan dolabıma dönüyorum, havluyu bırakıp giyiniyorum.

Martel soyunma odasından çıkarken "Yarın görüşürüz," dediğini duyuyorum ve Alexi ile yalnız kalıyorum. Kendimi neden tetikte hissettiğimi bilmiyorum. Eşofman altımı giymiş, kazağımı başıma geçiriyordum ki yanımdaki dolaba yaslandı.

"Sen bir Beta mısın?" diyor başını yana eğerek.

"Evet," diye cevap veriyorum, bir kasket alıp yarı ıslak saçlarımın üzerine atıyorum.

"İlginç."

"Bir sürü Beta profesyonel spor yapıyor."

"Elbette," diyor başını sallayarak. Öne doğru eğiliyor ve yemin ederim beni koklamaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Yerden bokumu alıp omzumun üzerinden atarak ona söylüyorum.

"Hiçbir şey, *sólnyshka*."

"Tamam o zaman, hoşça kal." Ses tonum boktan ama umurumda değil. Eğer bu adamların saklayacak bir şeyim olduğunu ya da baskıya dayanamayacağımı düşünmelerine izin verirsem, her şey boka saracak.

Ayrılırken bana el sallıyor, o tuhaf karşılaşma yüzünden kendimi merkezden uzak hissediyorum. Arabama atlayıp bir aylığına kiraladığım Airbnb'ye gidiyorum. Kontratım çok gevşek. Foxes'un yarın beni işten çıkarmayacağını hiçbir garantisi yok, bu yüzden esnek bir şey istedim. Önümüzdeki bir ay boyunca evim dediğim yer burası olacak.

Küçük bir bodrum dairesi. Üst kattaki kadın yaşlı ve kızı ek gelir elde etmesi için buranın kurulmasına yardımcı olmuş. Kendi halinde küçük ve rahat bir yer. Kendimi bitkin hissediyorum ve Alexi'den yediğim darbe yüzünden omzum biraz ağrıyor. Ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermeyeceğim.

Eve döndüğümde ikinci bir duş alıyorum, tüm koku gidericileri çıkarıyorum ve kendi kokumun gelişmesine izin veriyorum. Aldığım ilaçlar nedeniyle zaten bastırılmış durumda, ama bazen sadece kendim olmak güzel. Varlığımın her zerresiyle bu yanımdan nefret etsem bile. Bu benim kim olduğumun bir parçası ve bazı yönlerine teslim olmazsam beni rahatsız edeceğini biliyorum.

Uzandığımda bodrum katındaki yatak çok rahattı. Yemin ederim ölü gibi uyuyorum ve alarmım çalana kadar uyanmıyorum.

Antrenman bugün saat 10'a kadar, bu yüzden şehri biraz keşfetme fırsatını değerlendiriyorum. Kiraladığım bölge yürümeye çok müsait ve kendimi küçük bir kafe bulana kadar caddede dolaşırken buluyorum. Gelmemle birlikte kapı çalıyor ve taze kahve çekirdekleri ve unlu mamullerin kokusuyla saldırıya uğruyorum.

Sırada bekliyorum ve beklerken menüye bakıyorum. Birden uzun boylu bir kadın bana doğru koşuyor, elindeki kahvenin bir kısmı ön koluma çarpıyor.

"Kahretsin, çok özür dilerim," diyor. Hızla içkisini ve çantasını yere bırakıyor. Açık mavi önlük giyiyor ve koyu renk saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmış. Bana bakmadan önce ön kolumu temizlerken elinde bir avuç peçete var. "İyi misin? Seni yakmadı mı?"

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. Portakal ve tarçın gibi kokan bir Alfa olduğu çok açık; son derece hoş bir koku. Muhtemelen çok çekici olmanın eşiğinde, ama onu aşağı itiyorum. Kendi kokum için kullandığım tüm koku engelleyicilere minnettarım ve bu başkalarının kokusunu alabilmeme de yardımcı oluyor.

"Ben iyiyim, cidden."

"Çok özür dilerim. Telefonuma bakıyordum ve dikkat etmedim. Kahveni getireyim."

"Ben iyiyim, gerçekten."

"Ne istersin?" diye soruyor, hayır cevabını kabul etmiyor. "Fındıklı latte," diyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor.
"Ne?"

"Bu en iyi arkadaşımın tercih ettiği içki. Git şu masaya otur, ben getiririm," diyor tartışmaya gerek bırakmayan bir ses tonuyla. Açıkçası hala biraz yorgunum ve bana bedava bir içki getiriyor, bu yüzden mecburen yönlendirdiği masaya oturuyorum.

Birkaç dakika sürüyor ama masaya kendi içkisi, benimki ve iki unlu mamulle geri geliyor.

"Yaban mersinli çörek mi yoksa çikolatalı kruvasan mı istersiniz?"
Ona dramatik olduğunu söyleyen bir bakış attım ve mavi çöreği aldım.

meyveli çörek. Gülümser ve kruvasanı alır. Yemeden önce bir parçasını kahvesine batırıyor.

"Seni burada hiç görmedim," diyor.

Başımı salladım. "İş için buraya yeni taşındım."

"Burası harika bir bölge. Burayı seviyorum. Oh, nerede benim terbiyem? Ben Piper." Elini uzattı ve ben de sıktım. Elleri yumuşak; tırnakları kısa ve üzerlerinde oje yok.

"Ben Owen."

"Memnun oldum, Owen."

"Sen de, kolumdaki üçüncü derece yanık dışında." Nefes nefese koluma bakıyor ve ben de başımı sallayıp gülüyorum. "Şaka yapıyorum. Ben iyiyim."

"Bana çöreği geri aldirtma."

Büyük bir ısırik alıyorum, tehdidinin hiçbir ısırığı olmadığını gösteriyorum ve o başını sallıyor.

"Peki nerede çalışıyorsun?" Ona soruyorum.

"Hastanede cerrahi asistanıyım." "Vay canına, çok fazla iş olmalı."

"Evet," diyor sessizce, kahvesini karıştırıyor ama içmiyor. Bu sorgulama hattını daha fazla zorlamamaya karar veriyorum.

"Madem New Haven uzmanısın, yemek için en iyi yerler nereler?"
Bir sürü yer sayıyor, çoğunu unutacağım ama onun hareketli yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Kabul etmek istediğimden çok daha güzel bir kadın. Ama bir Alfa tarafından rahatsız edilmemek için bir zaman varsa, o da şimdi.

Kaçış rotamı planlıyorum ama Piper'ın çağrı cihazı beni kurtarıyor. Cihaza bakıyor ve kaşları çatılıyor. "Benim gitmem gerek. Belki bir ara görüşürüz."

Başımı salladım ve ona el salladım. Gelecekte güzel, arkadaş canlısı Alfa'nın olduğu kahve dükkanından uzak durmak için aklıma bir not alıyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve ismi gördüğümde inleyip yüzümü ovalıyorum. Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve cevap düğmesine basıyorum.

"Hey, anne."

"Owen Gregory Connery, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Avucumun içiyle alnımı ovuyorum ve büyük bir sessizlik oluyor.

"Anne-"

"Biliyorlar mı, Owen?"

"Anne-"

"Yaralanabilirsin, Owen. Çok ciddi bir şekilde yaralanabilirsin. Şu anda kim olduğunu saklamak için kullandığın ilaçları düşünmek bile istemiyorum. Bebeğim, sen mükemmelsin. Bunu saklamana gerek yok."

"NHL bilseydi oynamama izin vermezdi. Buna ihtiyacım var. Buna gerçekten ihtiyacım var."

"Owen, ne kadar yetenekli olduğunu bildiğimi biliyorsun, tatlım. Ama bunun bedeli ne olacak?"

İç çekiyorum ve göz çukurlarımı ovuyorum. Annemi her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum. Ama şu anda şımartılmak gerçekten umurumda değil.

"Sonunda başardım. Sonunda hayalimi yaşıyorum. Benim için hep istediğin bu değil miydi?"

"Her zaman her şeyi başarabileceğini biliyordum. Ama endişeliyim. Beni suçlayabilir misin?"

"Tüm ilaçlarım reçeteli," diye yalan söylüyorum ve telefonda inlediğini duyuyorum.

"Ama bilmiyorlar."

"Bilemezler."

"Yemin ederim, Owen. Eğer bir yerini bile burkarsan, Connecticut'a gider ve seni eve sürüklerim. Yoksa onlara her şeyi anlatırım."

Telefonda inledim, tamamen ciddi olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona Foxes'a yükseldiğimi söylemedim.

"Söz veriyorum dikkatli olacağım. Kendime iyi bakıyorum."

Telefonda dilini şaklattığını duyuyorum ve iç geçiriyor. "Tamam. Beni oraya götürmek zorunda bırakma."

"Bir oyun için geleceğini umuyordum."

"Ne kadar ukalasın," diyor ve ben gülüyorum. "Bunu nereden öğrendiğimi sanıyorsun?"

İç çekiyor ve bana kızgın olduğunu biliyorum. Bunun nasıl bir rüya olduğunu bilecek kadar beni seviyor. Bunu benim için mahvederse onu asla affetmem, o da bunu biliyor.

"Senden haftada en az bir kez haber bekliyorum."

"Tamam."

"Ve kardeşin senden haber almak istiyor."

İnliyorum ve annem yorum yapmıyor. Genetiğimizin daha iyi tarafına sahip olması ve benim hayallerimi yaşaması Max'in suçu değil, biliyorum. Ama kıskanç bir pislik olmaktan kendimi alamıyorum.

Sessizliği annem bozdu. "Biliyorsun, eninde sonunda onunla karşılaşacaksın."

Onunla buzda karşılaşma düşüncesi şu anda bırakma isteği uyandırıyor ama bırakmayacağım. Maçlarda oynama şansım şu anda o kadar da yüksek değil. Yani o köprüyü mecbur kalırsak ya da kaldığımızda geçeceğiz.

"O zaman onu gördüğümde göreceğim."

"İkinizin gerçekten iyi geçinmesini isterdim."

"Biliyorum anne." Suçlu hissediyorum. Gerçek şu ki bu ikimizin de suçu. Ben Max'ten nefret ediyorum çünkü istediğim her şeye sahip ve Max de ailelerimizin tüm ilgisini çektiğim için benden nefret ediyor.

"Seni seviyorum ve bir hafta içinde senden haber alsam iyi olur."

"Ben de seni seviyorum." Telefon görüşmesi sona eriyor ve kafeden çıkarken başım ağrıyor. Antrenmandan önce öldürmek için yaklaşık bir saatim var ve yapmak istediğim tek şey uyumak, ama yapmıyorum. Bunun yerine, antrenman tesisine gitmeden önce hafif bir koşu yapıyorum.

BÖLÜM 4

T Son iki vardiya tam bir kabus gibiydi. Sadece Shuana ile çalışmakla kalmadım, aynı zamanda dizlerime kadar evrak işlerine batmış gibiyim, doktorluk bile yapmıyorum.

Evrak işleri yapıyorum ve ameliyatlarda gözlem yapmak ve yardımcı olmak için daha az zaman harcıyorum, neredeyse hiç hasta bakımı yapmıyorum, ki burada olmam gerektiğini biliyorum.

Kendimi bok gibi hissetsem de, bunun içinde debelenmek için bir neden yok. Bu yüzden rutinime sadık kalıp Alpha Fitness'a gidiyorum. Burası kafamı boşaltabildiğimi hissettiğim tek yer. Formda kalmanın yanı sıra, egzersiz yapmanın bana verdiği enerji patlamasını seviyorum. Hiçbir şekilde aşırı formda değilim, ancak bu noktada iyi miktarda kasım var. Zayıfım ve görünüşümden memnunum, bu yüzden şimdi her şey bakım ile ilgili.

Megan Thee Stallion'dan *Captain Hook*'u dinlerken arkamda iri bir varlık belirliyor.

Alexi Bandnin.

Onu daha önce burada hiç görmedim. Foxes'un tesislerinde çalıştığını bildiğim halde neden bir spor salonu üyeliği olsun ki? Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, aynada ona bakmıyorum ya da dikkatimi vermiyorum. Ağırlık kaldırışını izledikçe bu giderek daha da zorlaşıyor.

Dar, beyaz bir tişört giyiyor ve tişörtün içinden meme uçlarını ve kaslarının dış hatlarını görebiliyorum. Bu kesinlikle adil değil. Alexi cidden beni kırmak için cephaneliğindeki her şeyi kullanıyor.

Yalan söyleyemem. Biriyle takılmak ve bu gerginliğin bir kısmını atmak güzel olmaz mıydı? Aklımdan geçenleri

sadece susacak ve vücudum direksiyona geçecek. Kulağa mutluluk gibi geliyor. Ama Alexi'yle sadece fiziksel bir ilişki olabileceğinden emin değilim. Belki de kafeye geri dönüp o tatlı Beta'yla karşılaşmalıyım.

Beta'ların tek kullanımlık olduğunu düşündüğümünden değil. Beta erkeklerini birçok nedenden dolayı seviyorum, ancak hiçbiri Alexi Bandnin'in görüldüğü gibi dikkatimi çekmedi ve bu çok korkutucu.

Ağırlıklı squat hareketinin ortasındayım ve ben bunu yaparken Alexi'nin kıcıma ne kadar çok baktığını fark etmeden edemiyorum. Bu kadar tatmin edici hissettirmeli mi? Muhtemelen hayır, ama bu adamın bana bakışı, *kahretsin*.

Ağırlıkları yere bırakıp etrafımda dönüyorum. "Alexi, burada ne yapıyorsun?"

Kulaklıklarını boynuna takıyor, ben de aynısını yapıyorum. "Bu spor salonunun en iyisi olduğunu duydum, o yüzden denemek istedim."

"Muhtemelen hikaye," diyorum, arkamı dönmek üzereyken bir adım atıyor ve aklım bana geri adım atmamı söylese de atmıyorum. Elimde olmadan ona daha da yaklaşıyorum. Alexi karanfil ve zencefil gibi kokuyor. Erkeksi ve yoğun bir koku ve hayatımda hiçbir kokudan bu kadar etkilenmemiştim. Terlediği için şu anda daha da güzel kokuyor.

"Sokağın aşağısında güzel bir smoothie dükkanı var."

"Seninle smoothie almayacağım, Alexi."

"Neden olmasın?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Kollarındaki ve pazularındaki damarlar patlıyor ve lanet olsun, onun yanında düşünemiyorum. Hayatımda hiçbir erkeğin yanında bu kadar özgüvensiz hissetmemiştim.

"Bu iyi bir fikir değil,
Alexi." "Neden olmasın,
Malyshka?"

"Şu anda bir ilişki için zamanım yok," diye geveliyorum ve yüzünü yavaşça kocaman bir sırıtışın kapladığını izliyorum.

"Ben smoothie soruyordum, birlikte olmak değil." Onun modası geçmiş terimine karşı başımı sallıyorum. Yüzümün muhtemelen çalışmaktan kızardığını biliyorum ama o daha da kızarttı. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama tekrar konuşuyor. "Bu sadece bir smoothie, Piper."

"Tamam." Neden pes ettiğimden emin değilim.

Belki Alexi sevimli ve son derece ateşli olduğu için, belki de bu adam karşısında alışılmadık bir şekilde telaşlandığım için cevap dudaklarımdan dökülüverdi. Gülümsüyor ve ağırlıklarını yere bırakıyor. Gömleğinin yakasından karnına doğru güzel bir ter izi var.

ve dudaklarımı yalamamak için kendimi zor tutuyorum. Bir erkeğin bu kadar büyük ve çekici olması gerçekten yasadışı olmalı.

"On beş dakika içinde girişte buluşalım mı?"

Aptal gibi başımı sallıyorum ve ayrılırken birbirimize bakarak soyunma alanlarımıza gidiyoruz.

Duş alma ve üstümü değiştirme konusunda hızlıyım. En azından genetik olarak daha ince ve düz saçlara sahibim. Bu yüzden yıkıyorum ve yarı fönlüyorum; kısa süre içinde kendiliğinden kuruyacaktır. Makyaj yapmayı tartışıyorum.

Lanet olsun, Piper. Kendine gel.

Önlüklerimi giyiyorum, böylece hemen işe gidebileceğim ve aynada kendime bakıyorum. Gözlerimin altındaki torbaları ya da ne kadar solgun göründüğümü fark etmemek benim için çok zor. En son ne zaman günü dışarıda geçirdim? Bu duygudan sıyrılıyorum ve her zaman yaptığım gibi her şeyi bölümlere ayırıyorum.

Baba sorunları kendi büyük kutularında. Memnun etme ihtiyacı başka bir kutuda. Kariyer kutum son zamanlarda en göz korkutucu kutu oldu, ancak onu sıkı sıkıya kilitli tutuyorum. Ben zaten bu rotadayım. Sikmenin bir yolu yok.

Kariyer kutusunun etrafına zihinsel olarak bir zincir sarıyorum ve sıkıca kapatıyorum. Bir nefes alıyorum ve soyunma odasından çıkıp ön kapıya doğru yürüyorum.

Ön taraftaki transta ıslak saçlı Alexi'nin genişçe gülümsediğini gördüğümde, kafamdaki ilişki kutusunun tıkırdadığını hissedebiliyorum. Ben de ona gülümsüyorum ve Alexi Bandnin'in o kutuyu yırtıp açmasını nasıl engelleyeceğimi merak ediyorum.

Alexi ve ben smoothie'leri kimin alacağı konusunda kavga ediyoruz. Bu onun önerisi olduğu için ödemeyi de onun yapması gerektiğini söyledi ve ben de bu mantığa karşı çıkmadım.

Ben yüksek proteinli vanilyalı espresso aldım, Alexi ise son derece sağlıklı bir şey sipariş etti. Masanın karşılıklı iki tarafında oturuyoruz ve ben tam olarak ne söyleyeceğimi bilemeden smoothie'mi yudumluyorum. Sessizliği benden önce o bozuyor.

"Önlüklerini beğendim," diye gülümsüyor.

Başımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Bence sen daha iyi bir üniformaya sahipsin."

"Mmm... bu konuda haklı olabilirsin."

"Sezon nasıl gidiyor?" Normal bir şekilde soruyorum. Üniformalara geri dönmeyelim. Çünkü o zaman buzda ne kadar iyi görüldüğünü düşünürüm ve bu da ilişki kutusunu kapalı tutmak için iyi bir yol değildir.

"Henüz erken. Sinir bozucu bir sezon oldu ama toparlanacağımızdan umutluyum."

"Anders bunu söyleyemeyecek kadar alçakgönüllü ama ne kadar iyi olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Alexi omuzlarını silkiyor. "Şu anda daha önemli bir şey yapıyor."

Vajinam ve kalbim bu ifadenin doğruluğu konusunda tam bir fikir birliği içinde ve dudakımı ısırarak için kendimi zor tutuyorum.

"Hepsi gerçekten iyi babalar. Charlotte'un onlara sahip olmasından memnunum."

"Senin gibi bir arkadaşı olduğu için o da çok şanslı."

Yüzümün kızarmasına engel olamıyorum ve başımı sallıyorum.

"Charlotte'a sahip olduğum için şanslıyım. Beni sayamayacağım kadar çok kez kurtardı."

Kaşları çatılıyor ama burnunu sokmadığı için minnettarım. O kutuyu açmaya kesinlikle hazır değilim. Zihnimin o karanlık köşesinde saklı duruyor.

"Peki ya sen? En iyi arkadaşın kim?"

"Mikael'i oldukça severim," diyor omuz silkerek. "Dallas'ta bazı arkadaşlarım var ama bu meslekte yakın kalmak zor."

"Peki ya Rusya'da?" Buraya nasıl geldiğini çok merak ettiğim için soruyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Yılda en az bir kez sezon dışında geri dönerim. Annem daha azını kabul etmezdi. Orada hala çocukluk arkadaşlarım var ama zor oluyor."

Başımı sallıyorum ve ABD'de oynamak için ülkesinden ayrılmanın onun için ne kadar zor olduğunu merak ediyorum.

"Buraya taşınmadan önce İngilizce biliyor muydun?" Belli ki İngilizcesi aksanlı olmasa da çok iyi. Arada sırada tuhaf bir şeyler söylüyor ama bu her şeyden çok sevimli.

"Çok değil, hayır. Neyse ki takımda başka Ruslar da vardı. Öğrenmek biraz zaman aldı."

Başımı sallıyorum ve soruları bu kadar dürüst ve kolay yanıtlamasını takdir ediyorum. *Neden ben de aynı şekilde olamıyorum?*

"Programınızda daha ne kadar süre var?" diye soruyor. Yutkunuyorum ve iç çekiyorum.

"Muhtemelen bir beş yıl daha."

Isık alıyor ve smoothie'sinden bir yudum alıyor. "Ama hayat kurtarıyor olacaksınız. Bu çok önemli bir iş." Omuzlarımı silkiyorum ve o da hemen vazgeçiyor. "Kariyerim için zaman ayırmak ve başka hiçbir şey yapmamak konusunda biraz bilgim var, eğer bu konuda konuşmak istersen."

Smoothie'mden bir yudum alıp kendime düşünmek için zaman tanıyorum. Charlotte'a bile belli etmemeye çalıştığım bu küçük parçamı fark etti. Sanırım bu özel durumla mücadele ettiğimi biliyor ama beni ne kadar etkilediğinin farkında değil.

"Bunun programın uzunluğuyla ilgili olup olmadığından emin değilim."

"O zaman ne hakkında?" Sorarken kahverengi gözleri yumuşacıktı ve gidip kucığına oturup ona tüm hayat hikâyemi anlatmamak için birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Smoothie almak kötü bir fikirdi. Onun yanında olmaktan hem hoşlanıyor hem de nefret ediyorum.

Çağrı cihazım ötüyor ve ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Aşağıya bakıyorum, acil bir durum yok ama buradan siktir olup gitmeliyim.

"Üzgünüm, acil durum," diye yalan söyleyip çağrı cihazını kaldırıyorum. "Tabii ki."

"Smoothie için tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen, *Malyshka*." Bu boku daha sonra Google'da arayacağım. Ona el salladım ve neredeyse smoothie dükkanından kaçıyordum.

Serin hava yüzüme çarpıyor ve soğuk bir su gibi geliyor. Alexi tarafından tekrar köşeye sıkıştırılmama izin veremem.

Hastaneye kısa bir yürüyüşle ulaştım ve eşyalarımı dolabıma koydum. Saçlarımı at kuyruğı yapıyorum, sonra beyaz önlüğümü ve pembe stetoskopumu giyiyorum. Tam viziteye çıkıyordum ki Shuana yanıma geldi.

"Dün gece boynuna ciddi bir GSW darbesi kaçırdın. Cidden tekmeleyecek sandım. Dr. Hugh acil bir ameliyat yaptı ve kapatmama izin verdi!" Övünüyor ve ben de kıskançlık duymalıyım, duyuyorum da. Ama ameliyatı kapatmasıyla ilgili değil, birini kurtarmış olmasıyla ilgili. O hastaya ilk dokunan kişi olmanın ve onun yaşamasına karar veren faktör olmanın verdiği adrenalin, işte kışkırdığım şey bu.

"Sorun değil, Shuana."

"Havalıdan da öte Blake," diyor soyadımı kullanarak. "Onu birinin omurundan bir mermi çıkarırken gördüm."

"Sana inanıyorum."

"Tanrım, hiç eğlenceli değilsin. Kıçına ne girdi?"

Sen... sen yaptın, Shuana. Şimdi beni rahat bırakabilir misin? Neyse ki Dr. Hugh vakaları dağıtarak bizi kurtardı. "Blake, Mayfield'la birliktesin. Hoft, sen benimlesin. Mann, sen Dr. Paulson'la birliktesin ve Croxford, sen de Dr. Hess'le birliktesin." Başka bir şey yok. Sadece dosyalarımızı alıp atanmış uzmanlarımıza doğru gidiyoruz.

Shuana'nın yüzünde onu kendisine atadığı için kocaman bir sırıtış var, sanki artık beyin cerrahisinin gözdesi olmuş gibi. Dün gece nöbetçi olduğun için tebrikler, seni kendini beğenmiş sürtük.

Elimde dosyalarımıla nöroloji ünitesine gidiyorum. En azından bugün Dr. Mayfield ile birlikteyim, daha katlanılabilir uzmanlardan biri.

"Dr. Blake," diyor tabletiyle uğraşırken gülümseyerek. "Bugün zor bir gün olacak." Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallayarak bugünün vakalarını açıyorum. Bildiklerimi anlatmam için eliyle işaret ediyor.

"Yirmi iki yaşındaki Clara Henderson üç yıl önce yumurtalık kanserini atlattı. Şimdi metastatik bir beyin tümörü var. Ra- diyasyon geçirdi, bu da bir fark yarattı, ancak temporal loba baskı yapıyor ve alınması gerekiyor."

"Ameliyata yardımcı olacak ve gözlemleyeceksiniz. Yarın için programımız var. Lütfen hayati değerlerini kontrol edin ve kraniyotomi için hazır olduğunuzdan emin olun."

"Elbette, teşekkürler Dr. Mayfield."

Başını sallıyor, ben hasta odasına doğru ilerlerken bana bakmıyor bile.

"Merhaba Clara, ben Dr. Blake. Yarın seni ameliyat için hazırlayacağım," diyorum usulca. Onunla konuşurken tepe aydınlatmasını kapalı tutmaya dikkat ediyorum. Nörolojide öğrendiğim bir şey de hastane aydınlatmasının ne kadar korkunç olduğuydu.

Clara pencereden dışarı bakarak, "Önemli değil," diyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum.

"Sanki yarın öleceğim," diyor asık suratla. Yarınki ameliyata hazır olabilmek için bu gece hastanede kalmayı planlıyorum. Ama bir yanımda kalıp Clara'nın duygusal durumunu gözlemlemek istiyorum.

"Dr. Mayfield tedavi planını sizinle birlikte gözden geçirdi mi?"

"En iyisi bu, biliyorsun. Bunun geri gelmesi yerine masada ölmek. Doğru düzgün düşünemiyorum bile" diyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yüzünden aşağı süzülüyor.

"Hey," diyorum omzuna hafifçe dokunarak. "Dr. Mayfield en iyisidir. Her şeyi halledebileceğini ya da yaşam kalitenizi artırabileceğini düşünmeseydi, bunu yapmazdı."

"Ne hayatı? Yirmi iki yaşımdayım. Aileme yük oluyorum, on yedi yaşımdan beri hayatım normal değil, ne anlamı var ki?"

Derin bir nefes alıyorum, kalbim onun için parçalanıyor. Bir insan bu kadar kısa sürede bu kadar acıya nasıl dayanabilir?

"Tutkuyla bağlı olduğun bir şey var mı?" Ona soruyorum. Bu soruyu beklemediği için bana göz kırpmıyor.

"Moda okuluna gitmeyi çok istiyordum" diyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"O zaman moda okuluna gideceksin. Dr. Mayfield yarın kraniyotomini yapacak ve sonuca bağlı olarak daha fazla radyasyona ihtiyaç duymayabilirsin. Ama ihtiyacın olsa bile tümörü izleyeceğiz ve hayatını dolu dolu yaşayabileceksin Clara."

Başını sallıyor ve yarın için daha olumlu bir bakış açısına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Mücadele etmek için bir nedeni yokmuş gibi hissetmesi kalbimi kırıyor. Ameliyatın küçük olmadığını, tümörün büyük olduğunu ve pek çok şeyin ters gidebileceğini biliyorum, ama sadece dört gözle bekleyeceği bir şey olmasını istiyorum. Ameliyattan önceki son gününü hayatın yaşamaya değer olmadığını düşünerek geçirmemesini istiyorum.

"Denediğin için teşekkürler. Ama kanımı alıp gidebilir misin?" diyor. Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hemşirenizin hayati değerlerinizi almasını ve kısa süre içinde gelip sizi kontrol etmesini sağlayacağım."

"Tamam," diye iç geçiriyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor.

BÖLÜM 5

Antrenmandan sonra ciddi bir mutluluk yaşıyorum. Yarınki maç için New York'a gidiyoruz ve elimde olmadan sanki ben oynayacakmışım gibi hissediyorum. Şu anki ilk kalecimiz Johannson alınmasın ama daha iyi olduğumu biliyorum.

Ayaklarımın üzerinde neredeyse ölüyken, yemek yapmamın imkanı yok, bu yüzden Piper'ın önerdiği pho restoranına gidiyorum. Hayır, durmadan uzun boylu, tatlı Alfa'yı düşünmüyordum. Hokey takımı dışında da bir arkadaşımın olması güzel olurdu, ama yalnız olmaya alışkınım - ama belki de olmamalıyım.

Restoranın kapısını açtığımda kendimi üzgün küçük bir sürtük gibi hissediyorum. Küçük ve rahat bir yer, toplamda sadece beş masa var. Önden sipariş veriyorsunuz ve istediğiniz yere oturuyorsunuz. Göğüs etli pho ve balonlu çay sipariş ediyorum. Garson bana numaramı verdi ve arkamı döndüğümde onu gördüm. Sanki düşüncelerimle onu ortaya çıkarmışım gibi. Gözlerinin altındaki halkalar koyu ve yanakları ağlamış gibi kırmızıya boyanmış.

Yanından geçip gitmeli, kendi masama oturmalı ve onu görmemiş gibi davranmalıyım. Ama bir şey beni onun yanına oturmaya çağırıyor.

"Bu koltuk dolu mu?" diye sordum. Başını hayır anlamında sallıyor ve bana sulu bir gülümseme veriyor. "Zor bir gün müydü?"

"Evet, gerçekten sert."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başka ne diyeceğimi bilemeden soruyorum. Bana sorgulayan gözlerle bakıyor. Yüzünü siliyor ve bana bakmadan önce pho'suna bakıyor.

"Bugün bir hastamı kaybettim."

"Özür dilerim," dedim. Biri sana bunu söylediğinde ne diyorsun ki?

"Bu ne ilk ne de son. Ama yirmi iki yaşındaydı. O çok yenilmişti ve ben... bu çok zor."

"Sadece hayal edebilirim."

Yemeğini yiyor ve benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ben de yemeğim gelirken sessizce oturuyorum. İkimiz de sadece yemek yiyoruz, paket servis yapan bir yerde yemek yiyen iki yalnız insan.

"Yeni işin nasıl gidiyor?" diye sorarak sessizliği böldü. "Gerçekten iyi, aslında. Uğursuzluk getirmek istemem ama göreceğiz.

Bu hafta sonu işler nasıl gidecek?" Gülümsemesi gerçektir. Acı içinde olmasına rağmen benim için mutlu olabiliyor.

"Batıl inançlar mı?"

"Onun gibi bir şey," diyorum sırtarak.

"Bu konuda bir şeyler biliyorum. Pek çok cerrah çok aşırı tutucudur. Ameliyattan önce her şeyin belli bir şekilde olması gerekir, özel önlükler, bunun gibi şeyler. Bazı cerrahlar, bir hasta öleceğini düşündüğünü söylerse ameliyat bile yapmıyor. "

"Peki ya sen?" Ona soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, benim tarafımda öyle bir şey yok."

"İnsanların içini açıyorsan bu muhtemelen en iyisi." Pho'sunu düşüncesizce karıştırırken omuzlarını silkiyor.

Taktik değiştiriyor, iş hakkında konuşmaktan bıktığı belli. "Bu hafta sonu başlayacak bir Noel pazarı var biliyorsun. Şu tarafta iki blok ötede." Sol tarafı işaret ediyor.

"Kontrol etmem gerekecek."

"Birlikte gideceğin bir arkadaşına ihtiyacın olursa, bana haber ver." *Arkadaşlar iyidir*, bir arkadaşına ihtiyacım olabilir.

"Sizinle iletişim kurmamın bir yolu olmalı," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Tabii ki." Telefonunu çıkarıyor, ben de ona numaramı veriyorum. Sonra bana mesaj atıyor, böylece onunkini de öğreniyorum. Bana tam adını veriyor, Piper Blake ve nedense o anda Connecticut'ın eve dönüşü biraz gerçekmiş gibi geliyor.

Yemeğimizi bitirdik. Sohbet hafif geçiyor ve bunun için teşekkür ediyorum. Annem tarafından sorguya çekilmiyorum ya da yeni takım arkadaşlarımdan biriyle garip bir konuşma yapmıyorum. Piper'la konuşmak kolay. Ve o güzel olsa da, sanırım onunla arkadaş olmak bu yeni yerde kendimi merkeze koymak için ihtiyacım olan bir şey olabilir.

Ayrılırken ikimiz için de garip bir yarım dalga oluyor, caddede farklı yönler e gidiyoruz. Kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalışıyorum. Her şeyin benim için bir araya geldiği hissi, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

Otobüsün arka koltuğuna oturdum, etrafımdaki yeteneklere bakarken kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Kendime zihinsel bir moral konuşması yapıyorum. *Ben de yetenekliyim, yani burada olmamın bir sebebi var.*

Herkesin beni yalnız bırakmasını bekliyorum, Alexi gelip yanıma oturduğunda kulaklıklarım Slipknot çalışıyor. Kaptana duyduğum saygıdan dolayı kulaklıkları çıkarıp söyleyeceklerini dinliyorum.

"Merhaba, *sólnyshka*."

"Bana hıyar falan mı diyorsun?" Ben soruyorum, o da kahkahayı basıyor.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Bugün için hazır mısın?" "Ben sadece yedeğim."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Hazır olman gerekiyor, hazır mısın?" Başımı sallıyorum ve tekrar konuştuğunda kulaklıklarımı takmaya hazırım. "Antrenmanda iyi iş çıkardın ama NHL maçları alt liglerden farklı olacak. Daha gürültülü, çocuklar daha iri, göz korkutucu olabilir." Şu anda içime Tanrı korkusu salmış olsa da omuzlarımı silkiyorum. "Isınmaya oynuyormuşsun gibi davran, tamam mı?"

"Evet, bunu yapabilirim."

"Aferin oğlum," diyerek omzumu dürtüyor. Kalın kalın yutkunuyorum, parfüm kullanamadığım için şükrediyorum. Sadece inanılmaz derecede utanç verici olacağı için değil, aynı zamanda her şeyi mahvedeceği için.

"Hazır olacağım," diyorum ve o da gülümsüyor.

Alexi Bandnin'in tanıdığım en korkutucu insan olduğunu söylediğimde ciddi olabilirim. Kaba ya da korkutucu olduğu için değil, bu kadar büyük olmasına rağmen çok kibar olduğu için. Bu hakkı ona kim verdi?

Eli ve Mikael bizimle aynı sırada oturuyorlar ve Alexi Mikael'in kolunu ittiğinde tartışıyorlar.

"Maçtan önce kocanla tartışmayı bırak."

"Kapa çeneni Bandnin," diye karşılık veriyor Mikael.

"Eğer ağabeyinle-kocanla böyle konuşuyorsan, sana neden kızgın olduğunu anlayamıyorum."

Eli gülüyor ve ben de bir tanesini kolumun kıvrımına saklamak zorunda kalıyorum. "Ne zaman emekli olacaksın ki zaten?"

Mikael şaka yapıyor. "Ne yani, sizi kendi halinize mi bırakacağım? Asla."

"Oh, tamam, yaşlı adam."

Alexi güler ve Mikael'in hakaretinin sırtından yuvarlanmasına izin verir. Alexi kesinlikle NHL'deki en yaşlı oyuncularından biri ama *böyle* görünürken ona yaşlı demek yanlış olur.

"Boş ver onu Alexi. Gerekirse seni buzun etrafında yürüteçle iteriz," diyor Eli ve otobüste bir kahkaha tufanı daha kopuyor.

Alexi sırtıyor ve önümüzdeki koltuğun başlığını tutarak ayağa kalkıyor. "Bu otobüste bana düello için meydan okumak isteyen var mı?"

Benimki de dahil olmak üzere otobüsü bir kahkaha patlaması kaplıyor ve kahretsin, gülmek iyi hissettiriyor.

"Lanet olası bir düello mu? Biz sendikada değiliz, yoldaş."

"Kimsenin elini kaldırdığını görmüyorum!" Alexi gümbür gümbür bir sesle söylüyor ve kahkahalar o anda kesiliyor. "Şimdi, lanet şarkıyı söyleyecek miyiz, söylemeyecek miyiz?"

Mikael inliyor ve Eli gülümsüyor, tüm otobüs Queen'in *We Will Rock You* şarkısını söylemeye başlarken ayağa kalkıyor. Bu dünyadaki en klişe şey. Ama bu deplasman maçları için bir takım geleneğiye, o zaman öyledir. Ben de şarkıya katılıyorum ve kalçalarımı ritme uyduruyorum. Alexi hâlâ ayakta ve şarkıyı berbat bir şekilde yorumlamaya devam etmeden önce bana nazikçe gülümsüyor.

Isınma hareketlerini yeni bitirdik. UBS Arena'daki buz tamamen çöp; sulu ve buz ekibinin sık sık çamur ve buz kürekle temizlemesi gerekeceğini biliyorum. Yedek kulübesindeyim, tamamen giyinik, hevesli ve umutluyum. Johannson antrenmanda pek iyi görünmüyordu ve içimden bir ses gereksiz bir gol yerse o zaman şansımı deneyebileceğimi söylüyor.

NHL'de oynama hayalim sadece bu adamın çuvallemasını istememe dayanıyor - ki bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Johannson bir Alfa, yani genetik olarak ona fiziksel yetenek verilmiş. Ben bunun için durmadan çalışmak, bedenimi yok etmek ve her şeyi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Johannson bunu hak etmiyor değil, ama çok yakın ve ben bunu istiyorum.

Koç şaka yapmıyormuş, Islanders bok gibi oynuyor ve bizim ön hattımız da bundan faydalaniyor. Alexi sol kanatta, Eli merkezde ve Mikael sol defansta oynuyor. Maça güçlü başladılar ve buraya oyalanmaya gelmediğimizi gösterdiler.

Alexi, Islanders'ın savunma oyuncusunu cama doğru iterken, omzunu rakip takım oyuncusunun sırtına dayayarak bunu vurguluyor. Bulduğum yerden hiçbir şey duyamıyorum ama bir şeyler konuşulduğunu anlayabiliyorum.

Alexi aralarındaki mücadeleyi kazanır ve pası Eli'a verir, o da pakı tokatlayarak Islanders kalesine gönderir. Buzdaki çocuklar kutlamak için bir araya geliyor ve spiker golü duyuruyor. Kahretsin, bunu istiyorum, bunun bir parçası olmayı çok istiyorum.

İlk golden sonra çok fazla ileri geri oldu. Sulu buzun yardımcı olmadığını söyleyebilirim. Çoğu oyuncunun kaval kemikleri çamur içinde ve Mikael başka bir oyunla buzda yuvarlandığında, ayağa kalktığında tüm forması sıırıslıkam oluyor.

Oyun durur ve buz ekibi kaymaya devam ederek sahayı yan girişe doğru iter. Koç sinirli bir ses tonuyla devreyi bir gol daha atarak bitirmek istediğini, daha azının kabul edilemez olduğunu söylüyor. Savunma hattı övgü alıyor ve Johannson hiçbir şey almıyor çünkü buzlanmayı önlemek ve orada durmak dışında pek bir şey yapmak zorunda kalmadı.

Oyun tekrar başladığında, sanki farklı bir takım izliyor gibiyiz. Daha yoğun oynuyorlar, daha sert vuruyorlar ve daha hızlı kayıyorlar. Biz de onlara ayak uyduruyoruz ama oyun artık çok daha dengeli. Bir kaçış yakaladıklarında, ikiye bir, pistte hızlı kayıyorlar. Ben atışı daha önce görüyorum ama Johannson görmüyor. Pak kalenin arkasına çarpıyor, zil dramatik bir şekilde çalıyor ve tüm Islanders taraftarları takımları golle övünürken tezahürat yapıyor. Koç bana doğru eğildiğinde maçın bitimine sadece bir buçuk dakika kalmıştı.

"İçeri girmeye hazır ol," dedi. Erkek erkeğe hazırlanmaktan başka yapacak bir şey kalmadı ve ben de öyle yapıyorum. Kendimi hipnotize ediyorum ve hazırlanıyorum

Her şeyden çok istediğim bu şeyi üstlenmek için.

Devre arası kısa sürdü. Koç, daha fazla skor fırsatı bulamadıkları için ön hatta çok sert. Kaderini çoktan kabullenmiş gibi görünen Johannson'a bilgi bile vermiyor.

Ben bir pisliğim, ama onun kaybı benim kazancım, ve biz bunu alıyoruz.

Alexi eldivenli yumruğunu kaskıma vurarak, "Bunu sen halledersin, *sólnyshka*," diyor. Bunun ne anlama geldiğine gerçekten bakmam gerekiyor ama nasıl heceleneceğine dair hiçbir fikrim yok.

Kalemdeyim, çizgiyi kesiyorum ve geriniyorum. Oyunun geri kalanında ustaca yerleştirilmiş bir pak dışında herhangi bir şey bu kaleye girerse lanetleneyeceğim.

Stadyumda müzik çalıyor ve disk oyuna girerken kalbim hızla çarpıyor. Gözümü ondan ayırmıyorum, her zaman hazırım. Birkaç dakikalığına aksiyon göreceğimi düşünüyorum ama takımımız hayal kırıklığı ve Koç tarafından azarlanmanın karışımından sonra daha sert oynuyor.

On üç numara buza doğru zum yaptığında nihayet parlama zamanımın geldiğini anlıyorum. Savunmam onun peşindeydi ve çok erken şut çekti. Pakı kolayca eldivenle sıyırdım ve hakemin pakı almasını beklerken on üç numara kayarak bana çarptı ve beni buza gönderdi.

Bu adamların çoğundan daha kısa olabilirim, genetik olarak kas yapmaya yatkın olmayabilirim. Ama bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Kaskına bir yumruk indiriyorum ama şu anda onun üzerinde olan sadece ben değilim. Alexi göğsüne sertçe vuruyor ve ona Rusça küfürler ediyor. Hakemler çabucak ayırdı ve herhangi bir karar çıkmadı.

Hokeyin bir numaralı kuralı: Kaleciyle uğraşma. Ve bu yeni takımın arkamı kolladığını bilmek güzel. Alexi eldivenli eliyle kaskımın arkasını avuçladığında tekrar patenlerimin üzerindeyim.

"İyi bir çocuk olacağını biliyordum, Connery." Bana kocaman bir sırtış atıp kayarak uzaklaşmadan önce kaskıma bir kez daha vuruyor.

Hokeyin iki numaralı kuralı: Kafanızı oyunda tutun ve Takım kaptanının ne kadar seksi olduğunu düşünme.

BÖLÜM 6

otobüsün arkasına doğru zorluyorum. Hepimiz maçı kazanmanın heyecanını yaşıyoruz ve koç bize Tomlinsons'ta durup hamburger alabileceğimize söz verdi, bu yüzden galibiyeti kutlamanın yanı sıra Ayrıca aç ve yorgun.

Owen tek başına oturuyor. Mükemmel.

Kirli sarı saçları hâlâ hafif ıslak ve geriye taranmış, lacivert takım elbisesi vücuduna dar geliyor. Sanki ona baktığımı hissediyormuş gibi rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Beta bu gece gerçekten kendini kanıtladı. Bize karşı başka gol atılmadı ve biz dört gol daha attık. Zirveye çıktık ve o da bunun büyük bir parçası.

Peki neden bu kadar asık suratlı?

"Neşelen, Connery. Bugün ortaya çıktın."

Dudağının sol tarafı yukarı kalkıyor ama tam olarak gülümsemiyor. "Önemli bir şey değildi," diyerek beni başından savıyor.

"Hiçbir şey mi? İlk gerçek NHL maçını oynadın ve bir diskin bile içeri girmesine izin vermedin." Omuzlarını silkti, ben de meseleyi kendi ellerime aldım. "Lanet çaylak için bir alkış alalım! Son iki periyotta sıfır gol." Otobüs havlamalar, tezahüratlar ve yuhalamalarla inliyor. Owen'ın güzel yüzünün pembeleşmesini izliyorum. Betalar güzel olamaz diye bir şey yok, ama metanetli kaleci bambaşka bir şey.

Omzuna bir şaplak atıp yanına oturuyorum.

"Çok iyi bir kişiliğin var."

"Evet," diye cevap veriyorum, dizim onunkine degecek şekilde genişçe uzanıyorum. Kıpırdamıyor, ben de bacağımı sıkıca yerinde bırakıyorum.

Yeni kaleciyle tanıştığımızdan beri bir anormallik var ve bazı şeyler bana doğru gelmiyor. Bu akşamki maçta kendini kanıtladığını düşünsem de, bir şeyler hala yanlış geliyor. Sanki dikkatleri üzerine çekmemeye çalışıyor ya da bir şeyler saklıyor.

Onun kabuğunu kırmak istiyorum. Tıpkı bu hafta bir noktada takip etmem gereken çok uzun boylu, güzel bir esmerin kabuğunu kırmak istediğim gibi.

"Peki nasıl hissediyorsun?" Ona diğer oyuncuların duymayacağı kadar sessiz bir şekilde soruyorum.

Gülümseyene kadar o küçük yarım gülümseme yüzünü kaplıyor. Yumuşak bir gülümseme, dişleri yok ama yine de ilgimi çekiyor. "İnanılmaz," diyor sessizce.

"İşte başlıyoruz." Kalçasını sıkıyorum ve dokunuşumla sertleşiyor. Elimi çekiyorum ve Owen boğazını temizliyor.

Otobüse en son Koç biniyor, sırtarak kollarını iki sıraya dayıyor. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Hadi size biraz çizburger alalım." Oturmadan önce sırtıyor.

Eli ve Mikael buraya gelirken oturdukları sırada oturuyorlar. Telefonlarını çıkarmışlar ve Charlotte, Anders ve Katie'yi görüntülü arıyorlar. Kızlarıyla konuşmalarını izlerken gülümsüyorum. Kendi çocuğumu isteyip istemediğimden emin değilim ama bir sürüye sahip olmak son zamanlarda beni çok zorluyor. Sanırım Kupa'yı kazanmanın yanı sıra beni yeniden yoracak tek şey bir sürüyü sağlamlaştırmak olurdu.

Şu anda, Piper'ın benim paketimde olacağından eminim. İyi doktorun ne dediği umurumda değil, o benim olacak. Yanımdaki Beta'nın da bir şeyler karıştırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ama kimi ikna etmenin en zor olacağından emin değilim.

İşin iyi yanı, meydan okumaları severim.

Piper'ın neden Alpha Fitness'a gittiğini anlıyorum. Foxes'un tesisini kullandığım için kesinlikle bir üyeliğe ihtiyacım yoktu ama bu spor salonu en üst seviyede. Onu ağırlık kaldırırken gördüğümde ısrarcı olmaktan başka bir şey yapamıyorum.

O çok güzel. Onu önlük giyerken ve birkaç kez giyinirken gördüğümde seviyorum. Ama dar yoga pantolonu ve yapışkan tişörtlü Piper muhtemelen favorim. Ağırlıkları almak için eğildiğinde aletimi sakınlaştırmak için tüm zihinsel gücümü kullanmak zorundayım. Uzun, koyu renkli

Eğilirken at kuyruğu neredeyse yere çarpıyor. At kuyruğu hakkında çok fazla şey düşündüm.

Israrımın ne zaman ürkütücü bir şeye dönüşeceğini gerçekten merak ediyorum. Piper'ın bana siktirip gitmemi söylemesinden başka bir şey yapmayacağım.

Antrenmanının çoğunu yapmasına izin verdim. Koşu bandında hafifçe yürürken squat yapmaya başladığını fark ediyorum - en sevdiğim hareket. Makineyi kapatıp yanına gidiyorum. Ben daha kaldırma alanına gelmeden gözleri aynada benimkilerle birleşiyor. Görünüşe göre benim sevimli Alfa'm da beni izliyor olabilir.

Kulaklığını çıkarıp kendi etrafında dönüyor. Daha önce bulunduğum yerden yüzünü tam olarak göremiyordum ama şimdi ona baktığımda endişelendim. Yorgunluk belirtileri var ve normalden daha solgun görünüyor.

Tam bir moron olmadığım için ona sormadım. Sadece kaşlarımı çatıyorum.

"Gözcü lazım mı?"

Alay ediyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Hem de çok."

"Kimse sana çok çapkın olduğunu söyledi mi?"

"Son zamanlarda değil, hayır," diyorum gülümseyerek ve onun yanındaki bankı alıp yanlara daha fazla ağırlık ekliyorum. Bankın üzerine uzanıyorum ve birkaç tekrar yapıyorum. Sinsi bir pislik olup kokumu daha da mı yoğunlaştırıyorum? Hiç şüphesiz. Piper'ın ağırlığını kaydırma şekli onun da etkilenmediğini gösteriyor.

"Bugün smoothie alamam."

"Küstahça. Ben smoothie istemedim."

"Ne var biliyor musun-" Cümlesinin ortasında duruyor ve ben de ağırlığı sehpayı bırakıp ayağa kalkıyorum. Onun alanındayım, o kadar yakınım ki benimle konuşmak için başını kaldırması gerekiyor.

"Ne, *malyska*?"

Göğsümü işaret ederek "Bana *malyska* yapma," diyor. Rusçası berbat ve bu beni gülümsetiyor. "Bunu araştırdım. Ben senin küçük kızın değilim. Ben bir Alfa'yım ve kimsenin küçük kızı değilim." Sırıtişım daha da yayılıyor.

"Olabilirsin." Biraz kekeliyor. Piper'ın neye alışık olduğundan emin değilim. Belki de taleplerine boyun eğen ve ona hiçbir şey vermeyen erkek Betalara? Bana kızgınlıkla göz kırparken öyle hissediyor.

"Sana söyledim, şu anda bir ilişki için zamanım yok."

"Ne için vaktin var?" Bu düşünce tarzından gurur duymuyorum, ama ne verirse kabul edeceğim ve sonunda onu birbirimize ait olduğumuza ikna edebileceğimi düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ne?" diye soruyor, bana şüpheyile bakarak.

"Ne için vaktin var, Piper?"

Bana bakarken gözlerini kırıştırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Zor bir hafta oldu," diyor ve konuşmanın nereye gittiğinden emin değilim ama düşüncesine devam etmesine izin veriyorum. "Sadece düşünmemek istiyorum."

Benim güzel Alfa'mın kafasını boşaltmaya ihtiyacı var.

Bunu ben yapabilirim. Bileğinden tutup erkeklerin soyunma odasına gidiyorum. "Alexi, ne yapıyorsun?"

"Ne için vaktin var?"

Soyunma odasına bakıyorum. Neyse ki Piper spor salonuna güneş daha doğmadan gelmeyi tercih ediyor, bu da buranın neredeyse boş olduğu anlamına geliyor. Duş perdesini geri çekip önce onu içeri itip sonra vücudumla onu engellerken ayak sesleri benimkilere ayak uyduruyor.

"Kafanı temizlememi ister misin, *Malyshka*?" Yutkunuyor ve koyu yeşil gözleri tekrar benimkilere bakıyor. "O büyük, güzel beynini kapatmamı ister misin?" Ona dokunmadan soruyorum ama o kadar yakınız ki vücut ısınısını hissedebiliyorum.

Dudaklarını yalıyor, ben de hareketini takip ediyorum. Başını sallıyor ve tek ihtiyacım olan bu. Onu duş fayansına yaslarırken ellerim çenesinin iki yanını kavırıyor. Dudakları yeniden üye olduğum kadar yumuşak ve o da beni hevesle öpüyor, tıpkı geçen yılbaşında yaptığı gibi.

Bir eliyle tişörtümü sıkıca kavramış, diğer eliyle de ensemdeki saçlarımı tutuyor. Harika kokuyor, portakal kabukları ve tarçından oluşan zengin Alfa kokusu. O bir Omega değil, bu da kokusunun bu kadar yoğun olmasını daha da çekici kılıyor. Temel içgüdüleri ya da hormonları yüzünden tahrik olmuyor. Piper Blake beni istiyor ve belki de benim onu istediğim kapasitede değil ama alabileceğimi alacağım.

Bu küçük duşta dünya kadar vaktimiz olmadığını biliyorum ama onu öpmeyi bırakacak iradeyi kendimde bulamıyorum. Her ne kadar her yerine dokunmak istesem de, Piper'ı öpmek bana uzun zamandır hissetmediğim bir amaç veriyor. Piper'ın bana *ihtiyacı* olmadığını biliyorum. Ama Piper'ın da benim onu istediğim kadar beni istemesini istemiyorsam ne olayım.

Öpüşürken bedenlerimizi birbirine bastırıldığında kadınsı bir inilti kaçıyor. Güçlü kalçaları daha büyük olan kalçalarımı sarıyor, ben de sert kalçalarımı

ona karşı. Şu anda içine girmek için her şeyi yapardım ama planım bu değildi. Eğer Piper Blake'in bana aşık olmasını sağlayacaksam, daha fazlası için geri gelmeye devam etmesine ihtiyacım olacak.

Kalçamı göbeğine doğru daha sert bastırıyorum ve başı hafifçe fayansa çarpıyor, açıkta kalan tenine öpücükler kondururken boğazı güzelce ortaya çıkıyor.

Bacağıma sürtünürken saçlarımdaki eli sıkılaşıyor. Gözleri kapalı ve bir an için boğazını öpmeyi bırakıp onu izliyorum. Bedenime karşı nasıl hareket ettiğini ve bu anda nasıl da kaygısız göründüğünü. Daha önce onda gördüğüm stres, elimi aramızda gezdirirken, onu kalçamdan ayırıp amını avuçlarken, yapışan kumaş ne kadar ıslak olduğunu benden gizlerken yok oluyor.

"*Vy khotite priyti na moyu ruku, malyshka?*"

"Ne?" diyor, gözlerini açıp kırıştırtarak. Rusça söylediğimi fark ettim.

"Elime gelmek ister misin, *Malyshka?*"

"Lütfen," diyor tatlı tatlı. Elimde olmadan, bu Alfa'yı avucumun içine aldığım için gülümsüyorum.

İki elimle yoga pantolonunu kalçasının ortasına kadar indiriyorum. Üzerinde en sade beyaz külotu vardı ve bu hoşuma gitti. Soyunma odasında parmakla sikilmeyi planlamıyor olması, sabaha böyle başlayacağından haberi olmaması.

Külotunu çıkarmıyorum ve onunla malzemenin dışında oynuyorum. Dokunuşumdan zevk aldığını söyleyebilirim ama onları yana çekmemi istiyor. Ama ona istediğini vermiyorum, en azından hemen değil.

İki parmağım, ıslaklığı parmaklarımı ıslatana kadar kumaşın dışından onu okşuyor. Ona gülümsüyorum ve dudakları aralanıyor, bir şey söylemeye hazır ama bu anı herhangi bir şüpheyile mahvetmesine izin vermeyeceğim. Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla kavrayarak sözünü kesiyorum. Aynı zamanda külotunu kenara itiyorum ve son olarak ona istediği şekilde dokunuyorum.

İniltisini yutuyorum ve kalçalarını elime vuruyor.

Parmaklarıma değen her damla ıslaklığın benim yüzümden olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ona dokunarak ve onunla konuşarak amını bu kadar ıslak hale getirdiğimi. Biyoloji bir faktör ama itici güç değil. Sadece birbirlerine aç iki insan, sikimi eskisinden daha da sertleştiriyor. Ama bekleyebilirim. Muhtemelen kendimi boşaltmak için onu parmakladığım elimi kullanacağım.

Piper yüzümü kendine doğru tutuyor ve nefes almasına gerek yokmuş gibi beni öperken gülümsemeden edemiyorum. Ben de onun gülümsediğini fark ediyorum. İki parmağımı içine sokup avucumun topuğunu klitorisine sürttüğümde gülümsemesi bir iniltiye dönüşüyor.

Kalçaları elime çarpıyor ve elleri yüzümden ayrılmıyor. Bana bakarken gözlerini açıyor. Amcığının beni kavradığını hissedebiliyorum ve çözülmesini izlemek istiyorum. İhtiyacım olan tek şey bu.

"Benim için çok ıslaksın, parmaklarıma karşı boşalacak mısın?"

"Siktir," diyor başını arkaya atıp gözlerini kapatarak.

Cık cık edip hareketlerimi yavaşlatıyorum, bu da onun meydan okurcasına saçlarımı daha sıkı kavramasına neden oluyor. "Seni boşalttığımda bana bak, *malyshka*."

Şaşırtıcı bir şekilde itaat ediyor, ben klitorisini bilerek ovarken yeşil gözleri benimkilere bakıyor. Parmaklarımı sağarken yeni bir ıslaklık havuzu elimle buluşuyor ve serbest bırakılmasını karşılıyor. Küçük güzel dudakları O şeklinde ve gözleri arzuyla parlıyor. Gözleri benimkileri ararken pantolonunu indiriyor, elim hala nabız gibi atan amcığının üzerinde lezzetli bir şekilde ıslak.

Gerçekliğin ona geri dönmesini izliyorum. Piper ona dokunduğum yere bakıyor. Elimi çekiyorum ve aşırı uyarılmadan dolayı yüzünü buruşturuyor. Yoga pantolonunu sıyrırken bana bakmıyor. Tamamen giyindikten sonra yutkunuyor ve sonunda bana bakıyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama kelimeler bulamıyormuş gibi biraz kekeliyor.

Sadece sıırttım ve kabul ettim. Piper'ın onu boşalttıktan sonra bana teslim olmayacağını biliyordum. O güzel kafasının içinde başka şeyler dönüyor. O benim düğümüm için yalvaran bir Omega ya da istikrar arayan bir kadın değil. Bağımsız biri, kendine bir kariyer yapıyor. Bir Alfa bulmak onun ihtiyacı olan bir şey değil. Birlikte olma ihtimalimiz onu korkutuyor. Onu zorlamıyorum ama öne doğru eğilip başının yanından öpüyorum. "Rica ederim, *Malyshka*."

Duştan çıkarken arkama bakmıyorum ve spor salonundan ayrılmak için eşyalarımı topluyorum.

BÖLÜM 7

W Az önce ne yaptım ben? Külotum sıırılsıklam ve duş kabininin içinde aptal gibi duruyorum. O adam beni az önce boşalttı mı, bana o kadar yoğun ya-

Bacaklarım jöle gibi oldu. Beni boşaltmakla kalmadı, karşılığında hiçbir şey istemedi ve gitmeden önce söylediği son şey "rica ederim" oldu. *Lanet olsun, hoş geldin.*

Kesinlikle istediğimi yaptı. O on dakika boyunca tüm düşüncelerim yok oldu, tüm stresim ve korkularım hafifledi. Hissedebildiğim tek şey o ve onun her şeyi tüketen varlığıydı.

Pişman olup olmadığımdan emin değilim. İyi hissettirdi, hayır, harika hissettirdi. Dünyanın en uzun kurak dönemini yaşıyordum ve zihnimi boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şey buydu. Ama bu Alexi.

Bu bir gece kulübündeki tek gecelik bir ilişki değil. Bu, aktif olarak kaçındığım adam çünkü o etrafımdayken işleyen tüm beyin hücrelerimi kaybediyor gibiyim. Birkaç derin nefes alıyorum ve bana bu konuda yardımcı olabilecek tek kişiye mesaj atıyorum. Uzun bir vardiyam var ve ayaklarımın üzerinde duramayacağımı biliyorum. Ama bunu biriyle halletmezsem, muhtemelen her şeyi fazla düşüneceğim ve şu anda olduğumdan daha da derin bir sarmala gireceğim.

Charlotte: Ne oldu? Sen iyi misin?

Kızlar gecesine ihtiyacım var.
Bu gece.

Charlotte: Katie var ama pizza sipariş edip takılabiliriz.

İçkileri ben getiririm.

Charlotte: Ben hamileyim.

İkimiz için de içeceğim.

Yine Dr. Mayfield'in yanındayım ve tek yapmak istediğim çığlık atmak. Son zamanlardaki tüm hastaları en iç karartıcı vakalar oldu ve daha ne kadar kayba dayanabileceğimden emin değilim. Etkilenmemiş gibi görünüyor, sadece bir sonraki kişinin beynini kesip açıyor.

Yanımda durduğunda onun dosyalarını düzenliyordum. "Babanla ihtisas yaptığımı biliyor muydun?" diye soruyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Birden fazla nedenden dolayı babamdan bahsetmeyi sevmiyorum. Ama son zamanlarda benden bu yüzden mi hizmet talep ediyor diye düşünmeden edemiyorum.

"Hayır, bunu bilmiyordum."

"Peter her zaman son derece yetenekli olmuştur. Nasıl olduğunu öğrenmek için bana ulaştı." Büyük bir tepki vermemeye çalışıyorum, özellikle de Mayfield yüz ifadesiyle pek bir şey belli etmediği için. "Biliyor musun, adını buralarda daha fazla duyurmak için kullanabilirsin."

"Babamın adını kullanmak istemiyorum," diye cevap veriyorum ve Mayfield bana küçük bir sırıtış atıyor.

"Güzel. Bugünkü ameliyatta ne durumdayız?"

Dosyayı ona veriyorum, hemşirelerle kontrol ettiğimi ve ameliyat öncesi her şeyin yolunda olduğunu gösteriyorum. Çıkarılması inanılmaz derecede zor bir tümörü olan başka bir genç hasta. Nefes alıp veriyorum ve şimdiye kadarki tüm eğitimimi düşünüyorum.

Tarafsız kalmaya çalışın, duygusal olarak bağlanmayın ve ilaca sadık kalın.

Bu üç şey de inanılmaz derecede zor ve gerçekçi değil. Neden programımda bu kadar zorlanan tek kişi benmişim gibi görüldüğümünden emin değilim. Shuana, programdaki diğer insanlarla birlikte bir kazadan hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bahsedebiliyor. Ama her ölüm, her ramak kala, beni kanayan kalbimin tam ortasından vuruyor. Bu hastanede çalışırken yaşadığım her kayıp sanki üst üste yığılıyor.

Acı geçmiyor ve daha da kötüleşiyor. Sanki her kayıp bir tuğla ve ben yapıyı inşa ederken içindeyim; her kayıp beni tamamen boğmaya yönelik bir başka adım.

Ama bırakmak bir seçenek değil. Hayatım ben doğmadan önce planlanmıştı ve bu yolda ilerlemek zorundayım. Hayatımın neredeyse iki yılını bu programa verdim, tıp fakültesinde geçirdiğim zamandan bahsetmiyorum bile. Bu, bir anda kalkıp artık yapmak istemediğinize karar verebileceğiniz bir şey değil.

Başa çıkmak için yeni yollar bulmalıyım. En azından hasta odasına girerken kendime böyle söylüyorum.

Dr. Mayfield sunmam için başını salladı. "Mitchell Vermette, on iki yaşında, bir ay önce pineoblastoma teşhisi kondu ve şimdiden boyutları büyüdü."

"Ameliyata hazır mısın, Mitchell?" Dr. Mayfield soruyor.

"Uyumaya hazırım," diyor halsiz bir sesle. Annesi ona bakıyor ama bu bakışın arkasında bir sıcaklık yok. Sahip olduğu tümör hızla büyüyor ve özellikle beyninin doğal uyku döngülerini idare eden kısmını etkiliyor. Epifiz bezi beynin tam ortasındadır, bu yüzden son derece zor ve uzun bir ameliyat olacaktır.

Mitchell'in annesi ona bir yudum alması için pipetli bir fincan uzatıyor ve o noktada neredeyse kendimi kaybediyorum, hayatta kalma şansını biliyorum. Bu tümörle karşılaştığımız çoğu hastadan daha yaşlı ve tümör hızla büyüyor. Dr. Mayfield'ı odadan çıkarken takip etmeden önce Mitchell ve annesine küçük bir gülümseme veriyorum.

"Bu tarama kaç yaşında?" diye soruyor. "Üç günlük," diye yanıtlıyorum.

"Onu listede yukarı itin. Daha fazla büyümediğinden emin olmak için bir tarama daha yapmam gerekiyor."

Başımı sallayıp testi istiyorum ama ameliyata girmenin yaklaşan kıyametine engel olamıyorum.

Ayakta durup Dr. Mayfield'in ameliyatı yapmasını izlerken ayaklarım ağrıyor. Çok az yardım etmeme izin veriyor ama ben her şeyden çok gözlem yapıyorum. Sekizinci saate giriyoruz ve düşündüğümde daha iyi görünüyor. Tümörün çoğu alındı ve sadece biraz daha kaldı.

Önümde ne olduğuna odaklanabilmeliyim. Sorun kan ve bağırsaklar değil; bunlarla bir sorunum yok. Beni bazen rahatsız eden sadece ameliyatın kişisel olmayan işlevi. Birinin hasarlı bedeni masanın üzerinde yatarken bazı cerrahların duyarsızlığı ve sorunu çözebileceğimizi ummaları.

Orada durup Dr. Mayfield'in ne kadar olağanüstü olduğunu izlerken tek düşünebildiğim Mitchell'in annesi ve oğlunun iyi olduğuna ne kadar sevineceği. Düşünce tarzımın bir cerrahinkine benzemediğini biliyorum. Bu kariyerle başa çıkabilmek için temelde kim olduğumu nasıl değiştirebilirim?

Dr. Mayfield kapanışa yardım etmeme izin verdi ve tek hissettiğim rahatlama ama yine de yıkılmak istiyorum ve nedenini bilmiyorum.

İki şişe şarap ve iki büyük pizza, ben, hamile en iyi arkadaşım ve onun yürümeye başlayan çocuğu düşünüldüğünde muhtemelen aşırıya kaçıyor. Ama bu iki şişenin bu konuşmayı atlatmam için yeterli olacağına inanıyorum.

Kapıyı çalmıyorum çünkü Mikael'i çok üzecek şekilde evlerinin anahtarı bende var. "Hey!" diye bağırarak kapıdan içeri giriyorum ve arkamdan kilitliyorum. İki şişe şarap ve iki pizzayla bu hiç de kolay bir iş değil ama başarıyorum.

"Yuvadayız," diyor Charlotte ve ben de bodrum katlarına iniyorum. Katie yatağın üzerinde zıplıyor ve zemine gömülü çift kişilik yatakta sürekli taklalar atıyor. Eli aşağıya doğru açılan bir projektör ekranı kurmuş ve ekranda Avustralya köpeklerinin olduğu bir çizgi film var.

Charlotte yan yatmış, bacaklarının arasında kocaman bir yastık var. Saçları elli tane at kuyruğu şeklinde ve üzerinde az miktarda makyaj malzemesi var.

yüzünün her yerinde.

"Ne kadar güzel görünüyorsun."

"Doğru mu?" Charlotte cevap veriyor. "Hareket etmek acı verirken onu oyalamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Charlotte'un alnına dokunuyorum ve koltuğunda kıpırdanıyor, ona bakma şeklime hâlâ alışmadı. En azından kendi Alphas'ının bunu yapmasına izin verdiği için mutluyum. "Bunun dışında nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye inliyor.

"Anders nerede?"

Charlotte gülümser ve başını sallar. "Oynamak için bir eğlence ligi buldu."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu hiç adil değil."

Omuz silkiyor. "O takımda bir tanrı gibi. Ona kafayı takmış durumdalar."

Katie ellerini havada sallıyor. "P Teyze, izle!" Bir dizi koordinasyonsuz takla atıyor ama ben onu alkışlıyor ve gülümsüyorum.

"İyiye gidiyorsun, Katie. Pizza ister misin?" Ellerini çırpıyor ve yataktan kalkıyor. Charlotte'un onu sık sık buraya getirdiği belli oluyor. Hamilelikleri onun için farklı bir yuva kurma biçimi ortaya çıkarıyor.

Buradaki mini mutfaktan birkaç kâğıt tabak ve şarabım için bir bardak alıp yere oturuyorum. Katie yan tarafta pizzasını yiyor ve televizyondaki çizgi filmle meşgul. Charlotte kaşlarını kaldırarak bana bakana kadar neredeyse bütün kadehi bitiriyorum.

"Yani?"

Boğazımı temizliyorum. "Yani?"

"Piper, konuşmak istediğin her neyse onu bana mı söyleteceksin yoksa sadece bana mı anlatacaksın?"

Yeğenimin önünde şifreli konuşmanın en iyi yolunu düşünerek önce Katie'ye sonra da Charlotte'a bakıyorum.

"Sekiz numara... um, o..." Katie'ye dönüp bakıyorum ve Charlotte'un yüzünü yavaş bir gülümsemenin kapladığını görüyorum.

"Lütfen, bana ne yaptığını söyle."

"Charlotte, eğer bana böyle gülümsemeyi kesmezsen seni f-u-c-k ederim." Gülmeye başlar ve kendini kontrol etmeye çalışırken karnını tutar. Gözlerindeki yaşları siler ve kahkahalarını bastırmaya çalışır.

"Beni böyle güldüremezsın. Altıma işeyeceğim." Sonunda gülmeyi bırakıyor ve eliyle devam etmemi işaret ediyor.

"Benim spor salonuma gidiyor," diyorum ve Charlotte'un yanaklarının kızardığını görüyorum. Ona ters ters bakıyorum ama devam ediyorum. "Ve biliyorsun ki o etraftayken aptal gibi davranmama neden oluyor. Onun yanındayken yapmacık bir kadın gibi davranıyorum ve bu acınası bir durum."

"Acınası değil, Piper."

"Öyle. Ben bir Alfa'yım, ben bir doktorum, Tanrı aşkına. Beni o yapıyor... Beni tam olarak ne yaptığını bilmiyorum."

"Siktir kötü bir kelime P Teyze," diye araya giriyor Katie, Charlotte bana bakarken yüzüm kızarıyor.

"Kötü P Teyze, ona küfür kavanozuna para ödeteceğiz." Katie ellerini çırpıyor ve ben de omuzlarını silkmiş olan Charlotte'a ters ters bakıyorum. "O kavanozla üniversite parasını ödeyebilecek, yemin ederim."

Beş dolarlık bir banknot çıkarıp yeğenime uzatıyorum, o da gülümseyerek yemeğine ve şovunu izlemeye devam ediyor. "Küçük dolandırıcı."

Charlotte gülümsüyor ve başını sallayarak önceki konuşmamıza geri dönüyor. "Sana sadece Piper'mışsın gibi hissettiriyor," diyor kayıtsızca ve bir parça pizza ısıyor.

"Ne?"

İç geçiriyor ve pizzayı yere bırakıyor. "Çıta senin için her zaman çok yüksekti, Piper. Baban-" Neyse ki duruyor ve ne kadar rahatsız olduğumu fark ederek başını sallıyor. "Birinin seni sen olduğun için istemesine alışık olduğunu sanmıyorum. Senin Al-Fa ya da doktor olman onun umurunda değil. Sadece senden hoşlanıyor ve bunda yanlış olan ne?"

"Meşgulüm, bu yüzden bir ilişkiyle başa çıkamam. İhtisasımı tamamlamam gerekiyor ve işler yıllarca yavaşlamayacak. Alexi gibi biri bir sürü istiyor, bir Omega istiyor."

Charlotte bana bakarken başını öne eğiyor. "Hiçbir zaman bir Omega olmak istemedin."

"Hayır, görmedim. Ama onun gibi bir Alfa erkeği, bir Omega isteyecektir." Charlotte alay ediyor, ben de ona göz kırpıyorum. "Devam et, söyle Charles."

"Sen de bir Omega istiyorsun."

"Evet, bundan on yıl sonra falan."

Beni başından savdı. "Tamam, ama tam olarak neden korkuyorsun?"

Biraz daha şarap doldurup geri içiyorum. Katie kendini tamamen gösteriye kaptırmış durumda, ben de fısıltıyla konuşuyorum.

"Spor salonunun duşunda beni parmakladı." "Ne!" diye bağırır ve bu Katie'nin dikkatini çeker. Charlotte Katie şovuna ve pizzasına geri dönmeden önce bize sinirli bir bakış atıyor. İlk sorusu "Nasıldı?" oldu ve eğer hamile olmasaydı muhtemelen omzunu iterdim.

"Mesele bu değil."

"Mesele de bu zaten."

Şarabımdan biraz daha yudumluyorum ve başımı sallıyorum.

"İnanılmazdı."

Charlotte gülümsüyor ve bacağına bir yastığa sararak tekrar uzanıyor. "Peki sorun nedir?"

"Bu kapasitede biriyle birlikte olamam, henüz değil."

"O zaman 'Ben ilişki yaşayamam'dan Tilkiler'in kaptanının elini pantolonuna sokmasına nasıl geçtin?"

Bardağımı bitirip bir tane daha dolduruyorum. Sanırım bu geceyi pijama partisine çevireceğiz.

"Ona bir ilişki yürütemeyeceğimi söyledim ve o da 'peki, ne yapabilirsin ki' dedi. Ben de ona sadece zihnimi kapatmak istediğimi söyledim ve o da bu konuda kesinlikle başarılı oldu."

"Yani takılıyor musunuz?"

"Bilmem ki?"

"İstiyor musun?" Charlotte nazıkçe söylüyor.

Bacaklarımı büküp kollarımı bacaklarımın etrafına doluyorum ve yanağımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Belki, sanırım sadece çıkarları olan arkadaşlar yapabilirim."

Charlotte'un kendini tuttuğunu anlayabiliyorum ama onun yerine başını sallıyor. "İyi bir şeyi hak ediyorsun, Piper. Gerçekten çok çalışıyorsun ve bu kolay bir iş değil. Belki o senin stresini azaltabilir."

"Gerçekten iyi bir stres atma yöntemiymi."

Charlotte başını sallar. "Nasıl sikişileceğini biliyor gibi görünüyor."

Ona bir yastık fırlatıyorum ve Katie de bir yastık alıp annesine fırlatırken ciyaklıyor. Doğaçlama bir yastık savaşı başladığında yüzümü kaplayan kocaman gülümsemeye engel olamıyorum. Az önce üzerime çöken ağırlık kaybolmuş gibi görünüyor. Hiçbir cevabım yok ve hâlâ bunun doğru seçim olduğundan emin değilim. Belki de Charlotte haklıdır. Biraz eğlenmenin ne zararı olabilir ki? Ama asıl soru şu: Alexi Bandnin söz konusu olduğunda duygulara kapılmadan sadece fiziksel olmanın bir yolu var mı?

BÖLÜM 8

NHL'de başlangıç kalecisiyim.

Koçların ofisinden çıkarken kalp krizi geçirmemeye ve heyecanımı belli etmemeye çalışarak bu cümleyi defalarca tekrarlıyorum

Diğer herkes.

Bunun yerine, anlayacağını bildiğim tek kişiyi arıyorum. "Hey, tatlım."

"Hey, anne."

"Nasıl hissediyorsun? Her şey yolunda mı? Ziyaret etmemi ister misin?"

"Başlıyorum. Yarın başlıyorum."

Telefonda ciyaklıyor ve üvey babam George'a bağırdığını duyabiliyorum. "Başlıyor, George!" Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. Annemin benim için endişelendiğini biliyorum ve bu pozisyona gelmek için yaptığım şeyleri onaylamayabilir. Ama onun gerçek heyecanı şu anda ihtiyacım olan şey.

"Teşekkürler anne."

"Zaten izleyecektim ama kaydedeceğim. Sanırım Sharon bana bunun nasıl yapılacağını gösterebilir."

"Dinle, antrenmana gitmem gerek ama seni aramak istedim."

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Ama kendine dikkat etsen iyi olur.

kendin."

"Yapacağım, yapıyorum."

"Sana yeni çoraplar göndereceğim. Üzerinde saman meyveleri olanlardan buldum."

"Teşekkürler anne, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Köşeyi dönerken büyük, sert bir göğüsle karşılaşyorum. "Merhaba, *sólnyshka*."

"Bandnin," diye cevap veriyorum, yanından geçmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Canes'e karşı mı başlıyorsun?" diyor soru olarak, ama ne kadar süredir orada durduğuna bağlı olarak, çoktan bilir.

"Evet, az önce Koç'la konuştum."

"Geçen maçtaki gibi oynarsan bu maçtan daha fazlası olabilir," diyor. Tehdit mi ediyor yoksa bana moral mi veriyor emin değilim. Tek bildiğim ona bu kadar yakın durmanın zencefil gibi koktuğu ve buza çıkmam gerektiği.

"Sanırım ben hallederim," diyorum boktan bir ses tonuyla ve kaptanımın sırtışı daha da genişliyor.

"Oh, bu çok eğlenceli olacak."

Yürüyüp gidiyor ve antrenmana doğru yöneliyor. Koltuk altlarımı kokluyorum ve hiçbir koku almıyorum. Bu tuhaf karşılaşma karşısında omuzlarımı silkiyorum ve tüm teçhizatımı giyiyorum.

Buzda kayarken Johannson'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Beni hançerliyor ama ben onu görmezden geliyorum. Çok basitti; ben daha iyi oynadım ve yeri kaptım. NHL'de daha uzun süredir oynadığı için mi yoksa benden beş santim daha uzun olduğu için mi bu pozisyonun onun olması gerektiğini düşünüyor emin değilim. Ama hokeyde hiçbir şey size öylece verilmez. Bunun için çalışmalısınız. Ben bunun bir kanıtıyım. Sanki hayatım nihayet rayına oturuyor ve tutunduğum bu öfke parça parça kaybolmaya başlıyor.

Antrenmanlar acımasız ama fiziksel eforu memnuniyetle karşılıyorum. O kadar çok terliyorum ki kaskımı çıkarıp, kaskımı tekrar takmadan önce su şişemden saçıma biraz sıkmak zorunda kalıyorum. Alexi'nin bana baktığını fark etmeden edemiyorum.

"Ne?" Ona sordum.

Başını sallıyor ve pakla birlikte kayarak uzaklaşıyor. Bram Nilsen bana doğru kayıyor. En iyi savunmacılarımızdan biri. Bir süredir ligde ve takıma katıldığımdan beri bana iyi davranıyor.

"Canes'in Kristiansen diye bir oyuncusu var. Tam bir pislik; her zaman kalecilere çok yaklaşıyor. Yarın fiziksel mücadeleye hazırlıklı olmalısınız."

"Bunu yapabilirim," diye söz veriyorum tüm samimiyetimle. Ben gelmiş geçmiş en büyük hokey oyuncusu muyum? Hiçbir şekilde değil. Ama sert olabilirim

Olmam gerektiğinde.

"Güzel. Ben de onu ele geçirmeyi umuyorum."

"Kötü kan mı?"

"Öyle de denebilir," diyor omuz silkerek ve pakı yerinde sürerek. "O benim kuzenim." Ailevi rekabeti anlayabiliyorum ve Bram'a başımı sallayarak onay veriyorum.

"Anladım. Yarın bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Sana güvenebileceğimi biliyordum, Connery."

Her geçen gün bu takımdaki yerimi sağlamlaştırıyormuşum gibi hissediyorum ve bunun ne kadar iyi bir his olduğunu belirtmeden edemiyorum.

Aramaya ya da mesaj atmaya cesaret edemediğim uzun boylu, zeki, seksi bir Alfa ile karşılaşma umuduyla mı pho alıyorum? *Muhtemelen.*

Ayrıca, yemekleri kesinlikle çok seviyorum. Rahat, sıcak ve doyurucu bir karışım. Yemeğimi sipariş ediyorum ve masaya oturup yemeğimi bekliyorum. Antrenman sırasında ve sonrasında nelere bakmamız gerektiğine dair bir toplantı yapmış olmamıza rağmen

Canes'in istatistiklerine ve oyuncularına bakıyorum.

Ayrıca programımıza bakıyorum ve iç çekiyorum. Sharks ile evimizde oynayacağımız maça kadar birkaç haftam var. Bunun nasıl sonuçlanacağından, annemin Max'e ne söylediğinden ya da onun benim Foxes'ta olmama nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Umursadığımdan değil. Sanırım daha çok kimliğimi açığa çıkarmasından endişeleniyorum.

Yemeğim geldi ve onun geleceğine dair umudumu kaybettim. Kendime sadece bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu söyledim, takımın dışında birine. Kendimi tamamen gizlemek zorunda olmadığım birine. Bu bir yalan. Kimse bilemez ama Piper'da gardımı biraz indirmemi sağlayan bir şey var. Henüz tam olarak anlayamadım ama bağımlılık yapıyor.

O içeri girdiğinde gitmek üzereydim. Bakışları hemen benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor. "Merhaba, yemek yedin mi?" diye soruyor ve ben başımı hayır anlamında sallayarak yalan söylüyorum. Her zaman yiyebilirdim. Aynı sipariş veriyoruz ve oturup yemeğimizi bekliyoruz. Diep'in siparişlerimizi alırken bana attığı küçük gülümsemeyi özlemiyorum. Beni zavallı olduğum için dışlamadığı için şanslıyım.

Oturduğumuzda, Piper onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu. Daha hafif, sanki aynı acıyı taşııyormuş gibi.

geçen seferki gibiydi. Ayrıca onu gündelik kıyafetler içinde görmeyi ne kadar sevdiğimi de fark ettim. Büyük paltosunu asıyor ve sadece uzun bacıklarını vurgulayan büyük bir kazak ve siyah tayt giyiyor.

"Yeni işin sana hâlâ iyi davranıyor mu?" "Çok iyi."

"Bana söz konusu işin ne olduğunu söyleyecek misin?" "Henüz değil."

"Çok gizemli," diyor küçük bir gülümsemeye.

"Sanırım işler senin için daha iyi gidiyor?"

"Öyle oldu. Birkaç haftadır aynı rotasyondayım ve işler iyi gidiyor. Ama nöro'nun bana göre olduğunu sanmıyorum" diyor Diep yemeğimizi getirirken.

"Teşekkür ederim Diep," diyor Piper ve bize gülümsüyor. "O gelmiş geçmiş en tatlı kadın." Başımı sallıyorum ve bana göz kırpan Diep'e bakıyorum. Piper'a bakmadan önce onu silkelemek zorunda kalıyorum.

"Neden nöro değil?"

"Riskler çok yüksek. Çoğu zaman ameliyat son çaredir. Yani ya hep ya hiç ve çok zor olabilir. Bilmiyorum, sadece hoşuma gitmiyor."

"Hangi alanda uzmanlaşmak istediğinizi biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor ve yemeğinden bir ısırık alıyor. "Mmm, henüz değil, ama zamanım var." Başımı salladım ve öylece bıraktım. "Bu hafta sonu Noel Pazarı'na gitmek ister misin?"

"İş için uzakta olacağım."

"Gizem daha da derinleşiyor. Pilot mu?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Eninde sonunda çözeceğim."

"Bundan hiç şüphem yok."

Bana sırtlıyor ve başını eğmeden önce birkaç lokma daha yiyor. "Şehirde yeni olduğunu biliyorum. En iyi arkadaşım her yıl bir Noel partisi düzenler ve bu büyük bir şeydir. Eğer yeni arkadaşlar edinmek istersen bir sürü insan orada olacak."

"Bu iyi olurdu ama iş yerime danışmam gerekecek."

"Noel arifesinde," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Ben gidiyorum."

"Mükemmel, o zaman benimle gelebilirsin." Kaşğını bana doğrulttu. "Beyaz fil için bir şaka hediyesi getirmelisin."

"Ne için?"

"Hediye alışverişi gibi ama hediyelerin bazıları berbat, bazıları ise harika."

"Ama neden?"

"Çünkü eğlenceli, söz veriyorum. Çok seveceksin."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve gülümsememi tutmaya çalışıyorum. "En iyi arkadaşın bir Alfa mı?" Merakla soruyorum ve kırılıp kırılmayacağını merak ediyorum.

"Hayır, o bir Omega. Sürüsü, çocukları ve her şeyi var." Elleriyle çok konuşuyor ve bence çok şirin. Özellikle de elinde pho kaşığı varken.

"İstedğin bu mu, hepsini mi?" Onun dilini kullanarak soruyorum.

"Yani bir sürü, tabii ki. Çocuk olayı, muhtemelen olmaz. Havalı teyze olmayı seviyorum. Ayrıca, hamile olma fikri tüylerimi ürpertiyor."

"Yeterince adil."

"Peki ya sen?"

"Şu anda ciddi bir şey istemiyorum ama ileride kendimi bir sürünün içinde ya da tek bir kişiyle birlikte görebilirim. Her şekilde memnun olurum."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kesinlikle, erken toparlanma baskısının biraz yoğunlaştığını hissediyorum."

"Dişi bir Alfa olarak bu tür şeylerle çok karşılaştığınızı tahmin edebiliyorum."

Tek omzunu silkiyor ve konuşmadan önce bir yudum su içiyor. "Benden her zaman asla ulaşamayacağım beklentiler varmış gibi hissediyorum."

Ona bakarken kafamın karıştığının farkındayım. O bir doktor, görünüşe göre her şey yolunda, beklentilere ulaşamadığını söyleyerek ne demek istiyor? Tam ağzımı açıp konuşacaktım ki benden önce davrandı. "Şu anda işim her şeyden önce geliyor ve o gelene kadar kimseye uygun bir Alfa olabileceğimi düşünmüyorum."

Ona bakıyorum ve neden sadece kendisinin değil de birilerinin Alfa'sı olması gerektiğini düşündüğünü merak ediyorum ama bunu söylemiyorum. "İşin her şeyden önce geldiğini anlıyorum."

"En azından biri biliyor," diye söze giriyor konuşmayı ilerletmeden önce. "İş konusunda iyi şanslar. Önümde birkaç uzun vardiya var. Ama döndüğünde partiye gitme konusunu biraz daha konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Bana sırtarak ceketini ve çantasını aldı. "Görüşürüz, Owen." Adımı söyleyiş şeklinden hoşlanmamalıyım. *Hay sikeyim. O sadece bir arkadaş, o sadece bir arkadaş.*

Restorandan ayrılışını izliyorum ve önümdeki ikinci porsiyon pho'ya bakıyorum.

"Kutu ister misin?" Diep söylüyor, ben de başımı sallıyorum. Benim için bir paket getiriyor ve bana uzatıyor. "Doktor Blake genellikle Salı ve Perşembe günleri gelir. Programlı olmayı sever."

"I-"

"Salı günü görüşürüz," diyor uzaklaşmadan önce. Pho'mu elime alıp bodrum kattaki daireme geri dönüyorum.

Neden kendimi Piper'ın yörüngesinde bulmak istediğimden emin değilim. Onunla konuşmak kolay ve şu anda bir şey aramadığını açıkça belirtti. Bu durum kendimi bir Alfa'nın yanında bulmamı kolaylaştırıyor mu? Onunla karşılaşma umuduyla bugün neden özellikle orada beklediğimi düşünürken başımı ağrıtmamaya çalışıyorum.

Beni arkadaşlarıyla tanışmaya davet etti ve bunu düşünmek bile beni heveslendiriyor. Bu gerçekten mümkün olabilir mi? NHL kariyerimin sonuna kadar yaşamak ve sonunda gerçek arkadaşlar edinecek kadar uzun süre bir yerde kalmak?

Yeni arkadaşım olağanüstü güzelse ne olmuş yani, kendimi kontrol edebilirim. Neyse ki ilaç tedavim de bu konuda yardımcı oluyor. Yoksa muhtemelen kronik bir mastürbasyoncu olurdum. Beni Noel pazarlarına ve partilere davet eden seksi doktorun arasında, nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmediğim bir şekilde derimi yüzmenin yolunu bulmuş gibi görünen daha da büyük bir Alfa var.

Tek bildiğim Piper'la bu arkadaşlığı besleyeceğim. Eninde sonunda ona hokey oynadığımı söyleyeceğim. Şu anda gizemli bir işi olan sözde Beta Owen'dan hoşlandığını kendime hatırlatmak zorundayım. Aramızda hiçbir tanımlama ya da önyargı yok. Biz sadece arkadaşız çünkü birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz. Gerçek beni tanısaydı nasıl hissederdi ve artık ilgilenmez miydi diye düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 9

B Gergin olmak yetersiz bir ifade olur. Bir erkek günde ancak bu kadar çok otuz bir çekebilir ve bu iş çığırından çıkmaya başladı, ya da en azından keşke elimle değil de kendimle otuz bir çekseydim.

Piper'ın spor salonuna gitmedim çünkü onu rahat bırakıyorum. Ayrıca onu gördüğümde beni ve dokunuşumu o kadar özleyeceğini umuyorum ki amına tekrar dokunmama izin verecek. Beni geri istediğini anlaması için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bir de huysuz, ateşli, küçük kaleci var. Ondan hoşlandım, karar verdim. Belki de olması gerekenden daha fazla. Oynamak için duyduğu heyecan konusunda ne kadar çekingen davrandığını ve takımın etrafında ne kadar durgun olduğunu seviyorum. O düşünceli küçük kabuğun içinde ne olduğunu görmek istiyorum.

Bu dürtünün beni ne zaman vurduğundan emin değilim, ama Owen ve Piper'ın her ikisinin de benim olmasını isteme duygusuna engel olamıyorum. Elbette, daha önce de sürü hayatını düşünmüştüm; hatta hokeyi sürdürmek için elimden kaçırdığım bir Omega'm bile vardı. Belki yaşımdan ya da emekliliğimin yakın olduğunu bilmemden kaynaklanıyor ama bu ikisinin benim sürüm olmasını istiyorum.

Bir Omega ister miydim? Elbette. İhtiyacım var mı? Hayır. İhtiyacım olan şey benimle birlikte olmak isteyen ve birlikte mutlu bir yaşam sürme olasılığı için istekli olan insanlar.

Ne zaman bu kadar aptal oldum ben? *Hay sikeyim.*

Uçağa biner binmez takım elbisemin ceketini asıyorum ve gömleğimin ilk birkaç düğmesini açıyorum. Uçuş kısa olduğu için daha rahat bir şeyler giymiyorum. Her zamanki gibi huysuz görünen Mikael'in yanına oturuyorum.

"Kıçına ne girdi?" Ona sordum.

"Charlotte hamileyken seyahat etmekten hoşlanmıyorum."
Anlayışla başımı salladım.

"Hâlâ zamanı var mı?"

"Evet, ama bunlar ikiz ve-" Beni başından savdı. "Anders evde, o yüzden sorun olmadığını biliyorum."

Başımı sallıyorum ve kalkıştan önce birkaç nefes alıyorum. Uzun zamandır uçuyorum ama şüphesiz kalkış ve iniş için hala gerginlik var.

Yüksekliğe çıktığımızda Mikael, "Bu gece bir açıklama yapmamız gerekiyor," diyor. Puştun bundan nefret ettiğimi bildiğini biliyorum ama benimle dalga geçmiyor, buna minnettarım.

"Ne tür bir ifade?"

"Playoff yapacağımızı." Mikael'e sırtıyorum. Hem o hem de takım arkadaşı Kupa'yı benim kadar çok istiyor.

"O zaman onlara konuşacak bir şeyler verelim." Mikael gülümsüyor ve bu dehşet verici. Canes'in bu gece kaba bir uyanış yaşayacağını biliyorum.

Oyun gittikçe kirleniyor ve ben de o koca herifi tahtalara doğru iterken ve ikimiz de pakı almaya çalışırken bundan güç alıyorum. Sonunda bıçağımı kullanıp istediğim yöne doğru vurabiliyorum. Kalenin arkasından Eli'a hızla pas veriyorum ve o da topu kalelerine gönderiyor.

Eli'nin kıçına sopayla sertçe vurduğumda kalabalıktan yuh sesleri yükseliyor.

"Ouch, fucker."

"İyi gol."

Omzumdan bir itme sesi geliyor ve patenlerimin üzerinde dönerek Kristiansen'i arkamda görüyorum. Canes'in hücum yan hakemleriyle çok fazla karşılaştım. Nilsen'in ondan kesinlikle nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile. "Şerefsiz" diye bağırıyor.

"Seni becermemi kibarca istemen gerek Kristiansen."

"Oh, git kendini becer."

"Hangisi? Bana karışık sinyaller veriyorsun. Seni mi yoksa kendimi mi becermemi istiyorsun?"

Sonra eldivenli bir yumrukla çeneme vurdu. Ben de hemen karşılık verdim ve ona vurabildiğim her yerden vurdum. Bir hareketlilik oluyor, diğer takım üyeleri de olaya dahil oluyor ve hakemler formamdan tutup beni çekiştiriyor. O anda kollarımla ona sarılıyorum.

Hakemler sonunda bizi ayırdı ve ben ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece sarılıyorduk!"

"Siktir git Bandnin," diyor tekrar bana doğru kaymaya çalışırken. Hakem onu yaramaz bir çocuk gibi geri çekiyor.

"Beni becermek istediğini biliyordum!" Sırıtarak bağıriyorum. Takım arkadaşlarımdan birkaçı gülüyor ve formamı çekiştiren hakem sinirlenmiş görünüyor.

"Pislik gibi davranmayı bırak, gidelim" dedi. Formamla bana rehberlik etmesine izin verdim.

Çifte ceza aldık ve karşı kutulardaydık. Duvarın üzerinden fırlattığı su şişesi kaskıma isabet ediyor ve gülmekten kendimi alamıyorum. Tribünlerdeki taraftarlar çılgına dönmüş, şiddeti alkışlıyorlardı.

Bu sporu çok seviyorum.

Eldivenimi çıkarıp Kristiansen'e sikimi sallama hareketi yapıyorum ve o da bilmediğim bir dilde küfretmeye başlıyor. Saat geri sayarken ve dörde dört sona ermek üzereyken, buza geri dönmeye hazırım. Ayrıca bu salağın misilleme yapmasına da hazırım.

Geri sayım biter bitmez ve buza geri döner dönmez, tahmin edilebileceği gibi, bankı yerine bana doğru kayan sıçan burun piçinden kaçıyorum.

Daha büyük bir insan olmaya çalışıyorum. Bir ceza daha alırsam Koç'un altına sıçacağını da biliyorum. Savunmamızın kalesine doğru kayıyorum ve Kristiansen beni takip ediyor. Arkadan kural dışı bir vuruş bekliyordum ama öyle olmadı. Connery kaleyi süzülerek terk ediyor, dolgulu bacaklarını kullanarak herifin takılıp üzerine düşmesini sağlıyor.

Tam bir kargaşa yaşanıyor. Buzdaki her oyuncunun elinde bir forma var ya da başka bir oyuncuyla boğuşuyor. Kendimi Connery ile buzda yatan Kristiansen'in arasına girerken buluyorum. Formasının arkasından kavrayıp onu fırlatıyorum.

Düdükler sağda solda çalınıyor, ancak bu sesler kesinlikle kendilerini kaybetmiş olan Canes taraftarlarının yankılanan sesleri kadar yüksek değil.

Ortalık karıştı ve her iki takım da büyük cezalar aldı. Mikael, Owens'ın günah kutusundaki yerini alıyor ve buzda ikiye iki oynanıyor.

Hepimiz yedek kulübesinde otururken günah kutusu doldu ve duruma gülmekten kendimizi alamıyoruz.

Mikael yanımda, "Yeni çocuk iyi birine benziyor," diyor.

"Onu dışarı çıkarmasını söyledim. O bizden biri," diyor Nilsen yanımda. Takımın sessiz bir üyesi ama daha az ölümcül değil. Tanıdığım herkesten daha fazla kin tutabilen bir adam ve onun küçüklüğü maçlar sırasında işimize yarıyor.

"Evet, kesinlikle öyle."

Nilsen slogana başlıyor, "Bizden biri! Bizden biri!" Owen da kaleden başını sallayarak buzdaki birkaç oyuncuya dikkat kesiliyor. Kaçış olasılığı çok yüksek. Ve rakip oyunculardan biri bu kaçışı gerçekleştirdiğinde tezahüratımızı hemen kesiyoruz ama Connery hazır. Pakı avucunun içinde yakalayarak maçın eşitlikle sonuçlanmasını engelliyor.

Hepimiz toplu olarak günah kutusunda ve yedek kulübemizde aklımızı kaybediyoruz.

Penaltı sona erdi, ancak bu oyun sırasındaki son penaltı olmaktan çok uzak.

Ama Canes'e karşı bir-0'lık galibiyetle ayrıldık.

Bu İtalyan mekanında özel bir yemek odamız var ve bu akşamki galibiyetten sonra hepimiz çok heyecanlıyız. Tabii ki NHL'nin parasıyla içki içmek yasak. Ben de kendimi ana bara gidip votka soda sipariş ederken buldum.

Owen bara yaklaşarak beni şok etti. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Dudağını ısırtıyor ve iç çekiyor. "Amaretto ekşi," diyor. Tatlı şeyleri sevdiğine dair bir şeyler söylememek için kendimi zor tutuyorum. Kendimi tutuyorum ve onun için sipariş ediyorum.

Ben sözümü kesmeden önce ikimiz de bir süre sessizce içkilerimizi yudumladık.

o.

"Bu gece çok iyiydin." Omuz silkiyor ve içimdeki bir Alfa parçası kırılır. "Bu saçmalığa omuz silkme. Çok gergin ve sert bir maçı. Bu gece kaleyi bulan on dört şutu kurtardın. Bu büyük bir olay."

Açık teni ısınıyor ve ben içerken sırtıyıyorum.

"Tamam, haklısın, bu büyük bir mesele," diyor şimdiye kadar ondan duyduğum en heyecanlı ses tonuyla. Neden bizim yanımızda bu kadar etkilenmemiş gibi davranması gerektiğini hissettiğinden emin değilim. İyi bir iş çıkarıyor ve övgüleri kabul etmeli.

"İşte başlıyoruz."

"Gerçek gibi gelmiyor, anlıyor musun?"

"Uzun zamandır oynuyorum ve bazen hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Yine de çok yüksek, değil mi?"

"Tüm maç boyunca kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissettim."

"Güzel, böyle olmalı."

"Birini devirmek de çok iyi hissettirdi." Başımı salladığımda bu bana bir kahkaha kazandırdı.

"İlk NHL cezan." Ben yarısı boş bardağımı kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Ve daha fazlası gelecek."

Gülümsüyor ve Beta'ya istediğimden daha fazla kötü davrandığımı fark ediyorum.

"Eğer gelmek istersen, bazı çocuklar Noel için bir parti düzenliyor."

"Hangi gün?" diye

sorar. "Noel arifesi."

Yutkunuyor ve gerçekten düşünüyormuş gibi yere bakıyor. "O gece zaten bir partim var."

"Eğer gelebilersen, bana haber ver."

Başını sallar ve içkisini bitirir. "İçki için teşekkürler, kaptan." "Rica ederim, *sólnyshka*."

"Bunu nasıl heceleyeceğimi öğrendiğimde, araştıracağım."

"Buyurun."

O uzaklaştı ve ben barda tek başımaydım. Oldukça minyon bir Beta dişisi bana yaklaştı ve oturdu.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye soruyor ve ben başımı

sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Oh. Emin misin?"

"Eminim." Şu anda peşinde olduğum çok zor iki kişi var ve bileğim bileğim olsa bile başka kimseyle ilgilenmiyorum.

olağanüstü bir egzersiz yapıyor.

Oteldeki gece yalnız ve tek dileğim birbirini tanımayan ve ikisini de benim yapmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmeyen iki insanla dolu olması. Ne de olsa ben sabırlı bir Al- pha'yım.

BÖLÜM 10

"Charlotte, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Taşıdığı tüm eşyaları oturma odasına götürürken onu azarladım.

"Üzgünüm, lanet olsun. Sadece cips."

"Sadece cips," diye onun ses tonunu papağan gibi tekrarlıyorum. Gözlerini deviriyor ve kanepeye oturuyor. "Yine de güzel görünüyorsunuz Bayan Claus."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, arkasına yaslanarak. "Who-ville'de Grinch'in aşık olduğu o seksi kadına benziyorsun."

"Böyle bir hava yaydığım için memnunum. Tam da istediğim görünüm bu."

"Evet, çünkü baban burada olacak." "Oh, kapa çeneni, Charlotte."

"Bu doğru, parmakla vurdu ve hayalet oldu. Bekle, hayır. Ona hiçbir şey istemediğini söyledin ve şimdi onunla daha önce karşılaşmış olmayı diliyorsun. Bu gece burada olacak."

"Bunu biliyorum ve böyle düşünmüyorum." "Mmhmm."

"Ayrıca, Owen geliyor."

Gözlerini devirmeden önce bana bir kaşını kaldırıyor. "Bu doğru, senin süper ateşli Beta tamponun. Eminim her şey harika gidecek."

"O bir Beta tamponu değil. Owen'ı seviyorum."

"Owen'ı güvenli olduğu için mi seviyorsun?" Bunu söylediğinde kalbim sıkışıyor ve o anda bunun doğru olmadığını anlıyorum. Owen'ı hiç de o gözle görmüyorum.

"Aslında Owen'la konuşmayı gerçekten seviyorum. Barışçıl biri."

"Hmm." Charlotte başka bir şey söyleyecekmiş gibi dilini tıkırdatıyor. Ama kapıdan önce Alfaları içeri dalıyor.

Anders eğilip Charlotte'u öperek, "Katie annemle birlikte," diyor.

"Burada oldukları için çok mutluyum," diyor Charlotte ve ben de gülümsüyorum. İkizler doğduğunda burada olmak istemişlerdi. Ne kaybettiğini bildiği için, Anders'in ailesinin burada olması, kalıcı olmasa bile yardımcı oldu.

"Herkes ne zaman geliyor?" Eli soruyor.

Charlotte'un yanında oturuyorum ve onun Alfalarının yanında yumuşamasını izliyorum. Birine bu sakinliği sağlamak isterken başka bir yanımın da bunu almak istemesi garip mi? Charlotte'un aldığı gibi şımartılmak değil, sadece birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Kendi kendime iç geçiriyorum. Son zamanlarda her şey yolundaydı. Bu hafta elli kez işten ayrılmak istemedim ve kendimi huzurlu hissediyorum. Yine de tüm çabalarımın rağmen bazı duygular devam ediyor.

Kendime bir kadeh şampanya koyuyorum, müziği açıyorum ve tüm ışıkların açık olduğundan emin oluyorum. Farklı hokey oyuncularını, eşler ve çeşitli komşular eve doğru gelmeye başlıyor. Alt katın her yerinde kısıp sesle konuşmalar yapılıyor.

Kapıyı izlemeye devam ediyorum ve kimin ortaya çıkmasını daha çok istediğimi merak ediyorum, Alexi'nin mi yoksa Owen'ın mı? Başımı sallıyorum. Açıkçası Owen, bu onun için harika olacak. Arkadaşlara ihtiyacı var ve herkes onu sevecek. Sarı saçlı, mavi gözlü, sakinleştirici ve konuşması kolay Beta'ya hiçbir şekilde ilgi duymuyorum. Ayrıca Alexi'nin ellerinin üzerimde olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum, hayır, en ufak bir şey bile.

Ön kapı açıldığında ve kişinin boyunu gördüğümde, biliyorum ki Alexi. Şampanyamın kalanını içip mutfığa gidiyorum. Owen geldiğinde ön planda olamayacağım için kendimi kötü hissediyorum ama beni bulacaktır.

Kolaya geçiyorum; aklımı başımda tutmalıyım. Bir tabak peynir ve sodamla bir köşeye büzülmüşken kendi kendime bunları söylüyorum. Krakerleri yeniden doldurmak için kilerin kapısını açıyordum ki kapı arkamdan kapandı ve sıçradım.

"Siktir."

Alexi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Seni görmek de güzel, Piper," diyor. "Benden mi saklanıyorsun?"

"Hayır, sadece kraker alıyorum."

Benim baktığım tarafın karşısındaki rafı işaret ediyor. "Şu krakerler."

"Doğru," diyorum, krakerleri göğsüme yaklaştırarak.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor. Kalbim kesinlikle daha hızlı atmıyor. Aslında, hiç etkilenmiş hissetmiyorum. Biz sadece arkadaşız. Vajinama öyle güzel dokunan bir arkadaş ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Sen de güzel görünüyorsun," diyorum, o da öyle yapıyor. Dar gri bir elbise pantolonu ve beyaz düğmeli bir ceket giyiyor. Kolları kıvrılmış, yontulmuş ön kollarını gösteriyor ve yemin ederim yakasının üstünden birkaç göğüs kılının çıktığını görebiliyorum. Kimse giydiği her şeyin altından onun gibi kalkmamalı.

"Spor salonuna gitmediğim için üzgünüm. Sezon yoğun geçti."

"Oh, fark etmedim." Ne yalan ama. Loş kilerde onun sırtışını yakalıyorum. Bana bir adım daha yaklaşıyor.

"Biliyor musun, bu kiler çok kullanışlı. Karanlık, sessiz, buradayız... birlikteyiz."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kafamda artıları ve eksileri tartmaya çalışıyorum. Bir adım daha yaklaşıyor. Eli hevesle uzanıyor ve kalçamı kavırıyor. Bana dokunmaktan başka bir şey yapmıyor, gözlerime bakıyor ve cevabımı bekliyor.

Tam ağzımı açıp evet gibi aptalca bir şey söyleyecekken kilerin kapısı açılıyor. Alexi'nin eli hemen kalçamdan kalkıyor ve Charlotte sırtarak kapıyı açıyor.

"Demek Owen burada," diyor sarışın Beta kafasını kilerden içeri uzatarak. Gözleri Alexi ve benim aramda geziniyor ve sanki aklı dakikada milyonlarca mil çalışıyor gibi görünüyor.

"Connery?" Alexi şaşkın bir ses tonuyla söylüyor. "Owen'ı tanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Owen'ı tanıyor musun?" diye soruyor ve kaşlarım çatılıyor.

Owen omuzlarını silkerek, "Sanırım artık işimi anladınız," diyor.

"Tilkiler için mi çalışıyorsun?" diye soruyorum. Alexi yanımda biraz kayıyor ve Charlotte boğazının arkasından bir ses çıkarıyor.

"Ben yeni kaleciyim."

"Vay canına. İşinizin ne olduğunu düşündüğüm kısa listemde bu yoktu."

Charlotte, "Bu çok eğlenceli ama neden kilerden çıkmıyoruz?" diyor. İyi fikir, şu anda Alexi'ye çok yakınım. Ve

işler garipleşti.

Alexi Owen'a başını sallıyor ve ben de Owen'ın yanaklarındaki pembe tonu fark etmekten kendimi alamıyorum. Adamın beni sadece bir su birikintisine dönüştürmediğini bilmek rahatlatıcı - bu evrensel bir şey.

"Yani bu zaten gideceğin parti miydi?" Alexi ona sorar.

"Evet, aynı kişi olduğunu ya da Piper'ın Tilkilerle herhangi bir bağı olduğunu bilmiyordum."

"Piper partideki eşin mi?" Alexi muzip bir gülümsemeye soruyor.

"Biz arkadaşız," diye araya giriyorum ve Alexi'nin gülümsemesi daha da genişliyor. Alexi, "Piper sahip olunması gereken iyi bir arkadaş," diyor. Charlotte hâlâ gitmemişti ve hamile kıcı ısl ısl bir gülümsemeye orada öylece duruyordu

Sanki bu hayatında izlediği en sürükleyici diziymiş gibi. "Piper en iyi arkadaş türüdür," diyor Charlotte ve ben hiç

Onu daha önce boğmak istemiştım ama her şeyin bir ilki vardır.

Alexi, Charlotte'a bakar ve sanki küçük bir an yaşarlar.

İkisi de çok fazla şey biliyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Owen, bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum.

Owen Charlotte ve Alexi'ye bakıp başını sallıyor ve beni içecek masasına kadar takip ediyor.

"Bu da neydi şimdi?" Owen, Charlotte ve Alexi'den biraz uzaklaşır uzaklaşmaz soruyor. İki bardak alıyorum ve dolu bir kadeh şampanya doldurmaya başlıyorum.

"Hangi kısmı?" Onu bırakıp olduğu gibi bırakması bir Noel mucizesi olurdu ama Owen'ın yerinde olsaydım benim de sorularım olurdu.

"Alexi ile çıkıyor musun?"

"Hayır, bekârım."

"O dolapta ikiniz yakınmışsınız gibi görünüyordu," diyor ve kıskançlık sezip sezmediğimden emin değilim. Kıskanç olsaydı hoşuma gider miydi? Belki...

"Hayır, o sadece bir arkadaş."

"Ben sadece bir arkadaşım," diyor Owen sırtarak, bardağını ona uzatıp kendi bardağımdan büyük bir yudum alırken. Omuzlarımı silkiyorum ve konuşmayı yeniden yönlendiriyorum.

"Demek herkesin bahsettiği yeni kaleci sensin, ha?"

"Konu değişikliği, klasik, hoşuma gitti," diyor Owen, bir yudum alıp yutkunarak. "Evet, bunun kalıcı olacağından emin olmak istedim-

"Bunu kimseye yüksek sesle söylemedim."

"Uğursuzluk getirmek istemedin mi?" Gülümseyerek söylüyorum ve o da başını sallıyor. "En azından seni tanımak gibi garip bir şey yapmak zorunda değiliz. Takımdaki herkesi tanıyor olmalısın, sadece komşularını değil."

Dönüp yan tarafa bakıyorum. Alexi diğer birkaç oyuncuyla konuşuyor ama sık sık bana ve Owen'a bakmaya devam ediyor.

"Bu garip bir soru olabilir," diyor Owen.

"Kahretsin." Yüzbaşıyla birlikte kilerde dururken içeri girmemden daha garip bir şey olabilir mi? En iyi arkadaşımın kilerindeki kraker ve elma suyunun yanında beni parmaklamasına kesinlikle izin vereceğim kaptanı. Belki de bu geceyi atlatmak için bir kadeh şampanyaya daha ihtiyacım vardır. Owen'ın benim tamponum olması gerekiyordu ama görünüşe göre her şeyden daha büyük bir karmaşa olacak.

"Alexi sana genelde böyle mi bakar, yoksa ben burada olduğum için mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve Owen'a bakıyorum. "Neden? Genelde sana bakar mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki."

"Hmm, o zaman yalnız değilsin. Çok gergin biri," diye cevap veriyorum ve içkimi yudumluyorum. Büyük Alfa'nın odanın diğer ucundan bize sırtıttığına yemin edebilirim ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Biraz hava almak ister misin? Arkada ateş var."

"Evet, yeniden doldurayım mı?" diye soruyor. Başımı sallamama bile gerek yok, bardağımı ona uzatıyorum ve sürgülü kapıdan çıkmadan önce ikimizi de dolduruyor. "Kahretsin, bu arka bahçe bir şey."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, üç hokeyci baba ve aktif hayal gücü olan bir anne," diyorum, yerleşik tramboline, korsan gemisi oyun setine, ağaç eve ve dışarısı sıcak olduğunda zıplama evini havaya uçurdukları yere bakarak.

"Yani Charlotte, Mikael ve Eli'nin Omega'sı, senin en iyi arkadaşın mı?"

Ateş çemberinin etrafındaki sandalyelere otururken gülümsüyor ve başımı sallıyorum. Burada başka kimse yok ve huzurlu hissediyorum. Bu partiye geldiğimden beri ilk kez zihnimi sakinleştirebildim.

"Evet, kendimi bildim bileli. O benim insanım."

Owen gülümser ve başını sallar, bir yudum alır ve arka bahçede titreyen alevlere bakar.

"Eğlenceli teyze olduğunu söylediğinde, kızları hakkında mıydı?" diye soruyor ve ben de Katie'yi ne kadar çok sevdiğimi düşünüp gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Katie'yi kendi kızım gibi seviyorum ama günün sonunda onu geri vereceğim." Ben gülüyorum, o da gülüyor. Tırnağımı bardağıma vuruyorum ve ona bakıyorum. "Peki ya sen, senin hiç yeğenin var mı?"

Başımı iki yana sallar. "Hayır, pek fazla çocukla birlikte olmadım, onları isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Ama sanırım sürü hayatı bana göre, ileride."

"Her sürünün bir Beta'ya ihtiyacı vardır." "Öyle mi?" diyor.

"Başka kim herkesi aklı başında ve kontrol altında tutacak?"

"Arkadaşının bir Beta'sı yok."

"Doğru, ama elleri dolu."

Owen güler ve başını sallar. "Mikael tam zamanlı bir iş gibi görünüyor."

Yorum yapmıyorum ama şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Baloncuklar şimdi kesinlikle etkisini göstermeye başlıyor. Şampanya ve Charlotte'un güvertesi söz konusu olduğunda tarihin tekerrür etmesine izin veremem, diye kendime hatırlatıyorum.

"Noel pazarına gidemediğimiz için üzgünüm," diyor. "Önemli bir şey değil. Zaten çok çalışıyordum." "Bu gece izinli olmana şaşırdım."

"Noel ve yılbaşı gecesi ve günü çalışmak zorundayım."

"Noel'den sonra bir dizi deplasman maçımız var ama belki döndüğümde bunu telafi etmek için bir şeyler yapabiliriz?" diyor. Yanakları ya dışarının soğuşundan pembeleşmiş ya da bana takılmayı teklif ediyor. Arkadaşça mı yoksa bir randevu mu olduğunu anlayamıyorum. Ama Owen'la konuşmak kolay ve kendimi onunla daha fazla zaman geçirmek isterken buluyorum. Çekingen biri ama Owen'da daha derin bir şeyler olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Onda beni her zaman kendine çeken bir şey var ve bunun ne olduğunu öğreneceğim.

"Tabii, çok isterim," diyorum gülümsememi tutamayarak. "Güzel. Tamam. Döndüğümde."

Başımı sallıyorum ve camdan bir tıkırtı geliyor. Charlotte bizi içeri davet ediyor ve ben iç çekiyorum. "Beyaz fil zamanı geldi."

"Doğru," diyor Owen ve sandalyesinden kalkıyor. İkimiz de bardaklarımızı yanımızda içeri götürüyoruz. Bu gece daha fazla içmek yok yoksa yakışıklı bir Beta'ya aptalca bir şey söyleyebilir ya da bir Alfa'nın en iyi arkadaşımın kilerinde beni korkutmasına izin verebilirim.

"Alexi'nin yanında ikinize yetecek kadar yer var," diyor Charlotte, Alexi'yi işaret ederek ve ben sadece alkışlayan en iyi arkadaşıma ters ters bakıyorum

Eli'nin kucağına oturur.

Kanepe Alexi'ye dar geliyor ve ben daha oturamadan Owen kolunu kanepenin arkasına dayayarak ilerideki yeri alıyor.

Tek kelimeyle harika. Yavaşça aralarına oturuyorum. İkisinin de kalçaları benimkilere değiyor. Alexi'nin varlığı hem kişiliği hem de cüssesi açısından gürültülü ve ezici. Owen küçük değil ama Alexi'nin yanında öyle hissediyor. Her ikisinin de kalçaları bana dokunduğunda, düşünememeye geri dönüyorum.

Alexi kolunu kanepenin arkasına koyarak uzanıyor ve başparmağının da Owen'ın omzuna indiğini fark etmeden edemiyorum.

Alexi yanımda, "Hediyemi almaya çalışmalısın," diyor.

"Neden?"

Alexi omuzlarını silkiyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Benimki şeker kamışı ambalaj kağıdı olan."

Arkama yaslanıp bir numara çekene kadar beklerken Charlotte'un tüm karşılaşmayı gizlice dinlediğini söyleyebilirim. Sekiz numarayı ve herkes önüme geçerken sıramı bekliyorum. Ayağa kalkmam gerektiğinde eteğimi aşağıda tutmam gerekiyor. Eğilip Alexi'ye ait olmayan hediyeyi seçerken de aynı şeyi yapmam gerekiyor.

Bana sadece gülümsüyor, başka bir tur daha olduğunu ve kendisinin seçme hakkına sahip olan son kişi olduğunu biliyor.

Owen benim hediyemi alıyor ve umarım hediyesini değiştirmek yerine onunla kalmaya karar verir. Bu ikinci tur ve ben hediyemle kalıyorum. Sırada Charlotte var ve küçük işgüzar hediyeyi elimden alırken baston şekerli hediyeyi tam kucağıma bırakıyor. Oyun sona erdiğinde ve herkes ya takas ettiği ya da seçtiği hediyeyle kaldığında, halinden fazlasıyla memnun görünen Alexi'ye bakıyorum.

Hediyeleri daire şeklinde açıyoruz. Mikael kocaman bir külot aldı ve paketi ona bunu giydirdi. Tüm grup hem gülüyor hem de ağlıyor. Charlotte bir çift kullanılmış hokey çorabı açıyor. Ve bu böyle devam eder, birkaç hediye kazı kazan ya da nakittir, ancak çoğu zaman bunlar şaka hediyeleridir.

Kanepemize geldiğimizde, Owen benim getirdiğim hediyesini açıyor.

Yavru kedi patisine benzeyen bir çift yumuşak çorap.

"Çok tatlılar, teşekkür ederim," diyor. Ben de ona gülümsüyorum ve burada olduğu için çok mutluyum.

Hediyemi açma sırası bende. Alexi'ye üstünkörü bir bakış atıyorum ve o sadece sırıtıyor. Kağıdı yırttığımda ne olduğunu görüyorum. "Hayır, yapmadın."

"Oh, nedir bu?" Charlotte bunu söyleyince, eşyayı görmek isteyenlerin sayısı artmaya başladı. Kutuyu elime alıyorum ve ölüm korkusunun bedenimi kaplamasına ya da yüzüme yansımaya izin vermemeye çalışıyorum.

Bir kıkırdama patlaması oluyor ve her zerrem Alexi'nin karnını deşmek istiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Piper, bunlar pahalı. Bu iyi bir hediye."

Önümdeki kutuya bakarken Charlotte Hodges en iyi arkadaş kartını iptal ettirmek üzere. Bu adam, bu Noel partisinde onu seçecek kişinin ben olacağımı umarak bir vibratör satın almıştı.

Alexi hediyesini açar ve Mikael tarafından imzalanmış bir disk görür. "Harika, en sevmediğim oyuncunun imzası." İnsanlar gülüyor ve evin farklı yerlerine dağılmaya başlıyorlar. Owen yerinde kalıyor ve ben de tam kalkmak üzereydim ki Alexi, "Ben maçlar için uzaktayken acı çekmeni istemedim, *malyshka*." diyor.

Bu konuda sessiz kalmıyor ve hatta söyledikten sonra Owen'a bakıyor. Alexi kayıtsızca yerine oturuyor ve ben ayağa kalktığımda ikisinin de kıcıma baktığını hissedebiliyorum ama umursamayacak kadar telaşlıyım.

Bu gece planladığım gibi gitmedi, hem de hiç.

BÖLÜM 11

u benim ilk deplasman maçım ve kendimi huzursuz hissediyorum. Muhtemelen bu maçlar için otel arkadaşımın çılgın kaptanımızdan başkası olmamasıyla ilgisi var. Bunun yanı sıra beni flört ve yakınlaşma arasında bir şekilde korkutuyor. Ayrıca Alexi'nin herkesin sandığından çok daha dikkatli olduğu da bir gerçek. Aptal olabilir ve ilgi odağı olmaktan hoşlanıyor olabilir ama adam aptal değil. Topladığı bilgiler söz konusu olduğunda gözlemci ve hesapçıdır. Hokeyde bu kadar iyi olmasının nedeni de bu, diğer oyuncuların ne yapacağını onlar yapmadan önce tahmin edebiliyor. Bu benim istemediğim bir ilgi, bilmesini istemediğim bir oluşum ve Alexi'nin tüm sırlarımı açığa çıkarmasının çok da uzun sürmeyeceğine dair içimde derin bir his var.

Takım yemeğimizi yeni bitirdik ve yarınki maç için dinlenme vakti geldi ama kendimi gergin hissediyorum. Bazen benimki kadar büyük bir sırrı sakladığınızda, herkesin bir şeyler sakladığını bildiğini hissetmekten kendinizi alamıyorsunuz. Büyük bir hata yapmam, bir hapi atlamam ya da koku engelleyici deodorantı doğru miktarda sürmemem yeterli. Basit bir hata, uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvedebilir. En büyük endişem atamamı gizlemek bile değil. Johannson'ın son zamanlarda bana bakışı. Adamın başlangıç pozisyonunu aldığımı biliyorum, ama o bunu zor karşılıyor gibi görünüyor.

"Yarını berbat etme Connery," diyor yanından geçerken.

"Daha iyi oyna, Johannson," diyor Alexi, ben daha bir şey söyleyemeden. "Seni kızdırmasına izin verme, oda arkadaşım. Hadi gidelim."

"Beni rahatsız etmedi," diye cevap verdim.

"Her iki durumda da, bir takım arkadaşıyla böyle konuşmamalı. Birlikte çalışmamız gerekirken değil."

Onunla birlikte yürüyorum ve lobiye doğru ilerlerken ekip üyelerinden birkaçına gülümsüyor. Bizim katın düğmesine basıyor ve beklediğimiz her an tansiyonun yükseldiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunun tek taraflı olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. O kadar paranoyak ve insani ilişkilerden yoksun muyum ki onun bana diğerlerinden daha dostça davrandığını düşünerek kendimi kandırıyorum?

Zil çalar ve birkaç yaşlı kadın asansörden çıkar. Hepsi de lobiye çıkmadan önce Alexi'ye bir kez daha bakar.

"Şu bitlerden birine sahip olabilirdim," diye şaka yapıyorum ve Alexi gülüyor. Alexi, "İstekli birini bulmak benim için bir sorun değil," diyor. Sorun

Ukala bir şekilde değil, daha çok gerçekçi bir şekilde. Onunla yatacak birini bulmakta hiç zorlanmadığını düşünerek alay ediyor ve başımı sallıyorum.

"Sorunun ne senin?" Bana bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Noel partisinde Piper'la nasıl flört ettiğini fark ettim. Adamın bana ilgi gösterdiğini düşünsem de, bu Piper'a baktığı gibi bir şey değil. Bu da benim Piper'a bakışıma benziyor olabilir ve ona bu şekilde bakmaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum. Piper'la karşılaşmanın ya da onunla vakit geçirmenin yollarını bulmayı nasıl durduracağımı bilemiyorum. Onun yanımdayken bana ne kadar huzur verdiğini görünce kahroluyorum ve elimde değil, saklı tuttuğum yanımı aklı başında tutan tek şey o gibi hissediyorum.

"Düzeltilmeyecek bir sorun değil."

"Gizemli, bunu sevdim."

Asansörde sırtıyor ve mesafesini koruyor, ben de teşekkür ediyorum. Harika kokuyor, sadece feromonlarından bile değil. Sürdüğü kolonya her neyse, karanfil ve zencefil kokusunun zenginliğini ortaya çıkarıyor. Böyle zamanlarda kullandığım tüm ilaçlar için minnettar oluyorum. Yarı normal bir hayat yaşamamı sağlamalarının yanı sıra, bu asansörde eğilip bu Alfa'ya beni sikmesi için yalvarmamı da engelliyorlar çünkü çok güzel kokuyor. Eminim Alexi'nin kocaman bir düğümü vardır.

Alexi boğazını temizlediğinde kendimden geçmişim. "Geliyor musun?" diye sorarken sırtıyor. Başımı sallıyorum ve onu koridorda takip ediyorum.

Otel güzel ve çok sayıda ma için yola çıkacağım için heyecanlı olsam da, bu kadar küçük bir alanı uzun süre paylaşmak zor olacak.

Alexi yatağa uzanıp telefonunu çıkarırken, "İlk duğu sen alabilirsin," diyor.

"Teşekkürler."

El antası büyüklüğünde bir çantayı banyoya sokmamı tuhaf bulsa da belli etmiyor. Normalde kullanmadığım tüm ürünlerimi kullanıyorum ve kapının hemen diğer tarafındaki iri yarı adama odaklanmamaya çalışıyorum.

Aletim sertleşince hüs­ükuruntularım boğa ıktı. Kullandığım ilaçlar yüzünden bu pek sık olmuyor ve kendi kendine de inmeyecek.

Kokumun duğa kalacağını bildiğim için risk yüksek ama kendime engel olamıyorum. Sikime tükürerek, geçici hafif vuruşlarla başlıyorum. Olması gerekenden çok daha iyi hissettiriyor ve umarım bu sıradan bir olay haline gelmez.

Ne tür bir Omega ereksiyonunun geçmesini ister ki? Muhtemelen bir hükümet ajanı gibi unvanını saklayan biri. Kafamı sallıyorum, bu olumsuz düşünceleri kafamdan atıyorum ve kendime dokunmaya geri dönüyorum.

Aklım kapının diğer tarafındaki ve Connecticut'taki Alfa'da dolaşıyor. Birlikte çok güzel görünürlerdi. Bana gösterecekleri ilgiyi düşünmeden edemiyorum.

Alexi beni düğümlerken Piper'ın daracık amını sikimin etrafına kilitlemesi kafamda bir film gibi oynuyor. Alexi'nin bana arkadan vurması, altımdaki güzel Alfa'yı sikmemi sağlaması. Piper'ın bana özelmışim ve tam bir hayal kırıklığı değilmışim gibi bakması.

Beni kullanırken ve istediklerini alırken omzuma yaslanıp birbirlerini öpmeleri.

Vuruşlarım arttıkça inliyorum, diğer elimle kendimi fayansa doğru tutuyorum. Sikimi yumruklayıp fayans duvara doğru bırakırken ılık sprey sırtıma vuruyor. Duvara sıçrayan dölleri­e bakarken derin derin nefes alıyorum. Piper ve Alexi'yi bu şekilde boşaltmak için kullandığım için utanç duyuyorum. Dahası, bir Omega olmayı ve beni zevkleri için kullanmalarını nasıl benimsediğimi.

Kendimden nefret ediyorum. Nasıl bu hale geldim? Keşke olduğum kişiden memnun olsaydım. Ama gerçek şu ki, başka biri olmayı tercih ederdim ve Alexi ve Piper ne olduğumu bilselerdi, eminim benden ve yalanlarımdan iğrenirlerdi.

Alfaların benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok, kendi başımın çaresine bakabilirim. İhtiyacım olan şey odağımı kaybetmemek ve yapmam gerekenleri başarmak. Bunu yapmazsam, göğsümde, öz değerimi sakladığım yerde hep bir boşluk kalacakmış gibi hissediyorum.

Elimde püskürtücü, pisliğimi temizliyorum ve kendimi yıkamaya başlıyorum. Su, her gün yanımda taşıdığım utanç gibi üzerime dökülüyor. Temizlerken metodik davranıyorum, kendime ait olduğu için kokusunu almakta zorlandığım özümde hiçbir iz kalmadığından emin oluyorum.

Kendimi ve duşu yeterince temizlediğime emin olduktan sonra çıkıyorum, koku engelleyicilerimi sürüyorum, ilaçlarımı alıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum.

Duşa kıyafetlerimi değil de bütün bir ecza dolabını getirdiğim için kendimi tokatlamak istiyorum. Belime bir havlu sarıyorum ve bir buhar bulutu beni takip ederek çıkıyorum. Alexi çoktan kalkmış ve banyoya girmek için neredeyse omzuma çarpıyordu.

Nefes alıyor ve bana bakıyor. "Bu senin şampuanın mı?" "Ne?" Gözlerimi kırıştıtarak soruyorum.

"Çilek gibi kokuyor... çilekli limonata?" Başını eğiyor ve beni daha fazla koklamak için öne doğru eğiliyor, ben de geri çekiliyorum.

"Vücut kremimden olmalı, bilmiyorum."

"Kullanabilir miyim?" diyor ve ben yutkunuyorum. "O benim son parçamdı," diye yalan söylüyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve bakışları göğsümde geziniyor. Kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanki duşta tam olarak ne yaptığımı biliyor ve kendimi hasta hissediyorum.

"Tamam," diyor omuz silkerek ve banyoya doğru yürüyor. Derin bir nefes alıyorum ve yatağa geri çöküyorum.

Eğer dikkatli olmazsam, Alexi Bandnin tüm sırlarımı kolayca öğrenebilir.

Bitkinlik şu anda nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile. Kendi kafamda bile şikayetçi bir sürtük gibi konuşuyorum. Ama elimde değil. Fiziksel olarak bu efor için yaratılmamışım ama kendimi zorlamaya devam ediyorum. Zihinsel olarak, bu zorluğun üstesinden gelebileceğimi biliyorum, zihniyetimi her zaman daha ileriye taşıyabilirim. Ama bedenim... pes etmek istiyor.

Bir yuvaya girmemi ve benimle ilgilenen Alfalar gibi kokana kadar becerilmemi istiyor.

Lanet olası Omega feromonları.

Bunu uzakta tutabilmemin tek nedeni, kullandığım ve kendine has bir dizi yan etkisi olan ilaç. Genelde sertleşmemem, yorgunluğumu arttırması, beni nasıl hissettirdiği gibi. Hiç güneşli bir insan olduğumu söyleyemem, ama şu anda, şu anda ortadan kaybolmak istiyorum ve bu yutulması zor bir duygu.

İstediğim her şeye çok yakınım. Nasıl bu kadar boş hissedebiliyorum?

"İyi misin, *sólnyshka*?" Alexi çatık kaşlarıyla soruyor.

"Evet, ben odaya gidiyorum," diyerek el salladım. Bu gece çatışmaya girdik ve ben odaya bile zar zor yürüyebiliyorum.

Alexi'nin odaya dönüp beni göreceğini biliyorum ama şu anda umurumda bile değil. Dolabın kapağını açıp ek yastıkları ve battaniyeyi kaptığım gibi yatağın üzerine fırlatıyorum. Takım elbisemi çıkarıyorum ve sadece boxer'larımınla yatağa düşüyorum. Birkaç saniye içinde uykuya dalıyorum ve birkaç keyifli saat boyunca hiçbir şey hissetmiyorum.

"Kalk ve parla, *sólnyshka*."

Yastığımı göğsüme bastırıp elimi sallayarak inliyorum.

"Yetişmemiz gereken bir uçak var, Owen. Kaldır kışını."

"Siktir git," diyorum halsizce.

"Seni burada öylece bırakamam. O yüzden kalk, yoksa o küçük kışını omzuma atar ve seni uçağa taşıyım."

"Tamam," diyorum, yastığı göğsüme daha yakın tutarak.

Alexi'nin benimle daha fazla tartışmasını bekliyorum ama hayır. Beni ayak bileklerimden tutup yatağa sürüklüyor ve inleyip gözlerimi kırıştırarak açmama neden oluyor.

Ben daha bir şey yapamadan beni kalçalarımın kavıyor ve kocaman omzunun üzerinden fırlatıyor.

"Ne oluyor lan?"

"Sana ne yapacağımı söylemişim. Bana o vücut yıkayıcısını nereden aldığını söylemelisin" diyor.

"Beni yere bırak, hazırlanayım."

Kıçıma vuruyor ve ben de onun gövdesine karşı sertleştiğimi hissediyorum. Kokusu yoğunlaşıyor ve bu durumu bir an önce dağıtmazsam kontrolden çıkacağımı biliyorum.

"Beni yere bırak, hazırlanayım."

Kıçımı bir kez daha tokatlıyor ve bir sızlanmayı engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Beni önünden aşağı sürüklüyor ve kahverengi gözlerine baktığımda göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görebiliyorum.

"Beş dakikan var," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. Başımı sallıyorum ve hızlıca ilacımı alıp kokumu gideriyorum ve eşyalarımı topluyorum.

NHL ile ilgili gerçekten nefret ettiğim tek şey, ünvanım nedeniyle yasaklı olmamın yanı sıra, sürekli olarak takım elbise giyerek seyahat etmek zorunda olmamız. Benimkinin yerde buruş buruş olduğunu ve uçakta berbat görüneceğimi biliyorum.

Ama banyodan çıktığımda Alexi takım elbisemi ütöletmiş ve yatağın üzerine bırakmıştı. Takım kaptanı otelin kapısında dururken bana şüpheyi bakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Takım elbisemi ütölediğin için teşekkürler." Başını sallıyor ve aynı anda hem ilgileniyormuş hem de beni analiz ediyormuş gibi çerçeveme bakıyor.

"Senin için her şeyi yaparım, *sólnyshka*." Kapıyı açtı ve otelden ayrıldık. Connecticut'a dönüş yolculuğu boyunca bana hiçbir şey söylemedi.

BÖLÜM 12

O Connery tam bir Omega ve bunu saklıyor. Bunu kimsenin fark edemeyeceği kadar iyi yapıyor. Ama onunla aynı mekanı paylaşmış biri olarak, bu çok açık.

Kıçımın betası.

Sadece kokusunu almakla kalmadım, aynı zamanda etrafındaki tüm o yastıklarla kendinden geçme şekli, sevimli olsa da, büyük bir kırmızı bayraktı.

Kara kara düşünen Omega'nın sırrını şimdilik saklayacağım. Bildiğimi ona söylemeyeceğim bile. Öğrendiğini öğrenirse panikleyeceğini ve işlerin daha da kötüye gideceğini hissediyorum. Ayrıca, motivasyonunu anlayabiliyorum. NHL'de olmak istiyor ve Omegaların oynaması yasak.

Bu doğru değil ama nedenini anlıyorum. Omegalar her ne pahasına olursa olsun korunması gereken değerli varlıklar olarak görülüyor, daha küçükler, daha kırılanlar. Sadece bu da değil, bu herkes için bir güvenlik sorunu. Bunu söylemek berbat bir şey, ancak oyuncuların çoğunluğu da Al-fas olduğunda bu büyük bir dikkat dağıtıcı. Bunun doğru olduğunu söylemedim, sadece bazı kuralları anladığımı söyledim.

Owen uzun boylu değil ama güçlü bir yapısı var, muhtemelen takımımızdaki diğer herkesten on kat daha fazla çalışmak zorunda kaldığı bir vücudu var. Taşınması gereken bu ağırlığı ve bunun onu nasıl etkilediğini düşündüğümde kalbim acıyor. Beta olarak geçebilmek için çok fazla ilaç ve koku giderici kullanması gerekiyor. Bu konuda iyi iş çıkarıyor.

Duş alırken yanında olmasaydım şüphelerim olabilirdi ama kesin olarak bilemezdim.

Bu bilgiyi bilmeden önce ona çekilmiştim ve bu beni suçlu hissettiriyor. Onun bir Beta olması ve olduğu kişi olması hoşuma gidiyordu, ama neden sırrını bildiğim için daha da ilgimi çekiyor? Acaba Piper'ın bir fikri var mı? Olmadığını tahmin ediyorum.

Günlerdir aklımdaydı ama bunu kendime sakladım ve Owen'ın küçük sırrını öğrendiğimi bilmemesine dikkat ettim.

Owen'ın Omega olmasının tek olumsuz yanı NHL'deki konumu. O gerçekten çok iyi ve burada olmayı hak ediyor. Bize o kupayı getirmeye yardım edebileceğini düşünüyorum. Sadece bu değil, aynı zamanda Piper'ın onun ulusunu öğrendiğinde ona daha fazla ilgi duyacağını hissediyorum. Bu maskaralığı sürdürebileceği çok fazla zaman var. Sezon sonuna kadar sürmesini istediğim için bencil bir pisliğim.

Onun hakkında düşündüğüm için boktan biriyim. Terli saçlarımı yüzümden itiyorum ve Piper'ın sabahın köründe ağırlık kaldırmasını izliyorum.

Onu istediğim kadar rahat bıraktım. Ama onu özledim ve içimden bir ses Alfa'nın biraz rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söylüyor ki ben de bunu sağlamaya hazırım.

Burada olduğumu biliyor. Birkaç kez bana baktı. Yorgun ve içine kapanık görünüyor ve ben onun için her şeyi daha iyi hale getirme isteğime engel olamıyorum. Onun güçlü, zeki ve bağımsız olduğunu biliyorum. Ama içimden bir ses hiç kimsenin Piper'la gerçekten ilgilenmediğini söylüyor. Onu şımartmak istemiyorum. Onun insanı olmak istiyorum.

Tanrım, elim kolum dolu. Arzularını saklayan bir Omega ve yardım istemeye hiç hevesli görünmeyen dişi bir Alfa. Ama bu ikisini bir araya getirecek biri varsa o da benim.

Kaldırmayı bırakıyor, kulaklıklarını çıkarıp bana doğru yürürken göğsü eforla inip kalkıyor. O bu kadar yakınken, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum.

"Ne istiyorsun Alexi?" diyor sıkılmış bir ses tonuyla.

"Seni görmek istedim," diye cevap veriyorum. Onunla şakalaşmak istemesem de havasında görünmüyor. Yanaklarına toz halinde bir renk geliyor ve başını sallıyor.

"Alexi," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. Bu kıza o kadar kafayı takmış durumdayım ki, stresini atmak için ona oral seks yapmamı isteyip istemediğini sormak üzereyim ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Kahvaltı etmek ister misin?" Onun yerine ben sordum. Başını eğiyor ve bana daha önce bakmadığı bir şekilde bakıyor. Sanki onu rahat bırakmayan aptal bir Alfa değil de bir can simidiymişim gibi.

"Tamam," diyor kollarını kendine sararak. "On beş dakika mı?"

"Seninle ön tarafta buluşacağım."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve soyunma odalarına doğru yürüyor. Ben de aynısını yapıyorum, onun gidişini izlerken duşta onu parmakladığım güzel anılar aklımdan geçiyor. Bunu tekrar yapabilmeyi dilesem de, bu daha önemli görünüyor, onunla birlikte atmak istediğim adım. Benimle fizikselliğin ötesinde bir şeyler hissetmesine ihtiyacım var ve bunu yapmanın tek yolu da yalnız kalmak.

İkimiz de saçlarımızı kurutmak için zaman ayırıyoruz, dışarıda hava ne kadar acımasız. Ayrılırken bana gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Lokantaya doğru sessiz ve soğuk bir yürüyüş yaptık. Nereden başlayacağımdan emin değilim. Ona sadece şaka yapmadığımı, onunla ve bir sürü olmamızla ilgili ciddi olduğumu göstermek için ne söyleyebilirim? Owen konusunu açacak kadar aptal değilim.

Ev sahibesi bizi masamıza götürüp iki menüyü masamıza koyduğunda lokanta oldukça boş. Piper yere koymadan önce bir göz atıyor. Kahve, krep ve domuz pastırması sipariş ediyor. Ben su, omlet ve kızarmış ekmekle yetiniyorum.

"Deplasman maçlarınız nasıldı?" diye sorarak sessizliği ilk bozan o oluyor. Her zerrem, ikimizin de çekildiği Beta'nın bir Omega olduğunu ve bunun evrenin onun bizim olması gerektiğine ve bir sürü olmamız gerektiğine dair bir işareti olduğunu ağzımdan kaçırmak istiyor. Ama bunun yerine basit bir cevapla yetiniyorum.

"Güzel, sadece birini kaybettik."

"Owen Anders'in yerini dolduruyor mu?" diye soruyor, garson sıcak kahvesini getirdiğinde bir yudum alıyor. Ona sırtıyorum ve cevap vermeden önce bir yudum su içiyorum.

"Neredeyse o noktaya geldi. Sadece biraz daha özgüvene ihtiyacı var sanırım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bunu görebiliyorum. Kendine karşı gerçekten sert görünüyor." Bu konuşmadan en az benim kadar keyif almalı mıyım? İkimizin de Omega'mızın hayatını daha iyi hale getirmek istermiş gibi konuşması bana derin bir heyecan veriyor.

"Peki ya sen? İşler nasıl?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, keşke onları geri yutabilsem diyorum. Piper'ın gözleri

Ağlamıyor ama gözlerinde hafif bir camlaşma var. Cevap vermek istemiyormuş gibi başını sallıyor ve ben de ona karşı açık sözlü mü olmalıyım yoksa konunun etrafından dolanmaya devam mı etmeliyim emin olamıyorum. "Piper, benimle konuşabilirsin. Benimle değilse bile biriyle konuşmalısın. Sana ne zaman iş hakkında soru sorsam, kendini kapatıyorsun."

İç geçiriyor ve pencereden dışarı bakıyor. Küçük beyaz taneler düşüyor ve bana bakmadan önce bakışlarıyla onları takip ediyor. Yeşil gözleri benimkilere dikilmiş, sanki bana güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışıyor.

"Henüz bunu kimseye dile getirmedim. Yüksek sesle söylersem başarısız olacağımı ya da bu konuda gerçekten bir şeyler yapacağımı düşünüyorum."

Programını sevmediğini hissettim ama başarısız olduğunu düşünmesi çok saçma.

"Sen başarısız değilsin, asla da olamazsın. Sen tanıdığım en zeki ve en nazik insansın," diyorum. Bana göz kırptıyor ve tekrar bana bakmadan önce pencereden geriye bakıyor.

"Her zaman bir cerrah olacaktım. Babamın istediği de buydu. Eğitimimi finanse etti ve ihtisasıma odaklanabilmem için kiramı ödüyor. Gurur duyduğu tek şey kızının bir beyin cerrahı olacak olması. Bu hep böyle oldu. Benim yapmam gereken şey buydu." Bana bakmadan önce bir an durup kahvesini yudumluyor. Yargılanmayı mı bekliyor yoksa ne bekliyor emin değilim ama yüzümde ne bulduysa devam etmesini sağlıyor.

"Cerrah olmak için biçilmiş kaftan olduğumu düşünmüyorum. Mesele uzun saatler ya da eğitim değil, mesele işin duygusal tarafı ve babama söylesem hayal kırıklığının hissedileceğini biliyorum. Ameliyat yapmak çok kişisel bir şey. Kayıplar beni programımdaki herkesten daha derinden yaralıyor gibi görünüyor ve nedenini bilmiyorum. Kendimi zayıf hissetmeme neden oluyor."

"İnsanları önemseydiğiniz için zayıf değilsiniz. Aksine, bu seni daha iyi bir doktor yapar. Programları değiştirebilir misiniz?"

Bana inanmayan bir gülümseme veriyor. "Zaten neredeyse iki yıldır bu işi yapıyorum, yani şimdi değiştirirsem boşa zaman harcamış olurum." İç geçiriyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Aile hekimliğinin bana daha uygun olacağını düşünüyorum ama yepyeni bir ihtisasa başlamam ve zaman çizelgemi daha da uzatmam gerekecek. Cerrahiye bırakırsam babamın benimle ilişkisini keseceğini bilmem de cabası."

Piper'ın babasını yumruklamak istiyorum.

Piper söz konusu olduğunda kontrol edemediğim sahiplenici yanım bana tüm eşyalarını toplamamı ve benimle yaşamasını söylüyor. Bir sürüyü geçindirecek ve o hayalini yaşarken ona destek olacak kadar param var. Ama bunu söylersem onu ürküteceğimi ve en başa döneceğimizi biliyorum. Bu noktada bana güveniyor olması bile isteyebileceğimden çok daha fazlası.

"Charlotte ne düşünüyor?"

Yanakları pembenin nefis bir tonuna dönüşür ve kahve fincanının arkasına saklanır. "Ona söylemedim."

Şimdi daha çok mağara adamı gibi hissediyorum. En iyi arkadaşının bile bilmediği bir şey biliyorum.

"Neden olmasın?"

Başını sallıyor ve garson yemeğimizi bırakıyor. Piper düşüncelerini topladı ve yemek arasında açıkladı.

"Charlotte benim Omega'm olmasa da, yine de kendi yolumuzda Omega'mız. Onu korumaya ve ona göz kulak olmaya ihtiyacım var. Üç alfa, Katie ve doğacak ikizler arasında çok fazla şey yaşıyor. Kendi saçmalıklarımı onun üzerine yıkmamın imkanı yok."

Ona saçmaladığını söyleyen bir bakış attım. O da alay ediyor. "Bence ona söyleseydin, sana programdan ayrılmanı söylerdi ve bu senin işini zorlaştırırdı."

Piper bana ters ters bakıyor ve bunun haklı olduğumu bildiği için olduğunu biliyorum. En iyi arkadaşına yük olmaktan hoşlanmadığından şüphem olmasa da, bunun daha büyük bir kısmı bu konudaki kendi duygularıyla başa çıkmak. "Belki, ama bu o kadar basit değil. Zaten bir önemi yok. Bu yılın ortasında. Yeni programlar yaza kadar açılmazdı."

"Ama bunda kalıp bu arada acı mı çekeceksin?" Ona karşı doğrudan davranarak soruyorum. Piper saçmalıklara cevap verecek gibi görünmüyor.

Krepini sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi mızraklıyor ve çiğnerken ve sözlerimi düşünürken ağzına koyuyor.

Yemeğini bitirdikten sonra gıcırdayan kabinde arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Henüz bir karar vermedim."

Ne yapması gerektiği bana çok açık görünüyor ama bu onun kariyeri, benim değil.

"Sen beni o zavallı krep gibi bıçaklamadan bir şey söyleyebilir miyim?"

"Peki," diyor. Garson kız kahvesini dolduruyor ve ona teşekkür edip ılık sıvıyı yüzüne yaklaştırarak ağzını kapatıyor.

"Hayat başkaları için yaşamak için çok kısa. Seni mutlu etmeyen bir şeyi yaparak daha fazla zaman harcamak istemezsin. Babanız bir faktör olmasaydı, para bir sorun olmasaydı ve düşünmeniz gereken sadece siz olsaydınız, ne yapardınız?"

Gözleri benimkileri tarıyor ve kahveyi tekrar masaya bırakıyor.

"Programları değiştirdim," diyor ve kafasında her şeyin tıkırdamaya başlamasını izliyorum. Bu ayarlamayı yaparsa hayatının ne kadar daha iyi olacağını hayal edip etmediğini merak ediyorum. Dışarıdan bakmak kolay ama ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum.

"Eğer bu konuda konuşmak istersen ya da geri kalanı için yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Neden?" diye bana şüpheyile bakıyor.

"Nedenini biliyorsun ve bu konuşmaya hazır olduğunda ben de buradayım." Tezgâha üç yirmilik koyup ayağa kalkıyorum ve o hâlâ otururken ona bakıyorum. "Senin için her zaman buradayım, Piper."

Ağzı açık kalıyor ve ben de durumumun eskisinden daha da karmaşık hale geldiğini hissederek lokantadan ayrılıyorum. Ama aynı zamanda, bu sürüyü oluşturmaya bir adım daha yaklaştığımı düşünmeden edemiyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. Şimdi tek ihtiyacım olan Piper'ın kimseye ihtiyacı yokmuş gibi davranmayı bir kenara bırakması ve Owen'ın bana bağlı olduğunu fark etmesi ve benim de onun sırrını saklayabilmem.

İşim başımdan aşkın ama beklemeye degeceklerini biliyorum.

BÖLÜM 13

F Lanet Alexi Bandnin ve onun tatlı sözleri. Tüm sorunlarımı ateşli Alfa'ya kusarken neden kendimi rahat hissettiğimi bilmiyorum. Bu daha da berbat çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Söylemediğim için

her şeyi yüksek sesle dile getirmek işleri kolaylaştırdı ve asistanlık dönemimde ne kadar kötü durumda olduğumu dile getirmemek, bunu arka plana atmayı kolaylaştırdı.

Şimdi bunu söylediğime ve kelimeler ağzımdan çıktığına göre, Alexi'nin haklı olduğunu biliyorum, ama nasıl hareket edeceğime ya da edip edemeyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bir yanımda sadece zorlamaya devam etmem gerektiğini, bunun sadece zor bir dönem olduğunu düşünüyor.

Daha da kötüsü ne? Alexi'yle sorunlarım hakkında konuşmak hoşuma gidiyordu. Birinin beni yargılamaması ve bana yardım etmek istemesi güzel bir duyguydu. Ve kendimi ifade ederken bir yük gibi hissetmiyordum.

Bu iş tamamen boka sardı.

Beni soyunma odasında tekrar becermeye çalışabilirdi ve ben de bunu memnuniyetle karşılardım. Ama bir şekilde onunla çıkmam için beni kandırdı. O sinsi bir Alfa ve her ne kadar kendime ondan uzak durmam gerektiğini söylesem de, daha büyük bir parçam beni spor salonunda tekrar takip etmesini umuyor.

Bana basit bir şey lazım.

Charlotte'u arardım ama bu akşam Katie için müzik dersi olduğunu biliyorum. Bu benim tek izin günüm ve yalnız kalamamamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. Foxes'un antrenmanının ne zaman olduğundan emin değilim, ama daha iyi bir karar vermeme rağmen Owen'a mesaj atıyorum. Alexi gergin ve duygularımı mikroskop altına almamı sağlarken, Owen'ın yanında olmak kaos için sakinleştirici bir güç gibi.

Hey, hala takılmak istiyor musun?

Owen: Evet, dörtte çıkıyorum. Bana gelmek ister misin?

Tabii, beşte görüşürüz.

Owen bana adresini mesaj atar ve ben de her zamankinden daha güzel giyinebilirim. Demek istediğim, adam beni sadece önlükler, egzersiz kıyafetleri ve Noel için bir ho-ho-ho gibi görünürken gördü. Tabii ki beynim, kendimi güvensiz hissettiğim anda Owen'a nasıl koştüğümü anlatıyor. Ciddi bir şey yapamayacağımı söyleyip duruyorum ama bu Beta'da beni kendine çeken bir şey var. Bu arada ben de Alexi'yle olan bağlantımdan kaçıyorum. Yoğunlukları çok farklı. Derinlerde bir yerde bunu hissediyorum, bir mıknaşın karşı tarafı gibi ve ne yaparsam yapayım tam olarak kaçamıyorum.

Bu gece Owen'a giderek neyi başarmaya çalıştığımın emin değilim. Tek bildiğim uçuruma doğru sürükleniyordum gibi hissettiğim ve bir merkeze ihtiyacım olduğu. Owen'ın neden o kişi gibi görüldüğünden emin değilim ama tek başıma bocalamaktan çok sıkıldım.

Korkuyorum, ama her şeyden çok yalnızım.

Yatak odamda yere oturup bu duygunun içime işlemesine izin veriyorum, her şeyin içime işlemesine izin veriyorum ve bu beni yıkıyor. Her gün etrafım insanlarla çevrili ama yine de kendimi çok yalnız hissediyorum. Bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaşına sahibim, çoğu insanın hayalini kurduğu bir kariyerim var ve yine de bunların hiçbirisi yeterli değilmiş gibi geliyor. Ben yeterli değilim. Bu iyi şeyler sadece benim başıma geliyor ve ben bunları hak etmiyorum. Yaptığım herhangi bir şey ne zaman yeterli gelecek? Sahip olduklarımı ya da etrafımdakileri hak ettiğimi hissedecek miyim?

Düşüncelerimle hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Hayatım boyunca çenemi yukarıda tutmakta, başkalarının mücadelelerinin ağırlığını omuzlamakta ve kendi mücadelemi görmezden gelmekte iyiydim. Ama şimdi sanki bu ağırlık beni yakalıyor ve beni tamamen eziyor.

Owen'ı iptal etmeyi düşünüyorum, bunu hak etmediği için onun bana koltuk değneği olmasını istemiyorum. Ama evden çıkmazsam kendimi elli kat daha kötü hissedeceğimi biliyorum. Bunun yerine burnumu siliyor, makyajımı tazeliyor ve bu düşünceleri ait oldukları yere, zihnimin gerisine koyuyorum.

Yansımama bakmak çok zor ama kendime bakıyorum.

Ben Doktor Piper-Blake'im ve kırılmayacağım.

Owen'ın evine doğru yürürken hava soğuk ama neyse ki bu soğukluk beyin hücrelerime çenelerini kapamalarını söylüyor. Bodrumun girişini kullanmamı söyledi ve Owen kapıyı açtığında ben de tam kapıyı çalmak üzereydim.

Saçları ıslak ve yüzünü buruştururken gözleri kocaman.

"Piper, çok özür dilerim."

"Ne?"

"Owen, tatlım, kim o?" Arka planda bir ses duyuyorum ve bir an için kalbim kırılıyor. Owen'ın bir kız arkadaşı var, tabii ki var, etrafta olması çok kolay ve son derece çekici.

"Oh, sorun değil. Görüşürüz," diyerek kendimi daha fazla utançtan kurtarmaya çalışıyorum. Bugün gerçekten de kıcıma tekmeyi basmaya karar verdi, değil mi?

"Annem arıyor," dedi Owen aniden. "Buraya geleceğini bilmiyordum. Gitmeyi tercih ediyorsan kesinlikle kalmana gerek yok."

Ona gülümserken rahatlamış bir iç geçiriyorum. "Biraz takılabilirim." Owen gergin görünüyor ama ceketimi alıp asıyor. Mekan küçük ama rahat. Burası harika kokuyor ve eğer daha iyi bilmiyor olsaydım... Başımı sallıyorum ve sobanın üstünde yanan çilekli turuncu mumunu fark ediyorum. *Tabii ya.*

Kadın Owen'a çok benziyor, aynı sarı saçlar ve mavi gözler. Ellili yaşlarında olmalı ve kesinlikle bir Beta. Bana nazik bir gülümseme veriyor ve ben de onun oturduğu masaya oturuyorum. Yuvarlak ahşap masanın ortasında aynı mum yanıyor.

"Merhaba, ben Lori, Owen'ın annesiyim." El

sıkıştık. "Ben de Piper."

"Owie'min kasabada arkadaş edinmesine çok sevindim."

"Anne," diye inliyor Owen annesinin lakabı karşısında, ama ben gülümsüyorum. Bu kadın bana Charlotte'un annesini hatırlatıyor, ne kadar sıcak ve misafirperver. Benim ailemde hiç böyle bir şey olmadı ve her zaman bunu temsil eden insanlara yönelmişimdir. Belki de Owen'a bu kadar çaresizce çekilmemin bir nedeni de budur.

"Owen'ı sevmek kolaydır."

Lori güler ve Owen ona ters ters bakar. "Üzgünüm, tabii ki öyle. Yemek sipariş edecektik. Yemek yedin mi, tatlım?"

"Hayır, kulağa harika geliyor."

Lori yemek siparişi verme işini üstleniyor ve telefon ediyor. Owen tamamen mahcup görünüyor ve ben de tüm bunların ne kadar sevimli olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kafamı dağıtmak için ihtiyacım olan şey tam da buydu.

"Piper, ne iş yapıyorsun?" Lori restoranı kapattıktan sonra soruyor.

"Ben bir doktorum," diyorum, basit tutarak.

Owen gururla, "Cerrah olmak için çalışıyor," diyor ve benim midem bulanıyor. Elbette biri size cerrah olduğunuzu söylediğinde, insanların yüzünde her zaman etkileyici bir ifade olur. Babamın kardiyotorasik cerrah olmak konusunda en çok sevdiği şey bu ve benim için bu yolu istemesinin nedeni de bu. Blake'lerin prestijli olması gerekir.

"Bu harika değil mi? Annen seninle gurur duyuyor olmalı" diyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve yapabildiğim en sahte gülümsemeyi takınıyorum ve başımı sallıyorum. "Tıpkı benim Owie'mle gurur duyduğum gibi. Oyunlarından herhangi birini izleme şansın oldu mu?" Lori yüzünde gerçek bir gülümsemeyle soruyor.

"Henüz değil ama gelecek hafta Penguenlere karşı oynayacakları maça gitmeyi umuyorum." Owen'ın yüzü bu bilgiyle aydınlanıyor ve ben de bundan keyif almaktan kendimi alamıyorum. Owen'ın da benimle aynı bağı kurduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

"Bunu bana söylememiştin," diyor ve ben omuz silkiyorum.

"Hâlâ kesin bir şey değil. On iki saatlik bir vardiyadan çıkacağım. Ama Charlotte beni davet etti."

Başını sallıyor ve ben de Lori'nin yüzündeki memnun ifadeyi fark etmeden edemiyorum.

Ellerini çırpıyor ve ikimize de gülümsüyor. "Gidip şu yemeği alacağım."

"Oh, bunu yapabilirim," diyorum ona. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama omzumu aşağı itiyor. Lanet olsun, bir Beta'ya göre çok güçlü.

"Yapmayacaksın. Ben gidip yiyecekleri getirirken siz ikiniz bir dakika bekleyebilirsiniz."

Annesi küçük apartman dairesinden çıkarken Owen, "Teşekkürler anne," diyor. Kapı kapanır kapanmaz Owen bana utangaç bir bakış attı. "Çok özür dilerim, geleceğini bilmiyordum. Beni diken üstünde tutmaya bayılıyor."

"İyi bir anneye benziyor."

"Bazen zorba olmasa da öyle." Bana soru sorarcasına bakıyor.

"Piper, iyi misin?"

"Evet." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ama beni zorlamıyor.

"Seni görmeyi özledim," diyor yumuşak bir sesle ve göğsümde küçük bir kıpırtı oluyor.

"Ben de seni görmeyi özledim," diyorum ona dürüstçe.

"Bu sezon beni mahvediyor. Daha erken ulaşmak istedim." "Çok yorucu bir işin var."

Alay ediyor ve elini bana doğru sallıyor. "Sanki sen bilmiyorsun?"

"Doğru, çok meşgul iki işi olan iki insan," diyorum ve mavi gözlerini arıyorum. Bilinçaltımda daha da yakınlaşmama engel olamıyorum. Sadece varlığı bile beni kendine çekiyor, sanki bedenimi bir ipe dolamış ve beni kendine doğru çekiyor.

"Doğru, dikkatimizi dağıtacak zaman yok." "Hayır, ikimiz de gerçekten meşgulüz."

Dudaklarını yalıyor ve ben de onun benimkilere nasıl baktığını fark ediyorum. "Doğru, ikimiz de odağımızı kaybetmeyi göze alamayız."

"Biz arkadaşız," diyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor.

"Arkadaşız."

"Owen?"

"Öyle mi?" Bakışları dudaklarımdan gözlerime kayıyor ve ben daha da yaklaşıyorum.

"Seni neden bu kadar çok istiyorum?"

"Siktir." Kapı çarparak açıldığında dudaklarım ona çok yakındı. Owen'ın annesinin elleri yemekle doluydu ve biz ayrıldığımızda moment bozuldu.

"Burası çok soğuk. Tanrım, neden Florida'dan falan gelmedin?" Lori şikayet ediyor, kafasını bile kaldırmıyor.

Owen bana göz kırpmıyor, ikimiz de altında olduğumuz büyünün farkına varıyoruz. Lori bir şeyi böldüğünü açıkça biliyor ama yemeği masaya koyup tabaklarımızı alıyor.

Owen ve benim aramda itiraf etmek istediğimden çok daha fazla bakış var. Tam kendimi affettirmek üzereydim ki, daha yeni beni doyurmuşken bu çok kaba bir davranış gibi gelse de, Lori gerginliği bozdu.

"Owen'ın sekiz yaşına kadar yatağa işediğini biliyor muydun?" "Anne, lanet olsun."

İçimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum ve ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Owen bana ters ters bakıyor ve Lori hikâyesine devam ederken kıkırdıyor.

"Şimdi, iki oğlumu da seviyorum. Ama ağabeyi Max küçükken Owen'a karşı biraz boktan biriydi." Owen ona, ağabeyinin küçük bir pislik olmaktan asla vazgeçmediğini anlatan bir bakış atıyor. "Ona hikâyeler anlatır ya da yatmadan önce *Jaws* gibi filmler gösterirdi ve zavallı Owen kâbuslar görüp altına işerdi. Artık bunu aştığını söylemekten mutluluk duyuyorum, en azından ben öyle umuyorum."

"Ne kadar kalacaksın?" Owen annesine sorar.

"Yarın için bana bilet alacağını umuyordum. Ayrıca bir otel buldum, sen de rahatına bakabilirsin." Lori tanıdığım tüm hokey oyuncularından daha fazla küfrediyor olabilir ama burada olduğu için çok mutluyum. Gerçi en başta her şeyi garipleştirmiş olabilir. Owen'a bakmaktan ya da olacaklara göre hareket etmekten iyidir.

O zaman istememem gereken bir Beta ve Alfa ile daha da zor durumda kalırım. Zamanım yok, ikisi de hayatımı zorlaştırmaya çalışıyor.

"Hiç kardeşin var mı?" Lori soruyor. "Hayır, ama en iyi arkadaşım kardeşim gibi hissediyor." "Ne kadar tatlı değil mi?"

"Alfaları Tilkiler için oynuyor."

"Dünya ne kadar da küçük. Bahsettiğin o ateşli kaptan değil, değil mi Owen?" Owen annesine bakarken yüzü kıpkırmızı oldu. En azından odada Alexi Bandnin'den hoşlanan tek kişi ben değilim.

"Hayır, anne. Konuşmayı kesebilir miyiz?"

Telefonumu çıkardım ve saate baktım. Saat beşte vizite için hazır olmam gerekiyor. "Aslında vardiyamdan önce biraz uyumam gerekiyor. Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim Owen. Seninle tanışmak güzeldi, Lori."

"Elbette, seninle tanışmak da güzeldi tatlım." Lori telefonunu çıkarıp bizi görmezden geliyormuş gibi davranırken Owen ceketimi kapıyor ve

kendininkini takıyor. İkimiz de kapısının önündeki daracık girişteyiz. Hava soğuk ve karanlık ve her parçam gömleğini avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma götürmek istiyor ama kendimi durduruyorum. Owen'la bir şeylere başlamak akıllıca olmazdı, değil mi? Hayatım yeterince karmaşık, ama ona baktıkça, burada daha fazlası, açıklayamadığım bir şey varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Onun için üzgünüm. Annemin her zaman çenesi düşüktür."

Başımı sallayıp ona bakıyorum, boylarımız aynı olsa da o tamamen kaslı. Beni hâlâ savurabilecek bir Beta olması neden hoşuma gidiyor? Kahretsin, çok derine battım. Dudaklarını yalıyor ve ben iç çekiyorum. "Hoş biriydi. İyi vakit geçirdim."

"Bunun hakkında konuşacak mıyız, Piper?"

"Şu anda yapamam," diyorum ve o da başını sallıyor. İkimiz de hiçbir şeye başlamamamız gerektiğini biliyoruz. Ama lanet olsun, köklü bir parçam bunu istiyor.

İç geçiriyor ve başını sallıyor. "Haftaya maçta görüşür müyüz?" "Umarım."

"İyi geceler, Piper." Elimde değil. Ceketini yumrukluyorum ve ona sarılıyorum, o da hemen karşılık veriyor. Ona sarılmak çok doğru hissettiriyor. Evi gibi kokuyor ve daha fazlasını istiyorum ama kendimi durduruyorum. Owen her şeyiyle yanında olabilecek birini hak ediyor ve şu anda ben bunu yapamam. Hayatım darmadağın ve buna birini eklemek hiç akıllıca değil.

Eli sırtımı okşuyor ve sarılma olması gerekenden çok daha samimi bir hal alıyor. "İyi geceler, Owie." Sarılmaktan vazgeçiyor ve benden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. Tanrım, gülmek iyi hissettiriyor. Gözlerimdeki yaşları temizlediğimde ve onun bana bakışını gördüğümde, boku yediğimi anlıyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Çünkü içimden bir ses Owen ve Alexi'nin gitmesine izin verirsem bunun kariyerimde vereceğim tüm kararlardan daha büyük bir pişmanlık olacağını söylüyor.

"Haydi Tilkiler!" Merdivenlerden çıkıp evime doğru yürürken aptalca bir sesle "Haydi Tilkiler!" diyorum. Bu sabah hissettiğimden daha fazla mı yoksa daha az mı yardım hissettiğimden emin değilim.

BÖLÜM 14

Anders, Charlotte ve ben dördüncü sırada kayma öncesini izliyoruz ve içimden geçen duygulara engel olamıyorum. Alexi her fırsatta bana sırtıtmakla kalmıyor

Çünkü psikopat, ön patenini kask takmadan yapıyor. Ama Owen su şişesini iki kez saçına fişkırttı ve kendimi gergin hissediyorum.

Hâlâ iş konusunda bir karar vermiş değilim. Tüm zamanımı öylece boşa harcayamam. Kesinlikle emin olmalıyım. Hem Alexi hem de Owen'ın kafamda kira ödemededen dolaştığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Tanrıya şükür bir Omega değilsin, yoksa o koltukta kaygan bir iz bırakırdın," diyor Charlotte, düşüncelerimi bölerek.

Anders beni savunmak için, "Tecrübelerine dayanarak konuşuyor," diyor ve Anders onun göğsünü tokatlıyor.

"Evet, Charles, camdan evler."

"Keşke kime daha çok salya akıttığını bilseydim, Alexi'ye mi Owen'a mı?"

"Owen, kaleciler daha iyi," diyor Anders ve Charlotte gözlerini deviriyor. Katie'nin burada olmamasına üzülüyorum ama gerçek şu ki daha ilk ders bitmeden sıkılıyor. Ayrıca, Anders'in ailesi Amerika'dayken onunla olabildiğince çok vakit geçirmeye çalışıyor.

Charlotte elini kalçama koyuyor ve güzel gözleri gözlerimi arıyor. "Piper Penelope Blake, benden bir şey mi saklıyorsun?"

Küçük Omega arkadaşşıma bakarken yutkunuyorum. Onun da göz korkutucu olduğu anlar var. "Owen'la bir anımız vardı,

Alexi de öyle."

"Bana anlatmadığın başka parmak sikişleri de var mı?"

Anders onun yanında öksürme/gülme krizine giriyor, ben de alay ediyorum.

"Anders, gidip bize içecek bir şeyler getirir misin?" Charlotte Alfa'sına diyor ki.

"Tamamdır, *kulta*." Anders gidiyor ve ben daha rahat konuşabileceğimi hissediyorum.

"Alexi beni onunla çıkmam için kandırdı ve ben de Owen'ın annesiyle tanıştım."

Charlotte karnını ovuşturarak bana göz kırpmıyor. "Bunlar en iyi arkadaşına söyleyeceğin şeyler, Piper."

"Çok şey yaşıyorsun."

"Sana zaman ayıramayacak kadar çok işim olmuyor, Piper. Bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Buza bakıyorum, yoğun kahverengi gözler bana ve Charlotte'a bakıyor, ta ki onun odağı serseri bir diske kayana kadar.

"Bu konuya burada girmek istemiyorum ama üzerinde çalışıyorum."

"Hangi kısmı, cerrah olmaktan nefret ettiğin mi yoksa iki erkeğe aşık olduğun mu?"

"Onlara aşık değilim-bekle-cerrahiden hoşlanmadığımı biliyorsun değil mi?"

Alay ediyor ve beni başından savıyor. "Piper, kendimi bildim bileli en iyi arkadaşız, tabii ki fark ettim. Ama seni de tanıyorum, bazı şeyleri kendi başına kabullenmen gerekiyor."

Ona birkaç kez göz kırpmıyorum. "Charles, ne yapacağımı bilmiyorum." "Ateşli hokey erkekleri hakkında mı, yoksa ameliyat hakkında mı?"

"İkisi de."

"Gerçek fikrimi istiyor musun, istemiyor musun?" İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bence sık kafalı babanın ne düşündüğünü umursamayı bırakmalı ve uzmanlık alanını değiştirmelisin. Erkeklerle geline, Owen'ı tanımıyorum ama nazik ve sana vurulmuş gibi görünüyor. Bence Alexi senin için mükemmel biri ve süründe bir Alfa'ya ihtiyacın olduğunu hep biliyordum."

"Ne yani, bunu bana hiç söylemeyecek miydin?"

Omuz silkiyor ve Alfalarına gülümseyerek buza bakıyor. Eli eldivenli eliyle ona bir öpücük gönderiyor ve Mikael ona sadece kendilerinin anlayabileceği bir bakış atıyor. "Dediğim gibi, sen sert kafalısın. Seni seviyorum, Piper. Ama aklına bir fikir gelmedikçe ya da bir şey yapmak istemedikçe hiçbir şey yapmıyorsun. Bir Beta ile mutlu olacağını biliyorum ve Owen o Beta olabilir. Ama hiç kimse seninle ilgilenmedi." Alay ettim,

Kolumu tuttu ve bana baktı. "Bir yuvaya ihtiyacın olduğunu ya da şımartılman gerektiğini söylemiyorum. Sadece yüklerini paylaşabileceğin birini hak ettiğini söylüyorum ve bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Charlotte buza baktı ve benim nutkum tutuldu. Alexi ile kahvaltı yaptığımda, ben de böyle hissettim. Altında hissettim- durdu ve kendimi bir yük gibi hissetmeden ona her şeyi söyleyebildim ve Owen'ın yanındayken kendimi daha hafif hissettim.

Sikeyim.

"Ama her seferinde bir şey, belki Albay'ı arayabilirsin" diyor. İkimiz de babamın lakabını duyunca yüzümüzü buruşturuyoruz.

"Belki."

"Ne iş yapmak istediğine karar verene kadar erkeklerle birlikte olabileceğini sanmıyorum," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Sensiz ne yapardım ben?" Omzuna vurarak söylüyorum.

Gülüşüyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ben de kendime senin hakkında hep aynı şeyi soruyorum."

Maç gergin geçiyor. Çok sayıda penaltı ve güç oyunu var. Skor Penguenler için bir sıfır.

"Kendilerini toparlamaları gerekiyor," diyor Anders, dirseklerini dizlerine dayamış maçı izlerken. Charlotte ile her zaman iletişim halinde. Belli ki hokey hâlâ tutkuyla bağlı olduğu bir şey ama Charlotte ve çocukları daha önemli. Doğru dengeyi buldukları için çok mutluyum. Üçü de seyahat ederken Charlotte'un tüm bunları tek başına yaptığını düşünemiyorum.

Charlotte, "Mikael sinirlenmeye başladı," diyor ve Anders başını sallıyor.

"Savunmamız çok fazla şeyin kaçmasına izin veriyor. Kendilerini sıkılaştırmadıkları sürece yeni adamın hiç şansı yok."

Tüm dikkatimle Owen'ı izliyorum. Hızlı ve şaşırtıcı bir şekilde karışmaktan korkmuyor. Birden fazla oyuncuyu ittiğini ve hatta "yanlışlıkla" birine çelme taktığını gördüm.

Birdenbire Penguenlerden bir oyuncu kaçmaya başladı ve ikiye karşı bir oldular ve savunmamızı geçtiler. Owen zar zor

tepki vermek için çok geç. Pak ağırlara çarpıyor ve taraftarlar hep bir ağızdan inliyor.

Biramı yudumluyorum. Çok fazla içtim ve izin günlerimde alkolün ne kadar etkili olduğu konusunda endişelenmeye başlıyorum. Önümde Martel forması giyen bir kız var ve iğrençleşmeye başlıyor.

"Kahretsin, yeni kaleci berbat," diyor kıkırdayarak ve solundaki adama dönüyor. Adam yorum yapmayınca, kız da ifadesini iki katına çıkarıyor. "Kalecileri için gerçekten bir Alfa almayı düşünmeliler. O çok küçük."

Adamın omzuna dokunurken biradan mı yoksa Owen'ı savunma ihtiyacımdan mı bilmiyorum. "Belki de onun yerine başka bir randevu bulmalısın."

"Affedersiniz?" dedi kadın bana ters ters bakarak. "Kimse seninle konuşmuyordu."

"Hayır, ama yüksek ve iğrenç sesin taşınıyor ve hepimiz seni dinlemek zorunda olduğumuz için, iki sentimi de ekleyebileceğimi düşündüm. Kaleci berbat değil."

"İki sıfır gerideyiz, o berbat."

"Muhtemelen seni bu oyuna getirmesi için emmek zorunda kaldığın kadar değil. İlgileniyor gibi bile görünmüyor." Bu belden aşağı bir vuruş, bunu ben bile biliyorum. Ama birlikte olduğu adam devreye bile girmiyor.

"Piper," diyor Charlotte sessizce ve gömleğimi çekiştiriyor.

"Şişko arkadaşını dinle ve siktir git."

"Olamaz." Pek doktorca bir davranış olmadığına farkındayım ama kalkıp koltuğun üzerinden atladım ve yüzüne doğru yürüdüm. Parmağımı göğsüne koydum. "Söyleyecek bir şeyin mi var, sürtük?"

Kadının gözleri kocaman oldu ve mümkün olan en aptalca şeyi yaptı. Beni itiyor. Ondan yaklaşık 15 santim öndeyim ve daha güçlüyüm. Onu geri ittiğimde yanındaki adama çarpıyor, adam da yanlışlıkla birasını üzerine döküyor.

Dehşet içinde ekrana bakıyorum ve kameranın tartışmamızı yakınlaştırdığını görüyorum. Çok geçmeden bir güvenlik görevlisi beni sarhoş tankına doğru sürüklüyor.

"Çocuklardan birine bunu tamir ettireceğim!" Charlotte oturduğu yerden bağılıyor, hem utanmış hem de kahkahasını tutmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Güvenlik görevlisi, "Gidelim ayyaş," diyerek kolumdan tuttu ve beni merdivenlerden yukarı, 1. kata götürdü. "Seni gördüm

Larsen ile birlikteydin. Sizi stadyum'dan men ettirmemek için elimden geleni yapacağım, peki sizi ne harekete geçirdi?"

"Kalecimizin berbat olduğunu ve hamile arkadaşımın şişman olduğunu söyledi."

Memur omuzlarını silkiyor ve tankın kapısını açıyor. İki uzun gümüş bank var ve ne yazık ki maçı izlemek için televizyon yok. Bir refakatçim var ama köşede uyuyor. En hijyenik yeri bulup oturuyorum. En azından eşyalarımı Charlotte'a bıraktığım için memnunum ve Anders'le birlikte beni buradan çıkarabilecekler mi diye merak ediyorum. Kendi kişisel günah kutum gibi hissediyorum.

Bana ne oldu bilmiyorum. Utanıyorum ama bir yanımda geri dönüp o sürtüğün ağzına bir yumruk atmak istiyor.

Bu kokuşmuş kabuk gibi yerde otururken kendimi toparlamam gerektiğini fark ettim. Charlotte haklı; işimle ilgili bir sonraki adımı çözdüğümde, diğer her şey onu takip edecek. Omurgamı geliştirmeli, babamla ilgilenmeli, izin günlerimde içmeyi bırakmalı ve kendi bokumla ilgilenmeliyim.

Güvenlik görevlisinin biriyle konuştuğunu duyduğumda sanki saatlerdir buradaymışım gibi hissediyorum. "Elbette Bay Bandnin, bunların hiçbirinin kayıt altına alınmadığından emin olacağız. İmzalı formlar için çok teşekkür ederim. Çocuklarım çıldıracak."

"Teşekkürler, Frank." Bekçi soyadını söylememiş olsa bile sesini tanıyabilirdim. Gardiyan kapıyı açtı ve bana sert bir gülümseme verdi.

"Siz şanslı bir bayansınız. Çoğu insan ömür boyu men cezası alır."

Ona sahte bir gülümseme veriyorum ve Alexi bana eşyalarımı uzatıyor. *Kahrolası Charlotte.*

Alexi'nin işgüzarlığı sayesinde imzalayacak bir şeyim kalmadı ve stadyumdan hemen ayrılabilirdik.

"Seni eve bırakıyorum." Başımı sallıyorum, beni beladan kurtarmak için konumunu kullanmak zorunda kaldığı için utanç duyuyorum. Daha önce hiç girmediğim bir koridorda yürüyoruz ve ışık ona doğru şekilde vuruyor, böylece onu gerçekten takdir edebiliyorum. Koyu mavi bir takım elbise giymiş ve siyah saçlarını geriye atmış. Neden bu kadar uzun sürdüğüne şaşmamalı, beni almaya gelmeden önce basın ve her şeyi yapmış olmalı.

"Tüm bunları yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Seni kızdıracak ne söyledi?" diye soruyor ve yüzüm ısınıyor. Her şeyi ekranda gördü.

"Owen'ın berbat olduğunu ve Charlotte'un şişman olduğunu söyledi." O kadar gürültülü gülüyor ki ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sürprizlerle dolusun, *Malyshka*." Harika, *Malyshka* beni etkilemeye başladı, en azından söyleme şekli.

Kapıyı açıyor ve soyunma odasında olduğumuzu fark ediyorum. Takım gitmişti ve o çantasını alıyordu ve ben kendimi onun elbise pantolonunun içindeki kıcına bakmaktan alıkoyamıyordum.

Siktir et hepsini.

Belki de beni zor durumdan kurtardığı için, ne kadar iyi görüldüğü için, bana nasıl unutturduğu için. Ama arkasını döndüğünde, ceketinin yakalarını kavırıyorum ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyorum. Kendimi özgür hissediyorum.

Alexi ileri atılmama şaşırdıysa da belli etmiyor. Çantasını bırakıyor, beni kıcımdan kavırıyor ve sırtım sert bir duvara çarpına kadar beni taşıyor.

İnliyorum ama ikimiz de durmuyoruz, ellerim onun takım elbise ceketinin altında dolaşıyor. Sert sikini göbeğime bastırırken iri elleri kıcıma yoğuruyor. Çok büyük ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Alexi beni oksijeniymişim gibi öpüyor, sanki beni öpmesi gerekiyormuş yoksa hayatta kalamayacakmış gibi ve belki ben de aynı şekilde hissetmeye başlıyorum.

"Beni daha iyi hissettir," diyorum kulağına doğru. Bir an duraksıyor ve ben her şeyi mahvetmediğimi umuyorum. Beni ayağa kaldırdığında, anı mahvettiğimi bilerek derin bir nefes alıyorum.

Ama büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda ve kot pantolonumun düğmelerini açtığında kalbim hızla çarpıyor. Külotumla birlikte aşağıya doğru çekestiriyor, ta ki uyluğumun ortasına gelene kadar.

"Ellerini duvara yasla," diyor derin bir ses tonuyla. Alçalıyorum ve hemen onu takip ediyorum. Elini kaldırmadan önce kık yanağımı sıkıyor. Arkamda bir kıpırdanma oluyor ve ben onun iri, sert aletinin kıcıma bastırdığını hissediyorum. Tırnaklarım satın almak için duvarı kazmak istiyor ama tek yapabildiğim onları düz tutmak.

Bir şey yapmasını beklerken odaklanabildiğim tek şey soğuk beton duvar - herhangi bir şey.

Boyunu çıplak kıcıma sürüyor, iri elleri kalçalarımı kabaca kavırıyor. "İhtiyacın olan bu mu, *Malyshka*? Daha iyi hissetmek için sikime mi ihtiyacın var?"

Ona hemen cevap vermedim ve kıcıma bir şaplak attı. Acıyor ve tırnaklarım fayansa sürtünüyor, tırnaklarımın altındaki boya pulları kırılıyor.

"Sana bir soru sordum."

"Evet, ihtiyacım var," diyorum, sesimin yalvarır gibi çıkmasından nefret ederek. Alexi'nin beni yalvaran, ıslak bir karmaşaya dönüştüren bir tarzı var. Bundan nefret etmeliyim, burada kontrolü ele almak için çabalamalıyım. Ama hayatımdaki her şeyi sürekli ben yönetiyorum, bu yüzden birinin bir kez olsun kontrolü ele alması güzel.

Sikini kalçalarımın arasında kaydırıyor, sadece am dudaklarımın dışına sürüyor.

"Seni ıslatmak için amına dokunmama bile gerek yoktu, değil mi? Belki de seni bu şekilde becermeliyim. Belki de sana istediğini vermemeliyim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Dramatik ama beni hemen şimdi sikmezse kelimenin tam anlamıyla ölebilirmişim gibi hissediyorum.

Bir eli kalçamdan ayrılıp karnıma ve göğsüme doğru kayıyor. Eli çenemi kavriyor ve başımın arkasını omzuna yaslamaya zorluyor.

"Ama o zaman Beta'mızı savunduğun için seni nasıl ödüllendireceğim?" diyor ve başka hiçbir şey söylemeden sikini amıma sokuyor. Dudaklarımdan gülünç derecede yüksek bir inilti kaçıyor ve Alexi elini ağzımın etrafına sarıyor, vücudumu arzuladığım şekilde kullanırken beni susmaya zorluyor.

"Bu amcığın bana ihtiyacı vardı, senin bana ihtiyacın vardı," diyor kulağıma karşı hırlayarak. Büyük elinin ağzımı kapatmasına çok şükrediyorum, yoksa ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ama istemediğimi ağzımdan kaçırabilirdim. Ya da bunun bütün hafta boyunca hissettiğim en iyi şey olduğunu, ya da birlikte olduğumuzda beni nasıl tamamen fethettiğini.

Alexi'nin diğer eli kalçamdan ayrılıyor, klitorisimin etrafını sarıyor ve onunla oynuyor. Düğümünün girişime baskı yaptığını hissedebiliyorum ve düğümünü nasıl alacağımı öğrendiğim birçok kez onu becerdiğimi hayal ediyorum. Bu düşünce ve klitorisimdeki artan hızı beni eline karşı inletiyor.

"Sikimi kilitle," diye inliyor. Beni kabaca beceriyor ve eğer tutmasaydı yüzüm duvara yaslanmış olacaktı. Daha önce hiç bir Alfa'yı kilitlemedim, ama kilitlersem hemen boşalacağımı biliyorum. "Sikimi sağ, bana Alfa'n tarafından sikilmenin ne kadar iyi bir his olduğunu göster."

Tüm kararlılığım kırılıyor ve amım onun etrafında kenetleniyor, duvarlarım kasılıyor. Eli ağzımdan düşüyor ve göğsümü sarıyor. Fiziksel olarak şu an olduğumuzdan daha yakın olabileceğimizden emin değilim. Artık seslerimi boğmadığı için inlemelerim

Soyunma odası. Yüzüm uyuşmuş gibi hissediyor ve vücudum Alexi'nin sikini içimde tutarak orgazmımın daha da uzun sürmesini sağlıyor. Titriyorum ve orgazmımı atlatırken yanağımı soğuk duvara bastırıyorum.

Alexi zorlukla itiyor, ama amım onun için tüm işi yapıyor. Sırtıma doğru inliyor, dişleri omzuma sürtünüyor. "Siktir," diyor ve işte o zaman göğsü gürlemeye başlıyor.

Onu kilitlemiş olmam, kilitli odasında sevişmiş olmamız, hatta beni başımı belaya sokmaktan kurtarmış olması bile paniğe kapılmama neden o l m a l ı .

Ama hayır, beni en çok korkutan şey göğsünün mırıltısı.

Bedenim onunkini serbest bırakıyor ve ıslaklığımla onun dölünün karışımının kalçamdan aşağı damladığını hissediyorum. Mırıldanmayı kesmiyor ve bana dokunmayı bırakmıyor. Başım dönüyor ve kaçış tepkilerim aşırı hızlanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben yüzümü beton duvara dayıyorum. Neden böyleyim? Ağlamak ve yıkılmak üzereymişim gibi hissediyorum ama her zaman yaptığım gibi, her şeyi sakladığım yere, derinlere itiyorum.

"Ben temizlenmeye gidiyorum," diyorum. Neredeyse ellerini üzerimden çekmem gerekecekti. Soyunma odasındaki tuvaletlere doğru yürürken arkama dönüp yüzünü görmeye cesaret edemiyorum.

Hem Alexi'yle yaşadığım yoğun or- gazmdan hem de beni eve bırakacak olmasından duyduğum aşırı sinirden dolayı titreyen ellerimle kendimi temizliyorum.

Temizlendiğim süre boyunca kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Kendime biraz çeki düzen verdiğimde soyunma odasına geri dönüyorum. Alexi dolabında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış bana bakıyor.

"Piper-"

"Beni eve götürebilir misin lütfen?" Kederli görünüyor ve o bakışı oraya koyduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Neyim var benim böyle?

"Evet," diyor.

Arabasına doğru yürürken ve araba sürerken çok sessizdi. Sonrasında nasıl davrandığım için özür dilemek istiyorum ama burada irdelenecek çok şey var. Alexi seks sırasında beni korkutan pek çok şey söyledi. Owen'ın Beta'mız olduğundan, onun benim Alfa'm olduğundan, benim de onun kocaman Alfa sikini kilitlediğimden bahsetti.

Evime yanaşırken yüzümü ovuşturup camdan dışarı bakıyorum.
Tabii ki nerede yaşadığımı biliyor.

Bir pislik gibi tek kelime etmeden kapıyı açmak üzereydim. "Piper, konuşabilir miyiz?" Ona dönüp bakıyorum, iri kahverengi gözleri benimkilerle yalvarıyor.

"Bugün çok şey oldu. Daha sonra konuşabilir miyiz?" Soruyorum, şu anda aklımdan geçen her şeyi kismamak için zamana ihtiyacım var.

"Bir haftan var," diyor hâlâ kolumu tutarken. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum.

"Bunu düşünmek için bir haftan var ve eğer konuşmak için bana gelmezsen, seni avlarım."

Ona göz kırpıyorum ve o da sırtıyor. Bu hayattan daha büyük Alfa'nın beni bu kadar iyi tanımasından neden hem nefret ediyorum hem de seviyorum?

"Tamam, bir
hafta." "İyi geceler,
Malyska." "İyi
geceler, Alexi."

BÖLÜM 15

huzursuz hissediyorum. Sanki diğer ayakkabı düşecekmiş ve ben nedenini bilmiyormuşum gibi. Annemin ziyareti sarsıcıydı. Her zaman bastırmaya çalıştığım bir yanımı ortaya çıkarıyor. O, bu evde

Bana bir Omega gibi davranan bir dünya. Keşke sevmeseydim, ama gerçekten, o etrafımdayken kendimi gerçek benliğim gibi hissettiğim tek zaman bu.

İçimde bir suçluluk duygusu var, NHL'ye yalan söylediğim için değil, çünkü dürüst olmak gerekirse, onların kurallarını sikeyim. Daha çok Piper'a yalan söylediğim için ve belki de küçük bir parçam Alexi'ye yalan söylediğim için kötü hissediyor. Piper'a karşı hissettiklerim daha önce yaşadığım hiçbir ilişkiye benzemiyor. Yaşlı hokey kaptanına karşı da kesinlikle bir çekim olduğunu inkâr edemem. Ama göz korkutucu, ama onu çekici kılan bir şekilde.

Ama şimdi zihinsel bir çöküşün zamanı değil. Her zamankinden daha güçlü olmalıyım. Sharks'a karşı oynayacağımız maç yaklaşıyor ve bu her şeyin sonu olabilir. Eğer Max beni tutmaya istekli değilse, profesyonel kariyerim sona erebilir.

Bir yanım Piper'ı arayıp tekrar takılmasını istiyor ama bunu yaparsam bir şeyin diğerine yol açacağını biliyorum. Eğer ikimiz de şimdi zamanı olmadığı konusunda kararlıysak, yapabileceğimiz tek şey birbirimizden uzak durmak. Her ne kadar bunu istemesem de, bu odağı kaybedemem ve Piper şu anda kesintiye uğratılamayacak kendi yolunda ilerliyor. Benim bir Omega olduğumu bilseydi fikrini değiştirir miydi merak ediyorum.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Beta olduğumu düşünerek beni yeterince seviyor gibi görünüyor, ama gerçeği bilip bilmediğini merak ediyorum,

belki fikrini değiştirirdi.

Mikael omzumu dürterek beni düşüncelerimden koparıyor. "İyi misin çaylak?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Emin misin?" diye tekrar soruyor.

"O iyi. Öyle değil mi, *sólnyshka*?" Alexi kolunu omuzlarıma doluyor ve beni iri bedenine doğru çekiyor. Yoğun kokusu neredeyse beni boğuyor ama aynı zamanda bir şekilde beni rahatlatıyor.

Dokunuşundan kaçmam ve hoşlanmıyormuş gibi davranmam gerektiğini biliyorum. Ama olduğum yerde kalıyorum. Benim muhtaç Omega doğam bu raundu kazanıyor. Sarılmak güzel bir his ve Piper geçen hafta bana sarılana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. *Hay sikeyim*.

Alexi'nin eli sınırlarımı zorluyor, saçlarımı kabalaştırıyor ve antrenman için buza giderken herkese gülümsüyor. Caps'e karşı maçımız yarın ve bu tedirgin edici his odaklanmamı zorlaştırıyor. Herkesi buza kadar takip etmek istiyorum ama Alexi beni engelliyor, herkes buza giderken biz soyunma odasında tek başımıza kalıyoruz.

Benden uzaklaşıp bana baktığı yere doğru adım atıyor ama bana geniş bir alan bırakmıyor. Formamı agresif olmayan bir şekilde yumrukluyor, ama ben ona bakarken hala olması gerekenden çok daha sıcak.

"Neler oluyor?" diye sorar.

"Hiçbir şey, ben iyiyim."

"İyi değilsin. Yorgun görünüyorsun ve kafan başka yerde gibi." Gözleri gözlerimi arıyor ve bu kadar anlayışlı olduğu için ona lanet etmek istiyorum.

"İyiyim dedim, hadi antrenmana gidelim."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama formamı tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor ve kaşlarını çatılıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha sakın olmak için neye ihtiyacın var?" diye soruyor ve gözlerim açılıyor. Elini formamdan çekiyorum ve beni geri çektiğinde ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da başını sallıyor. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Siktir." Saçımı çekiştiriyorum ve Alexi başını sallıyor.

"Yemin ederim Owen, kimseye söylemeyeceğim. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Neden sırrımı saklıyorsun? Gerçekten kimseye söylemeyeceğine nasıl güvenebilirim?" Ona soruyorum, kalbim hızla çarpıyor ve sanki midem götümünden çıkacakmış gibi hissediyorum. Sanki uğruna çalıştığım her şey, bu aşırı an-talitik sık sırrımı öğrendiği için boşa gidecekmiş gibi.

"Çünkü takımın sana ihtiyacı var ve bence bu kural çok aptalca."

Ona göz kırpıyorum ama bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun. Bunu kaybedemem."

Elleri dolgulu omuzlarımı kavlıyor ve gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Sırrının benimle güvende olduğuna dair sana söz veriyorum. Sadece sana yardım etmeme izin ver."

Gerekçesine inanmıyorum ve başımı sallıyorum. "Sırrımı saklamak için gerçekten bir nedenin yok."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce inliyor ve başını sallıyor. Kısa bir öpücüktü ama beni suskun bırakmaya yetti.

"İşte bu yüzden, tamam mı?" Geri çekildi ve ellerini üzerimden çekti. "Aynı şekilde hissetmek zorunda değilsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ama senden hoşlanıyorum ve Piper'dan hoşlanıyorum," diyor gülümseyerek ve omuz silkiyor. "Sen de benim gibi hokeyi seviyorsun ve hayallerini gerçekleştirebilmelisin. O yüzden sana yardım etmeme izin ver."

Ona öylece bakıyorum, ağzım bir karış açık ve dudaklarım kısa öpücükten dolayı hâlâ karıncalanıyor. Çeneme hafifçe vurarak beni sersemliğimden çıkarıyor ve bana gülümsüyor.

"Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, o zaman senindir" diyor. Patenlerini giyip antrenmana gitmeden önce beni bütünüyle yutmak istemiş gibi bana son bir kez bakıyor.

Elim boynumdan yukarı kayıyor ve dudaklarıma dokunuyorum. Sanırım tüm bu zaman boyunca düşeceğini hissettiğim diğer ayakkabı buydu ve bu konuda ya da Alexi Bandnin hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Uçak Washington'a iniyor ve Alexi'nin gözlerini hep üzerimde hissettim, sanki zihinsel bir çöküş yaşamamı bekliyormuş gibi. Piper'a şu anda bir ilişki için zaman olmadığını söyledim ve şimdi dikkatimi çekmek isteyen başka bir Alfa var. Omega tarafım

Benimle ilgilenen iki Alfam olduğu için gurur duyuyorum ama diğeryanım dehşete düşüyor.

Bir yanda gerçeğı bilen, gerçek kimliğımi öğrenmeden önce benimle flört eden ve sözünü tutan bir Alfa var. Ayrıca Piper'a benim kadar ilgi duyduğundan bahsetmiyorum bile.

Bunalmış durumdayım ve şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var. Uçaktan anneme mesaj atarken kendimi hem ana kuzusu hem de muhtaç bir Omega gibi hissediyorum.

Salam anne.

Salam tatlım. Bu akşamki maçın için DVR'ı ayarladım.

Kendi kendime gülümsüyorum ve annemi dürüstlüğü için seviyorum. Şu anda Kaliforniya'da olduğunu ve bu akşam Max'in maçına gideceğini biliyorum. Kardeşimin annemle olan ilişkim hakkında ne hissettiğini ve beni kıskanıp kıskanmadığını hep merak etmişimdir. Tıpkı benim onun bir Alfa olmasını ve hayallerimi bu kadar zahmetsizce yaşamasını kıskandığım gibi.

Max biliyor mu?

Anneme: Hayır, ona söylemeyeceğime söz verdim ve söylemedim. Bunu bir sır olarak saklamak beni hasta ediyor.

Kaptanım Omega olduğumu öğrendi.

Annemin beni aramaya çalıştığını görüyorum ve inliyorum. Her ne kadar cevap vermek istesem de şu anda yapamam.

Cevap veremem. Takım uçağındayım.

Başını belaya mı sokacak, Owie? Geri gelmem gerekiyor mu? Neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım.

Bana yardım etmek istediğini söyledi.

Anne: Ona güvenmiyor musun?

Beni takım arkadaşı olmaktan daha çok seviyor.

Anne: Onu Piper'ı sevdiğin kadar seviyor musun?

Gözlerimi deviriyorum. Annem o gittikten sonra Piper hakkında konuşmayı bırakmadı. Onun ne kadar güzel ve akıllı olduğundan ve benim Alfa'm olabilmesi için ona gerçeği söylemediğim için ne kadar aptal olduğumdan. Annemin hayatımı nasıl yaşamam gerektiğine dair görüşlerine rağmen, desteğini takdir ediyorum ve her zaman kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Bilmiyorum anne. Her şey çok fazla. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Bırak bu Alfalar seninle ilgilensin. Bu kadar aptal olmayı bırak. Seni seviyorum. Beni sonra ara.

İçimi çektim ve telefonumu kaldırdım. Onun tavsiyesine uymak söylemekten daha kolay.

Buz kaygan ve gerginlik had safhaya ulaşmış durumda. Cezalar kontrolden çıkmaya başladı ve Koç Applegate Caps'in anevrizma geçirmesine bir güç oyunu daha ekledi.

Her iki takımın da birer gol attığı maç berabere bitti ve ben yorgunluktan neredeyse kırılma noktasındayım. Böyle zamanlarda hokeyi daha ne kadar oynayabileceğim gerçeği ortaya çıkıyor - bu benim için geçici. Vücudum bozulana kadar bunu ancak bu kadar uzun süre yapabilirim. Bu yüzden bu arenada, bu takımda ve NHL'de sahip olduğum zamanı en iyi şekilde değerlendireceğim.

Oyuna ara verildi ve ben bir yudum su alıp saçlarımı ıslattım. Şişeyi havaya fırlatıyorum ve suyun akışını takip ederek görüşümü yeniden hizalıyorum.

Bunu nasıl başardığımdan emin değilim ama ayakta kalıyorum, tetikte oluyorum ve başka bir golün kaçmasına izin vermiyorum. Üçüncü periyodu berabere bitirdik ve keşke bir gole izin verseydim de uzatmaya gitmeseydik diyorum.

Birden fazla takım arkadaşım beni sırtımdan alkışlıyor, yüz maskemi tutuyor ya da kısa bir mola için geri dönüp uzatmalarda kazanmayı umarken sopalarıyla kıcımlı tokatlıyor. Atışlara gitme düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Tam soyunma odasına girmek üzereydim ki bir yumruk gömleğimi kavradı ve beni bir oyuğa sürükledi.

O kadar yorgunum ki, Alexi beni formamdan tutarken ona sadece göz kırpyorum. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor. Şu anda O an, sonuçları umurumda bile değil. Sadece kendim olmaya ihtiyacım var. O kadar uzağa ittiğim kişi ki çoğu zaman kim olduğumu bilmiyorum.

Dürüstçe cevap veriyorum. "Bilmiyorum."

Bir elini başımın arkasına, diğerini de sırtıma koyuyor. Keşke tüm bu ağır teçhizattan kurtulabilseydik ama zamanımız yok. Yakında oraya geri dönmemiz gerekiyor.

Alexi, içinden bir mırıltı yükselirken beni göğsüne sımsıkı bastırıyor. Kokusu bir koza gibi etrafımı sarıyor ve dokunuşu bana güven veriyor.

"Orada çok iyi iş çıkarıyorsun. Takımın sana ihtiyacı var ama fazla mesai yapamazsan Johannson'ı gönderebiliriz."

"Hayır, yapabilirim," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı. Yanımda çok iyi hissediyor ve sadece onun dokunuşu ve sözleriyle bir şekilde yeniden enerji kazanıyorum.

"Yapabileceğini biliyorum. Bana ne kadar güçlü olduğunu söylemene hiç gerek yok çünkü ben zaten biliyorum."

Gölmek ve ona saçmaladığını söylemek istiyorum, ama tek yaptığım bana verdiği bu nazik teselli, bana söz verdiği şeyi kabul etmek. Bana yardım etmek istediğini ve sırlarımı saklayacağını.

"Bunun yardımcı oldu," diyorum, çekıştirmek üzereyken, sanki bu anın hiç bitmesini istemiyormuş gibi beni sıkı sıkı tutuyor. Ben de aynı şeyi istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Sonunda bıraktı, buza geri dönerken ikimiz arasında tek bir kelime bile konuşulmadı. Maçın bitmesine iki dakika kala galibiyete uzanıyoruz ve ben eve dönerken kısa uçuş boyunca uyuyorum. Antrenman tesisine vardığımızda o kadar bitkin düşmüştüm ki eve dönme konusunda endişeleniyordum.

Neyse ki Alexi beni arabasına götürdüğünde karar benim elimde değil. Eve nasıl döndüğümü ya da kendimi yatağında nasıl bulduğumu bilmiyorum. Ama uyandığımda tek düşünebildiğim, tüm düşüncelerimi tüketiyor gibi görünen iki Alfa ve onları daha ne kadar bir kol mesafesinde tutabileceğim.

BÖLÜM 16

D Bir haftanın kazara geçmesine izin mi verdim? Belki, muhtemelen? Tek bildiğim zar zor ayakta durabildiğim ve Alexi'yle duygularım hakkında konuşma ya da Owen'a ulaşma düşüncesinin

çok fazla gibi. Bir parçam ikisini de ne kadar arzulasa da.

Tanrım, keşke bu kadar zor olmayı bırakabilsem. Keşke hayatımı değiştirecek kararları bu kadar kolay alabilseydim ama emin olmalıyım. Bir haftadan uzun süredir ilk izin günüm ve kendime gerçekten iyi bakmayı planlıyorum. Belki saçımı kestirir ve manikür yaptırırım.

Kapım çaldığında, kalbim göğsümde sıkışıyor.

İlk aklıma gelen Alexi oldu. Bana bir hafta demişti ve sekiz gün oldu. Ama kapıyı açtığımda, durum çok daha kötüydü.

Babam yüzünde onaylamayan bir ifadeyle evimin önünde duruyor. Altmışlı yaşlarının başında ama bunu söyleyemezsiniz. Adam zorba bir Alfa. Hâlâ saçları gür.

-Renklendirdiği. Benimki gibi koyu renk ve şakaklarının etrafına saçılmış birkaç griyi görebiliyorum. Ben ona tıpatıp benzesem de, ona baktığımda hissettiğim tek şey dehşet.

Babamdan hissettiğim tek şey benden duyduğu memnuniyetsizlik. Kendimi asla yeterince iyi hissetmememin nedenine bakıyorum. Keşke kapıyı yüzüne çarpacak kadar cesur olsaydım ama asla yapamazdım. Teknik olarak, burası zaten onun evi.

"Peki, Piper, bizi içeri davet edecek misin?"

Sol tarafına bakıyorum, kız arkadaşı Tess orada. O bir Beta ve yeterince kibar, ama babamda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

onun parası. Şahsen, dünyada kimsenin onun kışına katlanmasına yetecek kadar para olduğunu sanmıyorum.

"Elbette, içeri gelin."

"Selam, Piper." Tess bana el sallıyor. Benim yaşıma babamınkinden daha yakın. Ona yaklaşık üç ay daha veriyorum. Babamın kız arkadaşlarının ömrü genellikle bir buçuk yıl kadardır, ta ki babam sıkılana ya da kız onun gözünde çok yaşlanana kadar.

Babam yüzünde alaycı bir ifadeyle konağın etrafına bakıyor. Sanki kafasında onaylamadığı ya da rüküş bulduğu her şeyin bir listesini yapıyor.

"Şehirde olduğunu fark etmemiştim," diyerek sessizliği ilk ben bozdum.

Tess neşeyle, "Peter'ın New York'ta bir konferansı var, biz de uğrayıp bir merhaba diyelim dedik," diyor. Babam ona aptalmış gibi bakıyor. Her konuştuğunda son kullanma tarihi azalıyor, zavallı şey.

"Oh, bu harika. Keşke geleceğinizi bilseydim."

"Çalıştığını sanıyordum," dedi babam. Bu daha mantıklı. Bana mesaj atıp uğramaya çalıştığını söyleyebilirdi. Sonra da onu görmeye gelmediğim için şikayet edebilirdi. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil.

"Doğru, aslında bugün benim izin günüm."

"O zaman yemeğe çıkmalıyız," diyor Tess. Babam ona ters ters bakıyor. Evet, zavallı kız bu noktada son kullanma tarihi geçmiş süt gibi.

Yutkunuyorum ve babama bakıyorum. "Sipariş verebilirim ya da bir yere gidebiliriz."

"Hangisi daha hızlı olur?" diye soruyor ve ben de içimden akan tüm hayal kırıklığını kontrol altına alıyorum.

"Çok yakında bir pho restoranı var ve çok hızlılar. Gidip alabilirim."

"Pekâlâ," diyor babam kanepeye oturup televizyonu açarken. Tess babamın yanına oturmadan önce ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Ne istediklerini bana bildiriyorlar, ancak ben arayıp siparişi verirken babamın bir şekilde yemekten şikayet edeceğini biliyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum. Evden çıkmadan önce bir baş sallama ya da onaylama homurtusu bile alamıyorum.

Lanet olası bir izin günü.

Pho'ya yürüyüşe ölüm yürüyüşü gibi davranıyorum. Diep beni bir Cuma günü burada gördüğüne şaşırmış görünüyor ama siparişimi verirken her zamanki gibi dostça davranıyor. Eve dönerken gereğinden daha yavaş yürüyebilirim. Yemeği getirmem ne kadar uzun sürerse, o kadar çabuk yemek isteyecek ve buradan defolup gidecek. O ne kadar çabuk giderse, ben de o kadar çabuk nefes alabilirim.

Adımın bağırıldığını duyduğumda yürüme yolumun kapısını açıyorum ve sırttan Alexi'yi görmek için soluma dönüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve ben kapıyı açmak için çantamı karıştırırken o adımlarını hızlandırıp benimle buluşuyor.

"Piper, bir hafta oldu."

İçimi çekip ona bakıyorum ama en azından kızgın görünmüyor. "Benden gerçekten hoşlanıyor musun?" Ona soruyorum, bir planım var.

"Evet," diyor gülümseyerek.

"Harika, o zaman gel babamla aramda tampon ol." Kapıyı açıp neredeyse elini arkamdan çekerken sözlerimi anlaması için ona zaman tanımıyorum. Alexi bir an için şaşkın görünüyor ama ben herkesi tanıştıırken kibarca gülümsüyor. "Baba, Tess, bu Alexi. Charlotte'un sürü arkadaşlarıyla birlikte Tilkiler takımında oynuyor."

"Ah, evet, küçük arkadaşın," diyor babam. Charlotte beş yaşından beri en iyi arkadaşım, ama babam onun adını öğrenmek için hiç zaman ayırmadı. Tam bir pislik.

Alexi ellerini ceplerine sokarak, "İkinizle de tanışmak güzeldi," diyor. Babam, Alexi ayakkabısının altındaki pisliğe değmezmiş gibi ona tepeden bakıyor ve bu beni bana aynısını yaptığı zamankinden daha fazla sinirlendiriyor. Elimden geldiğince onu görmezden geliyorum ve yemeği çıkarıp masaya koyuyorum. Herkes oturup yemeğe başlarken ben de Alexi'ye payımın yarısını veriyorum.

Yuvarlak bir masa ve Alexi solumda, Tess sağında ve babam da tam karşımda. Umarım yemeklerini yerler, giderler ve ben de babamın yargılarıyla uzun süre uğraşmak zorunda kalmam.

Her şeyi yaptığı gibi yavaş ve düzenli yiyor.

"Tuzu biraz azaltabilirler," diyor babam. Tess mırıldanarak onaylıyor, ben de çenemi kapalı tutuyorum. Yemekler çok lezzetli.

"Bence oldukça lezzetli," diyor Alexi.

"Sen yapardın," diye yanıtlıyor babam. Alexi'nin yumruğunun masanın altında sıkılışını izliyorum ama cevap vermiyor.

Babam kaşığını bırakıp doğrudan bana bakmadan önce bir ısırik daha alıyor.

"Uğramak için başka bir nedenim var." Tabii ki var. Peter Blake'in her zaman bir nedeni vardır. Beni sevdiğini ya da iyi olduğumu umduğunu söylemek için uğrayacak bir babam yok. Şimdi düşününce babamın beni sevdiğini söylediğinden bile emin değilim.

"Tamam," diye cevap veriyorum. Alexi'ye bakıyor, sanki konuşmanın bir parçası olmasından rahatsız olmuş gibi, ama ağzını siliyor ve yine de devam ediyor.

"Dr. Mayfield bana bazı rahatsız edici şeyler söyledi ve biraz daha motivasyona ihtiyacınız olabileceğini düşündüm ya da mevcut performansınızı tartışabiliriz."

Yanaklarımın ısındığının farkındayım ama bunun sebebi utanç değil, öfke.

"Ne dedi?"

"Çok duygusal olduğunu ve çok bağlandığını söyledi. Umut vaat ettiğini ama bunu kontrol altına almazsan programının gerisinde kalacağını söyledi."

"Geride kaldığımı sanmıyorum," diyorum, iştahım kaçmış.

"Ne düşündüğünüzü sormadım. Katılımınızın bana söylediği şeyi söylüyorum. Benim cerrahi asistanım olsaydın, hastalarla ilişki kurma biçimine tahammül edemezdim."

"Şükürler olsun ki benimle ilgilenmiyorsun."

"Piper, bu kadar yeter," diyor, öfke nöbetim karşısında kaşlarını kaldırarak.

"Son derece sıkı çalışıyorum ve iyi bir cerrahım. Hastalarımı ilgilenmenin beni daha iyi bir doktor yaptığını düşünüyorum. İnsani duygulardan uzak olmadığım için üzgünüm."

Bana ters ters bakarken bu onu derinden etkiledi. "Her zaman böyle bir hayal kırıklığı, Piper."

Alexi ayağa kalkıp ellerini masaya koyarken sandalyesinin ayakları ahşap zeminde gıcırıyor.

"Bu kadar yeter. Kızınız yetenekli, zeki ve tutkulu. Başka ne isteyebilirsiniz ki?"

"Mükemmellik bekliyorum," diyor babam sakince, bana bakarak.

"Sanırım hayatımın geri kalanında büyük bir hayal kırıklığı olacağım. Kimse mükemmel değildir, baba."

Babam sandalyesini kaydırmak için ellerini masanın üzerine koydu ama konuşmadan önce bir süre daha oturdu. "Eğer Mayfield'dan bir kez daha mükemmelin altında bir değerlendirme alırsam, programını bitirene kadar yaşam tarzını finanse etmeyeceğim."

"Senin için kolaylaştırayım. Aile hekimliğine geçmeyi düşünüyorum." İçimden kelime kusmuğu gibi döküldü. Bu konuyu açmak istemiyordum ama beni çok zorladı. Sanki onu olabildiğince hayal kırıklığına uğratmak istiyor gibiyim.

"Eşyalarını topla. Bu birimi başka birine kiralayacağım," diyor sakince, ayağa kalkıyor ve Tess'e de aynısını yapmasını söylüyor.

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtararak söyledim.

"Artık burada istenmediğini söyledim. Sana verdiğim her şeyi çöpe mi atmak istiyorsun? O zaman tamam, karşılığında sana hiçbir şey vermeyeceğim. Yönetim şirketi gittiğinden emin olmak için yarın burada olacak."

Alexi önce bana sonra da babama bakıyor. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ve ona sadece başımı sallıyorum.

"Peki, senden bir şey istemiyorum," diyorum babama, kalbim parçalanıyor olsa da. Elbette, bunun nasıl gideceğini, onun standartlarını asla karşılayamayacağımı biliyordum. Ama yine de içimde hep onun onayını arayan küçük bir parça var. Dans resitalinde etrafına bakan ve babasını orada hiç görmeyen bu küçük kız. Baba kız dansında kendi babası yerine en iyi arkadaşının babasıyla dans eden küçük kız. Sadece babasının onu sevmesini isteyen yetişkin kadın. Benden her şeyi istedi ve ben de elimden gelen her şeyi yaptım. Ben bir narsistin çocuğuyum ve yaralarım çok derin, fark ettiğimden çok daha derin.

"Harika, o zaman sanırım burayı zararına işletmek yerine gerçekten kâr edeceğim," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Bu beni kırıyor ve ağızım bir karış açık, söyleyecek sözüm kalmıyor.

Birden Alexi'nin eli babamın koluna giriyor ve onu evden dışarı çıkarıyor. Babamın gözleri irileşiyor ve Tess kapıdan dışarı fırlıyor. Alexi onu eşikte yakalıyor ve babam bir şey söylemek üzere ama önce Alexi konuşuyor.

"Eşyalarını toplarım ve ona iyi bakılmasını sağlarım. Siktiğimin göt deliği." Alexi kapıyı çarptı.

Bunun doğru bir tepki olmadığını ve şu anda her şeyin çok boktan olduğunu biliyorum. Ama içimden yükselen kahkahalara engel olamıyorum. Alexi babama pislik dedi ve yüz ifadesi paha biçilemezdi. Artık bir evim yok, kariyerimin nereye gittiğini bilmiyorum ve duygusal olarak o kadar körelmiş hissediyorum ki hiçbir iyiliği hak etmiyorum.

Ama babama pislik denmesi, acıyı biraz olsun hafifletiyor.

Alexi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, belki de kaçırmışımdır. Ama yıkılmayacağımdan eminim çünkü yıkılırsam geri dönüşü olmayacağını biliyorum. Şimdi evimi düzene sokma zamanı.

"Piper, iyi misin?"

Omuzlarımı silkiyorum ve buzdolabından bir şişe beyaz şarap alıyorum. Kendime izin günlerimi azaltacağımı söylediğimi biliyorum ama bu daha uygun görünüyor.

Karo döşeli zemine oturup kapağını kapatıyorum. Alexi yanıma geliyor, elini uzatırken uzun bacaklarını önüne uzatıyor. Ben sonunda iç çekene kadar şarabı sessizce birbirimize uzatıyoruz.

"Seni canlı kalkan olarak kullandığım için özür dilerim."

Gülüyor ve bir yudum almadan önce şarap şişesini elimden alıyor. "Bunun tadı bok gibi."

"Beş dolardı."

İnliyor ama bir yudum daha alıyor. "Eşyalarını topluyor muyuz?"

"Evet," diye iç geçiriyorum ve başımı ahşap dolaba vuruyorum. "Charlotte'u arayabilirim ama o kadar çok işi var ki. Evleri tıka basa dolu ve ikizlerin de yolda olmasıyla daha da kaotik bir hal alacak."

"Benim evimde kal," diyor. Bu konuda çok soğukkanlı, sanki bariz bir seçilmiş gibi.

"Empoze edemedim."

"Teklif ettim. Üç boş yatak odam var ve zaten iş için zamanımın yarısını dışarıda geçiriyorum."

"Bilmiyorum Alexi," diyorum. İlişki durumumuz zaten kafa karıştırıcı ve birlikte yaşamak işleri daha da karmaşık hale getirecek. Ama başka ne seçeneğim var ki? Alexi ile sessiz bir yatak odası garantisi var. Charlotte'un evinde ise dikkatini çekmek için yarışan üç Alfanın yanı sıra yürümeye başlayan bir çocuk ve yolda olan iki yeni doğan var. Kalmama izin vermekten çok mutlu olacaklarını biliyorum ama bu yumurta kabukları üzerinde yürümek gibi hissettirecek.

"Emin misin?"

"Evet, eminim." Şarap şişesini alıp ayağa kalkıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Senin boktan şarabını paketlemeyeceğiz. Kutuları getirmemi ister misin?"

"Yapabilirim," diyorum ve Alexi başını sallıyor.

"Siktir, kadın. Sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve onu azarlamak istiyorum. Ama yutkunuyorum. Birinin bana Alexi'nin yaptığı şekilde yardım etmek istemesine alışık değilim.

"Üzgünüm, evet. Kutulara ihtiyacım var."

"Tamam, ben birkaç kutu getireyim, sen de toplanmaya başla. Hâlâ açlıktan ölüyorum, o yüzden yolda biraz daha yiyecek alırım. Ve daha az boktan şarap." "Tamam," diyorum usulca, bir anlık huzur için fazlasıyla hazırım.

kendim.

Alexi başını eğip bana doğru yürüdü ve başparmağını çenemden kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "Baban yanılıyor. Senin ne kadar mükemmel olduğunu göremediği için onu sikeyim."

Ona ve yumuşak yüz ifadesine göz kırpıyorum. Her şeyin gerçekliği yüzüme çarpıyor ve Alexi de bunu fark ediyor olmalı. Eli yüzümden çekiliyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Hemen döneceğim." Evden çıkarken başımı sallıyorum.

Önce mutfağı toplamaya başlıyorum ve neredeyse hiç yemek yapmadığım için şükrediyorum ve Alexi dönmeden önce burayı bitireceğim.

BÖLÜM 17

C Charlotte o kadar çok kıkırdıyor ki, eğer durmazsa altına işeyecek. Ona ters ters bakıyorum, o da bana el sallıyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Benimle dalga geçtiğin için üzgün görünmüyorsun."

"Değilim, olmadığımı biliyorsun. Keşke sik kafalı babanın boğazını yumruklayabilseydim. Ama onca insan arasından Alexi'nin yanına taşınıyor olman. Piper, bu bir sitcom gibi geliyor. Adam sana sıırıslıklam aşık ve sen hâlâ duygularınla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun." Ona bir kez daha ters ters bakıyorum ve o da gülmekten gözlerinden akan yaşları siliyor. "Gelip bizimle kalabileceğini biliyorsun. Burada yaşamak zorunda değilsin."

Eli kutularımdan birini boş yatak odasına yerleştiriyor ve Omega'sının saçlarını öperek SUV'a gitmek üzere yanımdan ayrılıyor. Neredeyse teklifini kabul edecektim ama kendimi bir yük gibi hissetmekten ve onların mükemmel küçük ailesine sızmış olmaktan alıkoyamıyorum.

"Sorun değil. Zaten kalıcı değil." Bölgede yeni bir daire tutabilmek için muhtemelen bir oda arkadaşı bulmam gerekecek olsa da, misafirliğimi fazla uzatmadığımdan emin olacağım. Alexi'nin bana nerede ihtiyacı olduğunu öğrenmeliyim.

Charlotte kollarını bana doluyor, hamile karnı kalçama çarpıyor. "Yine de iyi misin? Albay'a olanlardan sonra?"

"Evet, iyi olacağım."

"Piper," diye iç geçiriyor ve ben onu biraz daha sıkıyorum.

"Sen sadece yeğenlerimi ya da yeğenlerimi ya da her ikisinden birini kuluçkaya yatırmakla ilgilen. Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum gülümseyerek. Charlotte beni bırakmıyor ve yanıma yaslanarak iç geçiriyor.

"Sadece konuşmak istersen burada olduğumu bil. Her zaman senin için burada olacağım."

"Biliyorum, Charles."

"Sadece her zaman yaptığın şeyi yapma." Bırakıyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Her zaman sessizce acı çekmiyormuşsun gibi davranma. Baban bir pislik olabilir ama izin verersen seni önemseyen insanlar var."

"Biliyorum," diyorum ona son bir kez sarılmadan önce. Anders son kutuyla içeri giriyor ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Tüm eşyalarımı getirmeme yardım ettiğin için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin." "Teşekkürler, Anders."

Alexi odaya girip Anders'in omzuna vuruyor ve odaya göz gezdiriyor. "Eşyalarını yerleştirirken yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Yerdeki demonte IKEA yatağa bakıyor, etkilenmemiş görünüyor ama yine de başını sallıyor. "Ben de sipariş verecektim. Siz bir şey ister misiniz?"

"Hayır, kendimi oldukça yorgun hissediyorum," diyor Charlotte. Taşınmama yardım edebilmek için alıştığından çok daha erken uyandılar ve bu beni biraz suçlu hissettirdi.

"Emin misin?" İki kez kontrol ettim. Başını sallıyor ve bana son bir kez sarılıyor. Eli ve Anders el sallıyor ve Alexi'yle küçük bir kanka tokalaşması yapıyorlar. Mikael evde Katie'yi uyutuyor.

Tamponlarımın evden çıkışını izliyorum, geniş oturma odasında duruyorum. Alexi'nin evine bakıyorum - Alexi'nin son derece güzel evine. Neredeyse yirmi yıldır profesyonel hokey kariyeri olan bir adamın güzel bir evi olacağını tahmin etmeliydim ama sanırım bu kadar üst düzey olacağını tahmin etmemiştim. Boş bir odası olduğunu söylediğinde, on-on beş metrelik bir oda bekliyordum. Ev sahibi büyüklüğünde bir yatak odası değil. Evdeki yatak odamdan daha büyük. Banyo koridorda ama o da eski evimdeki banyodan daha büyük. Dış cephesi tarihi bir görünüme sahip, tıpkı benim evim gibi, ama evin içini tamamen yeniledi.

Konağı yenilemeyi çok istiyordum ama hiç zamanım olmadı. Düşündükçe midem bulanıyor.

Beni kapı dışarı etti ve ona kira ödememe fırsat vermedi. Standartlarını karşılamadığım için zamanını harcamaya değmeyeceğime karar verdi. Gerçekten de bir ton cırcır böceği alıp konağa koymayı düşünüyorum, böylece babam onlardan kurtulmak için para ödemek zorunda kalacak ve hemen bir kiracı bulamayacak. Ama sanırım son iki günde yeterince şey oldu. Vardiyamdan önce sadece dört saatim var ve en azından önlüklerimi, en sevdiğim ayakkabılarımı ve bu lanet yatağı toparlamak için yeterli zamanı bulabileceğimi umuyorum.

Alexi ön kapıyı kapatıyor ve ben de steril mutfağa gidip buzdolabını açıyorum. Neredeyse benim evimdeki kadar kısırdı.

"Neye ihtiyacın varsa getirtirim" diyor. Buzdolabını kapattım ve arkamı dönüp ona baktım.

"Alışverişe gidebilirim. Buralarda bir şeyler yapmam lazım. Sadece kiranın ne kadar olduğunu söyle."

Başını sallıyor. "Kira ödemene gerek yok."

"Var," diye itiraz ediyorum, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Burası bana ait, yani kira sorun değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve hayattan daha büyük olan Alfa'ya bakıyorum. "Bir şekilde katkıda bulunmam gerekiyor. Burada bedavaya yaşayamam."

"Neden?" diye soruyor, ben de ofluyorum. "Babanın evinde bedavaya yaşamıyor muydun? En azından benim evimde senden hiçbir beklenti yok." Ağzım bir karışık açık kalıyor ve Alexi yüzünü ovalıyor. "Kastettiğimden daha sert oldu, eğer gerçekten katkıda bulunmak istiyorsan, yemek harika olur. Çoğu gece dışarıda yiyorum."

Muhtemelen ona yemek yapamadığımı söylememin zamanı geldi. "Yapabilirim."

"Pekala, o zaman hepimiz iyiyiz?"

"Evet." Güzel evine ve bütün gece bana yardım etmekten ve bu sabah taşınmamı sağlamaktan ne kadar yorgun olduğuna bakıyorum. "Tüm bunlar için minnettarım Alexi, gerçekten minnettarım."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Daha iyisini hak ediyorsun. Kapı kodu 0880."

Ona göz kırpmıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Ne?" diyor, bana aptalmışım gibi bakarak.

"Bu senin forma numaran, hem ileri hem geri, Alexi. Sanki soyulmak istiyorsun." Mantıklı açıklamamı elinin tersiyle itti ve bana doğru yürüdü. Bana hiç boşluk bırakmadan

Tezgahtan bir şişe su. Vücudu benimkine değmiyor ama kokusu etrafımı sararken öyle de olabilir.

Ayağa kalkarken hafifçe konuşur. "Burada yaşamanın hiçbir şartı yok, bunu bilmeni istiyorum. Ama aynı zamanda seni istediğimi de bilmeni istiyorum ve burada yaşaman seni daha çok istememe neden olacak."

Ellerim göğsüne uzanıyor ve gömleğinin altını avuçlarken yırtık karın kaslarından aşağı kayıyor. Ama eli bileklerime dolanıyor. Ona bakıyorum ve bakışları çok yoğun.

"Seni istiyorum dediğimde, benim kızım olmanı istiyorum demek istiyorum. Seni randevulara götürmek, sana hava atmak, günümü seninle yatağında bitirmek istiyorum." Yutkunuyorum ve bana karşı tamamen dürüst olduğunu bilerek ona baktığımda, Alexi'nin her şeyi kabul ettiğini görüyorum. "Henüz o noktada olmadığını biliyorum ve sen o noktaya gelene kadar başka bir şey yapamam. Bu... bu çok fazla."

"Oraya gitmek istiyorum," diyorum ona dürüstçe. Onunla bu sıfatla birlikte olma düşüncesi ürkütücü olsa bile. Derinlerde bir yerde bunu istediğimi biliyorum. Sadece hayatımın bir an için kendi ekseninde dönmeyi bırakmasına ihtiyacım var.

"Peki ya Beta'mız?" diyor, sanki Owen'ın bizim olmasından başka mantıklı bir adım yokmuş gibi.

"Ben de oraya gitmek istiyorum," diyorum ve Alexi gülümsüyor. Gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Nasırlı eli çenemde geziniyor ve tek istediğim eğilip beni tekrar öpmesi. Alexi'nin beynimi kapatabilmesini ne kadar sevsem de, benden bir taahhüt beklerken ondan bunu istememin adil olmadığını biliyorum.

Oraya varacağım, en azından umuyorum. Karşımdaki bu güzel adama bakıyorum ve bana sunduğu her şeyi kabul edemeyecek kadar neden kırıldığımı merak ediyorum. Başka tarafa bakıyorum ve Alexi yüzümü avuçluyor.

"Sabırlıyım. Sadece beni çok bekletme, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve başparmakları çenemin altından geçiyor. Beni çok öpmek istiyormuş gibi bakıyor. Ellerim bileklerine dolanıyor ve o da iç çekiyor. Birden yanıma gelen bir sarsıntı beni irkiltiyor. İş için çağrı cihazıma bakıyorum ve inliyorum.

"Gitmem gerek."

"Tamam, ne zaman evde olacağını biliyor musun?"

"Muhtemelen geç, yarın sabah erken saatlerde, bekleme. Gelirken sessiz olmaya dikkat edeceğim."

Başını sallıyor ve bana son bir kez daha bakıyor. Bir gece önce paketlediğim etiketsiz kutuları karıştırmam gerekiyor. Temiz bir çift önlük buluyorum ve görünüşe göre bugün Crocs giyeceğim. Yerdeki yatağıma bakıyorum ve bu gece yerde uyuyacağımı bildiğim için iç çekiyorum. Evsiz olmaktan ya da babamın mülkünde yaşamanın getirdiği yükümlülüklerden iyidir.

Vardiyam Dr. Mayfield'ı görerek korkunç bir şekilde başladı. Ona babamla yaptığı küçük görüşmenin beni nasıl evden kovdurduğunu anlatmak isterdim. Ya da belki de dürtüsel olarak o anda programı bırakabilirim. Bu rahatsız edici düşünce gün boyunca beni takip ediyor. Rozetimi yırtıp istifa etmek, Shuana'ya orospunun teki olduğunu söylemek ve 'Bu orospuyu bırakıyorum' demek, ama ne yazık ki buna cesaretim yok.

Geçiş yapabileceğim başka bir işim ya da programım yok. Tamamen sağlam bir planım olana kadar ayrılamam. Belki de hala bir parçam tüm sıkı çalışmamın boşa gitmesine izin vermek ya da babamın düşündüğü gibi başarısız olduğumu kabul etmek istemiyordur.

"Sizi sıkıyor muyum, Dr. Blake?" Dr. Mayfield ben emişi tutarken soruyor.

"Hayır, elbette değil, Dr. Mayfield."

"Büyük bir potansiyelin var, ama kendini gerçekten geliştirmediğin sürece başarılı olup olamayacağını bilmiyorum."

Buna nasıl cevap verirsin? "Teşekkür ederim, Dr. Mayfield."

"Asistanken burada yaşıyordum. Hiç ayrılmak istemedim. Sen Artık pek çok yeni cerrahta bunu göremiyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. Cerrah olmak için tıpla nefes almak, uyumak ve yemek zorunda olduğunuz ideolojisi delilik. Gülünç rekabetin ve ihtisas süresince çalıştığımız saatlere karşılık aldığımız düşük ücretin ötesinde, bu mesleğin dezavantajları çok ağır. En trajik kısmı, kimliğinizi kaybedip tamamen bu iş haline gelmek ve eğer bunu yapmazsanız, yeterince çabalamıyorsunuz demektir.

Dr. Mayfield çoğunlukla ameliyat yapıyor ve arada çok az şey öğreniyor, ben de sadece gözlemliyorum ve hayaller kuruyorum. Bir aile muayenehanesinde çalışmayı ve Alexi ve Owen ile akşam yemeği için eve zamanında gelmeyi hayal ediyorum. Bunu hayal ettiğim için neredeyse kendime gülmek istiyorum. Alexi niyetini açıkça belli etti, elbette. Owen'la aramda bariz bir bağ var ama bir sürüye sahip olma fikri? Birini hak etmek? Yabancı geliyor.

Dr. Mayfield kapanmama izin veriyor ve ben de soyunma odalarında eve gitmek için kıyafetlerimi değiştiriyorum. Alexi'nin evi yürüme mesafesinde değil,

ama metro ya da araba servisi ile kısa bir yolculuk. Saat geç olduğu için üstümü değiştirirken bir araç çağırıyorum.

Shuana benimle aynı anda çıkıyor ve bana sırtıyor. "Biliyorsun, bir konuşma oldu." Onu görmezden geliyorum ve o da başını sallıyor. "Bazı sakinlerin gitmesine izin vermeleri gerekiyor."

"Ne?" Benimle dalga geçip geçmediğini bilmeden soruyorum.

"Hastane kesintiler yapıyor. Her programda en az iki kişinin işten çıkarılabileceğini duydum."

"Kim söyledi?"

"Bilmek istemez miydin?" "Belli ki bu yüzden sordum." "Yerin için mi endişeleniyorsun, Blake?"

Daha çok beni bırakmalarını ve böylece seçimin benim elimden çıkmasını umuyorum. "Hayır, öyle mi?" Gerçek Alfa tarzında cevap veriyorum. İçimde pek çok sorun yaşıyor olsam da bunları Shuana'ya anlatmamın imkanı yok.

"Bence öyle olmalısın."

"Bence kendin ve bir dizi kötü sonucun için endişelenmelisin," diye karşılık verdiğimde bana ters ters baktı.

"Belki de seni buraya getiren ismine güvenmektense iyi bir surgeon olmak konusunda daha fazla endişelenmelisin" diyor. Ona daha fazlasını söylemek, yüzüne vurmak istiyorum. Ama gerçek şu ki yorgunum ve ihtiyacım olan son şey kendimi Shuana gibi birine kanıtlamak.

"Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

"Sanırım öyle," diye yanıtlıyor çantasını dolabına atarken.

Alexi'nin evine gittiğimde kendimi ölüm gibi hissediyorum. Onun gülünç kodunu giriyorum ve kilit dönüyor. Vücudum ağrıyor ve keşke işe gitmeden önce yatağımı toplamış olsaydım diyorum ama en azından kalacak bir yerim var. Odama giderken son derece sessizim.

Düğmeyi çevirdiğimde, beklediğim son şey yatağımı bir iskelet üzerinde görmek ve temiz çarşaflarla yapılmış olması. Yumuşak malzemenin üzerine yığılıyorum. Kullandığı deterjan her neyse ölmeye değer. Üzerime yığılan her şeyden mi yoksa bu küçük iyilik hareketinden mi emin değilim ama sonunda kendimi rahat bıraktım. Gecenin rahatlığında ve tamamen yalnızken, gözyaşlarımın güzel çarşaflara düşüp ıslanmasına izin verdim.

Sadece kendimi değerli hissetmek istiyorum ama ne istediğimden emin değilim.

BÖLÜM 18

M Yatağım sert ve cildim kaşınıyor. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bunu isteyebilecek durumda mıyım?

Saat neredeyse akşamın dokuzu ve ben kimin

Ben ulaşmalısınız. Piper ya da Alexi. Alexi daha kolay. Benim ne olduğumu biliyor ve bana yardım etmeyi kabul etti. Piper'da beni merkeze alan bir şeyler olduğunu inkar edemem ama ikimiz de şu anda hiçbir şeye başlayamayacağımız konusunda anlaştık.

Sezona girdikçe, bunu uzun süre devam ettiremeyeceğimi daha iyi anlıyorum. Hayalimi bir sezon boyunca yaşamaman yeterli olması gerektiği sonucuna varıyorum. Kafamı kurcalayan çok şey var ama bu son birkaç hafta benim için çok değerliydi. Keşke bir Alfa olsaydım da vücudum bu yükü kaldırabilseydi diyorum ama kaldıramıyor ve kendimi çok zorlamaya devam edersem hasar onarılamaz hale gelebilir. Belki hokey sektöründe beni paramparça etmeyecek bir iş bulabilirim.

Kendim ve atamam hakkında pek çok şey hissediyorum ama bir sürünün Omega'sı olarak bir gelecek istiyorum. Bunu önce kendim için yapmalıyım. Sezonu sonuna kadar götürmeliyim. İnsanlara Omegaların istedikleri her şeyi yapabileceklerini kanıtlamalıyım. Ama daha çok kendime bu kadar önemli bir şeyi başarabileceğimi kanıtlamalıyım.

Bu sezon sahip olduğum tek şey, o yüzden berbat edemem. Peki ya şu an? Sarmaldan kurtulmama yardım edecek bir Alfa'ya ihtiyacım var. Sharks'la oynayacağımız maça sadece bir hafta var ve gerçek şu ki, bu benim son maçım olabilir. Yataktan fırlıyorum, üzerime eşofman altı ve yaka bir şeyler giyiyorum ve ceketimi alıyorum.

Alexi'nin evi gecenin bu saatinde yürümem gerekenden daha uzak ama en azından soğuk hava kafamı dağıtıyor. Ona mesaj atmalıydım ama sanırım bir yanım mesaj atarsam bana meşgul olduğunu söyleyeceğinden korkuyordu.

Göğsümde Piper'ı özlediğime dair ağır bir his var ve bu çok garip. Onu gerçekten tanımıyorum ama sanki vücudum onu arzuluyor. Son kez birlikte olduktan sonra mesafemizi korumaya karar verdik. İkimiz de çok meşgulüz, kariyerlerimize odaklandık. En iyisinin bu olduğunu bilerek onu kafamdan silkelemek zorundayım.

Koyu mavi kapıyı çalmak için cesaretimi toplamadan önce saçma bir şekilde uzun bir süre verandada duruyorum. Birkaç saniye geçiyor ve kapı açıldığında eve geri dönmeyi düşünüyorum. Uykulu, zar zor giyinmiş bir Piper kapıyı açıyor. Eve bakıyorum ve utangaçlığımın ayaklarımı onun evine götürmediğinden emin oluyorum.

Hayır, kesinlikle Alexi'nin evi.

"Owen?" diyor bana göz kırparak. Güzel görünüyor, üzerinde sadece bir tişört var ve saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmış.

"Alexi evde mi?" Ben soruyorum.

"Oh. Um, evet." Beni içeri buyur etti ve kapıyı arkamdan kapattı. Kollarını kendine sarıyor, dışarıdan gelen soğuğu hissettiğine şüphe yok. "Alexi!" diye bağırıyor koridorda.

"Ne?" diyor, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla koridorda koşarken. Kahretsin, bu adam bir çift boxer külot giyebilir. Alexi ikimizin arasına bakıyor, Piper'ın yaklaşımını takdir etmek için uzun bir saniye ayırıyor, bu da beni biraz rahatlatıyor. Aynı yatağı paylaşmıyor olmalılar. Bu belirli bir kişiyi kıskanmak bile değil. Gerçekten ateşli bir Alfa-sandwich'in ortasında olmamanın kıskançlığı. "Owen?" diyor, bana göz kırparak.

"Hey."

Önce bana sonra Piper'a bakıyor.

"Ben yatağıma döneyim," diyor Piper üzüntüyle. "Hayır, gitmek zorunda değilsin," diyorum hemen.

"Çok uzun bir vardiyadan yeni çıktım, o yüzden biraz uyumam gerek" diyor. Bakışları benimkilerde kalıyor ve başını sallamadan önce gözbebeklerinin küçüldüğünü gördüğüme yemin edebilirim. Bana dönmeden önce Alexi'nin şişkinliğine bir bakış atıyor. Geri çekilmeden önce usulca "İyi geceler," diyor.

odasına geri döndü. Göğsüm ağrıyor ve onu tekrar görmek, ayrı kalmamızın ne kadar imkânsız olduğunu anlamamı sağlıyor.

Piper'ın kapısı kapandığında Alexi'nin eli enseme dolanıyor. "Sorun nedir?" Omuzlarımı silkiyorum ve o da beni oturma odasına götürüyor. Kişilikten yoksun olmasa da güzel bir yer. Yumuşak lacivert minderlere oturmam için elini uzatıyor, ben de oturuyorum. Hemen oturmuyor, onun yerine bana bakıyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Beni, birinin kendisine bakmasına ihtiyaç duyan zavallı bir Omega olarak mı görüyor? Hayır, bunun doğru olmadığını biliyorum. Alexi'nin beni görme şekli, keşke ben de kendimi görebilseydim dediğim şey.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?" Başımı hayır anlamında sallıyorum, o da başını eğip yumuşak bir battaniye alıyor ve üzerime örtüyor. Yanıma oturuyor, televizyonu açarken kolu ve kalçası benimkine değiyor.

"Gelmeden önce seni aramalı ya da mesaj atmalıydım."

"Neye ihtiyacın olursa burada olduğumu söyledim."

"Piper artık seninle mi yaşıyor?" Ben soruyorum, o da inliyor.

"Bu tam olarak benim anlatacağım bir hikâye değil ama kalacak bir yere ihtiyacı vardı." "Ama ikiniz birlikte değilsiniz?"

"Henüz değil," diyor.

"Oh."

Alexi gözlerini deviriyor ve vücudunu bana bakacak şekilde kaydırıyor. "Sen henüz bunun bir parçası değilsin," diyor ve ben ona göz kırpmıyorum. Yani, bana karşı hisleri olduğunu söyledi ve benimkiler de ona karşı büyüyor. Ama aslında ben, Alexi ve Piper'ın bir sürü olabileceğimizi düşünmek gerçekçi gelmiyor.

"Benim adımı bilmiyor."

"Biliyorum," diyor, oturduğu yere geri dönüyor ama bir kolunu omzuma doluyor.

"Ayrıca şu anda bir ilişkiyi kaldıramayacağını söylüyor."

"Ben de bunun çok iyi farkındayım. Ama bunu da atlatacaktır."

"Yapamam... Kimliğimi gizlerken bir sürüye dönüşme fikrinden hoşlanmıyorum."

"İşte bu yüzden o lanet kupayı kazanacağız, sen ve ben emekli olacağız ve sonra üçümüz en iyi hayatlarımızı yaşayacağız."

"Her şeyi çözdün mü?" Parmak uçları omzumda gezinirken şaka yapıyorum.

"Birinin yapması gerekiyor, ben de bu kişinin ben olabileceğimi düşündüm."

"Peki ya kabul etmezse?" "Kabul edecek."

"Kendine bu kadar mı güveniyorsun?" diye soruyorum. Alexi eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Evet, kendime o kadar güveniyorum." Buna itiraz edemem. Eğer bir sürü ilaç ve koku giderici kullanmıyor olsaydım, bu odayı parfümümle dolduruyor olurdu. "Seni tamamen koklamak ve sana yapmak istediğim her şeyi yapmak için sabırsızlanıyorum," diyor usulca.

Lanet olsun.

"NHL öğrenirse muhtemelen beni takımından atar."

"Biliyorum ve bu yüzden senin küçük sırrını saklayacağım. Eminim Piper da öyle yapardı," diyor.

"Onun dikkatini dağıtmak yanlış geliyor."

"Sanırım tatlı Piper'ımızın dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var." "Bunu kesinlikle anlayabiliyorum," diyorum.

"İhtiyacın olan bu mu, Owen? Dikkatini dağıtacak bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soruyor. Eli omzumdan kalkıp ensemdeki saçlarla oynuyor. "Bu yüzden mi buraya geldin? Alfa'nın seni daha iyi hissettirmesine mi ihtiyacın var?"

Aletim kıpırdıyor ve bu adamın üzerimde nasıl böyle bir etki yaratabildiği beni gerçekten şaşırtıyor. "İlaçlarım, şey... işleri benim için daha zorlaştırıyor," diyorum.

"Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"Alfa'nın seninle ilgilenmesine izin ver."

İçimden küçük bir nefes geliyor ve Alexi eşofman altımı ve boxer'ımı çekiştiriyor. O beni soyarken ben otomatik pilottayım. Sadece saçları dağılmış çıplak göğsüne ve boxer'ının altında sertleşen sikine bakıyorum.

Fazla çaba harcamadan beni kucağına aldı, inlerken sikim yarı sertleşmişti. Sikim karşılık vermeden önce ses beynime çarpıyor, tamamen sertleşiyor. Alexi'nin elleri kalçalarımı aşağı yukarı ovuyor ve kaslarımı yoğururken sadece uzunluğuma bakıyor.

"Gelmen gerekiyor mu? Hmm, bu benim muhtaç oğlumu daha iyi hissettirir mi?" Tenini tenime değdirdiğinde zaten daha iyi hissediyorum ve kucağına daha sıkı bastırmaktan kendimi alamıyorum. "İşte bu kadar. Bunu daha iyi yapacağım."

Kendi sikini boxerından çıkarıyor. Kocaman ve tepesi ağılıyor. Elimde olmadan bakıyorum ve düğümüne kısa bir bakış atıyorum.

Kahretsin, şu anda içimde iyi hissediyorum. Ama Alexi'nin beni düğümlemesine izin vermek her şeyi sağlamlaştıracak gibi görünüyor. Onun Omega'sı olduğumu ve bunu istesem de şu anda buna sahip olamam.

"Yakında, sana düğümümü vereceğim. Bunun için yalvaracaksın. O daracık, küçük kığın seni sikmem için yalvaracak."

Alexi sikine tükürüp kalçalarını kaldırarak beni ona yaklaştırırken inliyorum. O kadar yakınım ki boylarımız birbirine değıyor. Alexi ikimizi de kavırıyor, birlikte okşarken bizi birbirimize doğıru itiyor.

Kokusu odaya yayılıyor ve ben hiç bu kadar tahrik olmamıştım... büyük ihtimalle hiç. Bitirememekten korkuyorum ama sonra Alexi bir eliyle bizi okşarken diğeri eliyle de göt deliğimi ovuyor. İstemsizce onun eline doğıru eğiliyor ve inliyorum.

"Alfa'n için çok iyi. Üzerime boşalmanı istiyorum," diyor. İkimiz de onun bükülmüş karnına doğıru eğilmiş durumdayız ve bu görüntü çok fazla. Bu Alfa'nın onun üzerine boşalmamı istediğı gerçeğı. Alexi'nin beni hâlâ bir erkek gibi hissettirirken aynı zamanda bir Omega gibi hissetmemi sağılayan bir tarzı var. Buna kolayca bağımlı olabilirim.

Hızı artıyor, birlikte mastürbasyon yapıyoruz ve hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum, sikişinin benimkine baskısını mı, kayganlaştırıcı olarak kullanılan ön spermlerimizin kombinasyonunu mu yoksa elinin ne kadar iyi hissettirdiğini mi? Bir parmağını kolayca tamamen içime kaydırıyor ve ben de durmaksızın elinin içine giriyorum.

"Benim uslu oğlum ol ve sana ne kadar iyi hissettirdiğimi göster."

"Siktir." Kalçalarım onun üzerine sperm ipleri fişkırtana kadar kekeliyor.

Mide. Huşu içinde izliyor ama bitirmiyor. Hemen kucağından dizlerimin üzerine kayıyorum.

İşte o anda, Alfa'nın gözlerinin içine bakıp benden ne kadar memnun olduğunu gördüğümde atamamdan nefret etmiyorum. Yüzgeçlerimi karnındaki spermime batırıyorum ve dudaklarımı ucuna sarıp emmeden önce uzunluğı boyunca sürüklüyorum.

Alexi'nin parmakları saçlarıma dolanıyor ama hızımı korumama izin veriyor. Başının alt tarafına her vuruşumda pelvisi kıpırdıyor. Ağzımı kullanırken bir elimle taşaklarıyla ve düğümüyle oynuyorum.

"Siktir, çok iyisin."

Aletin etrafında mırıldanıyorum. Kendime iyi denmesinden ne kadar hoşlandığımı nasıl unutabilirim? Bir Alfa'nın bölünmemiş dikkati ne kadar gerçek dışı hissettirebilirdi.

Birden inliyor, eli saçlarımda sıkıca duruyor ve bitirirken siki boğazımı tıkıyor. Dölünün tadı kokusu gibi, ve ben

iyi bir Omega gibi yutacağım.

Doğrulup ona bakıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

"Bu gece kal."

İstiyorum ama bir yandan da Piper buradayken Alexi'nin odasında kalmak ihanet gibi geliyor. Sanki onu dışarıda bırakıyormuşuz gibi. Başka tarafa bakıyorum ve Alexi iç çekiyor.

"En azından misafir odasında kal."

"Tamam," diye kabul ediyorum ve Alexi gülümsüyor.

"Önce seni temizleyelim." Aletini tekrar boxer'ının içine soktu ve ayağa kalkıp bana elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. "Neden geldiğin hakkında konuşmak ister misin?" Eşofman altımı tutup çekiştirerek giyiyorum ve boxer'ımı avucumun içine alıyorum.

"Sanırım el işi yeterli." Kıçımı tokatlıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Sürüme katılmak için gerçekten de duygusal açıdan en bodur iki insanı seçmek zorundaydım."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor."

Bir tipi olduğunu fark etmiş gibi başını sallıyor - ateşli ve duygusal olarak ulaşılmaz. Sonra bana bir şişe su verdi ve koridorda misafir yatak odasına doğru yürüdü.

"Banyo koridorun sonunda, bir şeye ihtiyacın olursa benim odam da üst katta. Mesela seni gerçekten rahatsız eden şey hakkında konuşmak istersen."

Yere bakıyorum, içimi dökmek istiyorum. Kelime kusmuğu gibi ağzımdan dökölüverdi. "Kardeşim... Sharks'ta oynuyor. Beni ele verir mi vermez mi bilmiyorum."

Sanki bütün parçalar bir araya gelmiş gibi bana bakıyor. "Max Connery senin kardeşin mi?"

Başımı sallıyorum ve o da ellerini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor. "Yakın değiliz. Son birkaç yıldır onunla pek konuşmadım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Gerçekten seni NHL'ye göndereceğini düşünüyor musun?" "Emin değilim," diye omuz silktim.

"Ne olursa olsun senin arkadayım."

Bu küçük güvence sinirlerimi yatıştırıyor ama Max'le buz üzerinde yüz yüze gelme endişesi hâlâ ürkütücü. Gerçekten etkileşime gireceğimizden değil, ama onu orada görmek bile beni bir sarmala sokacak.

Alexi benim alanıma girdi. "Bu rüyayı senden almasına izin vermeyeceğim."

"Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim, Alexi."

Boynumun arkasını okşuyor. "Biliyorum, *sólnyshka*. Her şeyi halledeceğim."

Hâlâ tamamen yıkılmama tek bir yanlış hareket kaldı ama Alexi'ye güvenmekten kendimi alamıyorum ve arkamı kollayan birinin olması çok güzel.

"Bu gece buraya gelerek doğru seçimi yaptım."

Gülümsüyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "İyi geceler. Fikrini değiştirirsen odama gel."

Başımı sallıyorum ve gitmeden önce şakağıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Her şeyimi harcıyorum ama bütün gece misafir odasında kalıyorum. Yine de içten içe tek yapmak istediğim Piper'ı kapıp Alexi'nin yatağına götürmek.

Bana ne oluyor böyle?

Uyandığımda kendimi bok gibi hissediyorum. Başım zonkluyor, vücudum ağrıyor ve ciddi bir şekilde işlemem gerekiyor. Telefonuma baktığımda saatin sabahın beşi bile olmadığını görünce inliyorum ama kalkıp ayaklarımı sürükleyerek koridordan banyoya gidiyorum.

Banyodan sonra Alexi'nin yatağına tırmanmayı düşünüyorum bile. Kapıyı açıyorum ve Piper'ı aynanın önünde sadece sütyen ve külot giymiş, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış halde buluyorum.

"Kahretsin, özür dilerim."

"Gece burada mı kaldın?" diye soruyor çatık kaşlarıyla.

"Kaldım."

"Misafir odasında mı kaldın?" diye soruyor, kafası daha da karışmış bir halde.

Omuzlarımı silkip kapıyı kapatmaya başladığımda kapıyı sonuna kadar açıyor. Gerçekten çok uğraşıyorum ama mütevazı pembe kumaşın sımsıkı kavradığı diri göğüslerine bakarken kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Neden Alexi'nin yatağında kalmadın?"

"Senin de burada kalman doğru gelmedi." Bana göz kırpmıyor, eli kalçasında. Bunun için çok erken. Başım zonkluyor ve görünüşe göre, şimdi de yarı tumbul biriyle işlemek zorundayım, harika.

"Hiç Tylenol var mı?" O yokken Alexi'nin yatağında uyumanın neden doğru gelmediği ya da onu nasıl özlediğim hakkında konuşmak istemediğim için ona soruyorum. Dün gece kapıyı açtığında odasına döndüğünde göğsümün nasıl ağrıdığını kesinlikle konuşmak istemiyorum. Bunlar aşmamaya karar verdiğimiz çizgiler ve onun yarı çıplak haline bakarken tek düşünebildiğim buna değip değmeyeceği. Piper için her şeyi ortaya dökmeli miyim? Alexi sırrımı saklamakta gayet iyi ve dün gece bana kendimi iyi hissettirdi. İkisine birden sahip olduğumu hayal bile edemiyorum. Ama bu sadece bana da bağlı değil. Piper'ın onu tutan kendi takıntıları var.

"İyi misin?" diye soruyor, aynayı açıyor ve ilacı çıkarıyor. Şişeyi bana uzatmasını bekliyorum ama onun yerine iki hap çıkarıp bir bardak su dolduruyor ve bana uzatıyor.

"Sadece başım ağrıyor, sanırım biraz susuz kaldım."

Elini alnıma koyuyor ve basit bir dokunuş bu kadar yüce hissettirmemeli. Benimkine bastırduğu yumuşak teni sakınleştirici ve eylemin gerçekte olduğundan çok daha samimi hissettiriyor.

"Ateşin yok. Seni rahatsız eden başka bir şey var mı?" diye sorar.

Vücudumun acıdığını, her yerimin ağrıdığını, bazı günler o kadar yorgun olduğumu ve yataktan nasıl çıktığımı bilmediğimi söylemek istiyorum. Vücudumun sahip olduğu her bir sınırı zorladığımı ve bunun sonuçları olacağını bildiğimi söylemek istiyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum, o da mırıldanıyor.

Tam bir sapık gibi tekrar göğüslerine bakıyorum. "İş için hazırlanmam gerekiyor," diyor usulca, ben de başımı sallıyorum. Alexi'nin üst kattaki banyosunu kullanacağım.

"İyi günler," diyorum ona usulca, Tylenol'ü alıp bardağı tezgâha geri koyarken. İç geçiriyor ve kollarıyla bana sarılıyor. Bu kez aramızda paltolar yok. Yumuşak teni parmak uçlarımin altında ve kokusu beni sarıyor.

Tylenol'den mi yoksa onun dokunuşundan mı emin değilim ama o birkaç saniye boyunca her şey yok oluyormuş gibi geliyor.

"Hoşça kal Owen," diyor usulca ayrılırken. Banyodan geri çıkıyorum ve o da kapıyı kapatıyor. Ondan nasıl uzak kalabilirim ki? Başım yine zonkluyor ve muhtaç küçük Omega gibi merdivenlerden yukarı tırmanıp Alexi'nin kapısını açıyorum. Kıpırdamıyor, ben de tuvaletini kullanıp yatağına tırmanıyorum.

Konuşmuyor ama kocaman kolunu belime doluyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla yerleşiyor.

BÖLÜM 19

M Ax Connery'nin suratına patenle vurulsa da umurumda değil. Eğer kardeşine bu şekilde ihanet ediyorsa, o bir bok parçasıdır. En azından evimizde oynayacağız. Cali'de kalmak zorunda olma fikri

Eğer işler sarpa sararsa Fornia'ya gitmek çok zor olur. Eğer bir şey olursa, Omega'mı alıp eve götürebilirim.

Geçen gece ne kadar uysal olduğunu hatırlayınca kendi kendime gülümsüyorum. Soğukkanlı ve düşünceli değildi, muhtaç ve savunmasızdı. En iyi tarafı da sakinleşmeye ihtiyaç duyduğunda bana gelmesiydi. Benimle olmayı seçti; takım arkadaşı ve Alfa'sı olarak bana güvendi. Owen benim ne olduğumun farkında olmayabilir. Ama yüzde yüz o sarışın piç benim ve eğer biri bir şey yapmaya kalkışırsa, kardeşi de dahil olmak üzere onları mahvederim.

Umudum Owen'ın Piper ve benim aramdaki bu uçurumu kapatmaya yardımcı olabilmesi. Ama o hayatımda tanıdığım en inatçı kadın. Bu onun çekiciliğinin bir parçası, ne kadar kararlı ve odaklanmış olduğu. Ama aynı zamanda o kadar eleştirel ve kendine karşı sert ki, sadece zihnini kapatmak istiyorum. Owen yakında ona ulaşamazsa, taşınacağından ve devam edeceğinden endişeleniyorum. Bunun olmasına izin veremem.

Owen tüm kaleci kıyafetlerini giymiş adım atarken ben de formamı kıyafetlerimin üzerine geçiriyorum. Bugün üzerinde çilek olan çoraplar giyiyor ve bu çok sevimli. Maçlarda giymesi için ona daha sevimli çoraplar almayı bir kenara not ediyorum.

"Sakin ol Connery." Owen başını sallar ama pac- ing'i durdurmaz. "Sadece Sharks. Otuz yıldır ligdeler ve kupayı kazanamadılar. Biz iyiyiz."

Owen, Mikael'e boktan bir bakış atar ve Alfa ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırır.

Nilsen çenesine birkaç kez vurur. "Connery..."

"Ne?" Owen karşılık verir.

"Sharks'ın kalecisinin adı Connery." Owen'ın yüzü utançtan kıpkırmızı oluyor ve ben de onun adem elmasının sallanışını izliyorum. Başka bir durumda olsa müdahale ederdim. Ama burada ben onun kaptanıyım, takım arkadaşuyım. Her ne kadar bana acı verse de, buz dışında onun Alfa'sı olabilirim. Owen'ın kendi ayakları üzerinde durmaya ve erkeksi olmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Öyle," diye itiraf ediyor Owen.

"O bir amcık, değil mi?" Nilsen bunu söyleyince Owen ve etrafımızda duran diğerleri kahkahayı basıyor.

"Öyle," diye kabul ediyor Owen.

"Bir mesaj göndereceğim, merak etmeyin. Bizde daha iyi Connery var" diyor Nilsen.

"Ne? Daha önce ona sert davrandığın için uzaklaştırma almıştın zaten. Bir tane daha mı planlıyorsun?" Mikael diyor ki.

"Eğer beni test ederse," diyor Nilsen. Omuzlarımı silkiyorum, en kötü şey olmazdı.

"Nasıl oluyor da ikinizin de NHL'de aile üyeleri var?" Mikael diyor ki. Hem Nilsen hem de Owen kararlı olmayan sesler çıkarır.

"Aynı şekilde sen ve kardeş-kocaların da aynı NHL takımındasınız," diye araya girerek gerginliği kesiyorum. Owen bana küçük bir sırtış atıyor ve Mikael bana parmağını gösteriyor, Eli sadece gülüyor ve Mikael'e sarılıyor.

Mikael Eli'a, "Çekil üstümden," der.

"Charlotte sarılmamı geri çevirdiğini duysa çok üzülürdü." Mikael,

"Omega'mızı bu işe karıştırman gerçekten çok hoş," diyor ama Eli'nın kollarıyla mücadele etmeyi bırakıyor. Kızıl Alfa başını sürü arkadaşının omzuna yaslayıp sırtırken Mikael kaşlarını çatıyor.

"Ben bir Omega istiyorum," diyor Nilsen. Yanakları yeniden pembeleşmiş olan Owen'a kısa bir süre bakıyorum.

"Peki senin huysuz kışına kim katlanır?" Eli diyor ki.

Nilsen bir koluyla Mikael'i işaret ediyor. "Omega'nız bu pisliğe aşık oldu. Benim için sorun olmamalı." Eli ve ben gürültülü bir şekilde gülüyoruz ve Mikael sonunda Eli'ı hayal kırıklığı içinde itiyor.

"Aklında biri var mı?" Eli yüzünde bir sırtışla soruyor.

"Belki," diyor Nilsen. Bütün sezon boyunca en çok konuştuğu an bu olduğuna yemin edebilirim. Sopasını sarıyor ve bize daha fazla bilgi vermiyor.

"Peki ya sen, kaptan? Gün batımına doğru çekilip bir sürü mü bulacaksın?" Eli soruyor

Owen arkasını döner ve artık görüşmenin bir parçası değilmiş gibi davranır. "Belki." Nilsen'in yolundan gidiyorum ve lanet çenemi kapalı tutuyorum.

"Belki de geleceğinde uzun boylu, baş belası bir esmer vardır?" Mikael soruyor.

"Ah, ama sen zaten kapılmışsın," diyorum göz kırparak ve Mikael gözlerini deviriyor.

"Size nasıl katlandığımı bilmiyorum," diyor ve ayağa kalkıp uzaklaşıyor.

"Çok duygusal," diye şaka yapıyorum ve Eli tekrar gülmeye başlıyor. Nilsen'den nadir bir gülümseme bile alıyorum.

Soyunma odasında duymaya alışık olmadığımız yumuşak bir ses var. Tanrıya şükür hepimiz aletlerimizi bir kenara bırakmıştık ki bu küçük kadın bize doğru yaklaştı. Omega kokusu tüm dikkatleri üzerinde topluyor.

"Dinleyin," diyor Koç Applegate, herkesin çenesini kapatıp söyleyeceklerine dikkat etmesini sağlayarak. "Bu benim kızım, Sloane. Sosyal medyamıza yardım ediyor. Eğer sizden atlamanızı isterse, ne kadar yükseğe atlayacağını söyleyeceksiniz. Eğer içinizden biri ona herhangi bir şekilde saygısızlık ederse, kendini ölmüş bilsin."

Birkaç boğaz temizleme sesi duyulur ve Applegate kendini toparlamak için derin bir nefes alır. "Evet, Sloane bir Omega. Eğer herhangi biriniz kendini kontrol edemiyorsa, bir yolunu bulsun."

Küçük kıvılcı saçlı kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini sallıyor.

"Anladınız mı?" diye bağıyor koç ve mırıldanmalar ve kafa sallamalar duyuluyor.

Babası omzuna vurduğunda Sloane'un yanakları kızarıyor. Babasına bir gülümseme veriyor ve grubumuza yaklaşıyor.

"Merhaba çocuklar," diyor el sallayarak. "Bir video için en sevdiğiniz hayvanın ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Benimki bir tembel hayvan," diyor Nilsen ve Sloane ona gülümsüyor.

"Teşekkür ederim, Bram. Bu sefer sadece kaydetmem gerekiyor, tamam mı?" Kadın kaydederken Alfa başını sallıyor.

"İhtiyacın olan her şey için buradayım." Bram ona gülümser. Eli omzuna vurur ve o da omuz silkmektedir. "Ne?"

"Koçun kızına salyalarını akıtmayı kes." Nilsen ağzını siler ve hepimiz güleriz.

"Peki ya siz kaptan? En sevdiğiniz hayvan hangisi?" Sloane kayıt sırasında soruyor.

"Tilkiler, tabii ki." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. Minicik, muhtemelen Charlotte'la aynı boyda ve Applegate'in neden Omega kızını Alfalarla dolu bir soyunma odasına soktuğunu merak ediyorum.

Owen'in yanına gidiyor ve Owen onu kenara çekmeden önce cevap veriyor. Omega'mın yanında dururken ona kıyasla çok küçük görünüyor. Konuşmalarını izliyorum; Sloane başını sallıyor ve Owen'in sesi yumuşak. Sloane ona gülümsüyor ve soyunma odasında dolaşp herkese aynı soruyu sormadan önce omzuna dokunuyor.

Owen gelip yanımda duruyor ve ben de rahatça eğiliyorum. "Ona ne söyledin?"

"Kokusunun çok güçlü olduğunu ve biraz yumuşatması gerektiğini" söylüyor.

"Ne dedi?"

Owen kaşlarını çatarak, "İlginiz için teşekkür etti ama kendisiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi.

İçimi çekiyorum ve omzumu onunkine çarpıyorum. "Sen de olduğun gibi mükemmelsin. Şimdi gidip kardeşinin takımını yok edelim."

Derin bir nefes alır ve verir. "Evet, hadi gidip şunu yapalım." Soyunma odasına yöneliyor ve bir yudum su içmeden önce bir şeyler aldığını görüyorum.

Stadyum gürültülü ve kardeşin kardeşe karşı olduğu açıkça belli oluyor. Görünüşe göre Owen'in annesi buradaymış ama haberi yokmuş. İki formayı ikiye bölmüş, biri Foxes, diğeri Sharks için ve arkasında Connery yazıyor.

Owen buzda gergin görünüyor ama iyi bir performans sergiliyor. Kardeşi buzun diğer tarafında olduğu ve gerçek bir çatışma yaşamayacakları için minnettarım - en azından öyle umuyorum.

Maç sakin başlıyor. Sharks'la bir sorunumuz yok, Max Connery dışında. Nilsen'in onunla ne alıp veremediği var bilmiyorum ama ne zaman onlarla oynasak bir şekilde ceza alıyor.

Yedek kulübesindeyim ve Owen'ın harika kurtarışını izliyorum. Ama odağını yeniden ayarlamaya çalışıyormuş gibi kafasını ileri geri sallıyor. Bu onun tipik davranışlarından biri değil ve elimde olmadan onu daha dikkatli izliyorum. Kardeşine karşı oynadığından ve sonucu bilmediğinden olsa gerek.

Nilsen ve Mikael ile buzun üzerindeyim ve biliyorum ki hasar vermek üzereyiz. Üçümüz müthiş bir gücüz. Hiçbirimiz fiziksel şiddeti umursamıyoruz ve bunu düzene girip Sharks'ın kalesine doğru ilerlerken kanıtlıyoruz. Mikael omzuna bir darbe aldıktan sonra bana pas veriyor. Şut atabilirim ya da direğin yanındaki Nilsen'e pas verebilirim. Ona pas veriyorum ve o da pakı içeri sokuyor.

Zil çaldı ve kalabalık çılgına döndü. Kolum havada ve kutlama yapmak için Nilsen'e yaklaşmak üzereydim ki Max Connery Nilsen'i formasından yakaladı. Nilsen ona boktan bir sırtı ş attı ve birbirlerine girmeye başladılar. Ondan sonrası tam bir kaos. Nilsen kaleciye dokunmanın bir arbede başlatmak için kesin bir yol olduğunu biliyor ama görünüşe göre Hollandalı sakin umurunda bile değil.

Ellerim bir Sharks formasının üzerinde, çekiştiriyorum. Hakemler düdük çalıyor, vahşi çocuklar gibi adamları çekiştiriyorlar. Ama Max ve Nilsen hala devam ediyor. İkisinin de kaskı yok ve Max'in dudağı kanıyor.

Parçalanıp ezilmesini bekliyordum. Ama sonra Owen'ın buzda kaydığını ve eldivenlerini çıkardığını görüyorum.

"Oh, lanet olsun."

Ona doğru kaymak ve onu kalesine geri itmek üzereydim ki başka bir oyuncu beni cama doğru itti. Nilsen Max'i bıraktığında ve rakip kaleci kardeşini gördüğünde kendi irade savaşımızdaydık.

Ne dediklerini zar zor anlayabiliyorum.

"Pistin kendi tarafına dön Owen," diyor Max.

Owen, "Siktir git," diye cevap veriyor ve kardeşinin çenesine vuruyor.

Max yüzünü ovuşturur ve kardeşine ters ters bakar. "Sana vurmayacağım."

Owen kardeşinin göğsünü itiyor ve ben de durumu yatıştırmak için bu pisliğin formamı bırakmasını sağlamaya çalışıyorum. "Vur lan bana!" Owen kardeşini tekrar iterek "Vur bana!" diyor.

"Owen." Kardeşi başını sallar. Owen kardeşine tekrar vurur ve bu onu sinirlendirmiş olmalıdır. Çünkü Max yumruğunu geri çeker ve Owen'a vurur.

Owen'ın bazı darbeler aldığını gördüm, o güçlü. Ama hiçbir şey Omega'nızın yaralandığını görmek kadar kalbinizin kışınıza batmasına neden olamaz. Sonunda formamı tutan piçi itip buzun üzerine yığılan Owen'a doğru kayıyorum.

Yanağı aldığı darbeden dolayı morarmaya başladı bile. Ama endişe verici olan bu değil. Yumruğunu göğsüne bastırması ve ağır ağır nefes alması.

"Owen?" diye bağırır kardeşi ve dizlerinin üzerine çöküp onu hafifçe sallar. "Owen?"

Tıbbi paten kayarken etrafımızdaki kavga durdu. Owen'ın parlak mavi gözleri kocaman ve bana bakıyor. Yumruğuyla formamı sıkıca kavıyor ve kulağımı ağzına götürüyor. "Öğrenemezler," diye fısıldıyor. Nefes alış verışı kesif ve korkutucu.

"İyi olacaksın. Beni duyuyor musun?" Ona söyledim.

"Çok üzgünüm Owen," diyor Max, Owen onu tamamen görmezden geliyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Elimden geldiğince çabuk seni bulacağım. Her şey yoluna girecek." Owen gözlerini sıkıca kapatır ve başını sallar. Kendi iyiliği için fazla güçlü. Kardeşini öldürebilirdim ama gözlerindeki acıya baktığımda bundan vazgeçiyorum.

"Ona vurmak istemedim," diyor. Görevini açıklayarak onu sağlık görevlisine teslim etmiyor. Owen'ın kardeşiyle sorununun ne olduğundan emin değilim ama duyguları karşılıklı gibi görünmüyor.

Owen buzdan sedyeyle çıkarıldı ve bu asla iyiye işaret değildir. Saate bakıyorum. Bu periyodun bitmesine daha on dakika var ve koca bir periyot daha var, bana ihtiyacı olduğunu bildiğim halde nasıl oynayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Owen'ın yokluğunda Johannson kaleye geçti ve 3-1 kaybettik.

BÖLÜM 20

Konsültasyon için acil servise gidiyorum. Motosiklet kazası geçirmiş bir hastaları var ve omuriliğine zarar verip vermediğinden emin değiller. Dr. Mayfield ameliyatta, ben de bir göz atacağım. ve rapor veriyorum. Koridorlarda yürürken, acaba cerrahi yerine tam zamanlı olarak bu bölümde çalışabilir miyim diye düşünüyorum. Hayır, acil tıbbın tam zamanlı yapabileceğim bir iş olduğunu sanmıyorum.

Kafam karmakarışık.

Ameliyatı bırakmayı çoğunlukla kabul ettim. Babam biliyor ve onun kontrolü altında değilim. Ancak hala başarısızlığın ve gelecek korkusunun verdiği bir sızı var. Sadece iş söz konusu olduğunda değil, kendi yoluma gitmeye devam edersem Alexi ve Owen ile her şeyi mahvedebileceğimi biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Neden kendi yolumdan çekilemediğimden emin değilim.

"Oh, hey Piper. Acil serviste neyin var?" Dr. Khan bana sordu.

"Consult, nasılsın?" Lindsay ve ben tıp fakültesini aynı zamanda bitirdik, o şu anda benden çok daha mutlu görünüyor.

"Güzel, bu kızın kışından kıymık çıkarmak zorunda kalmak dışında. İnsanlar halka açık seksin buna değmeyeceğini ne zaman öğrenecekler?"

Gülüyorum ve omuzlarımı silkiyorum. Sanırım Alexi'yle tekrar seks yapmak için kışma kıymık batmasını göze alabilirim ama konu ben olduğumda fiziksel bir ilişkiden fazlası olduğunu kabul edene kadar bekaret kemeri takıyor. Lanet olsun şu seksi Alfa'ya.

Özellikle de o gece Owen'la yaptıkları her şeyi duyabildiğim için ve tüm bunlar beni özlem ve istek içinde bıraktığı için. Aynı zamanda ikisini de hak etmediğimi hissediyordum.

Bir kod giriliyor ve Lindsay yan odaya geçerken bana başıyla onay veriyor. Acil serviste biraz şaşkınım. 19 numaralı odaya gitmem gerektiğini düşünüyorum. Çizelgeyi çekip okumaya başladım.

Kalp çarpıntısı, nefes darlığı, çalışma sırasında bayılma, yanakta morluk. Dr. Piebes bir çeşit aşırı doz ya da yanlış ilaç kullanımı olduğunu düşünerek sistemini yıkıyor gibi görünüyor. Birkaç saat önce yatırıldı ve henüz kan alınmadı. Nörolojik bir şey g ö r e m i y o r u m ve ismi görene kadar dosyayı kaldıracaktım.

Owen Connery.

Ayaklarım beni zihnimin hesaplayabileceğinden daha hızlı bir şekilde odasına götürüyor. Cam kapıyı kaydırıyorum ve bunu yaptığımda onun kokusu tarafından tamamen saldırıya uğramış gibiyim. Kokusu kesinlikle bir Beta'ya ait değil. Dairesinde kokladığım çilek ve limon kokusu, yaktığı mumlardan gelmiyordu. *Kendisiydi.*

Owen'la tanıştığımdan beri hissettiğim bu çekim artık gün gibi ortada. Ona bakıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor, mavi gözleri irileşiyor ve göz bebekleri büyüyor.

Owen Connery bir Omega ve benim koku eşim.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve orada öylece durup ona bakıyorum. Varlığımın her zerresi onu rahatlatmak ve daha iyi hissetmesini sağlamak için beni zorluyor. Ama yatağına yaklaştığımda başını sallıyor.

Kalın kalın yutkunuyor. Sistemini temizlemeye yardımcı olması için sıvılara ve kalp atış hızını kontrol etmek için bir monitöre bağlandı.

"Lütfen git Piper," diyor usulca ve sanki kalbim göğsümde çatlıyor.

Yine de ona yaklaşıyorum, kokusu daha yoğun ve kendiminkini dışarı itme şeklime engel olamıyorum. Sanki beni kabul etmesi için koku eşleşmelerimizi fark etmesine ihtiyacım varmış gibi.

"Owen, sen benim-"

"Lütfen gidin," diye araya giriyor.

"Ne?"

"Git."

"Seni bırakmıyorum. Ne oldu?"

Benden uzağı bakıyor ve beni koklamamak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim.

Beni reddediyor.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Bundan daha büyük bir şey olduğunu, kariyeriyle ilgili olduğunu biliyorum. Belli ki NHL'de oynayabilmek için saçma sapan miktarda koku engelleyici, koku giderici ve Tanrı bilir başka neler alıyor.

"Lütfen git artık," diyor bana bakmadan.

"Ben senin koku eşimim. Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ve uzanıp benden uzaklaştırdığı koluna dokunuyorum.

"Tanrı aşkına, Piper, defol git," diyor bana sesini yükselterek. "Burada olmanı, beni böyle görmeni istemiyorum." Sanki hasta olmak umutsuzmuş ya da daha az maskaralıklmış gibi serum fizyolojik bağlı kolunu kaldırıyor. "Lanet bir koku kibriti istemiyorum. Uğruna çalıştığım her şey gitti. Şimdi lütfen beni rahat bırakır mısın?"

"Owen," diye iç geçiriyorum ve ona tekrar uzanıyorum.

"Çık dışarı!" diye bağırıyor ve ben irkiliyorum, geri geri odadan çıkıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum. Çıkarken Lori'yi ve Owen'la bazı benzerlikleri olan uzun boylu bir adamı görüyorum, tek farkları aynı sarı saçları paylaşmamaları.

"Aman Tanrım, o iyi mi?" Lori söylüyor ve yüzünün buruşmasını izliyorum. Gözlerimdeki acıyı görüyor ve Owen'ın durumunun olduğundan daha kötü olduğunu düşünüyor olmalı. Başımı sallayıp iç çekiyorum, derin bir nefes alıyorum ve Owen'ı zihnimden uzaklaştırıyorum.

"O iyi. İçeride. Gidip onu görebilirsiniz."

"O zaman neden ağlayacakmış gibi görünüyorsun?" Lori her zamanki gibi anlayışlı bir şekilde soruyor. Başımı sallıyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "O ne yaptı?"

"Gidip onu görebilirsin. Başka bir hastam var," diyorum. Lori'den ve diğer adam her kimse ondan uzaklaşıyorum. Az önceki hemşireye sıkı bir gülümseme veriyorum ve hademe dolabının kapısını açıyorum. Raflara tutunuyorum ve kırılıyorum.

Bana defolup gitmemi, beni istemediğini söyledi. Bana ihtiyacı olmadığını. Lanet bir koku eşleşmem var. Dürüst olmak gerekirse, bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Charlotte ve Alfaları bir anomali, norm değil. Ama bir tane var, Beta olduğunu düşündüğümde zaten bir şeyler hissettiğim biri ve o bunu istemiyor.

Bir koku uyumu. Her şeyin üstünde benim diyebileceğim bir Omega. Korkularım, kariyerim, inatçılığım. Her şeyi bir kenara atabilirim.

Omega'm için bir şey. Ve o beni istemiyor.

Kollarımı bacaklarıma dolayarak kendimi kirli zemine bırakıyorum. Kendimi tamamen onursuz hissediyorum ama bu yerde oturup kendi acımla oyalanmaktan başka ne yapabileceğimden emin değilim.

Ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değilim ama eminim hastalar beni görmek için beklemekten sıkılıyordur. Hislerimi bir kenara bırakıp doktor olmalı ve işimi yapmalıyım. Konsültasyon için bekleyen bir hastam var ve bir türlü toparlayamıyorum.

Tek yapabildiğim bu yerde oturmak.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve onun iri cüssesini gördüğümde bir bahane uydurmaya hazırım. Kapıyı arkasından kapatıyor ve önümde çömeliyor, iri eli omzumu kavlıyor.

"Piper?" Cevap vermiyorum, sadece alnımı göğsüne bastırıyorum. "Piper, ne oldu?"

"Onu gördün mü?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Yani onun ne olduğunu biliyorsun?"

Boğazını temizler ve iç çeker. "Zaten biliyordum. Deplasman maçlarında onunla aynı odayı paylaştıktan sonra anladım."

"O benim koku eşim," diyorum sessizce ve Alexi'nin gözleri irileşiyor, sanki artık kendi ağırlığını taşıyamıyor ve yanıma oturuyor. Uzun bacakları dolabın çoğunu kaplıyor.

"Ve o biliyor mu?" diyor usulca, eli kalçamda geziniyor ve ben bu bağlantı için çok minnettarım.

"Onun davasına atandım ve kokusu bana bir ton tuğla gibi çarptı. Bana dışarı çıkmamı söyledi."

Alexi inliyor ve yüzünü ovalıyor. "Buraya gel."

"Ne?"

"Gel lan buraya."

"Neden?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

"Çünkü sana sarılacağım ve bundan hoşlanacaksın. Bunu çözeceğiz."

"Bunu çözmek istiyor gibi görünmüyordu." "Owen karmaşık biri. Şimdi buraya gel."

İnliyorum ve ona doğru sürünüyorum, bacaklarına biniyorum ve yüzümü omzunun kıvrımına bastırıyorum. İri eli yatıştırıcı bir hareketle sırtımı aşağı yukarı ovuyor ve bu daha önce hissettiğim hiçbir rahatlamaya benzemiyor. Genelde rahatlatan ben olurum. Bu olması gerekenden daha iyi hissettiriyor, muhtemelen durmalıyım. Ama durmak istemiyorum, haftalardır kendimi en iyi hissettiğim an bu.

"Ne yapacağız?" Boynuna doğru söylüyorum. "Plan hâlâ aynı," diyor huysuzca.

"Ne planı?"

"İkinizi benim yaptığım yerde," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Owen ve benim koku eşleşmesi olup ikinizin olmaması seni rahatsız etmez mi?" Başını sallıyor ve beni kendine çekiyor.

"Hayır. Siz ikinizden önce de bir sürü olacağımızı biliyordum ve şimdi bu sadece bunu sağlamlaştırıyor." Tanrım, Alexi'nin kendine güveni keşke bir şişeye doldurup küvete atabilsem ve hepsini içime çekebilsem dediğim bir şey. Nasıl bu kadar emin olabiliyor? Bu kadar istikrarlı?

"Beni istemediğini söyledi."

"Az önce hastaneye götürüldü, Omega olduğu ortaya çıktı. Muhtemelen uğruna çalıştığı her şeyi kaybedeceğinden korkuyordur."

"Peki ya o?"

"Eğer yardım edebilirsem hayır. Yine de Omega'mıza şantaj yapmamız gerekebilir."

Göğsüne yaslandığım yerden kalkıp yüzünü tarıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu yakınımızda tutmalıyız. Koku eşleşmesi bir doktor, Tanrı aşkına. Sezonu atlatmak istiyorsa kendine daha iyi bakmalı. Kokusunu saklamanın, hormonlarını kontrol etmenin ve kontrol altında kalmanın yollarını bulmalı. Acı çektiği çok açık."

"Bastırıcılar ve ne aldığı hakkında yeterince bilgim yok." "O zaman araştırma yap."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam ama beni dinlemesini, yanımda olmak istemesini nasıl sağlayacağız?"

Eli enseme doğru kayıyor ve hafifçe sıkıyor. "Senin etrafında olmak istiyor, Piper. Orada söylediklerini ciddiye almamalısın, tamam mı?" Başka tarafa bakıyorum ve o da başımı ona doğru eğiyor. "Onu istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Beni istiyor musun?" diye soruyor, sesi nazik ve kırılgan. Dudaklarımı yalıyorum ve ellerimi göğsüne götürüyorum.

"Evet, ikinizi de istiyorum."

Gülümsüyor ve elleri tekrar sırtımdan aşağı iniyor. "O zaman gidip Omega'mıza bu işin nasıl yürüyeceğini anlatalım."

Owen'ı görmeden önce bunu nasıl yapabileceğimi tam olarak bilmediğimden, "Önce bir hastayı kontrol etmem gerekiyor," diyorum. Ama hastayı tutamam

Bekliyorum. Alexi bana başıyla selam veriyor ve ikimiz de yerden kalkıyoruz. Kendimi toparlama vakti geldi.

"Lanet olsun, onu burada sizinle yalnız bırakıyorum. Anne, oyun gününe kadar bana yalan söyledin. Bu pislik onun bir Omega olduğunu biliyordu ve yaralanmasına izin verdi. Doktor kalabilir," diyor Owen'ın kardeşi, biz Owen'ın hastane odasında dururken.

Lori gözlerini devirir. "Böyle dramatik oğullara sahip olmak için geçmiş hayatımda ne yaptığımdan emin değilim. Bir oyunun ortasında lanet olası bir kavgaya karışmak başka bir şeydi, sanki sizi zerre kadar sağduyulu yetiştirmemişim gibi. Siz ikiniz aranızdaki sorunları sonra halledersiniz. Owen, onlarla konuşmak ister misin?" Lori bana yumuşak bir bakış atıyor ve oğlunun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Evet. Max, gidebilirsin," diyor Owen ve ben de kardeşinin yüzünün düştüğünü izliyorum. Owen tarafından kovulmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Lori oğlunun başını öpüyor ve odadan çıkmaya gidiyor. Kolumu tutuyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde bana doğru eğiliyor.

"Benim için ona iyi bak. Onu kaybedemem." Başımla onaylıyorum ve Max'le birlikte odadan çıkarken iç geçiriyor.

Owen bizden uzağa bakıyor ve Alexi gözlerini deviriyor.

Alexi, "İşler şöyle yürüyecek," deyince Owen inliyor.

"Biraz dinlenmem gerek."

"Konuştuktan sonra," diyor Alexi ve Owen sadece pencereden dışarı bakıyor. "Bize taşınacaksın. Piper ilaçlarını daha iyi takip etmene yardımcı olacak, böylece bir daha böyle bir şey olmayacak. Ben de seni sakinleştirmek için burada olacağım. İkimiz de seninle ilgilenmek istiyoruz."

Owen alay ediyor. "Sen benim koku eşim bile değilsin."

"Hayır, değilim. Koku eşleşmene bok gibi davranmak da sıkık bir hareket," diyor Alexi ve ben biraz daha dik durmak için sarsılıyorum.

"Peki ya taşınmazsam?"

"O zaman ekip senin bir Omega olduğunu öğrenecek. Ya da tıbbi tavsiyeye rağmen ayrılma talebinde bulunabilirsiniz ve Piper bunu imzalayacaktır. Ekibe bir yorgunluk nöbeti geçirdiğini ve dehid-

ama gitmeye hazırsınız. Ayrıca, artık sizi izlemesi için yakınıınızda bir doktorla birlikte yaşayacaksınız."

Owen bana baktı. "Bunu yapar mıydın?"

Başımı sallıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyebileceğimden emin değilim. Şu anda tek yapabildiğim onu koklamak ve her zerrem o yatağa tırmanıp ona sarılmak ve daha önce beni incitmiş olsa bile ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyor.

"Bunda ne var?"

Alexi inliyor ve burnundan derin bir nefes alıyor. "Bunda bir bit yeniği yok, Owen. Piper senin koku eşin ve sanırım ben de isteklerimi gayet açık bir şekilde belirttim. Peki ne olacak? Kariyerini şimdi bitirecek misin yoksa sana yardım etmemize izin verecek misin?"

Bana suçluluk ve rahatlama karışımı bir duyguyla bakarak, "Ateşim çıkmıyor," diyor.

"Bunların hepsini çözeceğiz, ancak sizinle ilgilenmemize izin vermeyi kabul etmeniz gerekiyor."

"Tamam," diyor Owen yumuşak bir sesle.

"Tamam o zaman. Piper, evrak işlerini başlatabilir misin? Buradan çıkmak için kokusunu saklayacak bir şeyin var mı?"

Başımı sallıyorum ve tam odadan çıkmak üzereyken Owen adımı söylüyor ve ben de hafifçe dönüyorum.

Tek söylediği "Özür dilerim, Piper," ve beni odasından kovduğu için mi yoksa kaderimizde birlikte olmak olduğunu kabullenemediği için mi özür dilediğinden emin değilim. İçimi çekiyorum ve taburcu belgelerini ve kokusuna iyi gelecek bir topikal krem alıp çıkıyorum.

Kendimi neyin içine soktuğumdan emin değilim ama sanırım bu her şeyi değiştirecek.

BÖLÜM 21

Piper'a davranış şeklimden dolayı suçluluk duygusuyla doluyum.

Panikledim, başka bir mazeretim yok. Uğruna çalıştığım her şeyin yıkanıp gittiğini gördüm. Yıllarca bedenimi Sınır. Bir Omega olmaktan keyif almayı öğrenerek geçirebileceğim onca yıl bu hayal uğruna heba oldu. Sadece kardeşimle yaşadığım bu kan davasında, başarılı bir profesyonel sporcu olma fikrini saplantı haline getirdim. Maçtan sonra ve hastanede, bu kardeş rekabetinin tek taraflı olduğunu fark ediyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum.

Koç bana iki gün buzdan uzak durmamı söyledi. Alexi'nin eski planını yeterince iyi karşıladı ama tamamen inandığından emin değilim. Piper'dan birkaç gün içinde antrenman tesislerine gelip görüşmesini istiyor ve bu yüzden New York'tayız.

Piper'ın evraklarımı sahte bir isimle doldurmasının ve benim suçluluk duygusuyla yanıp tutuşmamın nedeni de bu. Piper ve ben o gecedan beri pek konuşmadık. Bana kokumu gizlemeye yardımcı olan bir krem aldı ve ben de bastırıcı ilaçlarıma geri döndüm. Yine de bu işleri kolaylaştırmıyor. Onu istiyorum ve bir şekilde, ona karşı tam bir pislik olmama rağmen, o da beni istiyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Onun nezaketini hak etmiyorum.

"Sadece ne diyecekleri konusunda endişeliyim." Connecticut'ta bir Omega Sağlık Kliniği var ama kimsenin beni orada görme riskini almak istemedim, bu yüzden Piper arabayla gitmemizi önerdi.

"Bir yolunu buluruz," diyor usulca. Alexi antrenmanda. O da gelmek istiyordu ama Piper'la baş başa geçirdiğim bu zaman için minnettarım. Umarım özür dileyip durumu açıklığa kavuşturabilirim. Yapacak başka bir şey yok.

Bitti. Koku eşleşmeleri olabilir, ama denizin sonunu getirmek istiyorsam, bitene kadar yapabileceğimiz bir şey yok.

"Owen Bandnin," diye sesleniyor resepsiyon görevlisi ve ben Piper'a ters ters bakıyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle omuzlarını silkiyor ve ikimiz de onu arka tarafa kadar takip ediyoruz. Bizi kendi odama geri göndermeden önce rutin kan taramalarını, kilo kontrolünü, tansiyonu ve idrar örneğini yapıyorlar.

Oda güzel, şimdiye kadar bulduğum tüm doktor muayenahanelerinden çok daha güzel. Her odanın kendi koku difüzörü var, bu da daha hoş bir deneyim sağlıyor. Piper tezgahın üzerine bırakılmış bir broşürü açıp okuyor. İzin gününü böyle geçirdiği için kendimi kötü hissederek iç çekiyorum.

"Piper?"

"Öyle mi?" diye soruyor başını kaldırıp bana bakmadan.

"Hastanede özür dilediğimi biliyorum ama sana bazı şeyleri daha açık ifade etmem gerekiyor," diyorum. Bunun üzerine duraksadı, elindeki kitapçığı yere bırakıp bana baktı.

"Tamam," diyor.

"Seni reddetmiş gibi görünmek istememiştim. Seninle nasıl konuştuğum için özür dilerim. Üzerinde çalışmam gereken pek çok şey var ama seni reddetmiyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Bunu çok istiyorum, lütfen bana karşı sabırlı ol."

Gözleri yumuşuyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Her şeyin çok fazla olduğunu biliyorum ama bu beni incitti. Özür dilediğin için teşekkür ederim."

"Normal sezon bir buçuk ay sonra sona eriyor. Tilkiler iyi iş çıkardı ve playofflar için büyük umutlarım var. Ama buna ihtiyacım var, Piper. Bu sezonu bitirmem gerek. Eğer bitirmezsem, hayatımın geri kalanını pişmanlıklarla geçirecekmişim gibi hissediyorum. Vücudumu bu kadar zorladım ve bunun bir hiç uğruna olmasına izin veremem."

Başını sallıyor ve Piper'ın ne demek istediğini gerçekten anladığına dair bir his var içimde. Onun da kendi mücadeleleri olduğunu biliyorum, keşke bana güvenebilseydi, ama sanırım bu ayrıcalığı kaybettim.

"Tamam, o zaman her günü teker teker ele alalım."

Başımı sallıyorum ve her santimim sandalyeden kaymak ve kollarımı ona dolamak istiyor ama kaçınıyorum. Doktor odaya girdiğinde Piper broşürüne geri dönüyorum.

"Bay Bandnin, tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve elimi sıkmanın uygun olup olmadığından emin olmak için önce Piper'a bakıyor. Yapmam gerekenden daha çok hoşuma gitti.

Piper ona anlayışlı bir bakış atıyor ve onu selamlamak için ayağa kalkıyor. "Dr. Blake," diyor elini sıkarak.

"Ben Dr. Horngale. İkinizle de tanışmak bir zevk." Doktor bana bakıp tabletini çıkararak tüm sonuçlarımı gözden geçirirken Piper koltuğuna geri oturuyor.

"Burada vazektomi geçirdiğin yazıyor?" diye soruyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Piper'ın gözleri açılıyor ama sessiz kalıyor.

"Ben yaptım."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Derin bir nefes alıyorum ve rehberlik alabilmemin tek yolunun dürüstlük olduğunu biliyorum. "Profesyonel bir atlet olabilmek için kimliğimi saklıyordum." Piper sanki ben aptalmışım gibi elini yüzüne sürüyor.

"Anlıyorum, vazektominin ihtiyacınızı azaltmaya yardımcı olacağını mı düşündünüz?"

"Bastırıcılar, koku gidericiler, Alfa koku engelleyiciler ve vücudumu fazla bir şey hissetmeyecek kadar yormakla birlikte bunun bir parçası." Piper'a şöyle bir bakıyorum ve gözlerindeki hüznü görünce hemen doktora dönüyorum.

"Burada söyleyeceğiniz her şey sadece HIPAA tarafından değil, aynı zamanda Omega Hakları Yasası tarafından da korunmaktadır. Tasarımınız hakkında bana söyleyeceğiniz her şey bu duvarlar arasında kalacak. Takma isim kullandığınızı varsayıyorum." Yanaklarım kızarıyor ve doktor beni başından savıyor. "Bu her zaman olur. Şimdi konuya girelim."

Doktor Horngale ile geçirdiğim süre şimdiye kadar aldığım tüm randevulardan daha uzun. Kapsamlı, anlayışlı ve Piper söylediği her kelimeyi dinlerken hayranlık içinde olan tek kişinin ben olmadığım açık.

"Peki hedef ne?" diye açıkça soruyor.

"Bu sezonu bitirmem gerekiyor."

"Tamam, peki senin ısıların?" diye soruyor. *Hay sikeyim.* Yutkunuyorum. "Hiç olmadı."

Kaşları kalkıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Ve sen de koku eşleşmenle mi yaşıyorsun?" diye soruyor ve Piper kolunu ovuşturuyor.

"Bu yeni bir şey." Tablete dokunarak mırıldanıyor.

"Sanırım sana vücudunu çok zorlamayacak ilaçlar verebiliriz, ancak sezon bittiğinde bazı ciddi değişiklikler yapman gerektiği uyarısında bulunabiliriz. Bu hiçbir şekilde kalıcı bir çözüm değildir. Her hafta sanal randevularımız olacak.

İyi olduğunuzdan ve son maçınızdaki gibi bir şey olmadığından emin olursunuz. Vücudunuz bunalmış durumda. En üst seviyeye kadar zorladınız ve kullandığınız baskılayıcılar uzun süreli kullanım için değil. Uzun vadede ateşin konusunda endişeliyim. Ama sana vereceğim ilaç FDA onaylı ve daha az yan etkisi var."

"Sezondan sonra ne gibi değişiklikler yapmam gerekecek?"

"Vazektominin tersine çevrilmesini, tüm destekleyicilerin ve koku gidericilerin hayatınızdan tamamen çıkarılmasını öneriyorum. İlk kez kızgınlık dönemine girdiğinizde son derece şiddetli olursa şaşırman ve bu ikinizin de kendinizi hazırlaması gereken bir şey. Anladığım kadarıyla şu anda ikiniz de bağlanmamışsınız. Koku eşleşmeleri olarak, neredeyse yirmi beş yaşında olan bir Omega ilk kez kızgınlığa girerken bağı nasıl uzak tutabileceğinizi anlamıyorum."

"Neden vazektomiye tersine çevirdiniz?" Ben soruyorum, o da bana bakmadan önce tabletine tıklıyor.

"Hala araştırmalar yapılıyor, ancak gördüğümüz kadarıyla vazektomi yaptıran erkek Omegalar hormonal dengesizliklere sahip olma eğiliminde. Bunu tersine çevirmek ruh halinize, ateş sıklığınıza, libidonuza ve genel sağlığınıza önemli ölçüde yardımcı olabilir. Eğer asıl endişeniz buysa, paketinizdeki diğer doğum kontrol yöntemlerini de tartışabiliriz."

Sanırım bu, Alexi dışında neden sertleşmekte bu kadar zorlandığımı açıklamaya yardımcı oluyor.

Hemşiresi reçetelerimi getirdi. "Bunlar haftalık dolumlar için ayarlandı. Seni bu ofisten bocalayarak göndermeyeceğim. Bir Omega olman sana her fırsatın verilmemesi gerektiği anlamına gelmez ama sağlığın konusunda akıllı davranmalısın."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ilk kez gerçekten bir doktor tarafından görüldüğümü hissediyorum.

"Onu kontrol altında tutacağınıza söz veriyor musunuz?" Piper başını sallar ve doktora gülümser. "Pekala, ön büro sanal randevumuzu ayarlayacak." Doktor ayrılıyor ve Piper ile ben birbirimize bakıyoruz.

"Burası büyümlü bir yer" diyor ve ben bu deneyimden kimin daha çok etkilendiğini merak ediyorum, onun mu yoksa benim mi?

Yol uzun değil, ama Piper sürerken ve ben yolcu koltuğunda bir Omega prensi gibi otururken öyle hissettiriyor - sessizlik içinde.

Siktir et. Bir şey söylemem lazım.

"Seni öyle bir yerde çalışırken hayal edebiliyorum," diyorum usulca ve bunu tüm içtenliğimle söylüyorum. Piper çok şefkatli. Benimle ve en iyi arkadaşı Charlotte'la çok iyi anlaşıyor, doğuştan yetenekli.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor ve onun sesini tekrar duymak güzel bir his. "Kesinlikle. Daha önce bir doktor tarafından hiç bu kadar dinlendiğimi hissetmemiştim. Bana sana bağlanmamı ve ne istediğim konusunda çenemi kapatmamı söylemiyordu. Dinledi, adapte oldu ve bana gerçekten yardım edecek."

"Eminim böyle bir yerde çok fazla sakın kabul etmiyorlardır."

"Muhtemelen almazlar, ama almazlarsa çok şey kaçırmış olurlar. senin gibi birini seçmek."

Gözleri bir an için yoldan ayrılıp bana bakıyor ve sonra tekrar sessizliğe bürünüyor.

"Evde yaşamam gerektiğinden emin değilim. Sanırım Charlotte'la kalmalıyım," diyor usulca.

"Ne?"

"Ne dediğini duydun. Hiçbir şey yapamayız ve her an ateşini yükseltebilirim. Şu anda elini tutmamak için çok uğraşıyorum Owen. Hem birlikte yaşayıp hem de aramızdaki mesafeyi nasıl koruyacağız? Benim kendi hayallerimi kurmama hiç izin verilmedi ama senin var ve ben bunu senin için çok istiyorum. Sabırlı olmayı öğrenebilirim, mesafemi koruyabilirim, böylece ihtiyacın olan mutluluğa sahip olabilirsin. Ama birlikte yaşamak? O kadar güçlü olduğumdan emin değilim."

Ön panelin karşısına uzanıp elini elime alıyorum. Başparmağımı parmaklarının boğumlarına sürüyorum ve iç çekiyorum.

"Elini tutuyorum ve buraya tırmanıp beni kilitlemen için sana yalvarmıyorum. Bunun kolay olacağını söylemiyorum. Ve seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Bencilce davranıyorum ama lütfen taşınma."

Eli benimkini sıkıyor ve yorgun bir nefes veriyor. "Ben kalacağım. Ayrıca Charlotte önümüzdeki birkaç hafta içinde doğacak. Ailelerinin içine düşersem kendimi çok kötü hissederim."

"Böyle hissetmeyeceklerini biliyorsun. Sen asla bir yük değilsin."

Konuşmadan önce bir an sessiz ve düşünceli. "Gerçekten sevilmediğim bir evde büyüdüm, ben bir mirastım. Babamın benden istediği tek şey mükemmellik ve aileyi utandırmadığımdan emin olmalı. Charlotte ve annesi bana sevildiğimi ve kendim olmama izin verildiğini gerçekten hissettiren tek insanlar. Bunun üzerinde çalışıyorum, ama yıllarca hiç-

Yeterince iyi olmak bir gecede gerçekleşmez. Bir başkasının sevgisine değmediğini hissetmekle geçen yıllar da öylece geçip gitmez."

Kendi annemi ve sakatlanabileceğim için hokey oynamamdan ne kadar nefret ettiğini düşünüyorum. Ama beni o kadar çok seviyor ki hayallerimde beni destekliyor, her zaman ve her şeyde yanımda oluyor. Buna sahip olmadığımı hayal bile edemiyorum.

Piper'ın elini sıkıyorum ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp tenine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Tamamen riskliydi ama alevler içinde kalmadım ya da onun üzerine atlama ihtiyacı duymadım - en azından bu da bir şeydir.

Bileziği cebimden çıkardım. Bunları benim için yapması için Bram'ın yeğenine yirmi beş dolar ödemek zorunda kaldım. Ona her dolar için beni kazıklamasını söylediğinden eminim. Bileğine takar takmaz gülümsüyor. Basit, aptalca bir şey gerçekten ve bende de onun bir benzeri var. Onunlike limon ve çilek, benimlike ise çubuk tarçın ve portakal var.

"Fazla olmadığını biliyorum ama ben varım, Piper. Senin koku eşin olduğum için çok şanslıyım," diyorum ona. İşte o anda daha önce yarattığım mesafe kapanıyor. Ona nasıl davrandığım ve onu nasıl ittiğim unutuluyor. Elimi sıkıyor ve arabayı sürerken gülümsüyor. Kendimi biraz daha hafiflemiş ve Piper'ın hak ettiği Omega olabileceğimi hissediyorum.

"Hislerimiz karşılıklı."

BÖLÜM 22

bir ödölü hak ediyorum. Hem Piper hem de Owen ile birlikte yaşama gücüm ve sabrım için Stanley Cup'tan daha büyük bir ödöl. Evdeki gerginlik... bir şey.

Bir dizi deplasman maçımız daha vardı ve eminim ki Bu noktada tüm ekip Owen'la aramızda bir şeyler olduğunu biliyor. Ama biz yokken başka biriyle kalmasına asla izin veremezdim. Bir, çünkü ben sahiplenici bir pisliğim ve iki, Owen'ın gardını gerçekten indirdiği ve Omega doğasının parlamasına izin verdiği anlara bağımlı hale geliyorum.

İhtiyaçlarını maskelemekte çok iyi olduğu açık, ancak evde veya bir otel odasında olduğumuzda, gerçekten kendisi olabiliyor. Tıpkı şu anda Piper tabletinde bir şeyler okurken ve Owen kucağında uzanırken sanki ikinci doğasıymış gibi düşüncesizce saçlarını okşarken olduğu gibi. Ağzımı ovuşturuyorum ve arkasından gülümsüyorum. Medyum değilim ama bunu benim gösterdiğimden oldukça eminim.

Bir sürünün birlikte yapması gereken her şeyi yapıyor muyuz? Hayır, yapmıyoruz.

Ama yine de sabırlı bir adam olmaya çalışıyorum.

"Orada ne üzerinde çalışıyorsun?" Piper'a soruyorum.

"Sadece Omega Sağlık Kliniği hakkında daha fazla bilgi arıyordum." Gülümseyip başımı sallıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Piper'ın zorlanmaktan hoşlanmadığı bana açık hale geldi. Bunu kendi başına yapmak istiyor. Buna saygı duyabilirim.

"Akşam yemeği için ne yapmak istersin?" diye sordum.

Piper, "Yiyecek bir şeyler aldım, o yüzden yemek yapacağım," diyor. Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. Haftalar oldu ve hiçbir şey pişirmedi. O

son zamanlarda eve bir sürü paket servis ve atıştırma alıyor, bundan gerçekten keyif alıyorum ama fırının ne onun ne de benim tarafından kullanıldığından emin değilim.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyor Owen.

"Evet, ben sürprizlerle doluyum." Onun başını okşuyor. "Kalk, ben de gidip başlayayım," diyor usulca. Owen ona gülümsüyor ve hareket ediyor. İkisnin de kendilerini nasıl tuttuklarından emin değilim ama tutuyorlar. Randevusuyla ilgili her şey bana papağan gibi anlatıldı ve anlıyorum. Owen'ın kızgınlık dönemine girmesini ne kadar hayal edersem edeyim, bunun doğru zamanda olması gerekiyor.

Owen başını kucağıma koymak için ayağa kalkıyor ve ben de Piper'ın bıraktığı yerden devam ediyorum. Gözlerini kapatıp iç çekerken yumuşak sarı saçları parmak uçlarımda.

Piper mutfakta tencere tava çalışıyor ve tam da bu anda kendimi dolu hissediyorum. Hokey'in daha önce ancak doldurabileceği bir şekilde. Bu... bunun için emekli olmaya değer. Owen'ın gözlerinin kapalı olduğunu sanıyordum ama aşağı baktığımda bana takdirle bakıyordu.

"Yüzündeki bu gülümseme de neyin nesi?"

diye sorar. "Bir nedene ihtiyacım var mı, *sólnyshka*?"

"Sanırım değil," diyor gözlerini kapatarak ve ben saçlarını daha fazla okşuyorum. Acaba Owen daha önce ihtiyaç duyduğu şeyi hiç benimsemedi mi? Bunu onun dikkatine sunmak ve geri çekilmesini sağlamak istemiyorum, bu yüzden omuzlarımı silkiyorum.

"Gerçekten çok mutluyum," diyorum, basit tutarak.

"Ben de öyleyim," diyor usulca, yüzünü kalçama daha da gömüyor.

Piper'ın sesi alçak, ama arka planda onu duyuyorum ve bir kahkahayı tutmak zorunda kalıyorum. "Amına koyduğumun orospu çocuğu," diye mırıldanıyor. Güçlü durduğumu ve tepki vermediğimi söylemekten gurur duyuyorum ama Owen öyle değil ve kahkahasını gizlemek için bacağıma kullanıyor.

Her nasılsa, Piper'ın çıkardığı tüm gürültüye rağmen, Owen uykuya dalıyor ve ben dikkatimi Piper ile televizyondaki akılsız bir program arasında bölüyorum.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Ona soruyorum. Ağzındaki bir parça saçı üflüyor.

"Beyin ameliyatından sonra insanların kafalarını kapattığını biliyorsun, lazanya neden bu kadar zor?"

"Her zaman sipariş verebiliriz," diyorum ve mutfaktan daha fazla şangırtı geliyor.

"Hayır, yakında bitecek," diyor.

"Eminim her şey yoluna girecek."

Piper inanmaz gibi bir ses çıkarıyor ama pişirmeye devam ediyor. Yeterince güzel kokuyor ve hiç duman çıkmadı, bu yüzden bunu kitabımda bir kazanç olarak görüyorum.

Gözlerimi dinlendiriyorum ve nasıl olduğundan emin değilim ama ben de uykuya dalıyorum. Piper oturma odasına geldiğinde yaklaşık otuz dakika daha geçmiş olmalı. Biraz yıpranmış görünüyor ama bize gülümsüyor.

"Tamam, yemek hazır."

"Yemek için teşekkürler," diyor Owen, kalkıp yemek masasına gitmeden önce elini hafifçe sıkarak. Hepimiz otururken ben de onu takip ediyorum.

Piper'ın lazanyayı ne kadar sert kesmek zorunda kaldığına bakarak bunun iyi gitmeyeceğini anlamalıydık. Ama bize birer kare kesti ve tabaklara koydu. Sarımsaklı ekmek biraz yanmış ama sıyrıp atamayacağınız bir şey değil.

Owen ilk ısırtığı alıyor ve kendimi ne kadar kötü olacağına hazırlamam gerekiyor. Ama ondan duyulabilir bir çıtırtı duyduğumda, gülmek için kendimi kontrol etmek zorundayım.

Owen bir şekilde lokmasını bitiriyor ve gülümsüyor. "Bu iyi, teşekkürler, Piper."

Ona gülümsüyor ve bana bakıyor. Derin bir nefes alıyorum ve çatalım çıtır makarnayı kestiğinde irkilmekten kendimi alıkoyuyorum. Lokmayı ağızıma götürüyorum ve çiğneyip yutarken yüz hatlarımı düzenliyorum.

"Evet, yemek için teşekkürler."

Piper ayağa kalkıyor, lazanya tenceresinin tamamını kapıyor ve hemen çöpe atıyor. "En azından ikinizin de benden hoşlandığınızdan eminim. Bu korkunçtu."

"Ne oldu lan?" Gülerek tabağımlı itiyorum.

"Görünüşe göre bir kutu kaynatılmamış erişte almışım, ama geri kalanını kaynatmanız gerekiyormuş. Kim bilebilirdi ki?"

"Pho?" Owen gülümseyerek soruyor.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye karşılık veriyor ve ben de herkesin bahsettiği aile içi sürü mutluluğunun bu olup olmadığını merak ederek başımı sallıyorum.

Owen da ben de antrenmandan sonra tamamen bitkin düştük. Atlantik liginde bir yer edinmek için çok çalışıyoruz. Diğer birkaç takımla aramızda sıkı bir rekabet olacak ama bu mümkün. Bruins şu anda zirvede yer alıyor, Red Wings ve Lightning en büyük rakiplerimiz olacak. Konferans şampiyonluğuna ulaşmak zor olacak ama bunu çok istiyorum.

Bu sezon bir patlama yapıp zirvede bitirmek istememle başladı, ancak şimdi daha çok Owen'a hayalini vermeye ve sürümü başlatmaya dönüştü. Sonunda tünelin ucunu görmeye başlayabiliyorum. Hokeyi bırakmak bir seçenek değil ama şu anda bulunduğum seviyeden ayrılmak mutlak bir zorunluluk.

Eve dönüş yolu gergindi. Owen'ın yeni ilaçlarıyla günün sonunda kokusu daha da güçleniyor. Zamanlama konusunda akıllı davranıyoruz ama aynı zamanda güvende olduğundan da emin oluyoruz. Ancak aletim bu notu almadı. Omega'yı kolundan tutup kucağıma fırlatmak istiyorum ama o kadar yorgun görünüyor ki bunu ona yapmam mümkün değil.

Evimizin şu anda sözlü olmayan bir bekarlık anlaşması altında olduğundan bahsetmiyorum bile. Yumruğum hayatımda hiç bu kadar hareket görmemişti. İkisine de bir fikir vermek istiyordum ama nasıl karşılayacaklarından emin değilim. En son cinsel bir şey yaptığım zaman Owen'ın buraya sıkıntılı bir şekilde geldiği geceydi. Haftalardır Piper'a dokunmadım ve bunu arzuluyorum.

Koku eşleşmelerinin beni rahatsız etmediğini söylerken dürüst davranıyordum. Kendimi eksik hissetmiyorum. şu anda ben onların çözümüyüm. İkisi de benim için feromon dolu bir sarmala girmeyecek. Oda arkadaşlarımla beni istedikleri gibi kullanmalarını istemem kötü bir şey mi?

"Piper evde mi?" diye sorar.

"Evet, öyle olmalı. Sanırım üç gibi çıktı ama uyuyor olabilir."

"Ben..." diye devam eder ve başını sallar.

"Ne?"

İç çekiyor. "Bu gece senin odanda uyuyabilir miyim?" "Ne istersen alabilirsin," diyorum ona.

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor ve arabadan iniyor. Eve girdiğimizde salatalar çoktan bizi bekliyordu. Piper masaya oturuyor ve biz içeri girdiğimizde gülümsüyor. Gülümsemesi çabucak kesiliyor ve Owen'ın kokusunu aldığını anlayabiliyorum.

Owen'a çekiliyorum, onu sürekli istiyorum ama Piper'a olan çekimimin daha da yoğun olduğunu biliyorum. Eğer sabırlı olursam, o zaman kendi sınıfında bambaşka biri olur.

Owen'a bakıyorum ve göz bebekleri cehenneme dönmüş.

"Siktir, ben odama gidiyorum," diyor Piper, salatasını alıp gitmeye hazırmış gibi ayağa kalkarak.

"Bekleyin," diyorum ve ikisi de yaptıkları işi bırakıp bana bakıyorlar. "Ne... ya ben ikiniz için tampon olsaydım?"

"Ne?" Owen diyor ki.

"İkiniz de mücadele ediyorsunuz. Yani, benim sağ bileğim yorgun, bu yüzden ikinizin nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim."

"Riske girmemeliyiz," diyor Piper, gruptaki mantıklı kişi.

"Ya risklerin bir kısmını azaltacak şeyler olsaydı?" Dedim ve Piper salatasını yere bıraktı.

"Ne gibi?" Ben de öyle düşündüm. Gecenin bir yarısı odasından gelen uğultuyu duymadığımızı sanıyorsa, hayal görüyor demektir.

"Biriniz izlerken diğerinize dokunabilirim."

"Piper'a dokun," diye neredeyse bağırıyor Owen, cümlemin sonunu bölerek.

"Ne?" diye soruyor ona.

"Etkileşim şeklimizde çok fazla risk var. Dr. Horngale, eğer teslim olursak, ateşimin yükseleceğini söyledi. Ama dokunmazsak, öpüşmezsek, seni tatmazsam..." Gırtlığı titriyor ve düşünüyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Şimdi ben de düşünüyorum ve sikim pantolonumun içinde sertleşip hazır hale geliyor. "O zaman iyi olmalıyız. Herkesin beklemesinin nedeni ben olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Bu ne sana ne de Alexi'ye haksızlık."

"Hayır, kesinlikle hayır. Kendini suçlamıyorsun. Hepimiz bir seçim yaptık. Sezon birkaç hafta içinde bitecek." Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. "Tamam, en iyi ya da en kötü senaryo, birkaç ay. Hepinizin Kupa'ya gitmesini isteyip istemediğime gerçekten karar veremiyorum." Dürüstlüğünü takdir ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Omega'n sana izlemek istediğini söylüyor," diyorum ve bana göz kırpmıyor.

"Owen?" diye soruyor. İç geçiriyor ve bir elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor.

"Dinle, hiçbir şey yapmamamızın sebebinin ben olduğumu biliyorum. Ama siktir, Piper. Seni istiyorum. Boşaldığını görmek istiyorum, tadına bakmak istiyorum, siktir,

yalamak, sana tapmak, senin bana tapmanı sağlamak. Ama şu anda yapamayız, bu yüzden bir sonraki en iyi şey Alexi'nin benim için bunu yapmasını izlemek."

Kollarını ortasına doluyor ve benimle Owen'ın arasına bakıp dudaklarını yalıyor. "Gerçekten orada durabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Yapmak zorundayız," diyor.

"Ne diyorsun, *Malyshka*? Çok iyiydin, çok sabırlıydın. Bir ödülü hak etmiyor musun?"

Gözlerini bana dikti. "Bütün bunları planlıyordun, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve ona birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Beni suçlayabilir misin? Seni burada sütyen ve külotla dolaşırken izlemek, bana sahip olamayacağım şeyleri göstermek. Hem de çok iyi hissettirdiğini bildiğim halde?" Alanını işgal ederek ona soruyorum.

Soluma bakıyorum, Owen çoktan kıyafetlerini çıkarmış. Piper iri gözlerle ona bakıyor, bana dönmeden önce dudaklarını yalıyor.

"Onun da buna ihtiyacı var," diyorum usulca.

Owen nefes nefese bir sesle, "Gerçekten istiyorum," diyor ve kanepeye doğru ilerleyerek şortunu ve boxer'ını indirip mükemmel sikini ortaya çıkarıyor. Piper'ın bakışları elinin sikinin tabanını kavradığı yere kilitleniyor.

"Ona yapmak istediğin şeyi bana da yap," diye fısıldıyorum kulağına, titriyor.

"Emin misin Owen?" diye tekrar onaylıyor. Aletini okşamasının neden yeterli bir onay olmadığından emin değilim ama yine de onu onaylıyor.

"Lütfen Alfa," diye soruyor. Onu kıran şey bu ve bunun için çok mutluyum. Bu konuda kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmamaya çalışıyorum ama çok zor.

"Kanepeye otur," diye beni yönlendiriyor.

Evet.

Kanepeye doğru yürüyorum ve o dilini şaklatıyor. "Kıyafetlerine ihtiyacın olmayacak," diyor ve sırtıyorum, gömleğimin yakasını kavrayıp yırttıktan sonra şortumu ve külotumu bel bandından tutup aşağı çekiyorum.

"Siktir," diye inlediğini duyuyorum Owen'ın loveseat'ten. "Lütfen sen de soyun," diye yalvarıyor Piper'a.

Ona bakıyor ve oraya gidip ona dokunmamak ve her şeye boyun eğmemek için tüm kontrolünü kaybettiğini biliyorum.

arzu. Ama güçlü bir Alfa olarak başını sallıyor ve bana bakıyor. "Kıyafetlerimi çıkar," diyor bana.

Tamamen çıplak, aletim karnıma vururken, dediği gibi yapıyorum. Tişörtünün eteklerini avuçluyorum ve başının üzerinden geçiriyorum. Güzel siyah saçları sırtına dökülüyor ve ben de elimde olmadan omuzlarına doğru itip köprücük kemiğine bir öpücük kondurduktan sonra sırtına uzanıp sütyenini açıyorum. Kumaş teninden aşağı doğru kayarken kolları yana düşüyor. Owen inliyor ve hem Piper hem de ben ona bakmaktan kendimizi alamıyoruz. Dudağını ısıyor ve sonunu getirmek için kendini okşuyor.

Owen vuruşlar arasında "Altı da öyle," diyor.

"Omega'mız sabırsız," diyorum ve Piper onaylarcasına mırıldanıyor. Hızlıca şortunun önünü çözüp kalçalarından aşağı itiyorum ve rahatsız edici pamuk yere düşüyor. Şortundan dışarı adımını atıyor ve elleri göğsümde. Külot giymediği konusunda bir yorum bile yapmadığım için kendimle gurur duyuyorum.

"Kanepeye," diyor bana tekrar. Yüzümde kocaman bir sırıtişla kanepeye oturuyorum, bacaklarımı iki yana açıyorum ve kollarımı kanepenin arkasına dayıyorum. Kendimi kral gibi hissediyorum ve bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey şu anda birbirimize dokunabiliyor olmamız.

Ama Piper'ın çıplak vücuduna ve kalçalarına vuran hafif parıltıya baktığımda, minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum. O benim evimde, benimle birlikte olmaya istekli ve hevesli. Tüm bunların nasıl bir yöne doğru gittiğini anlıyor. Bu sadece kafamı boşaltayım sevişmesi değil, bu üçümüzün bir sürü olması. Birlikte bir sorunu çözüyoruz ve o kaçmıyor ya da hiçbir şeyi fazla düşünmüyor.

İşimiz bittikten sonra kapanacağından korktuğumu inkar etmeyeceğim, ama umarım bu daha az ürkek bir Piper'ın başlangıcı olur, onun benim için ne kadar önemli olduğunu gören bir Piper.

Piper bana doğru yürüyor, iki bacağımın arasında duruyor ve Owen'a bakıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor ona.

"Geldiğini görmek istiyorum," diyor ona ama sanki ikimize birden söylüyormuş gibi hissediyorum.

Bana dönüyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Bunu gerçekleştirebileceğini düşünüyor musun?" diye sırtarak meydan okuyor.

"*Malyshka*, seni boşaltabileceğimi zaten biliyorsun. Asıl soru, bunu ne kadar uzatmam gerektiği?"

Owen köşede nefes nefese, "Uzatma," diyor. Sikini tutuş şeklinden parmak eklemleri bembeyaz ve tek yapmak istediğim bunu daha iyi hale getirmek. Elimden gelenin en iyisi bu - ona şiddetle ihtiyaç duyduğu şovu yapmak.

"Buraya gel," diyorum ona. Kendini beğenmişliği azalıyor ve kontrol edilme ve zihninin kapatılması ihtiyacı onu ele geçiriyor.

Güzelce dinliyor ve hatta istediğim şekilde oturuyor, sırtını göğsüme dayıyor ve lezzetli kıcını sikime sürüyor.

"Onun amıyla oyna," diyor Owen. Boyunun başından pre-cum damlıyor ve tatlı Omega kokusu odanın her tarafına yayılıyor. Hem Piper'ı hem de beni en işkence edici şekilde etkiliyor. En azından hepimiz bu durumdan biraz olsun kurtulacağız.

Piper bacaklarını açıyor ve ağırlığını göğsüme daha fazla veriyor. Bunu, onun teninin benimkine değmesini arzuluyordum. Şimdiye kadar yaptığımız her şey aceleye getirilmişti ve çok fazla kıyafet vardı. Ama aramızda hiçbir şey yokken, birlikte olmamız gerektiği her zamankinden daha açık. Tanımımız ya da içinde bulunduğumuz durum ne olursa olsun birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz.

Ayaklarını kanepenin minderlerine bastırıyor ve Owen'ın zevki için kendini açık tutuyor. Bakışları onun amcığı, göğsü ve yüz ifadeleri arasında gidip geliyor, sonra da benimkine. Bizi bir araya getirme şekli, onun sıcaklığını zorlamak ve kendimizi birbirine dolanmış ve ter içinde bulmak istememe neden oluyor. Ama bu vahşi ihtiyacı derinlere itiyorum ve sadece şu ana odaklanıyorum. Piper'ın kokusunun benimkini sarma şekline ve Owen'ın kokusunun tatlılığının temel dürtülerimizi harekete geçirmesine. Bir kolumu göğsüne dolayıp boğazını gevşekçe tuttuğumda nabzının parmak uçlarımin altında nasıl attığını.

Diğer kolum beline dolanıyor ve kaslı karnından aşağıya, amına doğru kayıyor. Parmaklarım, ıslak ve hazır amcığıyla karşılaşana kadar kısa saçlarını sürüklüyor. Damlayan merkezine dokunduğumda kıcını bana karşı daha da sert itiyor. Baş omzuma düşüyor.

Owen gözlerinde mutlak bir arzudan başka bir şey görmeden izliyor. Vuruşları sert ve çabuk bitireceğini biliyorum.

"Alfa'nın çözülüşünü izlemek ister misin, *sólnyshka*?"

"Lütfen. Seni sikmesini izlememe izin ver, Piper, lütfen," diye yalvarıyor. Ben iki parmağımı amının içine sokarken sırtı kanepeye doğru eğiliyor.

"Benim için ne kadar ıslandığından asla bıkmayacağım, Piper. Sikimi mi istiyorsun? Omega'mıza neyi dört gözle beklediğini göstermek ister misin? Bu amcığınla beni nasıl çıldırtıyorsun?"

Piper cevap vermiyor, sadece kalçalarını daha yukarı kaldırıyor. Islak ve istekli amına kayarken bana sunulan en iyi teşvik bu.

Düşük bir inilti benden kaçıyor ve ben onun içine girerken Piper'ın dudaklarından kadınsı bir inilti çıkıyor. Onu alttan becerirken parmak uçlarım kalçalarını sıkıca tutuyor. Odadaki tek ses hepimizin pantolonu, etlerimizin şapırtısı ve hiçbirimizin tutamadığı küçük sesler.

Owen çok yakın, Piper ve benim bağlandığımız yere bakarken bileği dönüyor ve okşuyor. Sanki onun kurtuluşu Piper ve benim birbirimiz için yaptığımız şeyin sisinde, sanki bunu kendisi için istiyor.

"Bir gün ben onu sikerken sen de dizlerinin üzerine çöküp Alpha'nın amını yalayacaksın. Bunu ister misin, Omega?"

"Siktir, istiyorum. Siktir," diye mırıldanıyor, ben bir kolumu Piper'ın beline dolayıp onu sikerken klitorisıyla oynadıkça hızı daha da artıyor. Amcığı sikimi kavradıkça ve nefes alış veriş daha da zorlaştıkça doğru noktaya geldiğimi anlıyorum.

"Boşalacağım," diyor başımın yanına yaklaşarak.

"Senin Omega'n da öyle. Ona ne yapacağını izle." Başını omzumdan kaldırıyor ve onları bir araya gelirken izlemek muhteşem. Owen sert göğsünden ipler halinde döl fişkırtıyor ve Piper beni sağarken sikimin her yerine damlıyor.

Orgazmı boyunca onu acımasızca becerdim. Sanırım ona vururken durmamı söylemeye neredeyse hazır, düğümüm girişine baskı yapıyor, giriş için yalvarıyor. Onu döllerimle doldurana kadar kabaca ittiğimde onun dışında genişliyor.

Hepimiz bir süre orada oturduk, sıvı içindeydik ve olanlardan sonra nefesimizi tutmaya çalışıyorduk.

Hepimizin ihtiyacı olan rahatlamadan sonra kimse ne söyleyeceğini bilemedi, ben de buzları eritmeye karar verdim. "Hepimiz düş almalıyız. Bu gece birbirinize dokunamazsınız," diyorum.

Owen sızlanıyor. Sızlanıyor ve sikim tekrar sertleşiyor ve aynı zamanda tek yapmak istediğim ona istediği her şeyi vermek.

"Özür dilerim," diyor usulca.

"Üzülme. Bu düşündüğümünden daha zor," diyor Piper, çıplak vücudu hâlâ benimkinin üzerinde. Kollarımı ona sarıp yüzünün yan tarafını öpüyorum ve o da dokunuşumun içinde eriyor.

"İkiniz için de buradayım. Düzeltilmeye ihtiyacınız olursa ben buradayım. Bunu yapmaya devam edebiliriz ve dönebiliriz."

Piper üstümde gülüyor ve düğümümü itiyor. Eğer durmazsa, onu kanepenin üzerine yatırıp tekrar sikeceğim.

"Yani sen nesin? Evin sikiş oyuncağı mı?" Owen diyor ve ben gülüyorum. Sırıtiyorum. "Aynen öyle."

BÖLÜM 23

T Koklamak, izlemek ve dokunamamak beni bu işten önce öldürebilir. Son zamanlarda hastanede bir hayalet gibi olduğumu hissediyorum. Sanki bedenim burada ama zihnim değil. Omega Wellness'ta uzmanlık başvurusu için en az on kez başvurdum ama her seferinde kendimi durduruyorum.

Böyle bir tesis beni neden istesin ki? Ameliyatta başarılı olamayan, başarısız, hayal kırıklığı olan biri mi?

"Dr. Blake, yapmak istediğiniz başka bir şey var mı?" Dr. Mayfield soruyor ve neredeyse kendimi sarsmak zorunda kalıyorum.

"Hayır, üzgünüm, Dr. Mayfield."

"Ameliyat sırasında odaklanamıyorsanız, belki de farklı bir uzmanlık alanı bulmalısınız."

"Tekrar özür dilerim," diyorum, üstlerimden birine saygısızca bir şey söylemek istemediğim için.

"Bunu amiriniz olarak söylemiyorum, bir hekim olarak söylüyorum. Dr. Blake, cerrahinin sizin yolunuz olmamasında utanılacak bir şey yok." "Babam aynı fikirde olmazdı," diyorum.

"Peter pisliğin teki," diyor ve ben ona gözlerimi kırıştırtarak bakıyorum, ameliyat kıyafetleri içinde sadece gözlerini görebiliyorum.

"Özür dilerim?" Soruyorum.

"Peter her zaman yargılayıcıydı. Yine de yılımızdaki en yüksek kötü sonuçlardan birine sahip olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bunu bana hiç söylemedi, hayır."

"Tabii ki yapmaz. Harika bir cerrah olabilirsin. Seni en iyilerden biri yapabilirim. Ama en önemli şey şu ki.

onu. Peki, Dr. Blake, istiyor musunuz?" "Emin değilim."

Başını eğiyor ve ameliyat hemşiresinden bir alet istiyor. "O zaman sanırım cevabınızı aldınız."

"Peki ya bu programdaki son iki yıl ne olacak?"

"Hayatının geri kalanına kıyasla iki yıl nedir ki?" diyor ve neredeyse nutkum tutuluyor. "Başka bir nedenin yoksa tabii."

Başımı sallıyorum, o da mırıldanıyor.

"Beyin çok ilginç bir organ, bu yüzden beyin cerrahı oldum. Gerçekten ustalaşamadığımız tek organ. Elbette beynin işlevlerini, belirli bölümlerinin ne işe yaradığını anlıyoruz. Yine de henüz keşfedilmeyi bekleyen pek çok parçası var ama en büyüleyici olanı organın nasıl çalıştığı ve her birey için nasıl bu kadar benzersiz olduğu. Bu kadar narin ama bir o kadar da geniş bir şey, kim olduğumuzun özünü yakalıyor. Beyin her şeyin merkezidir."

Onu şimdiye kadar en çok konuşurken duydum ve tutkulu olduğu çok açık. O sadece ameliyat yapmayı ve kendini sebepsiz yere zorlamayı seven akılsız bir kesici değil. Beyin cerrahı olmak onun tutkusu.

"Beynin benimle konuştuğu gibi sizinle konuşan bir şey oldu mu hiç?" diye soruyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman cevabını aldın. Onun kadar güçlü olmayan birini eğitmek talihsizlik olacak ama hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım," diyor ve bunun bir alay olduğuna yemin ediyorum ama emin olamıyorum.

"Teşekkür ederim, Dr. Mayfield."

"Siz bir karar verene kadar bu tartışmayı aramızda tutacağız."

"Sağduyunuzu takdir ediyorum," diyorum. Bu ağırlık her beyanla göğsümden kalkmaya devam ediyor. Bunu yapabilirim.

En azından, sanırım yapabilirim.

Duş almam ve uzun bir süre uyumam gerekiyor. O kadar yorgunum ki nasıl çalıştığımdan bile emin değilim.

Belki biraz banyo tuzuyla banyo yapmak işe yarar. Owen çıktığında banyoya girmek üzereydim. Birbirimize çarpıyoruz ve otomatik olarak ellerimiz birbirimizin pazılarına gidiyor. Ben onunkini

Kaslarını sıkıca kavradım. Vücudunu seviyorum ve keşke daha fazlasına dokunabilseydim. Sahip olduğu ton için çok çalışıyor ve bu da gösteriyor; her santimini yalamak istiyorum.

"Hey," diyor usulca.

Yaklaşık aynı boydayız ve onun güzel mavi gözlerine bakıp iç geçiriyorum. "Hey."

Geçen gece hakkında ya da ikimizi de nasıl etkilediği hakkında konuşmadık. Yaptığının doğru olup olmadığına karar veremiyorum ama tek bildiğim doğru hissettirdiği. Alexi harika hissettirdi ve Owen'ın gözlerinin üzerimde olması bu deneyimi daha da heyecan verici hale getirdi. Bu daha önce yaşadığım bir şey değildi. Yani, teorik olarak bir sürünün içinde olsaydım paylaşma ve izleme olacağını biliyordum ama bunu gerçekten deneyimlemek bambaşka bir hikaye.

Eli üst kolumdan boynuma doğru kayıyor. Çeneme dokunana kadar bana dokunduğu yer ateşten bir iz gibi. Kokusu beni boğuyor ve tek yapmak istediğim sonunda boyun eğmek ve kendimizi içinde bulduğumuz bu inkar edilemez, manyetik itme ve çekmeye teslim olmak.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu?" Kaşları çatılır ve başını sallar.

"Bu ikimizin de birbirimize sorduğu bir şey. Sürülerin yaptığı da bu değil mi?"

"Biz bir sürü müyüz?" Ben soruyorum.

"Belki tamamen sağlamlaştırılmış bir plan değil ama plan bu, değil mi?"

"İstedğin bu mu?"

Hayatımda ne yapmak istediğimi, profesyonel geleceğimi nerede gördüğümü bilmiyorum olabilirim ama bu konuda kendimi emin hissediyorum. "Bu benim istediğim şey."

Diğer eli yüzümün diğer tarafını kavlıyor ve ellerim otomatik olarak beline gidiyor.

"Keşke şu anda ihtiyacın olan şey olabilseydim," diyor ve ben başımı sallıyorum. Elleri çenemdeki yumuşak pozisyonunu terk etmiyor.

"Sensin. Bir şeye ihtiyacın var mı? İyi misin?" Soruyu tekrar ona yöneltiyorum.

Başparmakları etime sürtünüyor ve şu anda onu ne kadar çok istediğimi inkâr edemiyorum. Feromonlarımızın şovu yönettiği vahşi bir şekilde bile değil. Sadece Owen'ı istiyorum. Neler olabileceği korkusu olmadan öpüşebilmek, sarılabilmek ve birbirimize karşı rahat olabilmek istiyorum.

Bu sadece Owen'ı cinsel olarak istememden kaynaklanmıyor, tanımı ya da koku eşleşmelerimiz ne olursa olsun. Onu istiyorum çünkü ondan etkileniyorum ve onu kendime ait kılmak istiyorum.

"Yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Burada seninle ve Alexi'yle yaşamak ve yeni ilaç tedavim sayesinde kendimi... daha az öfkeli, daha az yalnız ve daha az bitkin hissediyorum. Sen ve Alexi bana bunu verdiniz ve ben de karşılığında ikinize her şeyi geri vermek istiyorum."

Ona gülümsüyorum ve belini biraz daha sıkı kavriyorum, o da inliyor. Bir öpücük her şeyi tetiklemez mi?

Yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta, çilekli narenciye kokusu beni bir siren şarkısı gibi içine çekiyor ve dokunuşu uzun günümün ardından beni çok rahatlatıyor.

Başparmakları elmacık kemiklerime sürtünüyor ve iç çekerek ön başını benimkine bastırıyor. Daha önce olduğumuzdan bile daha yakınız. İkimizden biri biraz daha yaklaşıp öpüşmeye başlayacağız. Sonunda onun tadına bakabileceğim.

"Yapamayız. Ben istiyorum. Hem de çok. Yemin ederim günümün yarısını seni öpmenin ve sana dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşünerek geçiriyorum. Beni bekleyebilir misin?" diye soruyor.

Alnımız birbirine değerken başımı sallıyorum. "Beklemeye değersin."

Geri çekiliyor ve gülümsüyor, kokusu beni boğuyor. Eve geldiğimde yorgun olsam da, şu anda tek hissettiğim gerginlik ve tüm bu cinsel gerilimi dışarı atmanın bir yoluna ihtiyacım var.

"Sanırım koşuya çıkacağım."

"Tamam, sanırım... Sanırım Alexi ile biraz zaman geçirmem gerekebilir."

Her ne kadar izlemeyi çok istesem de, Owen'ın geçen gece yaptığı kadar kendimi tutamayacağımdan korkuyorum. Tanrıya şükür Alexi'ye birden fazla şekilde sahibiz. Bir yanım Owen'ın koku eşleşmesi olmadığı için suçluluk duyuyor ama hepimizi bir arada tutan tutkalın o olduğu da aşikâr. Alexi olmadan, ben Owen'ın koku eşi olsam da sürü olmaz.

"Sana iyi bakacaktır."

"Sen... sen de gelebilirsin," diyor usulca.

"Kendimi tutabilir miyim bilmiyorum. Git Alfa'nı gör. Ben koşmaya gidiyorum."

Ellerimi vücudundan çekiyorum ama o bırakmıyor. "Yakında," diyor ve ben iç çekiyorum.

"Yakında."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu koşuya gerçekten aklımda bir hedef olmadan çıkmıştım, bu yüzden Charlotte'un evinin önüne gelmeme şaşırmamalıyım. Ter içindeyim ama zaten buradayım. Bilinçaltımın en iyi arkadaşına ihtiyacım olduğunu bildiği açık.

Kapıyı çalıyorum çünkü anahtarım yanımda değil ve bu gece Mikael'in dırdırıyla uğraşmak istemiyorum.

Anders kapıyı açtı. Başını yana eğiyor ama bana gülümsüyor. "Hey, Piper."

"Hey, Charlotte evde mi?"

Başını salladı ve beni içeri aldı. "Eli, Mikael ve Katie ile birlikte yuvada."

"Oh, geri gelebilirim."

"Belli ki buraya kaçmışsın. Buraya gelip de seni görmezse çok kızar."

"Doğru," diye cevap veriyorum ve bodrum katına, yuvaya iniyorum.

"P Teyze!" Katie bağılıyor ve bana doğru koşuyor. Onu kollarının altından tutup kucağıma alıyorum. Bu küçük kızı o kadar çok seviyorum ki. Muhtemelen annesinin küçük ve sevimli bir klonu olduğu içindir.

"Size bir dakika verebiliriz," diyor Eli, gözlerinde endişeyle Omega'sına bakarak.

"Her şey yolunda mı?"

"Eğer vajinam düşecekmiş gibi hissetmek sorun değilse," diyor Charlotte yastık yığınınından.

"Vajina kötü bir kelime mi?" Katie soruyor. "Hayır, değil," diyor Charlotte.

Mikael kollarını kızına doğru uzatarak, "Gel buraya, *ma chouette*," der. Katie şüpheyle yaklaşır ve Mikael iç çeker. "Annenle konuştuktan sonra seni P Teyze'ye geri vereceğim."

"Tamam," diyor ve babasının kollarına giriyor.

Charlotte'un yuvasına giriyorum. Yastık yığını onu neredeyse boğuyor ve bir kolumu karnına dolayarak gelecekteki yeğenlerimi hissediyorum.

"Kokuyorsun," diyor ve ben gülüyorum.

"Üzgünüm, buraya koştum."

"Neden?" diye soruyor ve ben iç çekiyorum. "Benden bir şeyler sakladığını biliyorum. Kimse Owen'ın sadece arkadaşın ya da ona ne demek istiyorsan o olduğunu yutmuyor."

"Biliyorum. Sana söyleyebilseydim söylerdim, biliyorsun değil mi?"

"Seni zorlamamamın tek nedeni bu. Owen'ı daha yakından tanımak istiyorum."

"Belki bu bebekleri doğurduktan sonra."

"İkizlerin erken gelmesi gerekiyor, Piper. Sekiz yüz haftalık hamileyim," diye burnunu çekiyor ve ben de usulca saçlarını okşuyorum.

"Özür dilerim Charles." Charlotte ağlamaya başlıyor ve bunun ne kadar saçma olduğunu, her şeyin ne kadar acı verdiğini ve tekrar hareket etmek istediğini mırıldanıyor. Saçlarını okşuyor ve en iyi arkadaşıma güven veriyorum. Onunla birlikte olmanın ve onu rahatlatmanın beni neden bu kadar iyi hissettirdiğinden emin değilim.

"Oh, kahretsin," diyor aniden. Hıçkırıkları tamamen sustu. "Ne?"

"Az önce suyum geldi."

"Ne?"

"Git herkesi getir." Hafifçe karnına dokunuyorum. Kadın doğum hakkında sadece tıp fakültesinde bilgi sahibi olduğum için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı sallayıp yukarı koşuyorum.

"Demek Charlotte bebekleri doğuruyor," diyorum üç şok olmuş Alphas'a ve neşelenen Katie'ye.

Hepsi bana göz kırpmıyor ve ben de onlara 'ne bekliyorsunuz lan' der gibi bakıyorum. Birden üçü de bodruma doğru koşmaya başladı. Katie kendini kollarıma atıyor.

"Abla olacağım." "Kesinlikle olacaksın."

Mikael ve Eli, Charlotte'u merdivenlerden yukarı taşıırken, Anders de onun çantasını alır.

"Ailem telefona cevap vermiyor. Ben onlara ulaşana kadar Katie'yi götürebilir misin?" Anders soruyor.

"Tabii ki, buraya kadar koştum, beni bırakabilir misin?" "Ben de gitmek istiyorum!" Katie huysuzca "Ben de gitmek istiyorum!" diyor.

Charlotte'un çok acı çektiği belli olsa da kızına gülümsüyor ve dağınık sarı saçlarını geriye itiyor. "Bebek sahibi olmak uzun zaman alıyor ve iğrenç bir şey. Onları gördüğünde sevimli olmalarını istemiyor musun?"

"Sanırım."

"Söz veriyorum ya P Teyze ya da Mummo ve Ukki seni hastaneye götürecektir, tamam mı?"

Katie'ye sıkıca sarılıyor ve hepimiz devasa araçlarına bindiriliyoruz. Charlotte, Katie'nin önünde herhangi bir rahatsızlığını gizlemek için harika bir iş çıkıyor. Aksine, Alfaları kesinlikle kendilerini kaybediyor ve beceriksizce davranıyorlar.

Bizi bıraktılar, Katie Alexi'nin evine girmeden önce anne ve babasına birer öpücük verdi. Neyse ki Alexi'nin evine taşınırken bazı oyuncaklarını da yanıma almıştım. Ama eski evimdeki kadar çok değil.

Kapıyı açtığımda Katie hemen Alexi ve Owen'ın oturduğu oturma odasına koşuyor. Neyse ki ben gelmeden önce işlerini bitirmişler. Bunu düşünmemiştim bile, travma yaratabilirdi ama ikisi de yeni duş almışlar. Charlotte ve adamları, Owen ve Alexi'yi sevişirken yakaladığımız için bu konuşmayı erken yapmak zorunda kalsalardı bizi öldürürlerdi. Kendime not: eve bir çocuk getirmeden önce ev arkadaşlarınızın sevişmediğinden emin olun.

"Sen misin, *ptichka*?" Alexi ona seslenir ve Katie bir kuş gibi ciyaklamaya başlar.

"Herkes için bir lakabı var mı?" Owen soruyor. "Temel olarak," diye cevap veriyorum ve kanepeye uzanıyorum. Owen'ın gözleri di-Bana baktığında geç kalıyorum. Kokum bu kadar ağır olduğu için kendimi suçlu hissediyorum. Ama sonra onu rahatsız edenin Charlotte'un kokusu olduğunu fark ediyorum. Omuzları gergin ve şu anda onun kokusunu daha güçlü alabiliyorum, sanki feromonları eve başka bir Omega gibi kokarak gelmeye cüret ettiğim için kızmış gibi. Bu beni son derece suçlu hissettiriyor ve ondan uzaklaşıyorum. Utanç içinde uzaklara bakıyor ve tek yapmak istediğim onu rahatlatmak ama şu anda nasıl yapacağımdan emin değilim.

"Katie, film izlemek ister misin?" Gözlerim, arkadaşımın kokusunu üzerimde hissettiği için kendisiyle savaş halinde olan Owen'ı bırakmadan soruyorum.

"Rio?" diye bana değil Alexi'ye soruyor.

"Tabii ki. Kuş atıştırma maliklerine ihtiyacımız var." Katie bir kuş gibi davranmaya başlar ve Alexi mutfaka gidip atıştırma malik bir şeyler almadan önce onun için filmi açar.

Katie Owen'ın önünde duruyor ve başını ona doğru eğiyor. "Anneme benziyorsun," diyor merakla ve Alexi ile ben duruyoruz.

izler. "Ve benim gibi. Güzel sarı saçlarımız var," diyor ve ikimiz de yumuşak bir nefes alıyoruz.

Owen ona gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet."

"Babam annemin saçlarının çok güzel olduğunu söylüyor, ben de öyleyim" diyor Katie tüm özgüveniyle. Sanırım bu sefer çok eğleneceğiz.

Owen biraz rahatsız görünüyor, sanki çocuklarla pek tecrübesi yokmuş gibi, ama ona gülümsüyor. Katie film başlarken onun yanındaki kanepeye oturur.

"Koşuya çıktın ve bir çocuk mu getirdin?" Alexi mutfakta şaka yapıyor.

"Koşuya çıktım ve kendimi Charlotte'un evinde buldum. Doğuma girdi ve biz de onun çocuğunu doğurduk." Owen derin bir nefes alıyor. Belli ki mantığı ve temel içgüdüleri arasında savaş veriyor, bu yüzden Charlotte'un kokusunu üzerimden atmam gerekiyor.

Katie için biraz peynir keserken Alexi'nin kaşları çatılır.

"Bu uzun bir koşu. İyi misin?" Her zaman anlayışlı, benim hayattan daha büyük Alfa'm

"Ben iyiyim," diyorum, ona karşı kısa konuştuğum için kendimi suçlu hissederek. Alexi iç geçiriyor ama bir şey söylemiyor. "Ne?" diye soruyorum. Ona soruyorum.

"Hiçbir şey, *malyshka*. Duş almak ister misin?"

"Evet, çabuk olacağım." Derin bir nefes alan Owen'a bakıyorum ve Charlotte'a karşı bazı hareketlerimi ayarlamam gerekebileceğini fark ediyorum. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim ama artık bir Omega'm var ve onun rahat olmasına ihtiyacım var.

"Atıştırmalıklarımız ve filmimiz var."

"Teşekkürler."

Başka bir şey söylemek ya da bana ulaşmak ister gibi görünüyor. Ama onun yerine arkamı dönüp duşa giriyorum.

Neden böyleyim?

BÖLÜM 24

W Charlotte ve ikizlerini ziyaret etmek için hastanedeyiz. Takıma başladığımdan beri Mikael'i en yumuşak gördüğüm an bu. Bir oğulları ve bir kızları oldu, Andrea ve Lincoln. Onlar çok

küçük ve kırılgan, özellikle de Alfa babalarının ellerinde.

Piper bebeklerden birini tutuyor, ben de köşede duruyorum. Sanki bir ana izinsiz giriyormuşum, buraya ait değilmişim gibi hissediyorum. Sanki hepsi büyük bir aileymiş de ben yabancıymışım gibi.

Alexi köşedeki sandalyede otururken Piper bebeği tutarak yanımda duruyor. Katie yeni kardeşleri söz konusu olduğunda kendinden geçiyor. Çocukların etrafında olmaya alışık olmasam da, odadaki neşeyi hissedebiliyorum ve bunu ilk kez gerçekten anlıyorum.

Anders Katie'yi tutuyor ve Piper ile Mikael yeni doğanları karyolarına yerleştirmek üzere yönlendiriliyor. Charlotte bitkin görünüyor ve Omega'nın bana doğru bakmaktan vazgeçmeyeceğini, sanki içimi gördüğünü hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Artık suşi için hazırım," der ve Eli ona gülümseyerek bir öpücük verir.

"Hadi gidip yemek yiyelim. Siz de gelmek ister misiniz?" Eli soruyor ve biz de başımızı sallayarak onaylıyoruz.

"Yalnız kalmak istediğine emin misin, *mon sucre d'érable*?" Mikael sorar, o da iç geçirir.

"Bebekler uyuyor ve benim de biraz uykuya ihtiyacım var. Git öğle yemeği al ve bana en sevdiklerimi getir."

"Tamam," der ve eğilip onu alnından öper. Piper arkadaşına sarılır ve onunla ne kadar gurur duyduğunu söyler ve

Sonra Charlotte bana baktı.

"Owen, bir saniye kalabilir misin?"

Odaya baktım ve herkesin kafası karışmış görünüyordu. Ama daha yeni iki çocuk sahibi olmuş bir kadına öylece hayır diyemezsiniz. Piper bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor ve Alexi'yi elinden tutup odadan dışarı çıkarıyor.

Charlotte'a doğru temkinli bir adım atıyorum. Noel partisinden bu yana çok az konuşmuştuk ve belli ki üçümüzün aynı evde yaşadığını biliyor.

"Merak etme, Piper bana sırrını söylemedi," diyor usulca. Küçük kadına göz kırpiyorum. "Ne?"

"Bunu anlamaya çalışıyordum, en iyi arkadaşımın benden saklayacağı kadar önemli ne olabilirdi. Sonra Alfalarımın yorgun olduğun ve Alexi'nin seninle birlikte olduğu hakkında aldığım bilgiler vardı."

"I-"

"Merak etme, ailemizle ve hokeyle o kadar meşguller ki fark edemiyorlar. Sırrın benimle güvende. Sadece lütfen arkadaşşıma zarar verme."

"O benim koku eşim," diyorum ona.

Charlotte başını sallar. "Koku eşleşmeleri en çok size zarar verebilir."

"Söz veriyorum, ona zarar vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim. Önemli olduğundan değil ama başardıklarınla gurur duymalısın. NHL programına ayak uydurabilecek çok fazla Omegas tanımıyorum. Ne olursa olsun, bununla gurur duymalısın."

"Teşekkürler Charlotte." Bebeklerine bakıyorum. "Ve tebrikler."

Uzanırken bana gülümsüyor ve başını sallıyor. Bunu gitme zamanım olarak kabul ediyorum, ama odasından çıktığımda üzerimde çok sayıda göz var.

"Ne istiyormuş?" Mikael önce sinirli bir ses tonuyla sorar.

Alexi hemen, "Hey, dikkat et," diyor ve ben de elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Sadece Piper'ın en iyi arkadaşı olarak haklarımı okuyorum," diyorum açıkça ve Alfaları bu cevabı kabul ediyor gibi görünüyor. Ancak Piper bunu yutmuyor, bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve elini benimkinin içine koyuyor.

Bu yumuşak dokunuşların daha ne kadar yeterli olacağından emin değilim. Ama elimden geldiğince küçük yakınlıkları kabul ediyorum.

Adımızı playoff sıralarına yazdırmak üzereyiz. Lightning ile yakın olacak ama bunu başarabileceğimizi biliyorum.

Enerjimin her zerresini harcıyorum ama yapabileceğimizi biliyorum. Bu gece evimizde özel bir maç oynayacağız. Sadece Canes yine Nilsen'i çok memnun edecek ama Piper da maça geliyor. Resmi olarak çıkmaya başladığımızdan beri maça gelememişti. Sanırım bunun için kullanacağım terim bu. Koku eşimle birlikte yaşadığımı ve bekârlık yemini ettiğimizi kolay kolay söyleyemezsiniz, ama sezon biter bitmez, kadın için tamamen çıldıracağım.

Flört etmek bunu söylemenin basit bir yolu ama o çok daha fazlası, Alexi de öyle.

Alexi, kendinde değil gibi görünüyor. Tamamen giyinmiş ve maça hazır, her zaman olduğu gibi seksi görünüyor. Adam hem kişilik hem de boy olarak hayattan daha büyük ve ben ona doyamıyorum. Alexi ve Piper'ı bulmak zaman aldı ama sonunda kendim olabileceğimi hissediyorum -neredeyse. Kokumun tamamen parfüm olmasına izin veremesem de ya da istediğim kadar muhtaç olamasam da, bu ekibe başladığım zamanki bıkkın, huysuz piç değilim.

Dünyaya karşı daha az öfkeli hissediyorum ve bunun ilacımdaki değişimden mi yoksa beni merkeze alan bu iki Alfadan mı kaynaklandığını bilemiyorum.

"İyi misin?" Alexi'ye soruyorum. "Evet," diyor usulca.

Tanıştığımızdan beri ilk kez Alexi'nin bana yalan söylediğini hissediyorum. Onu formasından tutup soyunma odasındaki küçük bir bölmeye götürüyorum.

"Neler oluyor?" Yüzündeki endişeyi görerek soruyorum. "Bir şey yok. Biz iyiyiz."

"Stresli görünüyorsun ve her zamanki gibi şaka yapmıyorsun."

Soyunma odasında olmamızı umursamıyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum, her ne kadar dolgular vücuduna dokunmamı engellese de.

Bir an için gözlerini benden kaçırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Piper'a sahip olduktan sonra da beni isteyecek misin?" diye soruyor.

Ben de

Alexi'nin kendine güvensiz olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman sırtır ve şakalar yapar.

"Elbette seni istiyorum. Bu konuda hiçbir şey değişmedi. Böyle hissetmen için bir şey mi yaptım?"

İç geçiriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Hayır, sen bir şey yapmadın. Sadece sezonun sonuna yaklaşıyoruz. Sadece Piper'la birlikte olduğunda, benimle birlikte olmanın senin için artık aynı olmayacağından endişeleniyorum."

Formasını yumrukluyorum ve gözlerimin içine bakması için onu aşağı çekiyorum. "Sensiz sürü olmaz. Bunu görmüyor musun?"

"Ne?" diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sen sürünün kalbisin."

Başını sallar. "Sen Omega'sın." Soyunma odasındaki kimse duymasın diye Omega'yı alçak sesle söylüyor.

"Elbette, ama sensiz biz bir hiçiz. Birine en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda koku uyuşmazlığına rağmen benim ve Piper'ın yanında oldun. Karşılığında hiçbir şey beklemeden ikimizle de ilgilendin. Bir sürü olacağımız konusunda kararlı olan sendin ve şimdi halimize bak. Bunu sen gerçekleştirdin. Sürünün Alfa'sı sensin ve bu saçmalıkları bir daha duymak istemiyorum. Seni bugün istiyorum, yarın da isteyeceğim ve bu sezon bittiğinde, Piper'inkini istediğim kadar senin bağ işaretini de isteyeceğim, anladın mı?"

Yüzünü geniş bir sırıtma kaplıyor ve Alfa'mın her zamanki haline döndüğünü bilerek rahat bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyor başını sallayarak.

"Üzülme. Nasıl istersen öyle hissetmeye hakkın var. Sadece bunun gerçekliğe dayanmadığını bil. Seni istiyorum Alexi, en az Piper'ı istediğim kadar kötü." Alexi ve ben sevişmedik ama diğer her şeyi yaptık. Beni düğümlemesine ve ateşimi yükseltmesine izin veremeyecek kadar gerginim. Koku uyuşmazlığım olmasa ve hâlâ bir sürü ilaç kullanıyor olsam bile, bu alamayacağımız bir risk.

Şu anda, bu Alfa'ya benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için riske girmek üzereyim. Formasını tekrar çekiştiriyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. İkimiz de tepeden tırnağa uniformalarımızı giymiş, öpüşürken gülünç görüldüğümüze eminim. Ama doğru hissettiriyor. O benim sinirlerimi yatıştırıyor ve ben de onun güvensizliğini ortadan kaldırıyorum.

Bir ıslık sesi duyulur ve Alexi başını sallar.

"Siz ikiniz bütün gün yiyecek misiniz, yoksa bu lanet oyunu kazanacak mıyız?" Mikael soruyor.

"Kapa çeneni. Hadi gidip biraz Hurricane kıcı tekmeleyelim," diyor Alexi kıcıma vurmadan önce ve Koç Applegate konuşmasına başlıyor.

"Sahaya çıkalım ve playofflardaki yerimizi sağlamlaştıralım. Bugün kazanamazsak da hala bu işin içindeyiz ama bu akşam kazanmamız bir sonraki aşamaya geçeceğimiz anlamına geliyor. Hepinizin aç olduğunu biliyorum. Her biriniz bu sezon çok çalıştınız. Bu akşam her birinizin bunu buz üzerinde göstermesini istiyorum."

Dolaplar çarpışıyor, bir grup birbirimizi itiyor ve birbirimizi güçlendiriyoruz. Soyunma odasında elektrik var ve ben bu gece için hazırım. Oynadığımız her maç, geçen her gün, hayalimi gerçekleştirmeye ve bir sonrakine başlamaya bir adım daha yaklaşmak demek.

Vücudumu parçaladım, sahip olduğum her şeyi verdim ve şimdi hepsinin çatlaklardan düşmesine izin vermeye niyetim yok.

"Bir şey daha," diyor koç. "Yeni maskota karşı nazık olun."

Aniden, kafası kolunun altında bir tilki gibi giyinmiş, kocaman bir gülümsemeye sahip koyu saçlı bir Beta içeri girer.

"Selam, ben Ethan," diyor.

"Hayır, sen Tilki Finnegan'sın," diyor Koç Applegate onun yanında.

"Doğru." Başını sallayıp etrafına bakınıyor, burada olduğu için çok mutlu. "İyi oyunlar," diyor ve tilki kafasını takıp tünelden geçiyor. Bu gecenin yeni kostümü tanıtacakları gece olduğunu fark etmemiştim. Ellerindeki ilk tilki kuduz olmuş ve bir sürü antipsikotik kullanıyormuş gibi görünüyordu. Bu çok daha aile dostu görünüyor.

Kaymaya başlamadan önce stadyumda sopa vuruşları, popo vuruşları ve yüksek sesli müzik çalıyor ve ben her şeyin yerli yerine oturduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Tünelden çıkmak üzereydim ki Bram Nilsen beni durdurdu. "Hatırla, eline geçen her fırsatta Kristiansen'in canına oku," dedi.

"Biliyor musun Nilsen, sen biraz korkutucusun."

Bana vahşi bir sırıtış atıyor, ağız koruyucusu dişlerinin arasında sallanıyor. Sloane yanımdan geçiyor; bir uygulama için bizi videoya çekiyor ve başını sallıyor.

"Bram korkutucu değil, çok tatlı biri." Kokusu tüneldeki herkesi kızdırıyor ama ona gülümserken umurunda bile değil.

Omega'nın uzaklaşmasını izlerken, "Gördün mü, çok tatlıyım," diyor. "O koçun kızı."

"Anlambilim," diyor, benimle konuşurken bakışları onu terk etmiyor.

"Kızına dokunursan seni diri diri gömeceğini biliyorsun."

"Bakıyorum, dokunmuyorum," diyor göz devirerek.

"Uh huh, tabi."

"Kaptanı beceren sen olunca büyük oyun oluyor."

"Siktir git," diyorum, o da gülüp omzuma vuruyor.

"Biliyor musun, işe yarayacağını düşünmemiştim. Başardığına sevindim. Büyük bir hayal kırıklığı yaratmadığın için teşekkürler," diyor ısınma hareketleri için buzda kayarken. Pisliğin bana vermek istediği tek şey buysa, öyle olsun.

Piper'ın bulunduğu locaya baktığımda buzda kayıyoruz, müzik çalıyor ve maça hazırlanıyoruz. Charlotte hala örtünüyor, bu yüzden Sloane ve diğer birkaç hokey eşiyile takılıyor gibi görünüyor. Formasına baktığımda ona gülümsüyorum. Yüzüm hemen düşüyor ve Alexi yanıma geliyor.

"Bu gece onun kışını kızartacağım." "Beckford, gerçekten mi? Giydiği forma bu muydu?"

Alexi onu işaret ediyor ve yüzgecini yaramazca sallıyor, o da orta parmağı ve gülümsemesiyle karşılık veriyor. Alexi sırtarak başını sallıyor ve bir yandan da neşeyle gülüyor.

"Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız." "Ben ne yaptım ki?"

Alexi gözlerini deviriyor ve sopasıyla kışına vurmada önce biraz geri kayıyor. "Kafanı oyunda tut ve bunun," sopasıyla Piper'ın bulunduğu kutuyu işaret ediyor, "kafana girmesine izin verme."

"Eli'yi yumruklamak istememe neden oluyor."

Eli kayarak yanına gelir ve Alexi omzuna çarpar. "Ben ne yaptım lan?"

"Piper neden senin formanı giyiyor?"

Tribünlere bakıyor ve başını sallıyor. "Siz pisliklerden biri ona kendinizden bir tane almayı düşündü mü?"

Benimki seri üretim değil, bu yüzden Alexi'ye bir kaşımı kaldırıyorum. "Hâlâ kışına şaplak atıyorum."

Eli patenle uzaklaşırken, "Bildiğim iyi oldu," diyor. "İyi misin?" Alexi'ye soruyorum ve o da bana sırtıyor. "Evet, gerçekten çok iyiyim."

BÖLÜM 25

"H Ben Sloane," diyor yanımdaki tatlı ses. Ufak tefek, güzel ve kendini tamamen yersiz hissediyor. Üzerinde forma değil siyah bir tişört var ve kızıl-sarı saçları gevşek dalgalar halinde.

"Piper, tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım ve anında kokusundan etkilendim. Şeftali ve güneş ışığı gibi kokuyor. Etrafıma bakıyorum ve burada kiminle olduğunu merak ediyorum.

"Ben Koç Applegate'in kızıyım. Bazı sosyal medya hesaplarını yönetiyorum. Büyük bir pazarlama uzmanı değilim ama sonunda babamla konuşup yardım etmeme izin verdim ve harika oldu," diyor ve bir ton bilgi saçıyor. "Kiminle evlisin ya da bağlısın?" diye soruyor.

"Oh, um."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Cevap vermek zorunda değilsin. Ama neden Beckford forması giydiğin konusunda kafam karıştı."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Çoğunlukla Alexi'yle uğraşmak için," diyorum. "Ah, Alexi ve Owen, iyi seçimler."

"Teşekkür ederim." Alexi ve Owen'ın birbirleriyle görüşüklerini takımdan saklamadıklarını tahmin ediyorum ve bu büyük bir parçamın hoşuna gidiyor. Bir çift olarak dışarıda olmadığımızdan değil, ama tamamen halka açık olduğumuzda, insanların her ikisiyle de ilişkimizin tam olarak ne olduğunu bilmelerini istiyorum.

"İkisi de bana çok iyi davrandılar."

"Kimse gelmedi mi?" Ona savunmacı bir tavırla soruyorum, küçük Omega'ya bulaşmaya karar veren herkesin kışına tekme basmaya hazırım.

Gölümsüyor ve başını sallıyor. "Oh, hayır. Bazıları beni tamamen görmezden geliyor. Sanırım onları rahatsız ediyorum."

"Kendilerini kontrol edebilir ve sineye çekebilirler."

Parmaklarını şıklatıyor. "Aynen öyle! İşte bu yüzden kokumu saklamayı reddediyorum. Birinin bana zarar vermesinden ya da benden faydalanmasından endişe etmeden olduğum kişi olmama izin verilmeli. Alınma ama bence Alfalara biraz daha kendilerini kontrol etmeleri öğretilmeli."

"Hayır, kesinlikle haklısın. En iyi arkadaşım bir Omega olduğu için olabilir, bu yüzden hep kokularla iç içeydim. Bazı Alfalar kendilerini nasıl idare edeceklerini asla öğrenemezler, bu bir mazeret değil. Bir sürün var mı?" Görünüşe göre konuşmamız sırasında hiç satır olmadığı için ona soruyorum.

"Henüz değil, ama bir gün. Umarım yakında."

"Bastırıcı mı kullanıyorsun?" Ona soruyorum ve o da kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Özür dilerim. Ben bir doktorum. Omega tıbbi bakımı konusunda uzmanlaşmayı düşünüyordum."

Bu onun yüzünü rahatlatıyor. "Çok düşük bir doz alıyorum. Ateşimi uzak tutmaya yetecek kadar. Ama umarım herhangi bir belirti görmeye başlamadan önce bir paket bulurum."

"Biliyorsun, gerçekten sinsice yaklaşabilir. Her ihtimale karşı bir yedek planınız olmalı."

İç geçiriyor ve başını sallıyor. "Babalarım da aynı şeyi söyledi. Kesinlikle yapacağım."

Çocuklar buzda ısınıyor ve Alexi beni işaret edip başını sallıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve sonra formasını çekiştirerek Eli'nin formasını giymemden memnun olmadığını gösteriyor.

Ona arsız bir orta parmak atıyorum ve buzun üzerinde gülüşünü izliyorum. Alexi'nin gülmesine bayılıyorum. Başını geriye atıyor, siyah saçları hafif nemli ve inanılmaz seksi. Tüm vücuduyla gülüyor ve forma yüzünden kızgın olsa bile buna değiyor. Ayrıca ikisi de bana kendilerininkini vermeyi teklif etmedi.

Alexi sopasıyla Owen'ın kışına vuruyor ve ben onları birlikte izlerken dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Tanrım, onları birlikte izlemek istiyorum ama bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

"Owen dışarıda değil mi?" Sloane kayıtsızca söylüyor.

"Sanırım takımdaki herkes onun Alexi'yle çıktığını biliyor," diye cevap veriyorum.

"Yani, onun bir Omega olduğunu."

Midem kıcıma batıyor ve usulca nefes veriyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Sloane nefesinin altında mırıldanıyor. "Anladım, gizli Omega. Sır benimle güvende."

"Babana söyleyemezsin," diyerek bu denklemin en önemli kısmını yineliyorum. Sloane'un koçun kızı olduğu gerçeği, Owen için her şeyi mahvedebilir.

"Zaten ona hiçbir şey söylemiyorum. Kendi başına anlayacak kadar zeki değilse, bu onun sorunu."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor olsa da.

"Yani... Sanırım bu onun son sezonu."

"Sanırım," diye cevap veriyorum, yeni tanıştığım ve insanları rahat hissettirme konusunda ciddi iyi olan bu Omega'ya tüm işimizi vermek istemiyorum.

"Takım için büyük bir kayıp olacak, özellikle de Alexi de ayrılırsa."

"Alexi'nin planlarının ne olduğunu bilmiyorum," diyorum. Demek istediğim, bir sürü olmamız konusunda büyük bir oyundan bahsediyor ve buzdaki en yaşlı oyuncularından biri, bu yüzden emekliliğin plan olduğundan eminim.

"Sen bunu bırakmaya geçecek bir Alfa'sın," diyor sessizce, uzaklaşırken eli omzumu okşuyor. Kutuyu terk ederken arkasından bakarken gözlerimi kırıştıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Basın mensupları ve maçın özeti olduğu için doğruca eve gelmeye karar verdim. Özellikle Charlotte maçta olmadığından ve beni eğlendirecek kimse olmadığından hemen sonra ayrıldım. Başa baş bir maç oldu ama son periyodun bitimine üç dakika kala son dakika golüyle kazandılar. Artık resmileşti, Foxes playofflara gidiyor ve ben de kim bilir daha ne kadar bekar kalmak zorundayım.

En sevdiğim oyuncağımı kaparak inliyorum. Yumuşacık ve içimde mükemmel bir şekilde kilitleniyor, ayrıca ucunda titreşen ve klitorisimle oynayan bir ampul var.

Bunu yatak odamda yapmam ve kendime saklamam gerektiğini biliyorum. Ama bu gece kendimi biraz tehdit gibi hissediyorum. İhtiyacım o kadar içimde ki

zehirli bir şekilde baş döndürücü. Sadece kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum, içimdeki kazağı ve gömleği çıkarmıyorum.

Alexi'yle seviştiğimiz oturma odasındaki yerimi alıyorum. Bana dokunduğu ve beni çok iyi hissettirdiği anıları gözlerimin önünden geçiyor. Neredeyse Owen'ın gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyorum, ıslanıyorum ve oyuncakla kendimi kızdırmaya başlıyorum, ucunu girişime sürüyorum.

Onun Owen olduğunu ve içimde nasıl hissedeceğini hayal etmek her şeyi tüketiyor. Alexi arkasında, ben onun mükemmel aletini kilitlerken onun dar deliğini düğümlüyör.

Görüntüler neredeyse çok fazla.

Bunları düşündükçe uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Kapı çarparak açıldığında oyuncak yarıya kadar içimdeydi. Alexi ve Owen'ın gözleri hemen donup kaldığım yere kayarken vücudum hareketsiz kalıyor. Dildo amımın yarısına kadar girmişti ve biraz utanç duymam gerekirdi ama daha da derine sokuyorum.

"Benimle oynarken o lanet formayı çıkarsan iyi edersin.

Alexi hırıltılı bir sesle, "Amcık," diyor.

"Yoksa ne olur?" Alay ediyorum. Ona kukum dediği gerçeğini gündeme bile getirmiyorum.

Owen onun arkasında duruyor. İkisi de takım elbise giymiş ve bu beni daha da azdırıyor. Formayı çıkarmıyorum ve kendimi becermeye devam ediyorum.

"Buzda ne dediğimi hatırlıyor musun, Omega?" Alexi, kravatını gevşetirken gözlerini kırıştırıp bana bakan Owen'a söylüyor. Sanırım bu onun gözlerinde gördüğüm en büyük ihtiyaç. Çoğunlukla bana karşı koyabiliyordu ama şu anda yerde sürünmek ve ben onun adını haykırıp siki için yalvarana kadar beni yemek istiyor gibi görünüyor.

Alexi başını sallıyor ve bana dönüp bakarken Owen'ın sevimliliği nedeniyle hayal kırıklığı kısa bir süreliğine duraksıyor.

"Başka bir adamın formasını giydiğin için kıcını kızartacağımı söyledim."

"Bana seninkilerden birini vermedin," diyorum, şaplak fikri kulağa oldukça harika gelse de. Seks sırasında kıcım ellendi ve belki köpek stilinde hafif bir şaplak yedim, ama cinsel bir boşalmaya kadar bir şaplak, sanırım bunu kaldırabilirim.

"Bu gece ateşle oynayacağız," diyor Alexi, ceketini çıkarıp kravatını gevşeterek ve kollarını sıvayarak. Owen'a döner

ve ceketini de çıkarıyor. "Çıkar şu lanet formayı hemen" diyor bana.

"Gel de çıkar şunu."

"Beckford'u öldüreceğim," diyor bana doğru birkaç büyük adım atarken. Yakasından tutup ağzını benimkine yaklaştırırken çok sertti. Öpücüğü her şeyi tüketiyor ve formayı kafama geçirirken neredeyse nefesim kesiliyor. Altındaki formanın Mikael'in numarası olduğunu görünce siniri daha da artırıyor. "Dizlerinin üzerine çök ve kanepenin arkasına tutun."

Ona göz kırpıyorum ve gömleğimi tutup sutyenimi açık bırakarak başımdan geçiriyor. Bekleyiş içinde beni bu pozisyonda tutuyor.

Uzaklaşmadan önce kıcıma sertçe vurdu.

"Bir fikrim var. Alfa'nın kendini iyi hissetmesini sağlamak ve sırtında sadece bizim isimlerimizi taşımasına izin verildiğini bilmesini sağlamak ister misin?"

Keşke Owen'ın yüzünü görebilseydim çünkü cevap vermiyor. Ama Alexi'nin mutfakta ıvır zıvır çekmecesini açıp bir çift lateks eldiven çıkardığını görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve geri dönerken göz kırpıyor. Takım elbise içinde bu kadar iyi görünmemeli ve ayrıca benimle konuşma şekli yüzünden beni tam bir su birikintisine çevirememeli.

Birden Alexi arkamda beliriyor, pantolonla kaplı sikini kıcıma dayıyor ve kalçalarımı kavıyor. Sertliğini bana doğru sürterken, "Henüz paketlenmemiş olabiliriz," diyor. "Ama bu gece kime ait olduğunu öğreneceksin, *malyshka*."

"Bu çok fazla konuşmaya benziyor ama hiçbir eylem yok."

Alexi'nin elinin kıcıma vuruşunun duyulabilir çatırtısı beynimi paramparça ediyor. Çok lezzetli bir şekilde acıtıyor ve ıslandığımı hissedebiliyorum.

"Sana bir ders vermek için sırtına çıkmama ne dersin? Hmm? Başka bir adamın adını taşımanın sorun olmayacağını düşündüğün yere döllerimi akıtayım."

Kıcıma üç tokat atıyor ve ben de can havliyle kanepeye tutunuyorum. Bu aşağılayıcı olmalı, değil mi? Neden kalbimin etrafında tamamen sahiplenici sıcak bir kucaklama gibi hissettiriyor? Dostum, boku yedim.

"İstiyorum," diyorum. Kıcıma tokatlıyor.

"Kukunu damlatacağım ve sonra Omega'mız seni küçük oyuncağınla becerirken ben de sikimi okşayacağım ve

izle." Arkamı dönüp ona baktığımda sahne tamamen bozuluyor. "Eldiven takıyor," diyor usulca.

Owen'la daha öpüşmemiştik bile ama beni oyuncağımla becermek üzereydi. Bir noktada her şeyini çıkarmış ve siyah bir çift lateks eldiven dışında tamamen çıplak olan Omega'ya bakıyorum. İri ve kaslı vücudu göz kamaştırıcı ve ben onun sert sikine bakarken dudaklarımı yalıyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Alexi soruyor ama kıcıma bir dizi üçlü daha vururken cevap vermeme izin vermiyor. Alexi'nin sıcak eli hassas kış yanağımdan kayıyor ve ıslaklığımda geziniyor. "Kahretsin, Piper. Sana dokunmama bile gerek kalmadı ve sen damlıyorsun. Bunu istiyorsun, değil mi? Alfa ve Omega'n tarafından sahiplenilmek istiyorsun? Değil mi, *Malyska*?"

"Siktir, lütfen," diyorum, yüzümü kanepenin arkasına bastırarak.

Alexi, "İyi bir çocuk ol ve Alfa'nın boşalmasını sağla," diyor ve ben ürperiyorum. Lateks kaplı bir el kalçamı kavırıyor. Eldiven kaplı bir parmak amıma dalıyor ve arkamdan acı dolu erkeksi bir inilti duyuyorum. Diğer eli kalçamı öyle bir kuvvetle kavırıyor ki, ardında morluklardan oluşan bir iz bırakacağını biliyorum ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Eldivenleri çıkarıp beni bütünüyle yutmasını istiyorum.

Kendime temkinli olduğumuzu hatırlatmak zorundayım. Tüm ilkel yönlerimle hareket edemeyeceğimi. *İyi olmam gerekiyor.*

Alexi'nin Owen'a usulca, "Durabiliriz," dediğini duyuyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Owen, parmaklarını içime daldırıyor ve o parmaklarını seks oyuncağıyla değiştirmeden önce ürperiyorum.

"İşte bu kadar. Sana karşı ne kadar duyarlı olduğuna bir bak," diyor Alexi Owen'a.

"Tanrım, Piper. I..."

"Çok iyi hissettiriyor, Owen. Sen çok iyisin," diyorum ona, arkamı dönüp ona bakarak. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve derin bir nefes alıp başını sallayışını izliyorum. Yapay penisle olan temposu kırışıyor ve büyük bir el kürek kemiklerimin arasına bastırarak yüzümü kanepenin arkasına doğru itiyor.

Oyuncağın gerginliği ve ikisinin de beni izlemesi ve bana dokunması beni uçurumun kenarına göndermek için yeterli. Ama kendilerine dokunduklarını duymak, sadece beni izlemekten zevk almak beni boşaltan şey. Vücudum titriyor ve amım oyuncağın etrafında kilitleniyor. Her ikisi de

Arkamdaki adamlar çıkardıkları seslerle zevklerini belli ediyorlar.

Oyuncağı içimde tutuyorum ve hafifçe dönüyorum. Owen'ın sadece Alexi'nin ona mastürbasyon yaptığı alt yarısını görebiliyorum ve Owen onun için yeniden iyilik yapıyor.

"Sana söz verdiğim şeyi verene kadar o oyuncacı amında tutsan iyi edersin, *malyshka*."

Bunu gerçekten yapacak ve ben kendimi bunun için heyecanlı buluyorum. İkisi tarafından da sahiplenilmek ve işaretlenmek istiyorum. Birbirlerine dokunurken küçük bakışlar yakalamak için elimden geleni yapıyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Ta ki Owen'ın orgazma ulaştığını duyduğumda sırtımda sıcak bir sıçrama olana kadar.

Tenimde daha fazla sıcaklık hissetmem için Alexi'nin Owen'ın yerine geçmesi gerekiyor. Alexi'nin elleri kıcımlı yoğuruyor ve parmaklarını karmaşanın içinde kaydırmadan önce inliyor ve sırtıma eğilip diğer eliyle çenemi kavlıyor.

"Kime ait olduğunun tadına bak," diyor yumuşak bir ses tonuyla, ben onların birbirine karışmış döllerini tadarken iri parmaklarını dudaklarımin arasına sokuyor.

Beni paramparça etti. Dönüp Owen'a bakarken oyuncak amımdan çıkıp yere düşüyor. Onu daha önce hiç tatmamıştım ama şimdi tadının ne kadar tatlı olduğunu bildiğim için daha fazlasına ihtiyacım var. Alexi bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Owen'ın gözbebekleri şişmiş ve hâlâ nefis bir şekilde çıplak, sadece eldivenleri var... salgımla kaplı. Onları kendi ağzına daldırmasını ve benim kadar muhtaç hissetmesini istiyorum.

Alexi, "Eldivenleri çıkarın," diye emrediyor. Owen ikimizin arasına bakıyor, sanki onun da kararlılığı kırılmak üzereymiş gibi. Dinlemiyor ve Alexi emri tekrar bağılıyor. "Eldivenleri çıkarın."

Owen bileğindeki lastiği tutup eldivenleri ters çeviriyor ve yere fırlatıyor. "BEN-BEN-" Owen kekeliyor ve Alexi derin bir nefes alıyor.

"Owen, git soğuk bir duş al. Bunu yukarı çıkaracağım." "Ama..."

Owen soruyor. Bir adım öne çıkar ve Alexi inliyor.

"Özür dilerim, çok ileri gittim. İkinizin ayrılması gerekiyor. Owen, git temizlen lütfen." Alexi'nin sesi yumuşak ve yalvarırcasına ve Owen ne kadar azarlanmış görünse de haklı olduğunu biliyor. Onun haklı olduğunu biliyorum.

Doğru. Çünkü Alexi bana şu anda olduğu gibi sıkıca tutunmasaydı, şu anda Owen'ın üstünde olurum.

"Özür dilerim, Piper," diyor Owen uzaklaşmadan önce usulca ve ben yine reddedilmiş hissediyorum.

"Hadi," diyor Alexi, beni üst kattaki yatak odasına götürürken. Onun banyosu evdeki en iyi banyo. Ama tek yapmak istediğim kendimi Owen'la birlikte alt kattaki daha küçük küvet duş kombinasyonunun içine sokmak.

Alexi spreyi açıyor ve ben de kollarımı kendime doluyorum.

"Özür dilerim, çok ileri gittim."

Başımı salladım. "Ben kıskırttım."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve kollarını bana dolamadan önce tamamen soyunuyor. Bir yanımda bu samimiyetten kaçmak istiyor ama aynı zamanda çok yıpranmış durumdayım, bu yüzden onun güçlü kollarının beni sarmasını kabul ediyorum.

"Hayır, bu benim hatam. Sana onu tattırırken ne düşünüyordum bilmiyorum. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

Başını sallıyor ve girmemiz için duşun kapısını açıyor. Kollarını bana doluyor. "Sanırım birbirimize bağlanmadığımız için biraz huzursuz hissediyorum."

Alexi'nin güvensizliğini dile getirdiğini duymak beni daha iyi hissettiriyor. Bu muhtemelen yanlış ama bu sürüyü oluştururken bir şeyler yaşayan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel. Başımı göğsüne yaslıyorum. Nefes alış verişleri düzgün ve ıslak saçlarımı okşuyor. Tırnaklarımı sırtında gezdirerek cildini hafifçe yatıştırıyorum.

"Alexi, ne yapacağız?"

"Artık risk almak yok, daha iyi olacağım," diyor usulca.

Ona bakıyorum. Gözlerinde kesinlikle suçluluk ve tedirginlik var. Dudaklarını dudaklarıma götürerek, "Bunu atlatacağız," diye onu temin ediyorum. "Owen bu gece burada uyumalı," diyorum ona. Kendini kaybeden ve ayrılmak zorunda kalan ben olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Owen'ın ne kadar muhtaç hissettiğini hayal bile edemiyorum; Alexi onunla ilgilenmeli.

Alexi beni tekrar öpüyor. "Bir gün hepimiz koca bir yatağı paylaşacağız."

Bunca zamandır üçümüzden ne kadar emin olduğunu düşünerek ona gülümsüyorum. Keşke ben de onun sürü olma konusundaki güveninin bir parçasına sahip olsaydım. Sonra Alexi'ye bu geceden bahsetmem gerektiği aklıma geliyor.

"Sloane Owen'ı biliyor."

Alexi inler ve yüzünü ovalamaya başlar. "Olabileceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre bu Omegaların altıncı hisleri var." Ben gülüyorum, o da başını sallıyor.

"Onun sırrını saklayacağını söyledi."

"Sadece öyle umabiliriz," diyor Alexi. Bedenine yaslanıyorum ve ılık suyun bana çarpmasına ve dokunuşunun beni rahatlatmasına izin veriyorum. Birinin bana güven vermesi itiraf etmek istediğimden daha iyi hissettiriyor ve bu konuda nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değilim.

BÖLÜM 26

L Piper'a bakmak zor, Piper'ın etrafında olmak zor, onun kokusunu almak beni o kadar zorluyor ki kendimi sakinleştirmek için defalarca mastürbasyon yapmak zorunda kalıyorum. Daha da zorlaşıyor,

İyileşmeden önce daha da kötüye gideceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

Son sezon maçımızı bitirdik. Resmi olarak NHL playofflarına gidiyorum. İlk maçımıza yaklaşık dört gün var ve şimdi pes etme zamanı değil.

Ama lanet olsun, teslim olmak istiyorum.

İşlerin biraz fazla ileri gittiği o günden beri birbirimize dokunmadık. Alexi Piper'ı tutmasaydı, beni yere yatırıp anlamsızca sikecekmiş gibi görünüyordu. Bunu istedim, eldivenli parmağımdan döllerini yalamak ve onun kadar vahşi olmak istedim. Ama yapmadım ve pişmanım.

Kullandığım ilaçların etkisi azalıyor, bu yüzden daha sık duş almam gerekiyor. Antrenman sırasında daha da dikkatli olmak zorundayım. Kaleci olmanın en büyük avantajlarından biri, kokumu gizlemeye yardımcı olan ne kadar çok kıyafet giydiğim. Eğer kupaya katılacaksak, neredeyse iki ay daha böyle geçecek ve bu düşünce bile ürkütücü.

Kendimi sık sık Stanley Cup'ı kazanmanın bu kadar mücadeleye değip değmeyeceğini düşünürken buluyorum. Ama sonra iki ayın bir sürü olarak bir ömür olduğunu düşünüyorum ve kendimi sakinleştiriyorum. Bunu yapabilirim, bunu yapabiliriz.

En azından öyle umuyorum.

Vücudum muhtaç durumda ve Alexi'nin eve dönerken sürekli kalçamı okşaması beni adamın kontrolü ele almasına ve bana ne isterse yapmasına izin vermeye hazır hale getirdi. Bunu hak ediyor, gerçekten. Alexi olmasaydı aklım başımda olmazdı ve hala hokey oynuyor olmazdım. Her şeyi yüzünde bir gülümseme ve mutlu bir hevesle yapıyor. Bu Alfa dünyayı hak ediyor.

"Merak etme, eve gittiğimizde seninle ilgileneceğim," diye söz veriyor sırtarak.

"Tanrı'ya şükür."

Kalçamı tekrar okşuyor ve sıkıyor. "Bugün iyi iş çıkardın, kendini hazır hissediyor musun?"

"Ben hazırım."

"Sana o kupayı getireceğim."

"Peki ya sonrası?" Merakla soruyorum. Alexi'nin uzun bir kariyeri olduğunu biliyorum ve evi güzel olsa da, kesinlikle aşırı harcama yapmamış.

Omuzlarını silkiyor ve başını öne eğiyor. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Çok uzun zamandır hokey oynuyorum. Sanırım hâlâ bu sporda bir şeyler yapmak istiyorum."

"Atletizmde Omegaları savunmak istiyorum," diyorum ve Alexi gülümsüyor.

"O zaman biz de öyle yapacağız." Çok önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor. Bir Alfa'nın bana tüm kalbiyle inanması çok rahatlatıcı. "Bir şeyler yiyelim ve sonra yukarı çıkalım."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, oyunun stresi üzerime çökmeye başlamıştı ve kendimi biraz yorgun hissediyordum. Yine de Alexi'nin üzerime çıkmamasını sağlayacak kadar yorgun değilim.

Eve girdiğimizde, Piper mutfakta dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ona soruyorum ve o başını sallıyor.

"Hiçbir şey, ben de tam kapatmak üzereydim" diyor.

Alexi omzunun üzerinden eğiliyor ve üzerinde çalıştığı şeyi okuyor. "Bunu göndereceksin, değil mi?" diye soruyor ve Piper dizüstü bilgisayarını kapatacakken Alexi onu durduruyor. "Piper, bunu göndermen gerekiyor."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok," der ve bir adım geri çekilip Alexi'ye ters ters bakar.

Alexi daha sonra onun üzerine uzanır ve Piper'ın bilgisayarına dalmasını sağlayan bir düğmeye basar.

"Ne yaptın sen?" diye soluk soluğa soruyor ve etrafı tıkırdatmaya başlıyor.

Alexi açıkça, "Başvurunu yapmayacaktın, ben de senin yerine yaptım," diyor.

Piper dizüstü bilgisayarının üstünü sertçe kapattı. Köşede durup sessizce olanları izliyorum. Bir yanım araya girip tartışmalarını engellemek istiyor ama bir yanım da bunun bana düşmediğini düşünüyor.

"Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Herkes bunun senin için mükemmel bir geçiş olduğunu biliyor. Haftalardır bunu düşünüyorsun. Orada oturup saatlerce ekrana bakıp kendinden şüphe etmene izin veremezdim. Artık buna gerek yok. Başvurunu yaptın ve seni programlarına davet edecekler," diyor Alexi, sanki her şey çok basit ve kolaymış gibi. Ama Piper'ın yüzü kıpkırmızı ve kesinlikle öfkeli görünüyor.

"Bu benim geleceğim, bir erkeğin ya da bir Alfa'nın gelip bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok." Ağır ağır nefes alıyor ve seçtiği kelimelerden dolayı sinirli görünüyor.

Alexi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bana ihtiyacın olmadığını farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Hayatının bensiz devam edeceğinin? Yaptıklarınla bunu fazlasıyla belli ettin."

"Bunu bana çevirme. Bunu söylemek sana düşmezdi," diyerek Alexi'nin söylediklerini geçiştiriyor.

"Ne zaman ödenmesi gerekiyordu?" diye sertçe sorar.

"Önemli değil. Bu benim lanet hayatım!"

"Kimsenin girmesine izin vermediğin hayatın. Siktir, Piper. Ortağın olmak için başka ne yapmam gerekiyor? Yoksa hep senin alanını paylaşmana izin verdiğin Alfa gibi mi hissedeceğim?"

Ona göz kırpmıyor ve sanki tokat atmış gibi fiziksel olarak sarsılıyor. "Ben sana öyle davranmıyorum."

"Her zaman kendi lanet kafanın içindesin, diğer insanların seni nasıl gördüğünü bile göremiyorsun. Tanıdığım en zeki insansın ama şu anda çok aptalca davranıyorsun. O formu haftalar önce doldurmalıydın. Çalışmaya odaklanmak için ameliyatı bırakmalıydın. Aylardır babanın boyunduruğundan kurtuldun. Sana alan açtım, seni destekledim, sana yaşaman için bir yer verdim, ama hala beni istediğini hissetmiyorum."

"Seni istiyorum," diyor usulca, başını sallayarak.

Alexi ikimizin de yanından hışımla geçerken, "Bunu göstermek için komik bir yöntemin var," diyor. Ön kapıyı açmadan önce bana yumuşak bir bakış attı. Derin bir iç geçiriyor, arkasına bakmıyor ve sadece "Sonra döneceğim" diyor.

Kapı çarparak kapanıyor ve az önce olan her şeyi kavramak için başımı sallamak zorunda kalıyorum. Kollarını kendine sarmış olan Piper'a bakıyorum. Onu daha önce hiç duygusal görmemiştim. Ama onun kırılışını izliyorum, yere doğru kayarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Piper," diyorum usulca yere inip önüne otururken ve kollarımı açarken. Sevgimi kabul edip kollarını bana doladığında ve yüzünü göğsüme yerleştirdiğinde şaşıyorum.

"Ben-ben-" diyor gözyaşları arasında ve ben saçlarını okşayıp ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"Her şey yoluna girecek."

"Onu incittiğimin farkında değildim," diyor usulca.

"Alexi güçlüdür ve şu anda üzgün ama geri dönecektir."

"Bunun olacağını, her şeyi mahvedeceğimi bilmeliydim."

"Hey, sen hiçbir şeyi mahvetmedin," diyorum.

"Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyorum? Seni ya da Alexi'yi hak etmiyorum. Bunların hiçbirini hak etmiyorum."

Keşke Alexi'nin yanıldığını söyleyebilseydim, ama Piper'ın kendi kafasında çok zaman geçirdiği ve şu anda orada oldukça derin olduğu açık.

Yüzünü tutuyorum ve sulu gözlerini bana bakmaya zorluyorum. "Sen her şeye hizmet ediyorsun ve benim koku eşim olduğun için çok minnettarım." Başını avuçlarımda içinde sallıyor ve yüzünü ellerimden çekip almak üzere.

Siktir et hepsini.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyorum ve sanki dünya kendi ekseninde dönüyor. Geri çekilmiyor, beni öperken parmakları saçlarıma dolanıyor. Haftalardır biriken gerilim ve ihtiyaç bu öpücüğün ardında. Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyor ve tek hissettiğim ihtiyaç.

Tam ve mutlak arzu vücudumun her santimini dolduruyor.

Saçlarını kabaca avuçluyorum ve o da inleyerek aynısını bana yapıyor.

Piper geri çekiliyor, gözlerinin yeşili neredeyse tamamen göz bebekleri tarafından ele geçirilmiş. "Owen, kokun." Onu tekrar öpmek için öne doğru eğiliyorum ve elleri göğsümü itiyor. "Owen, bebeğim, sanırım kıızıyorsun," diyor usulca.

"Hayır, yapamam," diyorum, onu tekrar öpmek için öne doğru eğilerek. "Çok üzgünüm, Owen."

Dudaklarımı yalıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tek düşündüğüm Alfa'm ve onun beni ısırmasını, beni kendisinin yapmasını nasıl istediğim. Alexi'nin burada olmadığını fark ettiğimde benden kaçan sese engel olamıyorum. Onun ısırığına da aynı derecede ihtiyacım var.

"Sorun yok, seninle ilgileneceğim," diyor. Ona göz kırpıyorum ve kafamdaki sisin bir kısmı dağılıyor.

Benim için bitti. Ateşim çıkıyor. Alexi ve ben muhtemelen ilk playoff maçımızı kaçıracağız. Uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğim. Ayağa kalkıyorum ve saçlarımı dipplerinden çekiştiriyorum, odama geri dönmeden önce acıyla kendime geliyorum.

"Owen," diye seslendiğini duyuyorum Piper'in ama onu duymazdan gelerek kapımı kapatıp kilitliyorum.

Hiçbir zaman yıkıcı bir insan olmadım ama şu anda tek çıkış noktam bu gibi geliyor.

Odamı dağıtmaya başlıyorum, şifonyerimdeki her şeyi fırlatıyorum, yatağımdaki nevresimleri çıkarıp ters çeviriyorum. Yumruğum duvarla birleşiyor ve Piper'in kapıdan yalvarışını duyuyorum. Onu duymazdan geliyorum.

Daha önce hiç ateşimi istememiştim. Alexi ve Piper'la birlikte olacağımı bilerek bunu kabullendim ama bunun olmaması gerekiyordu. Bu kadar umutsuz ve kafam karışık hissetmemem gerekiyordu.

"Allah kahretsin!" Liseden bir fotoğrafımı alıp duvara fırlatarak bağıriyorum. Cam kırılıyor ve Piper'in duvara daha sert vurduğunu duyuyorum.

"Owen, beni içeri al, lütfen."

Yıkılmış odamın zemininde oturuyorum ama küçük ve boğucu geliyor. Belki de hak ettiğim şey budur. Derin bir nefes alıyorum ve işte o zaman acı içime yayılmaya başlıyor. Buzda aldığım tüm darbelerden daha kötü. Karnım sıkışıyor ve midem isyan ediyor.

Umutsuz, işe yaramaz Omega.

Atanmamla ilgili nefret ettiğim her şey aklıma geliyor. Neden bu kadar uzun süre bastırdığımı, neden böyle hissetmeyi hiç istemediğimi. Kendim için yapabileceğim hiçbir şey yok. Alfalarım olmadan tamamen umutsuzum.

Ne kadar acınası.

Beni neden istesinler ki? Zaten savaşıyorlardı. Bu sürünün çalışmasının bir yolu yok. Her şey umutsuz: kariyerim, bu sürü, lanet olası hain bedenim.

Sadece durmasını istiyorum.

Kapının arkasında boğuk sesler duyulurken birden kapı menteşelerinden kurtulur. Yanaklarında gözyaşı lekeleri olan kırmızı yüzlü bir Piper ve az önce omzunu kullanarak kapıyı kıran öfkeli bir Alexi. Tiksintiyle odaya bakıyor ve ben sürünerek uzaklaşıyorum.

"Lanet olsun. Owen, *sólnyshka*, her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Alexi kafesteki bir hayvanmışım gibi bana yaklaşıyor. "Bu odayı yok etmen muhtemelen en iyisi. Zaten senin için daha iyi bir odam var." Beni kaldırıp omzuna atıyor ve merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

Çok sessiz bir Piper bizi takip ediyor.

Acıdan Alexi'ye sıkıca tutunuyorum ve o da elini sırtımdan aşağıya doğru indiriyor.

"Yanımdayız. Her şey yoluna girecek. Her şeyle ben ilgileneceğim."

BÖLÜM 27

S Omega Sağlık Kliniği'ndeki ihtisası için başvurusunu göndermeli miydim? Belki de göndermemeliydim. Ama ben sadece onu doğru yöne itmeye çalışıyordum. Dilimi ısırđım, Bu araştırmayı yaparken onu izledim ve Omega sağlık hizmetlerinden bahsederken nasıl parladığını gördüm.

Bu gece yarısına kadar teslim edilmesi gerektiğini biliyordum. Muhtemelen bu konuda kendi kafasına takılacağını ve göndermeyeceğini de biliyordum.

Ben de ona ihtiyacı olan itici gücü verdim. Sonrasındaki patlamayı ya da ikimizin de ağızından çıkan kelimeleri beklemiyordum.

Sert davrandım, biliyorum sert davrandım ama haksız da değildim. Bazen Piper için tek kullanımlıkmışım gibi hissediyorum ve bunun onun için seksten daha fazlası olduğuna dair bazı göstergeler istiyorum.

Tanrım, ne zaman bu kadar hassas bir sürtük oldum?

Arabayı geri çevirdiğimde bara doğru yolu yarılamıştım. Olmak istediğim kişi bu değil, bir tartışmanın ortasında çekip giden adam. Bu işler böyle çözülmez. Eve döndüğümde işleri yoluna koymak zorunda kalacağımı bildiğim için inliyorum. Viski içmek ya da bir barda somurtmak bu işi düzeltmeyecek.

Ön kapıyı açıyorum, tamamen Piper'dan soğuk bir omuz ya da daha fazla öfke bekliyorum. Ama tek duyduğum gürültü ve Piper'ın yalvarışlarıydı.

"Owen, lütfen kapıyı aç. Bırak seninle ben ilgileneyim." Omzunu kullanarak kapıyı kırmaya çalışıyor. Birkaç hızlı adımda onun önüne geldim. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı ve her ne kadar bu konuya dalmak istesem de, önceliğimiz Omega'nın odasını paramparça etmesi.

"Ne oldu lan?" Ona sordum. Yüzü kızarıyor ve başını sallıyor.

"Üzgündüm ve o beni rahatlattı. Öpüştük ve ateşi başladı."

"Siktir."

"Kapıyı açmıyor," diyor yumuşak bir sesle ve bir patlama sesi daha duyuluyor.

"Geri çekil," diye homurdanıyorum, bir adım geri atmadan ve omzumla kapıyı aşağı fırlatmadan önce beni dinlemesini umuyorum. Kapı neredeyse menteşelerinden düşüyor ve önümdeki kaos kalbimi parçalıyor. Odasını tamamen mahvetmiş ve acı içinde yüzünü buruşturarak yerde oturuyor.

"Lanet olsun. Owen, *sólnyshka*, her şey yoluna girecek," diye yalvarıyorum, kafası karışmış gibi görünüyor. Ona yaklaşırken temkinli davranıyorum. Kokusu yoğun ve bir fener gibi beni çağırıyor. Tek yapmak istediğim bunu düzeltmek. Eğer Piper'a kızıp formu göndermemiş olsaydım, belki de bunların hiçbiri olmayacaktı. "Bu odayı yok etmen muhtemelen en iyisi. Zaten senin için daha iyisi var," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Bakışları beni takip ediyor ve muhtaç bir ses çıkarıyor. Onu usulca tutup omzumun üzerinden fırlatıyorum. Piper tek kelime etmeden onu takip ediyor. Sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. "Sana sahibiz. Her şey yoluna girecek. Her şeyle ben ilgileneceğim."

Henüz ikisine de yuvayı göstermedim. Bunun beni biraz fazla küstah göstereceğini ya da Owen'ın hoşuna gitmeyeceğini düşündüm. Bizim yanımızda daha yumuşak davranmaya başladı, ancak hala atama konusunda bazı tereddütleri var.

Oda erkeksi bir havaya sahip olsa da bir Omega için mükemmel bir yer. Her şey derin, romantik bir lacivert renkte. Bulabildiğim en iyi karartma perdelerini taktım ve her tarafa yumuşak lamba aydınlatması ekledim.

"Playofflar," diye mırıldanıyor onu yavaşça yerdeki mindere yatırırken.

"Bunu halledeceğim. İlk maça kadar dört günümüz var. Ateşin daha uzun sürse bile, yine de iyi olacağız. Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum," diyorum ona.

Piper hâlâ sessiz ve köşede, kollarını kendine sarmış durumda. "Belki de gitmeliyim?" diyor usulca.

"Ne istiyorsun, Owen?" Ona soruyorum.

"Acıyor," diyor. Acı çektiğini gözle görebiliyorum ve daha da zor olanı ne kadar acı çektiğini kabul etmek istememesi.

Piper köşedeki yerinden hareket eder. "Bunu daha iyi hale getireceğiz. Sen çok iyi bir Omega'sın," diyor ona. Şortuna uzanıp onu aşağı çekmeye başlarken inliyor. Tüm kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyorum ve hemen sikini okşamaya başlıyor, ucu sızıyor ve kıcıncıdan yatağı ısıtatan küçük bir kaygan iz izliyorum.

"Lütfen. Lütfen durdur şunu," diyor.

Hemen harekete geçiyorum, dudaklarımı sikinin etrafına sarıyorum ve dilimde tatlı ön sperminin tadına bakıyorum. Alırken parmakları saçlarıma dolanıyor. Boğazımı sikerken hiç de nazik davranmıyor, bedenimi her şeyi tüketecek şekilde kullanıyor.

Piper öne doğru eğiliyor ve Omega'mızı öpüyor, ona en tatlı övgüleri fısıldarken elleri onun her santimine dokunuyor. "Ağzındaki sikine bak. Alfalarınız sizi iyi hissettirmeye bayılıyor. Sen çok iyisin. Bunu ortadan kaldıracacağız."

Saçlarını yumrukluyor ve yüzünü benimkinin yanına sürüklüyor. Hiçbir şekilde ağırbaşlı bir Omega değil.

Piper'la aramızdaki gerilim çok yüksek, ama onun sikine taparken hepsini bir kenara bırakıyoruz. Şaftını yukarı kaydırıyorum, dudaklarım horozunun ucundan fırlıyor ve ben taşaklarını yalarken ve sıkı kık deliğini parmaklarken Piper devralıyor.

"Çok sıkı, *sólnyshka*. Düğümüm seni çok iyi gerecek."

Adam Piper'ın ağzına giriyor ve Piper her santimini alarak onun etrafında mırıldanıyor ve tıkanıyor. Aniden, çılgınca içine giriyor, başını aşağıda tutarken her itişte boğazının arkasına çarpıyor. Yüksek sesle inliyor ve Piper'ın her şeyi yutmaya çalışmasını izliyorum, ama sperm dudaklarından ve uzunluğundan aşağı damlıyor.

Aleti hâlâ sert ve damlıyor ve parmaklarım içindeyken kalçalarını oynatmaya devam ediyor.

"Piper, sırt üstü yat," diye talimat verdim. Soyunuyor ve dediğimi yapıyor.

"Owen, git sikini Alfa'nın güzel amına sok." İnliyor ve hemen harekete geçiyor. Kaslı vücudu onun üzerine tırmanıyor. Önsöz yok, ön sevişme yok, vücudunda gezinirken hafif öpücükler yok. Sadece üzerine tırmanıyor ve tek seferde itiyor.

Piper battaniyeyi kavırıyor ve hafif bir çığlık atarak başını geriye atıyor, sonra kollarını Owen'ın omuzlarına doluyor, kör tırnakları Owen onu sikerken çukurlar açıyor. Çılgınca ve incelikten yoksun; sadece rahatlamak istiyor.

Piper onun verdiği her şeyi alıyor ve onu cesaretlendiriyor.

"Çok iyi hissediyorsun, durma."

İnliyor, Piper'ın üstüne düşüyor, yüzü boğazının yanında, yoğun Alfa kokusunu içine çekiyor. Başka bir Alfa'nın kokusundan hiç hoşlanmamıştım. Owen'ın narenciye ve dut kokusu beni ferahlatırken, Piper'ın portakal ve tarçın kokusu da neredeyse aynı şeyleri hissettiriyor.

Piper'ın bacaklarını açıyorum ve ayarlamayı yapmadan önce hafifçe inliyor. Elim Owen'ın kürek kemikleri arasında yatıştırıcı daireler çiziyor. Onun yanından Piper'a bakıyorum.

"Çok mu ağır?" Ben soruyorum, o da kafasını hayır anlamında sallıyor.

"İyi bir çocuk olup aynı anda hem bir düğüm hem de bir kilit atacak mısın?" Ona soruyorum, elim sırtından aşağı iniyor ve iki parmağımı içine sokmadan önce kıcını sıkıyor.

"Lütfen Alfa, buna ihtiyacım var," diyor Piper'ın boynuna karşı.

Dizlerimi yatağa dayayarak, kaygan parmaklarımla sikimi kayganlaştırdıktan sonra onun dar ve hazır göt deliğine sokuyorum. İnliyorum, etrafıma sarılmış hissini ve yatağa doğru inleme ve inleme şeklini seviyorum.

"Siktir," diye tısladım içine girerken, Pipers'ın bacakları ikimizi de alacak şekilde daha da genişledi. "Düğümümü alacak mısın, *sólnyshka*?"

Piper'ın boğazına karşı bir ses çıkarıyor, ardından boynunun sütununa doyumsuz öpücükler yerleştiriyor. Onun hassas etini yalıyor ve emiyor. Piper'ın yüzü kızarıyor ve gözlerimiz buluştuğunda, aramızdaki Omega ve ben Owen'a pompalarken söylenmemiş milyonlarca kelimenin ağırlığı gibi hissettiren şey yüzünden nefes almakta zorlanıyor.

Gerginliği kırmak zorundayım ve onu becerirken yüzümü sırtına bastırıyorum. Kayganlığı taşaklarımdan ve kalçalarımdan aşağı damlıyor.

"Kahretsin, kilitlemem lazım," diyor Piper inlemeden önce. Bu neredeyse bir domino etkisi yaratıyor. Amı Owen'ın uzunluğunun etrafında kenetleniyor ve Owen daha fazla itemiyor. Ben de onu sikiyorum, birbirlerine kilitlendiklerinde onları itip kakıyorum.

Boşalmak için Owen'ı kullandığımda ikisi de neredeyse tutarsızdı. Yaklaştım ve düğümümü onun dar deliğine itiyorum. Yüksek sesle inliyor, kalçaları hareket etmeye, Piper'ı daha fazla becermeye çalışıyor, ama yapamıyor. Telafi ediyorum

Tamamen içine iterek bunun için. Ona pompaladıkça düğümümün boyutu büyüyor, ta ki zirveye ulaşana kadar, düğümüm onun içinde tamamen şişiyor ve Omega'mı dolduruyor. Vücudu titriyor ve Piper'ın boğazına karşı en tatlı sesleri çıkarıyor.

Üçümüz kim bilir ne kadar süre birlikte kilitli kaldık. Hem Piper hem de ben vücuduna dokunup onu rahatlatıyoruz. Seni dokunulamayacak kadar sıcak ama artık acı içinde kıvranmıyor ve önemli olan da bu.

Önce Piper kilidini açıyor ama Owen hemen hareket edemiyor. Bu yüzden hepimiz yerimizde kalıyoruz, ben gücümü ondan uzak durmak için kullanırken Piper Owen'ın ağırlığını taşıyor.

"Çok iyiydin. Çok güzel, çok mükemmel," diyor ona saçlarıyla oynarken. Adam inleyerek kollarını ona doluyor ve yüzünü yatağa bastırıyor. Dudaklarından hafif bir horultunun çıkması uzun sürmüyor ve Piper zar zor nefes alabiliyor. Neyse ki düğümüm o anda beni serbest bırakıyor.

Yatak dağınık, hepimiz dağılmış durumdayız. Ama tek yapabildiğim Piper'ı Owen'ın altından çekip çıkarmaya yardım etmek. Uyurken bile onu uzağa götürmek istemiyor. Ama en azından onu kaydırabiliyorum, böylece sadece bir kolu ve bir bacağı onun üstünde oluyor.

"İyi misin?" Ona soruyorum, o da başını sallıyor. Tam banyoya girmek üzereydim ki elimi tutup çekiştirdi.

"Konuşabilir miyiz?"

"Şimdi mi?" Ben soruyorum, o da elimi daha sert çekiyor.

Yatağa, onun yanına uzandım ve o da elinden geldiğince bana baktı. "Sen gittiğinde başvuru için üzgün değildim. Haklıydın, kendimi vazgeçirmeye çalışıyordum. Seni incittiğim için üzgündüm. Seni önemsemediğimi hissettirdiğim için."

"Hayal kırıklığına uğramıştım. Formu göndermemeliydim."

Başını sallıyor ve elimi sıkıyor. "Bunu yaptığın için mutluyum. Ben inanmazken sen bana inandığın için. Ben... Sen ortaya çıkana kadar kendime karşı ne kadar katı olduğumu gerçekten fark ettiğimi sanmıyorum."

"Piper," diye inliyorum, o da başını sallıyor.

"Tüm bu zaman boyunca bundan kaçtım çünkü eğer teslim olursam geleceğimin mühürleneceğini biliyordum. Çünkü benim için o kişinin sen olduğunu biliyordum ve bu beni çok korkutuyordu. Haklıydın, kafamın içinde çok fazla zaman geçiriyordum. Seni istemiyormuşum gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Seni istiyorum, Alexi. Seni uzun zamandır istiyorum ve seni bu kadar çok istediğim için hâlâ çok korkuyorum."

"Ama beni hiç aramıyorsun," diyorum usulca ve güvensizce.

"Genelde kendimi bundan vazgeçiririm ve çalışacağıma söz veririm. Bu konuda. İnisiyatif almak ve önemsendiğinizi hissettirmek üzerine. Bu sürüde önemsenmeyi hak eden biri varsa, o da sensin. Beni affedebilir misin?" diye soruyor, gözleri sulanarak.

"Başvurunuzu göndermemeliydim ve çekip gitmemeliydim," diyorum.

"Seni suçlamıyorum. Hak ettiğin gibi bir eş olmak istiyorum. Denememe izin verir misin?" diyor ve ben başımı sallıyorum, eğilip saçlarını yüzünden çektikten sonra onu usulca öpüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyordum ve sen tam olarak olmanı istediğim kişisin."

Yüzü pembeleşiyor ve Owen onu daha sıkı kavrayarak vücuduna doğru çekiyor.

"Biraz keşif yapmam ve ekibe ne söyleyeceğime karar vermem gerekiyor," diyorum ona, midemde bir çukur oluşuyor.

"Bu yarına kadar bekleyebilir," diyor ve bedenimi aşağı çekerek ben onun arkasında, Owen da onun önünde durmamı sağlıyor.

Her şey darmadağınık ve koklayabildiğim tek şey lezzetli meyve kokuları. Ama bir kolumu onun başının altına koyup diğerini her ikisinin vücudunun üzerine atarken, şimdiye kadar istediğim her şeyin şu anda bu yatakta olduğunu fark ediyorum.

BÖLÜM 28

Korkunç telefon görüşmesini yapmak için birkaç dakikalığına gizlice kaçabiliyorum. Önümüzdeki altı gün boyunca aralıksız çalışmam gerekiyor ve bu kesinlikle olmayacak.

Cerrahi şefi telefonu açtığında telefon çalar. "Dr. Jenkins," diyor sertçe.

"Dr. Jenkins, ben Dr. Blake. Ne yazık ki, benim önümüzdeki birkaç gün için dışarı çağırın." "Ne sebeple?"

"Omega'm kızışıyor."

"Bu, üst üste birkaç gün gelmemek için yeterince geçerli bir neden değil. Eminim siz gelirken sıcakta yardımcı olabilecek başka Alfalarınız vardır."

"Hayır, bilmiyorum. Bilseydim bile onu bu halde evde bırakamazdım."

"İşte bu yüzden asistanlara ihtisas sırasında Omegalarla sürü oluşturmamalarını söylüyoruz. Kendinizi programa adamalısınız, yetişkin boyutundaki bir sülüğe değil."

"Az önce ne dedin sen?" Şok olmuş bir ses tonuyla soruyorum.

"Omegaların toplumdaki değeri çok düşük. Senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermelisin, tıp alanındaki geleceğin mi yoksa bir Omega mı?"

Bir an sessiz kaldım, çünkü söylediklerine inanamıyordum ve acaba çok yorgun olduğum için mi yanlış duydum diye düşünüyordum.

"Seçim yapmam gerektiğini mi söylüyorsun? İznimi kabul etmeyeceğini mi?"

"Doğru, bu kadar potansiyeli olan bir doktorun gitmesini görmekten nefret ediyorum. Ama zaten kesintiler yapıyorduk. Ne olacak?"

"Her seferinde benim Omega'm. Hastanenizde öğrenme fırsatı ve şansı verdiğiniz için teşekkür ederim ama lütfen bana ter- minasyon evraklarımı gönderin," diyorum ve cevap veremedi telefonlu kapatıyorum.

Hayatım boyunca başımın üzerinde duran bu ezici ağırlık dağılıyor. Buruşuyor, kırışıyor ve dağılıyor ve sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum. Artık yapılacak büyük bir seçim yok. Ameliyatı bıraktım. Son bir yıldır yapmak istediğim şeyi yaptım.

İnsanların hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor, babam bile. Yan odada beni önemseyen iki adam var, mesleğimi ya da kimliğimi değil. İkisi de unvanıma rağmen ve tüm bu zor zamanlarımdan sonra bile beni seviyorlar.

Bu, dünyadaki tüm işlerden veya uzmanlık programlarından daha değerlidir.

Yuvaya geri dönüyorum. Owen, Alexi'ye sarılmış çok sevimli görünüyor, o da bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Owen'ı uyandırmamak için sessizce. "Bırakıyorum," diyorum usulca.

Alexi yaşadığı şokla Owen'ı itip kakıyor. "Sen ne?"

"Bana seçim yapmam gerektiğini, Owen'ın ateşi için burada olmamı ya da işe gelmemi söyledi. Ben her seferinde sürümü seçtim."

Alexi bana sırtıyor ve yüzümün her yerine çılgınca öpücükler kondurmadan önce beni yatağa çekiyor.

"Senin sürün, ha?"

"Evet, benim sürüm." Öne eğilip onu öpüyorum ve ağzımın içine doğru inliyor, ses Owen'ı uyandırıyor.

Owen kızgınlık döneminde aklını yitirmiş bir adam gibi, tek odak noktası sevişmek ve acıyı dindirmek. Kızgınlık dönemindeki Omegalar hakkında çok şey okudum, ancak Owen tek başına odaklanmış görünüyor ve henüz tek bir berraklık anı yaşamadı.

Bunca zamandır tamamen çıplak, kendisine hiçbir şeyin dokunmasını istemiyor. Uyurken üzerine çarşaf ya da battaniye bile örtmüyor. Alexi'nin üzerinde sadece bir çift boxer var, ben de onun gömleklerinden birini ve bir çift külot giyiyorum.

Owen arkamda diz çöküyor, gömleğimi başımın üzerinden çekiyor ve külotumu agresif bir şekilde çekiştiriyor.

"Tamam, tamam," diyorum ona, bel bandını çekiştirerek ve bir bacağımlı diğerinden önce çıkararak. Beni Alexi'nin üstüne doğru itiyor. Kendimi yatağın üzerinde tutmam gerekiyor ve Alexi kıcımlı tutup beni Omega'mız için yayarken gülüyor.

Owen göt deliğime tükürüyor ve sikini amımın içine sokmadan önce başparmağını sürüyor.

"Siktir," diye inliyorum, yüzümü Alexi'nin göğsüne bastırıyorum.

Owen öne doğru eğiliyor, vücut ağırlığı yine benimkinin üzerinde. Beni ezerek öldürmek istediğine yemin edebilirim ama boynuma sokulduğunda, sadece mümkün olduğunca çok tene dokunmak istediğı açık. Alexi beni sikerken bir elini kıcımdan çekip Owens'ın boynunu okşuyor.

Eminim Alexi Owen'ı düğümlememiş olsaydı, o da aksiyona dahil olacaktı. Yine de Owen beni sikerken boyu leğen kemiğimin altında sertleşiyor.

Owen boynumun kenarını yalıyor ve dirseklerinin üzerinde kendi ağırlığını zar zor taşıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyor kulağımda.

İtişlerinin arasında ona "Ben varım," diyorum.

"Lütfen, Alfa. İyi olacağım," diyor ve kızıışmaya başladığından beri en çok konuştuğı şey bu. Eminim bağ kurma ihtiyacı onu da şu anda beni zorladığı kadar zorluyordur. Onu bastırdım. Bu konuda konuşmamışken onu bağlamamın imkanı yok. Kızgınlığı ani oldu ve o kadar ileri gidersek duyacağı pişmanlığı hayal edebiliyorum. "Acıyor ve sana ihtiyacım var."

Kalbim ağrıyor ve onu üzerimden itip sırt üstü yatırarak ısırik izimi göğsüne yerleştirmeme çok az kaldı.

Alexi ikimiz adına araya giriyor. "Al- pha'nı dolduracak mısın, Omega? Hmm? Buna çok ihtiyacı var."

Owen boynumun kenarına doğru inliyor, beni yukarı çekerken ön kolu köprücük kemiğimin etrafını sarıyor. Alexi altımızda ve Owen'ın içime girmesini huşu içinde izliyor. Göğüslerim her itişte zıplıyor ve Owen istediğini alırken beni kokluyor ve öpüyor.

Alexi öne uzanıyor ve başparmağını klitorisime yerleştiriyor, lezzetli daireler çizerek ovuyor, her ovuşta beni orgazma daha da yaklaştırıyor.

"Sikini kilitlemesini ister misin, Omega?"

Owen sertçe içime giriyor ve Alexi klitorisimle oynamaya devam ediyor ve horozunu kilitlediğimde beni kenara gönderiyor ve sperminin içime aktığını hissediyorum. Beni o kadar da zarif olmayan bir şekilde yatağı yatırıyor.

Birbirimize kilitlendiğimizde kolu üstümden kayıp Alexi'nin göğsüne düşüyor.

Alexi bir *oof* sesi çıkarıyor ve sonra gülüyor. "Cüssesinin farkında olduğunu sanmıyorum," diyor usulca ve ben de onaylar bir ses çıkarıyorum.

"Aç mısın?" Alexi soruyor ve birden midem guruldamaya başlıyor. Öne doğru eğilip alnımdan öpüyor, sonra da eğilip Owen'inkini öpüyor. "Koçu aramalıyım ve hepimiz yine hastaymışız gibi davranmalıyım," diye homurdanırken ayağa kalkıp kendini düzeltiyor. Yatak odasından çıkmadan önce Owen ve bana son bir kez bakıyor.

Birden Owen'ın her iki kolu da etrafıma sarılıyor ve kilidim gevşiyor, ama içime girmeyi bırakmıyor. İçimden akan sperm miktarına ya da son bir saat içinde dört ya da daha fazla gaz çıkarmış olmasına rağmen.

"Lütfen, Alfa," diye mırıldanıyor kulağıma. Dişlerini boğazımın arkasına geçirerek beni ürpertiyor. "Lütfen."

Kucağında dönüyorum ve mavi gözlerine bakıyorum. Gözbebekleri o kadar büyük ki mavi bir halkayı zar zor görebiliyorum.

"Yakında," diyorum ona, yüzünü okşayarak. Sırt üstü yatıyor ve bana üstüne çıkmamı söylüyor, ben de çıkıyorum. Amımın ne kadar hassas olduğu ya da kalçalarımın nasıl yandığı önemli değil. Üstüne çıkıyorum ve dağınık sikini kavrayıp içime sokuyorum. "Çok iyisin. Çok yakında. Söz veriyorum. Sen benimsin."

Başını kaldırıp boynunu ortaya çıkarıyor, güçlü tendonları esniyor ve beni tamamen baştan çıkarıyor. Boyundan aşağı doğru kayarken inliyor, elleri can havliyle kalçalarımı kavırıyor.

"Daha iyi yap. Acıyor," diyor ve ben kırılıyorum, onu olabildiğince sert beceriyorum, sadece ona iyi hissettirmek ve acısını dindirmek istiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona. Elleri kalçalarımın ayrılar saçlarımı sarıyor ve yüzümü boğazına götürüyor. Bu bana verilen en açık davet ama ne kadar istesem de teslim olamıyorum. Owen'ın sahipsiz dolaşması söz konusu olduğunda artık bu kaşınan tatminsizlik hissine sahip olmamanın, bağ kurmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal edebiliyorum. Gittiği her yerde onun benim olduğuna dair görsel bir hatırlatıcı olacağını.

Çünkü o benim.

O her yönüyle benim. Kaderimizde ne olduğunu bile bilmeden önce varlığıyla beni sakinleştirdi. Ve onun benim olduğunun farkına vardığımda

Koku eşleşmesi, her şey yerine oturdu. Owen'ın benim olması bana sonunda ameliyatı bırakma gücü verdi. Owen, Alexi ve ben bir sürüyüz ve o anın sıcağında, onun lezzetli vücudu benimkine bastırılmışken, onu işaretlememek için hiçbir neden düşünemiyorum.

O çok iyi hissedecekti, ben çok iyi hissedecektim.

Deplasman maçlarında bile onun iyi olduğunu her zaman bilirdim. Her zaman bağlantıda olacaktık. Aynı yerde olmadığımızda onun için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Sonsuza kadar benim olacaktı.

Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Isır beni, buna ihtiyacım var," diyor. Feromonları beni boğuyor. Tatlı çilek kokusu odayı dolduruyor, beynimi tamamen kapatmış gibi görünen bir hareketle boğazımdan aşağı ve ciğerlerime doğru ilerliyor. Beni alttan beceriyor, saçlarımı sıkıca tutuyor ve boşalırken beni kullanıyor. "Lütfen. Lütfen. Lütfen." Yalvarıyor ve dudaklarımı boğazına doğru itiyor. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var. Kahretsin, sana ihtiyacım var."

Ona binmeye devam ediyorum, her hareketimde kaslarım kasılıyor ve sanki her şey bulanıklaşıyor. Sanki tüm temel içgüdülerim beni ele geçiriyor. Owen hayalini gerçekleştirebilsin diye haftalardır sakladığım her arzum. Ama bu benim hayalim, farkındayım. Bir sürüye sahip olmak, bir Omega ile çiftleşmek, hayal edebileceğim her şeyden daha önemli.

Tekrar yalvarmaya başlıyor ve bu beni kırıyor. "Lütfen durdur şunu." Ben de yaptım.

Başka bir düşünce ya da değerlendirme olmadan, onu becerirken öne doğru eğildim ve dişlerimi göğsüne batırdım, boğazından kaçındım. Anlayabildiğim tek şey, onun işaretinin nereye yerleştirileceğine dair ihtiyatlı olma ihtiyacı gibi görünüyor.

Şu anda asıl odak noktam onu benim yapmak. Isırığımı üzerinde bırakırken onu beceriyorum, amım kasılıyor ve uzunluğunun etrafında sıkılıyor, beni tatlı salınımıyla doldurmasını sağlıyor.

Kendimi titreyen kollarımın üzerinde kaldırıp onun üzerindeki izime baktığımda ikimiz de titriyor ve ağır ağır nefes alıyoruz. Gerçek olduğunu hissettiren şey onu görmek bile değil. Göğsümün içindeki memnuniyet, Owen'a bağlandığım için kendimi neredeyse bütün hissetmem.

Bağ sayesinde onun mutluluğunu, açlığını ve yorgunluğunu hissedebiliyorum. Ama hissettiğim en önemli şey saf mutluluk. Bana sırtıyor ve gülümsüyor. "Benim Alfa'm," diye hülyalı hülyalı iç geçiriyor.

Alexi'nin sesi kapıdan yükseldiğinde onu öpmeye hazırdım.

"Ne yaptın lan sen?"

BÖLÜM 29

T Büyük Alfa'mın sesinin tınısı tüylerimi ürpertiyor. Göğsüme bakıyorum ve güzel Alfa'mın ısırik izini gördüğümde kendi kendime sırtıyorum.

Bu mükemmel.

Ama bağ sayesinde onun suçluluğunu hissediyorum. Buna sahip olamayız.

Kalçalarını kavriyorum ve onu göğsümden yukarı kaydırıyorum. Amcığı gövdem boyunca kayıyor ve beni tahrik edici kokusuyla işaretliyor. Bu beni inletiyor ve kıcını kavrayıp ıslak amını dudaklarıma götürüyorum.

"Owen," diyor adımı hem şaşkınlık hem de merak içinde.

"Piper, durman gerek. Ne yaptın sen? Onunla bağ mı kurdun?"

"Bir anda oldu. İsteyerek olmadı" diyor. Yine de onu suskun bırakmak istiyorum. Tadı ağzımı dolduruyor ve inliyorum. Dilim onun hassas klitorisini yalayıp çırparken yatak başlığını kavriyor ve istemsizce kalçalarını yüzüme doğru kaydırıyor.

"Bağlanma hakkında konuşmadık bile. Ya kızgınlığı geçince üzülürse?"

Amına doğru inledim ve yanaklarını sıkıca sıkıp açarak ona istediğimin bu olduğunu göstermeye çalıştım. Hayatımda hiç bu kadar memnun hissetmemiştim.

"Siktir," diye inliyor üstümde.

"Piper!" Erkek Alfa'm onun dikkatini çekmeye çalışıyor.

"Şu anda seninle konuşamam. Ağzı üzerimdeyken olmaz.

Ona durmasını söyleyecek misin?"

Boğazımı yırtan bir ses, onun benden alınamayacağını açıkça ortaya koyuyor. O beni işaretledi. Ben ona aidim, o da bana ait. Sürümüzün Alfa'sı bile bu konuda bir şey yapamaz. Denerse ne yaparım bilmiyorum ama onu başka türlü ikna edebileceğime eminim.

"İyi Omega," diyor benim güzel, bağlı Alfa'm bana. Onu memnun etmek ve ne kadar mutlu olduğumu göstermek için daha çok çalışmamı sağlıyor. Bana istediğimi verdiği için onu ödüllendiriyorum. Kalçalarına dokunuşum neredeyse acımasızca ve içgüdüsel ve muhtaç bir yanım tenindeki izleri görmek için sabırsızlanıyor.

Onu işaretle, onun beni işaretlediği gibi.

Kıçına vuruyorum ve ben klitorisini emerken öne doğru eğiliyor. Zengin ve baş döndürücü Alfa kokusu ağzımı dolduruyor ve ona daha fazla ihtiyaç duymamı sağlıyor.

Yuvamda bir karışıklık var ama bununla ilgilenmiyorum. Tek odak noktam Alfa'mı memnun etmek.

"Tanrım, Owen, boşalacağım," diyor yumuşak, nefes nefese bir sesle. Sikim ağlıyor ve tekrar vahşice sertleşiyor. Diğer Alfa'mın dudakları sikimin etrafını sardığında havaya doğru itiyorum.

Evet, ihtiyacım olan şey buydu.

Uzunluğumu yutarken hareketleri etkili ve hızlı. Sanki tadıma doyamıyormuş gibi. Alfa'mın amına doğru inliyorum ve diğer Alfa'm üstüme çıkarken onun boğazını sikiyorum. Islaklığı dudaklarımı ve çenemi kaplarken, yüzümün üstünden sallanıyor ve en memnun ve seksi iç çekişi yapıyor.

Alfa'm benim için mükemmel. Onu seviyorum ve o benim.

Ellerimi onun üzerinde tutuyorum, diğer Alfa sikimi sıcak ağzında çalıştırırken yanlarını okşuyorum.

Aletim boğazındayken prostatıma masaj yaptığında kendimi kaybediyorum, ağzını döllerimle dolduruyorum ve o da mükemmel bir şekilde yutuyor. Sanırım buraya gelip yanlış bir şey yapmışız gibi davrandığı için onu affedebilirim. Yapmamız gerekeni yaptık.

Yapmamız gerekeni.

biyolojik olarak bağ kurmaya ve çiftleşmeye programlanmıştır.

Kahretsin, yine Alfalarım ihtiyacım var.

Birkaç kez bitirdikten sonra acı hafifledi ama yine de gergin hissediyorum. Karnım gergin ve gözlerimin arkasında zonklayan kalıcı bir ağrı var.

Üzerimden kalkmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum, kollarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum. Karnı önümde

Yüzüme şefkatli öpücükler konduruyorum.

"Piper, ya bunu istemiyorsa? Bu çok erken oldu. Bunu durduramaz mıydın?"

Önerisi karşısında sırtının sertleştiğini hissediyorum ve sinirli bir huff çekiyorum.

"Bana sonra bağırabilir misin?"

"Yapabileceğimden emin değilim. Bu konuda hiç konuşmadık. Bağlanmaya nasıl baktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya işaretin silinmesini isterse? Bunu soyunma odasında saklamak zorunda kalacak."

Yeterince içtim. Piper'ı hızla üzerimden kaldırıp yataktan kalkıyorum. Piper'ın ayak bileğinden tutup onu yataktan aşağı sürüklerken iki alfa da beni izliyor.

"Owen?" diye soruyor ve ben ürperiyorum. Onu belinden tutup kaldırıyorum. Kollarını otomatik olarak omuzlarıma, bacaklarını da kalçalarıma doluyor. "Owen, sorun yok. Kimse bağ işaretimi senden almayacak."

Benim hakkımda bu şekilde konuştuğu için hiç hoşnut olmadığım büyük Alfa'ma bakıyorum. Alfa'mı azarlama şekli ve ısırtığı için ona yalvarmamışım gibi davranması.

"Bunu bilemezsin," diyor sinirli bir şekilde. Ona ters ters bakıyorum ve Piper'ı banyoya götürüp kapıyı kapatıp kilitliyorum. Vücudumu yere oturtuyorum ve Piper'ın kucağıma oturması için kollarımı uzatıyorum. Boyu mükemmel. Uzun ama zayıf. Kollarıma mükemmel bir şekilde oturuyor ve gitmesine asla izin vermeyeceğim.

İç geçiriyor ve istediğimi yapıyor, elleri yüzümü bulurken kucağıma oturuyor. Parmak uçları yüzümde ve çenemde dans ediyor.

"Öyle demek istemedi. Sadece bana kızgın." Ona attığım bakış kızgınlığımı gösteriyor olmalı. "Senin rızan olmadan seninle bağ kurmamalıydım." İçimi acı ve öfke kaplıyor ama o başını sallıyor. "Ama bunu asla geri alamam. Seni hissedebilmek ve seninle bu bağı kurabilmek benim için dünyalara bedel."

"Güzel," diyorum usulca.

Elleri yüzümü okşuyor. "Owen, içeride misin?"

"Zar zor," diye cevap veriyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Alexi'ye kızamazsın; o sadece seni korumaya çalışıyor. O iyi bir Alfa."

"Biliyorum," diyorum parmaklarımin tersiyle çıplak tenini okşayarak.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Kendini nasıl hissediyorsun?"

İnliyorum ve başımın arkası hafifçe kapıya çarpıyor. Alexi kapıyı çalmamış ya da kırmaya çalışmamış olsa da diğer tarafta durduğunu hissedebiliyorum.

"Yemek," diyorum usulca, onu bırakmadan. Bir an için aklım başıma gelmiş olabilir ama hâlâ sahiplenici ve sinirli hissediyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben kalçalarından tutup onu tekrar kucağıma çekiyorum.

"Kalkıp sana yemek getirmeliyim bebeğim," diyor usulca, elleri tekrar yüzümde.

"Buna değmez," diyorum başımı sallayarak.

Alexi'nin derin sesini duyuyorum kapıdan, "Ben atıştırmalık bir şeyler getireyim," diyor.

"Ona kızgın kalamazsın, öyle demek istemedi," diyor Piper ve ben başımı sallayıp dudaklarımı yalıyorum. Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Sen bana bağlısın."

Onu kendime doğru sıkıca bastırıyorum ve ciyaklayarak onu ne kadar sıkı tuttuğumu hafifletmemi sağlıyor.

"Kızgınlık döneminde ne kadar güçlü olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum." Bu cümleden çıkardığım tek şey, Alfa'mın Ben güçlüyüm. Bir şekilde sikimin üstüne çıkıp beni tekrar kilitliyor.

Uyandığımda inliyorum. Vücudumun her bir santimi ağrıyor. Hokey için vücuduma çok yüklendiğimi sanıyordum ama bu, sıcaktan sonra hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Elim göğsüme sürüyorum ve Piper'ın bana verdiği iyileşmiş bağ izini hissediyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum.

"Tanrıya şükür," dediğini duyuyorum Alexi'nin yanımda, iri kahverengi gözlerini bana dikmiş.

"Hey," diyorum usulca ve yüzümdeki birkaç saçı itiyor.

"Hey, nasıl hissediyorsun?"

"Otobüs çarpmış gibi ama aynı zamanda her zamankinden daha iyiyim."

"Yani bugün bağını aldırarak için doktora koşmayacak mısın?" Ona baktıktan sonra bir bakış atıp homurdanıyorum ve o da gülüyor. "Seninle birlikteyken bana nasıl davrandığına bakarak ben konuyu açtığımda ısındı."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve etrafa bakıyorum. "Piper nerede?"

"Duş alıyorum."

"Kaç gün oldu?" Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "Alexi, kaç gün oldu?"

"Yedi."

Ona göz kırpıyorum. Yüzü sanki hiçbir şeyi ele vermemeye çalışıyormuş gibi boştu.

"İki playoff maçını kaçırdık mı?" Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. "Ne kadar kötü?" Cevap vermek istemiyormuş gibi başını sallıyor. "Alexi, ne kadar kötü?"

"Seride iki sıfır gerideyiz," diyor kuru bir sesle. "Üçüncü maç ne zaman?"

"Yarın."

Bir saniye içinde yataktan kalkıyorum, biraz kafam karışıyor ve Alexi inliyor.

"Su içmeli ve hazırlanmalıyım. Bir maç daha kaçırmayacağız."

"Sıcaktan bitkin düşmüşsün. Zar zor yedin ve içtin. Bu kadar susuz kalmışken nasıl hâlâ döl üretebildiğinden bile emin değilim."

"Umurumda değil. Su içeceğim. Serum taktıracağım."

Başını sallıyor ve sakalını kaşıyor. Artık playofflarda olduğumuz için sakalını kesmeyecek ya da tıraş etmeyecek. Ben pek sakal bırakamıyorum, o yüzden bu bir sorun değil. Yarınki maça çıkmanın bir yolunu bulamazsak kesinlikle sorun olmayacak.

"Bekle, ekip neden orada olmadığımızı düşünüyor?"

"Mide gribi," diyor omuzlarını silkerek ve ben başımı eğiyorum. Söylenecek en kötü bahane değil.

"Üçüncü maçı kaçırmayacağız," diyorum sertçe ve Alexi inleyerek yatağa uzanıyor. Çok bitkin görünüyordu ve kendimi suçlu hissediyordum.

"Tamam, sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Beni koruduğun, benimle ilgilendiğin ve iyiliğimi gözettiğin için teşekkür ederim. Bir Alfa sürüsü böyle yapar. Kızgınlığım sırasında sana karşı bir pislik gibi davrandıysam özür dilerim."

Gülüyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Ayrıca bana kızgın olduğun zamanlar hayatımın en güzel haftasıydı."

Gözlerimi deviriyorum ve yatağa geri dönüyorum. Uyku kulağa oldukça harika geliyor.

"Biliyor musun, ben de üzerimde senin izinin olmasından mutlu olurum," diyorum utangaç bir şekilde.

Kollarını hareket ettiriyor ve bana bakmak için yana kayıyor, eli enseme ovmağ için başımın arkasına gidiyor.

"Oh, seni çok fena bağlayacağım. Ama sana o kupayı getirene kadar olmaz."

Stanley Kupası'nı kazanmak çok da önemli değilmiş gibi davranıyor. Yani, sanırım zaten bir yüzüğü var, ama kendinden, benden ve takımımızdan çok emin.

"Peki ya kupayı alamazsak?" Ona soruyorum ve bana ters ters bakıyor.

"Bu tür şeyleri göstermek zorundasınız. Ama Kupa'yı alamasak bile, sen benimsin. Üzerinde bir ısıruk olsa da olmasa da benimsin."

"Ve Piper'a kızgın değil misin? Benimle bağ kurduğu için mi yoksa daha önce mi?"

"Odadan çıktığı on dakika içinde sana bağlandığı için hâlâ mutlu değilim ama anlıyorum. Öncesi için sorun yok," diyor gülümseyerek. "Sanırım hepimiz iyi olacağız."

"Ben de öyle düşünüyorum. Piper'ın işe gitmesi gerekiyor mu?" Yatakta kayarak ve gözlerimi kapatarak soruyorum.

"Ah, o konuda. İş bıraktı."

"Neyi?"

BÖLÜM 30

Piper banyodan saçları ıslak ve vücudu bir havluya sarılmış halde çıkar.

"Oh, güzel, ikiniz kavga etmiyorsunuz."

"İşini mi bıraktın?"

"Evet, çok gecikti," diyor ona gerçeği tam olarak söylemeden.

Gözlerini ona diyor ve dilini şaklatıyor. "Neden bir şeyleri atlıyormuşsun gibi geliyor? Benim kızgınlığının başlamasının tek nedeni senin bu adamla başvurun üzerine tartışıyor olmandı." Başparmağıyla beni işaret ediyor ve Piper'ın yanakları ısınıyor. Owen onu izlerken başını eğiyor. "Suçluluğunu hissedebiliyorum. Bana söylemediğin şey ne?"

"Lanet olası bağlar," diye mırıldanıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Bütün bir haftayı onu ve Owen'ı becererek mi geçirdim? Evet, ama bir parçam hâlâ havlusunun düşmesini istiyor mu? Ayrıca evet. "Olanlar için Alexi'den özür diledim ve seni başlattığım için de senden özür dilerim-"

Owen, "Seni burada durdurumama izin ver," diye sözünü kesiyor. "İki playoff maçını kaçırdığım için ne kadar kızgın olsam da, bu şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi. Hayatımda hiç bu kadar rahatlama ve memnuniyet hissetmemiştim. Zamanlama harika mıydı? Hayır, ama hiçbirini değiştirmedim."

Ben gülümsüyorum, Piper da gülümsüyor. "Tamam, artık bunun için özür dilemek yok. Ama Alexi haklıydı. Teslim etmezdim ve başarısız olmaktan korktuğum için mevcut programıma devam ederdim."

"Sen başarısız değilsin," diyorum ve Piper bana gülümseyerek başını sallıyor.

"Biliyorum, üzerinde çalışıyorum." Piper tekrar Owen'a bakar. "Bana bir seçenek sundular. Ya işe gel ya da ateşin için kal. Ben seni seçtim."

Owen'ın çenesi gevşiyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Sanırım artık önceliklerimi belirledim. Sen, Alexi, Charlotte ve onun sürüsü. En önemlisi bu. Ayrıca kendimize bir şeker baba bulduk, yani hiçbir program beni istemese bile o bizimle ilgilenecek."

Bana sırtıyor, ben de gülüyorum. "Kıçını buraya getir."

"Çok isterdim ama vajinamın tam anlamıyla ağrımalarının yanı sıra, gitmem gereken bir yer var."

"Nerede?"

"Charlotte'un Katie ve ikizlerle ilgili yardıma ihtiyacı var."

"Ben de gelebilirim," diyor Owen ve Piper başını sallıyor.

"Hayır, yarınki maça hazır olmak istiyorsan dinlenmen gerek."

Ona uzun uzun bakıyor ama başını sallıyor. Yatağa doğru yürüyor, bana doğru uzanıyor ve ona yumuşak bir öpücük veriyor. "Bize güvendiğin için teşekkür ederim" diyor usulca. Adam yutkunuyor ve başını sallıyor, belli ki söyleyecek söz bulamıyor.

Geri çekiliyor ve tırnaklarını kirli sakalımda gezdiriyor. "Bana kızgınlığın bitti mi?"

"Belki, ama bir öpücük bunu daha iyi hale getirebilir." Sırtıyor, eğiliyor ve bana bir öpücük veriyor, ben de bundan faydalaniyorum, biraz da dil ekliyorum.

"Siz ikiniz biraz dinlenin. Eve dönerken akşam yemeği alacağım." Havlusundan bir yumruk dolusu alıyorum ve o uzaklaşırken vücudundan koparıyorum. Odadan çıkarken başını ve kıçını sallıyor. Bir hafta öncesine göre çok daha hafif görünüyor ve bu kalbimin dolmasına neden oluyor.

Owen'ı belinden tutup arkasına sokuluyorum.

"Bağlanma dışında, kızgınlığım sırasında kayda değer başka bir şey oldu mu?"

Sırtına karşı omuz silkiyorum. "Bunca zaman Piper'ın canına okudun. Kızıştığında ondan ne kadar büyük olduğunu farkında olduğunu sanmıyorum."

"Ona zarar vermedim, değil mi?" diyor usulca.

"Az önce onu gördün. Onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi. Bundan zevk alıyor gibiydi ve sen onun üstünde uyuyakaldığında ben seni onun üzerinden almak için yanındaydım."

"Tanrım," diyor bir elini yüzüne sürerek. "Tam bir sürüyüz, ha?"

"Aynen yle." Omega'ma sarılıyorum ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

"Tekrar hoş geldiniz, sizi tembel orospu çocukları," diyor Mikael, sopasıyla kalçama vurarak.

"Sana da merhaba pislik," diyorum, kafasını tutup saçlarına bir öpücük kondurmaya çalışarak.

"ekil üstümden."

"Huysuzluğun seni daha çok istememe neden oluyor Martel."

Gözlerini deviriyor ve dolabına oturuyor. "Bence ellerin yeterince dolu."

"Oh?"

"Aletin hakkında gerçekten duymak istemediğim bazı detaylar duydum."

Sırtıyorum ve duvara yaslanıyorum. "Güzel Piper'ım Omega'nıza performansından ne kadar memnun olduğunu mu söylüyordu? Charlotte kıskanıyor muydu, iyi donanımlı bir Alfa'sı olmasını mı diliyordu?"

Mikael yine gözlerini devirir. "Charlotte'un hiç şikyeti olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Belki Piper'dan teyit etmesini isteyebilirim." "Oh, siktir git."

"Bunu sen başlattın, *Rebenok*."

"Ve buna çok pişmanım. Oğlun bu gece oynamaya hazır mı? Johansson yatağa sııyor."

Sırtıyorum ve odanın diğer ucunda Owen'ın hazırlandığı yere bakıyorum. Piper onun bağ izinin üzerine bir *Aslan Kral* yara bandı yapıştırmıştı. "Oh, fazlasıyla hazır." Mikael'e kaşlarımı oynatıyorum ve o da alay ediyor.

"Lütfen emekli olur musunuz?"

"Ve seni arkadaşsız mı bırakayım? Asla."

"Bu gece kazanmamız gerekiyor. Kaybedersek her şey başlamadan biter."

"Kazanacağız. Ve kazandığımızda eve gideceğim ve Piper'a hakkında konuşmayı bırakmadığı etkileyici aletimle minnettarlığımı göstereceğim."

Burnundan ağır ağır nefes alıyor, bana kızgın. Onu kızdırmaya bayılıyorum. "Maça geliyor mu?"

"Evet, artık hastanede mesaisi olmadığı için tüm iç saha maçlarına gelmeyi planlıyor."

Mikael başını sallıyor ve yüzünde bir üzüntü ifadesi görüyorum. "Bebekler stadyum gibi bir yerde olmak için çok küçükler. An- ders geldi ve ailesi Charlotte ve çocuklarla birlikte evde. Yapabildiği tüm final maçlarına geleceğini söyledi."

Nilsen yanımıza geliyor ve sadece bizim duyabileceğimiz şekilde yakınımıza oturuyor. "Gribko'nun sol tarafının zayıf olduğu söyleniyor," diyor yumuşak bir sesle.

"Yaralanma mı?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Emin değilim. Ama sola doğru ateş et." Mikael ve ben başımızı salladık. "Seni tekrar görmek güzel, kaptan. Senin yerini almak üzereydim."

Bunun son sezonum olacağını bildiğim için şaka yollu "Cesedimi çiğnemeniz gerek" diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Beni kışkırtma." Gülüyorum ve Mikael uzaklaşırken ona bakıyor.

"Bir daha düşündüm de, emekli olma. Takımımız o psikopatın ellerine bırakılamaz."

Koç soyunma odasında alçak bir ıslık çalıyor ve galibiyetin önemini vurgulayarak bize moral veriyor. Sinirlerim ve heyecanım titriyor. Kan akışını hızlandırmak için playoff hokeyi gibisi yoktur.

"Hadi oraya çıkalım ve onlara neyimiz olduğunu gösterelim!" Koç Apple- gate söylüyor. Isınma hareketleri için tünelden çıkarken yuhalama ve bağırma sesleri yükseliyor.

Müzik yüksek sesle çalıyor ve biz gerinip alıştırmaya yaparken atmosfer manyetik ve vahşi. Owen çizgiyi kesiyor ve Johannson kalenin yanında duruyor, kesinlikle kızgın görünüyor.

Owen'a doğru kayıyorum ve yüz maskesini alıyorum. "İyi misin?"

"Evet."

"Bunu sen halledersin. Bakın, kızımız yukarıda," diyorum, Piper'ın oturduğu kutuyu işaret ederek, gülümseyerek ve bize el sallayarak. Bu

benim formamı giyiyor ve Owen'ın soyadını da üzerine dikmiş.

"Evet, öyle," diye gülümsüyor ve kaskına tekrar vuruyorum.

"Hadi içine edelim," diyorum ve dramatik bir şekilde maskesini öpüyorum. Eldiveniyle beni itiyor ve patenle uzaklaşıp maç için ısınmaya devam ederken gülüyorum.

Başa baş bir maç oldu ama kazandık ve seriyi rekabetçi hale getirdik. Şimdi iki gün içinde her şeyi yeniden yapmamız gerekiyor. Bu serinin yeterince temiz kalacağına dair umutlarım var; herhangi bir sakatlık ya da uzaklaştırma riskini göze alamayız. Ama artık takımımız yeniden bir bütün olduğuna göre, bunu başarabileceğimizden hiç şüphem yok.

Eve istediğimden daha geç geldik. Owen çok yorgun ve hemen Piper'ın odasına girip bayılıyor - tamamen ölü gibi. Piper aşağı indiğinde yiyecek bir şeyler aramak için mutfığa giderken kendi kendime gülümsüyorum.

"Hey," diyor usulca.

"Hey."

"Sizler harika oynadınız. Sizi playofflarda oynarken izlemek heyecan vericiydi."

"Uygun formayı giydiğine sevindim. Artık her maçta bunu giymek zorundasın." Bana gülümseyerek onaylıyor ve bana birkaç adım daha yaklaşıyor.

"Sana bir sürprizim var."

"Benim için mi? Owen'ı uyandırmalı mıyım?" "Hayır, sadece senin için."

Elimi tutuyor ve beni yukarı çıkarıyor, odama götürdüğünü sanıyorum ama yuvaya dönüyor. Hâlâ üçümüzün birleşimi gibi kokan yuvaya. Ama sonra etrafıma bakıyorum ve küçük masa ve sandalyelerin yanı sıra odanın etrafında yanan mumları görüyorum.

"Nedir bu?" Ona gülümseyerek sordum. "Bir randevu."

"Yemek yaptın mı?" Ben soruyorum, o göğsüme vuruyor ve ben gülüyorum. "Hayır, yemek yapmadım. Sevdiğini bildiğim Polonyalı bir yere gittim." I

Kollarımı ona doluyorum, parmaklarım başının üstünü öpmeden önce sırtını okşuyor. Şu anda ona sarılmak

Daha önce. Sanki bir ayağını kapıdan dışarı atıp benden kaçmaya hazır değilmiş gibi. Tamamen hazır ve benimle olmaya hevesli.

"Teşekkür ederim, gerçekten çok düşüncelisiniz."

"Biliyorsun, gerçek bir randevuya çıkmadık."

Nefesim kesildi ve göğsümü tuttum. "Smoothie'lere ve spor salonu soyunma odalarına ne diyorsun?"

"Randevu değil," diyor masaya doğru giderken. Karşısındaki koltuğuma oturmadan önce sandalyesini geri çekiyorum.

Masada alkolsüz köpüklü bir içecek var ve her birimize birer bardak dolduruyor.

Bardağımı kaldırıyorum ve onunkine vuruyorum. "İlk buluşmalara."

"İlk randevulara, gerçi bunun şimdiye kadar yaptığımız her şeyden önce gelmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Kesinlikle hayır, ilk buluşmalardan önce üçlü seks her zaman" diye şaka yapıyorum ve o da gülümsüyor.

Yemeğe başladık ve yemekler kesinlikle çok lezzetliydi. Ben mırıldanarak onaylıyorum, o da aynısını yapıyor. "Bu harika bir şey."

"Annem memleketteki en iyi Kielbasa'yı yapardı."

"Sezon dışında Rusya'ya gitmeyi planlıyor musun?" diye soruyor ve ben de yüzümü ovalıyorum.

"Emin değilim. Annemi buraya uçurabilirim. Sadece pasaportunu güncellemem gerekiyor." Utangaç görünüyor, ben de masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Seninle ve Owen'la tanışacağı için heyecanlı olduğunu biliyorum. İkiniz hakkında çenemi kapatamıyorum."

"Seni eve getirecek iyi bir ailem olmadığı için üzgünüm. İkinizin de harika anneleri var."

"Annen nerede?" Ona usulca sordum. O gün evine gelen kadının kesinlikle annesi olmadığını biliyordum. Babası çok açıktı; yarı yaşında, hiçbir şeyden haberi olmayan kadınlarla çıkmayı seven bir pislikti.

"Benim yok," diyor yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun, öldü mü?"

Başını sallar ve iç çeker. Köpüklü meyve suyuna bakıyor, hiç şüphesiz alkol olmasını diliyor. "Babam sürülere inanmaz. Omegalara güvenmez ve genel olarak sahiplenici bir pisliktir. Ben kapalı bir taşıyıcı annelik süreciyle doğdum."

Ona göz kırpiyorum. "O adam bilerek mi çocuk sahibi olmayı seçti?" "Alfa olma belirtileri gösteren bir embriyo bile seçtim. Ben kadın olmam onu hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Sadece hayal kırıklığına-

genel olarak işaret etti."

"Onunla tek ebeveyn olarak büyümenin zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Bir sürü kız arkadaşı vardı, bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Ama Char- lotte'un annesi, gerçek bir ebeveyne sahip olduğum en yakın şeydi."

Elimi uzatıyorum ve el ele tutuşuyoruz, başparmağım parmak eklemlerinin üzerinde geziniyor. "Onunla hiç tanışmadım ama Charlotte ve arkadaşlarının onun hakkında konuşmalarına bakılırsa çok özel biriymiş."

Burnunu çekiyor ama ağlamıyor. "Gerçekten öyleydi. Çok komik. Owen'in annesi bana onu hatırlatıyor, ama kaba, filtresiz bir şekilde."

"Oldukça karakterli birine benziyor," diye cevap veriyorum, onu tanımaktan heyecan duyarak.

"Peki ya annen?" diye soruyor bana.

"Çok sert biri ama bir o kadar da çok seviyor. Onu özlüyorum."

"Onunla tanışacağım için heyecanlıyım. Senin ve Owen'in ailelerinizi benimle paylaşmaya istekli olmanıza bayılıyorum."

Ona başımı sallıyorum. "Sanki Charlotte ve sürüsü senin ailen değil mi?"

Yemeğimizi bitirirken sevgiyle "Öyleler," diyor. "Alexi?" "Evet, *malyshka*?"

"Seni seviyorum," diyor kendinden emin bir şekilde. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yanakları pembeleşiyor. Konuşmam için bana bir dakika bile vermiyor. "Sadece bunu bilmeni istiyorum. Sana karşı hissettiklerimi ifade etmekte pek iyi olmadığımı biliyorum. Fiziksel olarak başladık ama benim tarafımda her zaman duygular vardı. Bu yüzden seninle birlikte olmaktan çok korkuyordum. Sonunda paketleneceğimizi biliyordum. Bana hiç senin kadar inanan biri olmamıştı. Sadece seni sevmekle kalmadım, aynı zamanda kendimi yeniden sevmemi sağladın ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Ayağa kalkıp masanın karşısına geçiyorum, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi yüzüne koyuyorum. "Ben de seni seviyorum." Öne doğru eğilip onu öpüyorum ve bu konuşmanın üstüne nasıl çıkabileceğime dair kelimeler bulamıyorum. Öpücükler arasında duygularımızı mırıldanmaya devam ediyoruz.

"Alexi?"

"*Malyshka*?"

"Sana ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyorum ve kalçalarından tutarak onu yatağa taşıyorum ve yuvasına atıyorum.

BÖLÜM 31

"S odama gidelim mi?" Alexi soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Önce Owen'a sordum." Sürünürken bana sırtıyor üstümde, iri vücudu beni içine çekiyor ve kokusu içimi dolduruyor.

Odaya.

"Omega'mız da bu işin içinde miydi?" Gülümsemesi bulaşıcı, ben de ona karşılık veriyorum. Beni en sarhoş edici şekilde sararken eli kalçamı kavıyor.

"Ona seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim, o da anlayışla karşıladı."

"Yuvasında olmamızı umursamadı mı?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"O öyle görmüyor." Alexi başını eğiyor, ben de yatakta geriye doğru kayıyorum, ellerim onun yapılı göğsünün genişliğinde geziniyor. "Yuvasını hepimiz için bir yer olarak görüyor. Sürüdeki herkesin rahat edebileceği bir yer."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Biraz." Omuzlarımı silkiyorum. "Kliniğe gittiğimizden beri Omegalar hakkında araştırma yapıyorum ve görünüşe göre Omegaların iki spektrumu var; yuvalarına gerçekten sahip çıkanlar ve orayı daha çok tüm sürü için bir yer olarak görenler."

"Şu anda beni sertleştiren şeyin Omega hakkında konuşman mı yoksa Owen'a bakma konusunda ne kadar bilgili olduğun mu emin değilim."

"İkisi de olabilir," diyorum, vücut ağırlığının daha fazlasını üzerime bırakırken ona gülümsüyorum, ön kollarıyla kendini destekliyor ve

parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Alexi öne doğru eğiliyor, yüzüme yumuşak öpücükler konduruyor ve yavaşça saçlarımla oynuyor. Daha önce hiç böyle birlikte olmamıştık. Her zaman serbest bırakmak için bir yarış ya da bir sikiş festivali oldu. Hiç yavaş ve samimi olmamıştı.

Şu anda bana dokunma şekli bana istediği şeyin bu olduğunu söylüyor ve ben de bunu arzuluyorum. Daha önce kimseyle olmadığım şekilde Alexi'yle birlikte olmak. Sıradan seks, sikişmek kolay. Savunmasız olmak, birine onu sevdiğimi söylemek, bunun uzun süreli bir ilişki olduğunu söylemek korkutucu. Evet, Owen'a bağlandım ve bu şimdiye kadar yaşadığım tüm yakınlıkların ötesinde bir bağ. Ama bir bakıma bu bir seçim değil, kaderdi, ikimizin de istesek de görmezden gelemeyeceğimiz bir yazgı. Ama üstümdeki adam, o bir seçim. Belki evren birbirimizi bulmamızda rol oynadı ama benim duvarlarımı yıkıp onu bir paket olarak kabul etmem bilinçli bir seçim.

Alexi'nin bana bakışı ve bana dokunuşu, dünyada bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyor.

Kariyerimle ilgili kafamda beliren sorular yok, kafamdaki kötü ses susmuş durumda ve tek yapabildiğim benden bir kez bile vazgeçmeyen bu adamın içinde kaybolmak. Sonumuzun böyle olacağını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Alexi, ben daha ne istediğimi bilmeden önce bizim bir sürü olmamız gerektiğini biliyordu ve onu bunun için seviyorum. Onun ısrarı ve bu sürüden vazgeçmemesi olmasaydı, nerede olurduk emin değilim. Alexi Bandnin son zamanlardaki mutluluğumun merkezi ve benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum.

Ellerimi yumuşak gömleğinin üzerinde kaydırıyorum; vücudu bir sanat eseri ve tek istediğim onun teninin benimkine değmesi. Sabırsızlanarak gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum. Bana sırttıktan sonra gömleğinin yakasından tutup başının üzerine atıyor.

"Benim için çok sabırsızsın, *Malyshka*."

"Sana ihtiyacım var," diyorum usulca ve o da bana bakıyor.

Yüzümü kavrayıp beni usulca öpmeden önce gözleri yumuşuyor.

Dudakları ayrılıp dili benimkine dolanırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Bu hayattan daha büyük adamın benim için bu kadar yumuşak olabilmesi beni yatağın içinde eritiyor. Başparmakları elmacık kemiklerimi şefkatle okşarken, dilinin her hareketiyle ve nazik okşamasıyla bağlılığını ortaya koyuyor. Eli yüzümden göğsüme, oradan da şortumun altına doğru kayarken hâlâ tamamen giyinik durumdayım. Alexi'nin parmakları şortumun kenarıyla oynuyor.

K lotum ve ıslaklığımın basit pamuklu i   amaşıırını ıslattığını hissettiğinde ağzıma doğru inliyor.

"Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorrum. Her zaman sikim için hazırsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve Alexi parmaklarını kumaşın üzerinden geçiriyor. İri parmakları girişimi ve klitorisimi çevreliyor. Dokunuşu yumuşak, beni baştan çıkarmaya ve kalçalarını eline doğru itirmeye yetiyor, sessizce rahatlamak için yalvarıyor.

Elini şortumun kemerinden çekiyor ve dudaklarımdan neredeyse bir mızıltı kaçıyor, Alexi'nin gülmesine ve başını sallamasına neden oluyor. Ağırlığını vücudumdan kaldırıyor, şortumu ve i   amaşıırımı sabırsızca çekiştirirken ağırlığını dizlerine veriyor. Üzerimdeki kumaştan sıyrılarak çıkarmasına yardım ediyorum. Gömleğimi çıkarmak yerine yakasını aşıağya çekiyor ve g ğ slerimi yukarı kaldırmak için sutyenimi kullanıyor. Bu manzara karşıısında inliyor ve sağ meme ucumu ağzına almak için eğiliyor. Elimde olmadan parmaklarımı siyah saçlarına doluyorum. Dili sert meme ucumu okşarken sakalları tenimi gıdıklıyor.

Boşta kalan elimle şortunun kemerini kavırıyorum, o da benim için s zs zce çıkartıyor. Elimi aramıza sokarken g ğ s me tam bir bağlılık göstermeye devam ediyor. Başparmağımı kullanarak  n spermini uzunluğundan aşıağ s r kl yorum ve sikini hafifçe okşuyorum. Meme ucumu sertçe ağzına aldığında titriyor.

Parmak u larıım düğümünü sıyrıyor ve inliyor, alnı g ğ s me düşüyor.

"Beni delirtiyorsun," diyor boynuma sokulup kokumu içine çekerek ve boğazıma saygılı öpücükler kondurarak.

Cesaretlendiğimi hissederek elimi büyüyen düğümünün etrafına sardım ve hafifçe sıktım.

"Siktir, aynen böyle. Düğümümü beğendin *mi, Malyshka?*"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama gerçekten düşünmeye fırsat bulamadan fikir dudaklarıımın arasından kayıp gidiyor. "Düğümünü almak istiyorum."

Vücudu kıpırdamıyor ve bana bakmak için bedenimden çekiliyor.

"Ne?" Gözlerini kırpıştırarak bana bakarken yüzünde gerçek bir şok ifadesi vardı.

Ben.

"Sanırım buna katlanmayı öğrenebilirim."

İnliyor, vücudu tekrar benimkinin üzerine düşerken ele geçirilmiş bir erkek gibi davranıyor, elleri her santimimde geziniyor,  p ş rken-

Bana.

Kulağımın arkasına yumuşak bir öpücük kondururken, "Yavaş gitmeli ve dikkatli olmalıyız," diyor. Birden fazla nedenden ötürü haklı; kendime zarar vermek istemiyorum ve o beni düğümlerken onu kilitlersem ne olacağını hayal bile edemiyorum, muhtemelen katastrofik olurdu. Ama insan vücudu uyum sağlayabilir ve Beta kadınına daha önce pornoda düğüm atarken görmedim değil.

"Tamam, istiyorum, seni istiyorum."

"Yavaş ol ve fazla gelirse bana söyle," diyor. Yüzümden bir tutam saç iterken ses tonu ciddi.

Dudaklarını dudaklarıma götürürken tırnaklarını sakalında geziniyor. "Söz veriyorum. Lütfen, Alexi."

Yalvarışlarını onu kırıyor. Parmakları tekrar amıma gidiyor, ıslak ve hazır olduğumdan emin olduktan sonra uzun aletini yumrukluyor ve yavaşça içime giriyor. Yüzümün yan tarafına doğru nefes veriyor, bir kolu ağırlığını taşıırken diğer eli kıkırmı sıkıca kavırıyor.

"Bu amı çok seviyorum," diyor ve beni terk eden küçük kahkahaya engel olamıyorum. Beni daha derinden sıkmek için bacağıma beline doladığında o da kendi bacağına çıkarıyor. Kıkırmı ne kadar sert kavradığından yarın morluklarım olacağına şüphe yok. Vuruşları derin ve yavaş. Mükemmel noktaya her vuruşunda gözlerim onunla buluşuyor.

"Bu tatlı, mükemmel amcığı düğümümü alması için eğitmemi istiyorsun, *malyshka*?"

"Lütfen."

"Lütfen, ne?" diyor.

"Lütfen Alfa," diyorum, dilini şaklatıyor ve bir sonraki hamlesi o kadar sert ki muhtaç bir inilti çıkarıyorum.

"Alfa düğümümü mü istiyorsun? Bana böyle hitap edeceksin." Gözlerini gözlerime dikti ve ben inledim, aleti amımın derinliklerine yerleşti. Aramızdaki bu güç dinamiği istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi.

"Lütfen, Alfa," diyorum sessizce.

Alexi üstümde inliyor, hızı artıyor. Eli klitorisimle oynamaya başlıyor ve kalçalarımın ona doğru itilip daha fazlası için yalvarmasına engel olamıyorum. Alexi çenemi sertçe kavırıyor ve yataktan kalkıp dizlerinin üzerine çökmeden önce sanki bir sonraki nefesi benmişim gibi beni öpüyor. İri elleri kalçalarımı sararak beni istediği yere yerleştiriyor.

Bir başparmağı klitorisimi yavaş bir dairesel hızda ovarken, diğer eli sikinin vücudumun içinde sıkıca bastırıldığı yeri okşuyor.

"Benim cesur, seksi kızım, bu tatlı amcığı germemi istiyor," diyor içime bir parmağını bastırmadan önce. Basınç hafif, parmağın ve horozunun eklenmesiyle hafif bir gerginlik. "Şuna bak. Siktir," diye inliyor ve beni daha sert sikmeye başlıyor. "Başka bir parmak ister misin, *Malyska*?"

"Evet." Kalçama şaplak atarken bir eli klitorisimden ayrılıyor. "Evet, ne?"

"Evet, Alfa."

"Siktir," diye tıslıyor bir parmak daha eklemekten önce. Elinin geri kalanı uzunluğunun tabanını tutuyor. Beni becerirken, zaten büyük olan horozuna ek olarak iki parmağı beni titretiyor. Klitorisime dokunmaya geri döndüğünde, kırılıyorum. Vücudum titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor, her sinir ucu ateşleniyor gibi hissediyorum.

Alexi üstümde inliyor, amım onun ve parmaklarının etrafını sararken kalçaları kekeliyor. "Siktir," diye neredeyse bağılıyor, içime bir parmak daha ekliyor, bağırıma ve sırtımın yataktan kalkmasına neden oluyor. Gerilmenin verdiği acı ve zevkle çarşafı yumrukluyorum. Alexi geri çekilmiyor, her itişinde beni inletiyor. Parmak eklemlerinin girişime çarptığını hissedebiliyorum ve düğümünü alma düşüncesi ve onunla bu şekilde birlikte olmayı ne kadar çok istediğim beni ürpertiyor.

Bunun ikimizin de Alfa olmasıyla hiçbir ilgisi yok; her şey onu mümkün olan her fiziksel anlamda istememle ilgili.

"Lütfen, Alfa. Buna ihtiyacım var," diye yalvarıyorum ve beni sikerken kalçaları benimkilere çarpıyor.

"Kızım Alfa'sının düğümüyle ve dölüyle dolu olmak istiyor, değil mi? Ne kadar muhtaç, lanet bir şey." Parmaklarının etrafında kenetlendiğimde, neredeyse sikini ve parmaklarını kilitlemek onu kıran şeydi. Beni dölleriyse doldururken kendini ayakta tutmak için mücadele ediyor.

Düğümünün giriş yerimde şiştiğini hissedebiliyorum ve üstümde serbest bırakıldığını inlediğinde iç çekiyorum. Parmaklarını ve sikini içimden çekmeden önce bir süre orada kalıyor. İkimiz de temassızlıktan dolayı bir şaşkınlık sesi çıkarıyoruz.

Alexi yanıma oturuyor ve kollarını belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı.

Kapı gıcırdayarak açıldığında teslimiyetçi olmayan bir ses çıkarıyorum.

"İşiniz bitti mi?" Owen uykulu bir şekilde söylüyor.

Olmaması gerektiği halde yanaklarımda sıcaklık hissedebiliyorum. Üçümüz bir hafta boyunca çırlıçıplaktık ve birbirimize dolanmıştık.

Alexi halsiz bir sesle, "Yatağa gir," diyor.

Owen'a iki kez söylememe gerek kalmadan yanıma yatmaya geliyor. Alexi kolunu onun üzerine atıyor ve çıplak belinden tutuyor.

"Sanırım her şey yolunda gitti?" diyor bana gülümseyerek. Öne doğru eğilip sarı saçlarını geriye itmeden önce ona küçük bir öpücük veriyorum.

"İyiden de öte."

"Öyle kokuyor. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, bu ereksiyonla ilgili bir şeyler yapardım," diyor esnerken.

"Belki sabah?" Gülümseyerek söylüyorum, kalbim bu iki adamın arasında uyumakla dolu hissediyor. Bir sürünün merkezi olma arzusunu hiç hissetmedim, bu daha çok onlarla ilgili. İkisi de benden büyük, ikisi de beni istiyor. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde el üstünde tutulduğumu hissediyorum. Olumsuz düşüncelerin yoluma çıkmasına izin vermeden önce, ikisine de daha fazla sokuluyorum.

Owen'la aramdaki bağın kelimelere ihtiyacı yok ve bunu dile getirmem gerektiğini biliyorum. Yarı kapalı uykulu gözlerine baktığımda bana gülünç derecede sevimli bir gülümseme veriyor.

"Biliyorum, Piper. Git uyu, bunu sonra konuşuruz."

Charlotte'un yuvasını sevdiğini ve sürüsünün burayı saygıdeğer bir yer olarak gördüğünü hep biliyordum ama bunu ilk kez gerçekten anlıyorum. Burası bir odadan daha fazlası, burası bir şekilde tüm hayatım haline gelen iki insanla tamamen kendim olabileceğim bir yer.

BÖLÜM 32

B Bir mucize eseri konferans finallerine kaldık. Şimdiye kadar hem tamamen yokmuşum hem de çılgınca bilenmişim gibi geliyor. Vücudum tükenmiş durumda, ama kendimi tutmaya çalışıyorum.

zihin odaklı. Deplasman maçları zordan da öteydi ve keşke Rangers Metro ligini kazansaydı da Piper belki bizimle seyahat edebilseydi demek saygısızlık gibi geliyor. Bunun gerçekleşmeyeceğini ve muhtemelen her şeyden daha büyük bir dikkat dağıtıcı olacağını biliyorum.

Bu durumda Piper'a bağlı olmanın daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Bir yandan, sanki bizi yakın tutan bir bağ varmış gibi, bir yandan da her zaman onu arzulayan diğer muhtaç yanımız dikkat dağıtıcı olabiliyor.

Aklımın başında olmasının tek sebebi Alexi. Takımın yanındayken bana karşı çok saygılı davranıyor ama birlikte olmamız bir sır olmaktan çok uzak. Tek sır ilişkimizin kapasitesi. Biz sadece ortak değiliz, bundan çok daha fazlasıyız ve bu sırrımızın olması hoşuma gidiyor. Piper ve Alexi'yi başka hiç kimsenin katkısı olmadan kendime saklayabildim. Alexi'nin takımın bakış açısından benimle ne kadar ilgilendiği bir sır değil.

Alexi'nin bir şekilde koçla ya da menajerle arası iyi olduğu için deplasman maçlarında aynı odayı paylaştığımızdan emin oluyor.

Canes üst sıralarda yer alıyor, bu yüzden ilk maç Raleigh'de. Hurricanes'e karşı oynayacak olmamız bir bakıma nostaljik bir durum ve onlar benim NHL'deki ilk maçımdı. İlk maçım

Maç Pazar günü gündüz oynanacağı için erken uçtuk ve takımla akşam yemeğine çıktık.

Sloane elinde telefonuyla dolaşıp video çekiyor ve yanımızda duruyor. Nilsen hemen yanımda ve Omega yanımızdan geçerken gülümsüyor. Gülümsemesi dehşet verici, ama o aldırıyor gibi görünüyor.

"Bram, yeni bir dans trendi var. Sence yapabilir misin?"

Cümlesini bile bitirmiyor. "Beni nerede istiyorsun?" Ona gülümsüyor ve telefonundan hafif bir müzik çalarken onu restoranın bir köşesine götürüyor ve ona dans hareketlerini öğretiyor. Ekibin geri kalanı onunla alay edercesine gülüyor. Bize doğru birkaç kızgın bakış fırlatıyor ama sonra Sloane'a dönüp baktığında yumuşuyor.

"Pussy whipped," diyor Johannson ta- ble'in diğer tarafından. O bunu söylerken Alexi, Mikael ve Eli kaskatı kesiliyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Omega kırbaçlanmış olacak. Ayrıca, koçun böyle şeyler söylediğini duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum," diyor Eli, yüzünde kızgınlık okunuyor. Genelde son derece yumuşak başlıdır ama şu anda Johannson'ın kafasını ısırp koparmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Hadi ama, öyle demek istemedim. Sadece şakaydı."

Mikael düz bir tonda, "Bana şakayı açıkla," der. Johannson hafifçe kekeler ve başını sallar.

"Boşver."

"Hayır, bunun çok komik olduğunu düşündün. Söyle bize, destek, bu kadar komik olan ne?"

Pekâlâ, bu ekibe katıldığımdan beri ilk kez Mikael'in onayını alıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve Johannson'a öldürebilecek bir bakış atıyor.

"Herkes çok hassas," diyor Johannson. *Söylenecek en yanlış şey.*

"Hayır, sadece götlük yapıyorsun. Evde bir Omega'mız ve iki kızımız var. Düzgün insanlar olmak için buna bile ihtiyacımız yok. Büyümen gerek," diyor Eli ve ayağa kalkıp masadan kalkmak üzere uzaklaşıyor.

Mikael oturduğu yerden Johannson'a bakıyor ve onu zorluyor. Yedek kaleci hiçbirimizin onu etrafta istememesinin ağırlığını hissediyor. Sandalyesini geri çekip gidiyor.

"Lanet olası pislik," diye mırıldanıyor Mikael nefesinin altında.

Alexi, "Applegate'in onu gelecek yıl tutmasına imkân yok," diyor. Konuşma sırasında sessizdi ama onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

çok kızgın. Ayrıca Eli ve Mikael'e kendisi gittiğinde takımı nasıl devralacaklarını öğrettiğini düşünüyorum.

"Tabii ki hayır, özellikle de Connery varken," diyor Mikael, suyunu kapıp ağır bir yudum alarak. Gözlerimi ondan kaçırıp Bram'ın Sloane tarafından yönlendirildiği yere odaklanıyorum ve o da Sloane'un söylediği gibi müzik eşliğinde dans ediyor.

Mikael'e dönüp baktığımda dilini şaklatıyor ve Alexi ile benim aramda gidip geliyor. İnler gibi bir ses çıkarıyor ama masadan kalkıyor. Gece için odasına gitmeden önce benim ve Alexi'nin omzuna vuruyor. O ve Eli sürü arkadaşı oldukları için her zaman aynı odayı paylaşırlar.

"Sence biliyor mudur?" Kolunu sandalyemin arkasına koyan Alexi'ye fısıldıyorum.

"Öyle olsa bile, ona güveniyorum."

"Yalan söylemeyi bırakmaya hazırım," diyorum usulca, başparmağı ve işaret parmağı boynumdaki gerginliği alıyor.

"Biliyorum, yakında. İki seri daha, hepsi bu. Kupanı alacağız."

"Buraya kadar gelmişken bile" diyorum, ki bu doğru. Kim bir Omega kalecisinin bırakın Doğu Konferansı Stanley Cup Finallerini, NHL'de bile başarılı olabileceğini düşünürdü ki? "Hiç umudum olmazdı," diyorum dürüstçe. Bunu dört maçta kaybetseydik berbat olurdu ama playofflarda oynamış olmak kendim için hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Hokey hala tutkum olmadığından, bu sporu sevmediğimden değil. Ama çok yorulmuş. Sadece kim olduğumu saklamaktan, gerçek benliğimi maskeleyemekten değil, vücudum da ağrıyor. Omega'lar benim gibi yapılmak ya da bu mesleğin stresini çekmek için yaratılmamış. Eminim bunun yıllarca kullandığım ilaçlarla da çok ilgisi vardır. Ama çok yıprandım.

Son NHL maçımı oynadığımda, bu muhtemelen hayatımın en acı tatlı anlarından biri olacak. Ama uğruna yaşayacak, tahmin ettiğimden çok daha fazla şeyim var. Hokeyden çok daha önemli olan iki insan.

"*Sólnyshka?*"

"Sonunda bana bunun ne anlama geldiğini söyleyecek misin?" Ona soruyorum.

Sırıttıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Güneş ışığı demek" diyor ve sevildiğimi ve görüldüğümü hissediyorum. Sayamayacağım kadar çok kez pislik olarak adlandırıldım, ama hiçbir zaman birinin

Günüşığı. Evcil hayvan adını tekrar söylediğinde konuşamayacak kadar sersemlemiştim. "*Sólnyshka?*"

"Öyle mi?"

"Sana o lanet kupayı getireceğim," diyor, eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor, etrafta kimin olduğu umurunda değil. Ekibin çoğu gece için ayrıldı. Bram ve Sloane fark edemeyecek kadar kendi balonlarına kapılmışlardı. PDA'dan hoşlanacağımı hiç düşünmezdim ama Alexi'nin bana ne kadar değer verdiğini görecektim daha fazla seyirci olmasını isterdim.

Hayatımda ilk kez toplum içinde muhtaç bir Omega olmaktan memnunum, gerçi bu odadaki çoğu insanın bundan haberi bile yok. Öpücümü uzatıyorum ve ayrıldığımızda bana sırtlıyor.

"Gidip Piper'ı arayalım ve geceyi bitirelim."

"Tamam," diyorum, nefes nefese kalmış hissederek. Otel odamıza doğru yürürken elimi tutuyor ve ben de kendimi bu sevgi gösterilerinden daha fazlasını yapmak için can atarken buluyorum. Asansörde başımın yanını öpüyor ve hissettiğim tek şey gerçek ve mutlak bir memnuniyet.

Üçüncü periyot ve bacaklarım kopacakmış gibi hissediyorum. Skor berabere ve ihtiyacım olan son şey maçın uzatmaya gitmesi ya da Allah korusun birden fazla uzatmaya gitmesi. Halsizleştiğimi hissedebiliyorum ve şu anda takımın ihtiyacı olan son şey de bu.

Buzun ortasında Kristiansen ve Nilsen birbirlerine girmişlerdi ve hakemler onları ayırmaya çalışıyordu. Alexi yedek kulübesindeydi ama kayarak dışarı çıktı ve kaskımı çıkarmamı işaret etti. Bana baktığında yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Bir eli eldivenli değil ve kokulu tuzları burnuma doğru tutuyor.

"Nefes al," diyor. Nefes alıyorum ve bir anda gözlerim açılıyor, burnum kıvrılıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum vücudumu silkeleyip öksürürken.

"Bunu sen aldın, nasıl hissediyorsun?"

"Burnum yanıyormuş gibi ama daha iyi," diyorum. Alexi su şişemi alıyor, saçına ve formamın arka tarafına sıkıyor, cildimi anında serinletiyor.

"Sekiz dakika daha. Tek ihtiyacımız olan sekiz dakika daha, sonra dinlenebilirsin. Seni lanet otele, uçağa, eve taşıyacağım. Neresi olursa." Paniklemiş görünüyor ve beni iten şeyin kazanma arzusu mu yoksa Alexi'yi memnun etme arzusu mu olduğundan emin değilim.

"Anladım, ben iyiyim." Bana bakmak için formamı tutuyor ve ben başımı sallıyorum. "İyiyim dedim ya."

Sırıttıyor. "O küçük akıllı ağzını şimdi öpmeliyim. Daha sonra," der ve kayarak yedek kulübesine geri döner, eldivenini tekrar giyer ve kokulu tuzları Eli'a atar. Nilsen'e bir bakış atar ve kavga hemen durur.

O sinsi herif beni rahatlatmak için kavgayı kışkırttı. Başımı sallıyorum ve kaskımı tekrar takarken kendi kendime gülümsüyorum.

Sekiz dakika idare edebilirim.

Nilsen kuzeniyle kavga ederken ikisi de ceza alıyor ve sonraki iki dakika boyunca dörde dört oynuyoruz.

Her takım kendi başının çaresine bakar.

Altı dakika idare edebilirim.

Mikael potaya sert bir darbe alıyor ve kenara çekiliyor. Eli ve Alexi çizgide koşuyor ve Canes topu bize çevirmeden önce birkaç iyi atış yapıyorlar. İki kez kıl payı kaçırdık ama hiçbir şeye izin vermedim.

Dört dakika idare edebilirim.

Olayların şiddeti artıyor, ikimiz de maçın uzatmaya gitmesini istemiyoruz. İkimiz de ilk galibiyetin tadını çıkarabilir ve serinin geri kalanı için tempoyu belirleyebiliriz. Bir seride ilk maçı kazanan tarafın tüm seriyi alma şansı tipik olarak yüzde altmış beştir. Bunlar sizin tarafınızda olmasını isteyeceğiniz türden oranlar.

İki dakika idare edebilirim.

Alexi ve Eli puck'ı çıkarmaya çalışırken kaleye sıkıştılar. Top solumdaki Kristiansen'e geçti. Hızlıyım ama o topu ağlara gönderirken yeterince hızlı değildim. Siren çalıyor ve Canes taraftarları çılgına dönüyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve sopamı kalenin köşesine vurup buzun dışına atıyorum. Hakem geliyor ve bana boktan bir bakış atarken oyunu sıfırlıyor.

Alexi'nin kayarak geçmek istediğini ama bunun yerine bana alan açtığını söyleyebilirim. Her şey mümkün ve eğer toparlanabilirsek ve Foxes'tan bir gol bulabilirsek uzatmalar için kendimi toparlayabileceğimi biliyorum.

Ama biz yapmadık. Bu seriye mağlup başlıyoruz ve bunun benim hatam olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ne olursa olsun, Alexi sözünü tutuyor, neredeyse beni otel odasına taşıyor ve bize yemek getiriyor.

Telefonum çalıyor ve bayılmaya hazır olmama rağmen yataktan aramayı cevaplıyorum.

"Neyin var?" Piper'ın güzel yüzü soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Sadece zor bir kayıp."

Kaşları çatılıyor ve arkamdan Alexi'ye baktığını görüyorum. "Bu bir kayıptan daha fazlası gibi geliyor," diyor sessizce.

"Sadece yorgunum; önemli bir şey değil."

"Söz veriyor musun? Lütfen içini dökme. Sana söz veriyorum, buna değmez." Yüzü yumuşak ve yalvarır gibiydi. Ben ne diyeceğimi bilemeden öylece otururken Alexi telefonu elimden alıyor.

"Merak *etme*, *Malyshka*. Onunla ilgileneceğim." "Bakacağını biliyorum. Bundan zerre kadar şüphem yok."

"Neye ihtiyacın var, Owen?" Alexi bana açıkça soruyor. Ona gözlerimi kırıştırıyorum, duygularım içimde çalkalanıyor. Yorgunum, muhtacım ve bu akşamki maçın kaybedilmesinden dolayı ezici bir suçluluk hissediyorum.

Piper görüntülü görüşmede, "Sanırım zihnini kapatmana ihtiyacı var," diyor.

Alexi bana yaklaşıyor ve Piper ilgiyle izlerken boynumu öpüyor.

"Bu güzel küçük kafayı susturmam için ihtiyacın olan şey bu mu?" Başımı sallıyorum ve Piper'ın telefonda dudaklarını yalamasını izliyorum.

"Evet, ihtiyacım olan şey bu," diyorum ona ve boğazıma doğru hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"İstediğiniz şeyi istemenize bayılıyorum" diyor.

"Ben de izlemek istiyorum," diye ekrandan sesleniyor Piper ve Alexi gülüyor.

"Ne istediğini sorduğun için de mi övgü istiyorsun?" diyor ve telefonu masanın üzerine koyup çekmecesini karıştırmaya başlıyor. "Noel hediyemi getirsen iyi olur ve telefonunu bizim de izleyebileceğimiz bir yere koysan iyi olur."

"Evet, efendim," diyor Piper. Alexi homurdanıyor ve kıcımlı tokatlamadan önce telefonu komodinin üzerine koyuyor.

"O tatlı kıcımlı bana sunacak mısın, güzel çocuk?" "Siktir," diye homurdandım ve ahlaksız bir Omega fahişesi gibi Şortumu çekiştirip çıkarıyorum, gömleğimle bile uğraşmıyorum. Alexi kıyafetleriyle bile uğraşmıyor, sadece sikini boxer'ından çekip çıkarıyor ve gömleğini çenesinin altına yuvarlıyor.

Telefonda vücuduma nasıl baktığını ve Piper'ın amıyla oynamaya başlarken bakışlarını nasıl kaçıramadığını görebiliyorum.

Uzun süre dayanamayacağım. Hay sikeyim.

Alexi arkamdan, "Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu görmelisin, Piper," diyor, eli kıcımlının üzerinde kayıyor ve bir parmağını yanıma sokup diğerini ekliyor. Gözlerimi kapatıp onun bana dokunma hissinin beni ele geçirmesine izin vermekle, Piper'ın bizi izlerken kendine nasıl dokunduğunu görmeye duyduğum aşırı ihtiyaç arasında kalıyorum.

Piper kazandı.

Alexi'nin tüm dikkati beni hazırlamaya odaklanmış durumda, ki açıkçası bu uzun sürmeyecek. Eğer isteseydi, şu anda içime girebilirdi ve bunun için ona teşekkür ederdim.

"Her zaman çok muhtaç, çok hazır. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diyor, parmaklarıyla beni becerirken. Telefona bakıyorum, Piper yatağına uzanmış, o izlerken kendine dokunuyor. Üzerinde bir atlet var ama saçları dağılmış ve yanakları pembeleşmiş. Sadece bir gün geçmişken birini nasıl bu kadar özleyebilirim?

"Çok iyisin. Kahretsin, sana evde ve içimde ihtiyacım var," diyor telefonda ve ben inliyorum. Sikimi okşarken dirseğim ağırlığımı taşıyor.

Alexi yavaşça içeri itmeden önce sikinin başını deliğime sürüyor ve beni inleterek kıcımlı leğen kemiğine doğru bastırıyor. Telefona bakarken neredeyse çok fazla geliyor. Piper çoktan boşalmak üzereymiş gibi görünüyor ve Alexi arkamda ne kadar büyük görünüyor. Omega'lara göre daha iriyim ama Alexi'nin etrafında olmak kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Sanırım bana aylar önce sorsaydınız bundan nefret ederdim, ama telefonda Piper'a sırtımdan önce beni siktiği yere bakarken, bunu sevdiğimi fark ediyorum.

Beni kucağına alabilecek bir adamla birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim.

beni biraz hırpaladı, ama şimdi başka türlü bir hayat düşünemiyorum.

Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor, siki beni en lezzetli şekilde geriyor. Alexi'nin düğümü her itişte kıcıma çarpıyor ama içime girmiyor.

Kendi yumruğumu becerirken bileğim fazla mesai yapıyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Mmm, tatlı oğlumuzun gelmesine izin vermeli miyim?" Piper'a yönlendiriyor ve ben inliyorum. Alfalarımın benim hakkımda konuşması beni vahşi hissettiriyor.

Piper tatlı sesiyle, "O çok iyiydi," diyor ve ben ürperiyorum.

"Öyle, o çok iyi bir çocuk," diyor Alexi, her kelimeyi sert bir hamleyle telaffuz ederek. Son kelimedede düğümünü içime itiyor ve ben paramparça oluyorum, döl fışkırmaları yatağa çarpıyor ve yumruğumdan aşağı iniyor.

Piper'ın sırtının yataktan kalkışını izlerken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, vibratörü de zirveye ulaşırken yüksek sesle vızıldıyor.

Alexi içime girmeye devam ediyor ve beni aşırı hassasiyetten inletiyor. Düğümü göt deliğimi mükemmel bir şekilde geriyor ve tekrar boşalabileceğimi bile hissediyorum. Sikim inmiyor ve Alexi etrafıma uzanıyor, beni okşamaya devam ederken yumruğu yapışkan karmaşaya karışıyor. Vücudum her vuruşa titriyor ve sallanıyor.

Sıcaklığımın dışında bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama dişleri boynumun kenarına sürtündüğünde kırılıyorum. Onu içimde daha sıkı sıkıyor ve ikinci salınımımla yumruğunu kapatıyorum.

Tohumunun sıcaklığının beni tamamen doldurduğunu hissetmeden önce kulağıma bir dizi Rusça homurdanıyor. Sırtımı usulca öperken düğümü bizi bir arada tutuyor ve yanlarımıza doğru manevra yapıyor.

Keşke Piper'la daha fazla konuşabilseydim, beni sakinleştirmeye yardım ettiği için ona teşekkür edebilseydim ama gözlerim kapanıyor.

Alexi arkamdan, "Sanırım bunun yeni bir deplasman maçı geleneği olması gerekecek," diyor.

"Uyuyor," diyor Piper yumuşak bir sesle.

"Bir dahaki sefere daha büyük bir ekrana ihtiyacımız var. Amını zar zor görebildim," diye yakınıyor Alexi ve Piper gülüyor.

"Uslu bir çocuk olursan sana özel bir gösteri yaparım," diyor. Alexi beni göğsüne daha sıkı bastırıyor.

"Bu yakında sorun olmaktan çıkacak," diyor usulca. Konuşmanın devamını duymak istiyorum. Birbirleriyle konuşma şekilleri çok farklı-

şimdi. Daha çok karşılıklı saygı ve birbirini anlama söz konusu. Hakimiyet için büyük bir kavga gösterisi yok.

Belki de bir Omega olduğum içindir, ama birbirleriyle olan ilişkilerini çözmelerinde benim de payım olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kolay olmadı ve hala da olacağını sanmıyorum. Ama onları sevmek, şimdiye kadar yaptığım en kolay şey oldu.

BÖLÜM 33

Tserisinin yedinci maça gitmesi ideal değil ama en azından bir yedinci maç var. Az önce evimizde Canes'e karşı berabere kaldık. Kupa ile aramızda kalan tek şey bu son maç. ve sonra son bir seri.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ben bile bu mevsimin vücudumda yarattığı mutlak tahribatı hissediyorum. Belki de artık sadece kendim için endişelenmediğim içindir, ama her iki durumda da çok yorgunum.

Bu sezonun son sezonum olması gerektiğini zaten biliyordum. Ama şimdi bedenim de zihnimle aynı fikirde.

Piper tüm iç saha maçlarımıza katılıyor, ancak bizden önce eve gidiyor, böylece basını ve bizim tekrar giyinmemizi beklemek zorunda kalmıyor.

Takım elbiselerimizi bile değiştirmedik ve eğer Owen eşiği geçtiğimiz anda kesinlikle bayılacak gibi görünmeseydi, muhtemelen sikini o dar lacivert pantolondan çıkarıp ona oral seks yapmama izin vermesini sağladım.

Evin kapısını açtığımda ilk duyduğum şey yanan bir şeyin kokusu oluyor.

"Ne oluyor lan?" Owen etrafına bakınarak söylüyor. Mutfığa doğru yürüyoruz ve ben fırını kapatıp yanmış bir şey çıkarıyorum. Tezgâhta bir kutu brownie karışımı olmasaydı, ne yaptığını bilemeyecektim.

Havalandırıyorum, fırını kapatıyorum ve odaya bakıyorum. "Nerede o?"

Owen yüzünü ovalıyor ve kaşları çatılıyor. "O... Sanırım duygularını bağın altında tutuyor. Bunu yapabilir mi?" diye soruyor, yüz hatlarında panik okunuyor.

"Duygularını paylaşmamanın bir yolunu bulacak biri varsa o da Piper olacaktır."

Elimi sırtına sürüyorum, giysisinin malzemesi yumuşak. Henüz bağ bile kurmamıştı, sanki korkusu dalga dalga yayılıyordu. Koridora doğru yürürken, kapıdan Piper'ın burnunu çektğini duyabiliyorum.

Açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Dizüstü bilgisayarı açıldı ve ekran karanlıkta yüzünü aydınlatırken o yukarı bakıyor ve Owen ışığı açıyor.

"Piper, *Malyska*, sorun nedir?" Ona yaralı bir hayvanmış gibi yaklaşıyorum. Onu ne kadar zorlarsam, onun da beni o kadar geri itme eğiliminde olduğunu öğrendim. Owen beni yönlendiriyor ama onun yanında olmak istediğini söyleyebilirim.

"BEN..." Yüzünü kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Dizüstü bilgisayarı kucağından alıyorum ve neye üzüldüğüne bakıyorum.

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "İçeri girmişsin amına koyayım." Gözlerini siliyor ve başını sallıyor.

"Başardım."

"Elbette hak ettin. Bunu hak ettin." Kadın kendini toparlamaya başlar ve Owen bunu fırsat bilerek kollarını ona dolar ve onu yatakta yatar pozisyona getirir.

Kollarını tekrar ona doluyor ve ilk başta alçak sesle mırıldandığını duyuyorum. Bağlandıklarında bile duymamıştım. Ama şimdi, Omega'mızı tutarken, göğsünden gelen ve hem kendisini hem de Owen'ı sakinleştiren alçak sesle sonunda kendini bırakabiliyor.

"Brownileri yaktın," diye mırıldanıyor boynuna doğru ve o da gülüyor. Gevşek bir kahkaha ve başını geriye atıyor, yanaklarında gözyaşı lekeleri var ama yüzündeki gülümseme onda hiç görmediğim bir mutluluk yayıyor.

Owens'ın yüzünü tutuyor, parmakları saçlarına dolanıyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye sırtıyor ve eğilip ona bir öpücük veriyor. "Tıpkı senin de benim seni sevdiğimi bildiğin gibi."

Başını salladı ve kollarını tekrar Owen'a doladı, benim de katılmam için bir kolunu uzattı. Kendimi tamamen onları birlikte izlemeye kaptırmıştım, bu yüzden kendimi hiç düşünmüyordum.

"Gerçekten oluyor," diyor elimi sıkarak. Kolumu Owen'a ve ona doluyorum, keşke yatağa girmeden önce bu lanet takım elbiseyi çıkarmış olsaydım diyorum ama artık çok geç.

"Gerçekten neler oluyor?" Owen usulca soruyor, gözleri kapalı ve yüzü Piper'ın boynuna dayalı.

"Biz, hayallerimiz, her şeyimiz."

Saçlarını okşuyorum ve o da elime doğru eğiliyor. Kahretsin, göğsüm o kadar dolu hissediyor ki, bu odanın her yerinde çatlayabilir.

"Ne zaman başlıyorsun?" Ona sordum. "Temmuz'da başlıyor."

"Kupayı kazanmanızla işe başlamanız arasında birkaç hafta mı olacak?"

"Aman Tanrım. Bu geceki galibiyet için tebrikler. Her şeyi kendim için yaptım."

"Her şey seninle ilgili olabilir, Piper. Bu büyük bir şey. Seninle çok gurur duyuyorum." Kızarıyor ve her ne kadar kabul etmek istemese de, Alfa'nın biraz övgü eğilimi var. Ayrıca, Piper'ın hayatı boyunca başarılarıyla ne kadar gurur duyması gerektiğini söyleyen yeterince insan olduğunu sanmıyorum.

"Owen," diyor usulca, sarı saçlarını yüzünden iterek. Adam baygın. Bana bakarken kaşları çatılıyor. "Maçlardan sonra çok daha fazla yoruluyor." Tenini hissediyor ve yüzüne nazik dokunuşlar yapıyor. "Kendini çok zorladığından endişeleniyorum."

Aramızdaki Omega'ya dokunurken elim saçlarından ayrılıyor. "Öyle. Üçüncü periyot civarında gazı kesildi. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Kokulu tuzlar genellikle ona biraz daha enerji vermeye yardımcı olur. Ama neredeyse saat gibi işliyor."

Kaşları daha da çatılıyor ve başını sallıyor. "Sadece şimdi ve her maç aynı saatte olması biraz garip. İlaçlarında hiçbir değişiklik yapmadık."

"Playofflarla birlikte maçlar birbirine daha da yaklaştı, tek düşünebildiğim bu."

"Hmm," diyor ve Owen'a bakıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra üzerine eğilip benden de bir öpücük alıyor.

"Mutluluk sana yakışıyor, *Malyshka*."

"Öyle, değil mi?" Sırıttırıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Owen'ın üzerine sürünmeyeceğimi ve seni onun yanında becermeyeceğimi sanma."

Dudağını ısırır. "Yap şunu."

Piper'a onu ne kadar mutlu edebileceğimi gösterdiğim süre boyunca kıpırdamayan Owen'dan kendimi kurtarıırken hayatımda hiç blöf yapmamıştım.

"Başardık. Gerçekten başardık!" Owen buzun üzerinde bana bağıyor, ellerimiz birbirimizin formasına kenetlenmiş.

Canes taraftarları stadyumlarını terk etmek için bir saniye bile kaybetmezken, tüm takım arkadaşlarımız mutlak akıllarını kaybediyor.

"Yaptık amına koyayım." Umurumda bile değil. Kaskını çıkardı ve ben de üzerine atlayıp ona yumuşak bir öpücük verdim. Geri çekildiğimde sinirleneceğinden endişeleniyorum ama göz devirmesi ve sırtması bilmem gereken tek şey.

"Lanet olası Kupa'ya gidiyoruz!" Eli bağıyor, kolu gülümseyen Mikael'e sarılmış. Korkunç bir şey.

Owen üçüncü periyotta çok daha uyanık görünüyordu. Kolumu omuzlarına doladığımda bunu tamamen adrenaline bağlıyorum, bu da takımdaki herkesin katıldığı tam bir köpek yığınının dönüşü.

Ayrıldıktan ve diğer ekiple tokalaştıktan sonra - yani, eline tükürüp kuzenine uzatan ve o da reddeden Nilsen hariç herkes - takım elbiselerimizi giydik ve Connecticut'a geri dönmeye hazırız.

"Batı Konferansı finali ne zaman?" Mikael telefonunda gezinerek soruyor.

Eli, "Yakında başlayacak," diye cevap veriyor. Telefonunu da çıkarıyor ve acaba bir tür grup mesajı mı atıyorlar diye merak ediyorum.

Nilsen gözlerini kapatıp sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Predators için umutluyum," diyor.

"Ben de," diyor Owen yumuşak bir sesle.

"Hey," diyorum kalçasını sıkarak. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Eğer bu onun takımıysa, her şey yoluna girecek."

"Öyle olmasaydı daha kolay olurdu."

"Biliyorum. Ama bu galibiyete tutunalım. Kızımız evde seni bekliyor."

"Bizim için," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bizim için."

"Siz ikiniz bizim evde izlemek ister misiniz?" Eli söylüyor ve Mikael bizi davet ettiği için ona kızgın bir bakış atıyor ama ben bunu evet demek için bir neden olarak görüyorum.

Nasıl hissettiğini, yorgun olup olmadığını ve eve gidip uyumak isteyip istemediğini görmek için Owen'a bakıyorum, ancak maçın sonucunu bilmeden bunu yapabileceğinden şüpheliyim.

"Piper'ı almalıyız."

Mikael inliyor. "O zaten bizim evde." Gözlerini devirir ve Eli sürü arkadaşına bakarak iç geçirir.

"Sizinle orada buluşuruz."

Evleri havaalanına çok uzak değil, yani on dakikadan kısa sürede oradayız. İçeri girdiğimizde daha rahat bir şeyler giyebilmek için ikimizin de çantasını alıyorum.

Bir şekilde Eli ve Mikael'i burada yendik. Kapıyı çalmaya gittiğimde Piper kucağında uyuyan küçük bir bebekle kapıyı açıyor.

"Onları daha yeni indirdik, bu yüzden sessiz olmanız gerekecek" diyor ve bize yumuşak bir gülümseme veriyor.

Bir bebeği kucağına almasından hoşlanmamalıyım. Çocukların geleceğimizde olup olmadığından emin değilim, ama Piper'ın bu yönünü görmenin bana bir şeyler yaptığını inkar edemem.

Öne doğru eğilip küçük bebeğin sarışın, tüylü başını okşamadan önce ona yumuşak bir öpücük veriyorum. "Hangisi bu?"

"Linc. Anders Andrea'yı kaçırdı."

"Katie nerede?" Owen, Piper'dan kendi öpücüğünü alırken soruyor.

"Anders'in ailesiyle birlikte, onların dikkatini Son zamanlarda."

"Üstümüzü değiştireceğiz," diyorum ve ikimize de takım elbiselerimizle bir göz atıyor.

"İyi," diyor ama tavrı tam tersini söylüyor.

Ona başımı sallıyorum ama Owen'ı üstümüzü değiştirmemiz için banyoya götürüyorum. Duruşu gerginlikle dolu ve sonucu öğrenene kadar ona nasıl bir teselli sunabileceğinden emin değilim.

Üzerimizi değiştirdikten sonra, Noel partisine çok benzer bir pozisyonda onların kanepesine yerleşiyoruz. Piper aramızda oturuyor ama Noel'den farklı olarak, bebeği tutmaya devam ederken ikimize de yaslanıyor.

"Owen, bebeğim, iyi misin?" diyor usulca, benden ve Owen'dan başka kimse duymasın diye.

"Evet, ben iyiyim." Kolunu Piper'ın omzuna doluyor, parmak uçları benim omzuma değiyor, benim avuç içim ise Piper'ın kalçasına dayanıyor.

"Gidip onu yatıracağım," diyor bebeği biraz daha kaldırarak.

Anders gülümseyerek, "Ben onu yukarı çıkarırım," diyor, zaten bir bebeği kucağına almış, diğerini de kucağına alıyor.

Etrafıma bakındım. "Charlotte nerede?"

"Ayrıca uyuyor, bu yüzden herkesin oyun sırasında sessiz olması gerekiyor, aksi takdirde gazabımı hissedeceksiniz. Anladınız mı?" Her birimizi işaret ediyor ve neredeyse herkes teslim olmak için ellerini kaldırıyor.

Oyun başlıyor ve midem hemen bulanıyor.

BÖLÜM 34

T Köpekbalıkları kazanıyor ve ben Owen'ın stresini, korkusunu ve öfkesini aramızdaki bağdan hissedebiliyorum. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve arka verandaya çıkarken sürgülü cam kapı hızla açılıyor.

Alexi etrafına bakınıyor ve tam ayağa kalkacakken kalçasını okşuyorum.

"Ben hallederim," diyorum, öne doğru eğilip saçlarına bir öpücük kondurarak. Alexi'nin yardım etmesine karşı olduğumdan değil, sadece onun her şeyi düzelttiğini hissediyorum. Bana ihtiyaç duyulduğunu hissetmek istiyorum ve belki de bir parçam hâlâ Owen için yeterince iyi bir Alfa olmadığımı düşünüyor. Burada bulunan büyük Adirondack sandalyelerden birinde oturuyor. Bacaklarını iki yana açmış, çenesini ovuşturuyor ve karanlık arka bahçelerine bakıyor.

Onun alanına giriyorum ve yanındaki boş sandalye ile kucağı arasına bakıyorum. Tek kelime etmeden elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Beni kucağına çekiyor ve ellerim hemen yüzüne gidiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diyor sertçe. Saçlarını yüzünden çekiyorum ve ona dokunarak burada olduğumu hissettiriyorum. Bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok, ama bir gün içini dökmek isterse her zaman yanında olacağımı bilmeli.

"Seni ifşa etmesinden mi endişeleniyorsun?" Yumuşakça soruyorum. Merakım ve işleri yoluna koyma ihtiyacım, canını sıkan şeyi bana kendi hızında anlatmasını isteyen diğerarımdan daha ağır basıyor.

Owen başını sandalyenin arkasına yaslamadan önce kalçamı sıkıyor.

"Şu anda beni neyin rahatsız ettiğini gerçekten bilmiyorum."

"Kendini iyi hissediyor musun?" Tenine dokunarak soruyorum ve o da iç çekiyor.

"Bu gece uzun zamandır oynadığım en iyi maçtı. Her zamanki kadar yorgun hissetmiyorum."

"Farklı bir şey yaptın mı?"

"Hiç sanmıyorum." Omuz silkiyor ve uzaklara bakıyor, eli hala kalçamda.

"Belki sizinle Kaliforniya'ya gelebilirim, ticari uçuş falan yapsam bile," diyorum ve bu gece eve geldiğinden beri ilk kez sırıtıyor. Kalçamı bir kez daha sıkıyor ve yüzünü bana çeviriyor.

"Bunu yapardın, değil mi?"

"Yapardım."

Başını sallar. "İyi olacağım." Telefonu cebinde vızıldıyor, kışkımda titreşiyor ve beni zıplatıyor. İnliyor ve cebinden çıkarıp iç geçiriyor. Owen telefona bakmadan önce bana yumuşak bir bakış atıyor.

"Selam anne." Telefonu bir saniyeliğine kulağından çeker.

"Biliyorum. Evet. Tamam. Tamam."

İnledi ve telefonu bana uzattı. "Hey, Lori."

"Piper, tatlım, nasılsın?"

Owen'ın kucağında kayıyorum. "İyi misin?"

"Birbiriyle konuşmayan iki oğlum da Stanley Kupası Finalleri'ne gidiyor, sen söyle."

"Sanırım harika gidiyorsun?"

"O büyük Alfa'nın evinde benim için yeterli yer var mı, yoksa bir otele mi gitmem gerekiyor? Oğlumun annesine bilet ayarlamak için torpil yapabileceğini sanıyorum. Max'in de aynısını yapacağını biliyorum. Henüz onu arama fırsatım olmadı."

"Sizin için bir misafir odası ayarlayabiliriz."

Owen'ın başı hızla bana doğru dönüyor ve bana uzun, acı dolu bir bakış atıyor, ben de omuzlarımı silkiyorum.

"Ona iyi bakıyor musun?" "Elbette bakıyorum, o bana bağlı."

"Neyiniz?" Lori telefonda bağılıyor. Owen'ın gözleri irileşiyor ve telefonu ona geri verirken inliyor.

"Bağlandığımızı annene söylemedin mi?" Bu konuda kendimi olması gerekenden daha güvensiz hissederek soruyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve kucağından iniyorum. Koşmak istiyorum. İçten içe tek yapmak istediğim bu. Onu bu arka bahçede bırakıp Charlotte'la yatağa girmek istiyorum. Ama yapmıyorum, uzun bir nefes alıyorum ve annesiyle telefonda hızlıca konuşmasını izliyorum.

Mantıklı olmaya çalışıyorum. Benimle bağ kurduğu için mutlu olduğunu, hiç bu kadar rahat hissetmediğini söyledi. Ama annesine çok yakın, neden ona söylemesin ki?

Telefonu kapatırken annesiyle yaptığı konuşmayı tamamen duymazdan geliyorum.

"Piper?"

"Ne?" İstedğimden daha sert bir şekilde söylüyorum.

İç geçiriyor ve ayağa kalkıyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Ona söylemedim çünkü annem, onu ne kadar sevsem de, iş beni kontrol etmeye geldiğinde meraklı ve çekilmez biri. Sadece ikimizin olduğu bir zaman istedim."

Kollarımı ovuşturuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Verdiği cevap istediğim kadar tatmin edici değil. "Tamam," diyorum usulca. Bir sır gibi hissettiğim için nasıl incindiğime dair tüm duygularımı söyleme fikri. Kimsenin onun göğsünde benim işaretimi taşıdığını, onun benim olduğunu bilmemesi. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla acıtıyor.

Yeterince iyi

değil.

Hayal kırıklığı.

Senden fazla bir şey istemiyorum, Piper.

Nankör.

"Hadi gidip Alexi'yi alalım ve eve gidelim."

"Piper," diye adımı söylüyor ve elimi tutuyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Yorulдум. Eve gidip biraz uyuyalım. Sabah antrenmanınız var."

Elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. Eve girer girmez Alexi'nin gözlerini ikimizin üzerinde hissediyorum. Charlotte'un Alfalarına iyi geceler derken tek kelime etmiyor. Buraya ayrı ayrı gelmiştik ve ben tek kelime etmeden arabama doğru yürürken iri bir el pazuma dolanıyor.

"Orada ne oldu?" Owen arabalarına doğru ilerlerken Alexi sessizce konuşuyor.

"Yok bir şey, evde görüşürüz."

"Piper," diye neredeyse hırslıyor ve ben de kolumu onun elinden kurtarıyorum. Her şey çok fazla. Şu anda sadece kendi boktan duygularıyla uğraşmakla kalmıyorum, Owens'ı da hissediyorum. Hayal kırıklığı, öfke ve şimdi de bir tutam suçluluk duygusu, tek kelimeyle harika.

"Araba kullanabilecek durumda olduğuna emin misin?" Alexi soruyor, sesi öncekinden çok daha sakin, başımı sallıyorum ve ona mümkün olan en sahte gülümsemeyi veriyorum.

"Beş dakika uzaklıkta oturuyoruz. Ben iyiyim. Söz veriyorum." "Tamam, sizi takip edeceğiz."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama güvenliğimi önemsemesinin şefkati ağzımı kapatmama, başımı sallamama ve arabama binmeme yetiyor. Duygularımın dökülmesine izin vermiyorum. Bana öğretildiği gibi içime atıyorum.

En azından minnettar olabilirsin. Kendini az göster.

Bir Blake böyle davranmaz.

Sana sahip olmak için çok para harcadım, biliyorsun.

Kimin daha acımasız olduğundan emin değilim, kafamın içindeki kendi sesimin mi yoksa babamın sesine benzeyen sesin mi. Bir Omega'yla bağ kurduğum için üzgün olduğumu bilse feci şekilde hayal kırıklığına uğradı.

Benim için istemediği her şeyi yaptım. Ameliyatı bıraktım, bir sürüye katıldım, bir Omega'ya bağlandım. Bunların hepsi istediğim şeyler ve kendimi iyi hissediyordum. Owen'ın annesine benden bahsetmediğini öğrenmek neden bu kadar büyük bir darbe oldu? Alexi Rusya'daki annesine bile benden bahsetmiş.

Alexi muhtemelen haklıydı, araba kullanmamalıydım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Charlotte'un evinden bizimkine nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Ama şimdi garaj yoluna park ettim ve dışarı çıkıyorum. Alexi ve Owen da beni takip ediyor; gerginlik had safhada ve söylenmemiş sözler bizi evimize kadar takip ediyor.

Enerjim yok.

"Ben bir duş alıp yatacağım."

"Piper," diyor Owen, ellerini ceplerine sokup yere bakarak.

"Sabah görüşürüz çocuklar."

İkisi de bana bakıyor. Alexi'ninki meraklı ve döngünün dışında hissediyor. Owen'ın bakışı daha karmaşık. Bu bir suçluluk bakışı, ama aynı zamanda kızgınlık? Yardım edemem ama bunun kaynağı benmişim gibi hissediyorum. İkisini de görmezden geliyorum ve banyoya gidiyorum.

Duşta ağlamak gerçekten de şeytanlarınızı serbest bırakmanın en katartik yoludur. Duştan akan su küçük iniltilerimi bastırıyor ve ılık su kaslarımı gevşetiyor. Yıkıldığım için, umursadığım için, böyle küçük bir şeyin beni bu kadar rahatsız etmesine izin verdiğim için kendimi zayıf hissediyorum. Tüm bu eski duygular, tam bir orospu çocuğu gibi üzerime çöktü.

Meselenin sadece Owen'ın annesine söylememesi olmadığını biliyorum. Mesele söyleyecek bir annemin olmaması, babamın umurunda olmaması. İstedğini yapmadığım için beni evden k o v d u ve o zamandan beri benimle konuşmadı.

Mantıken, beni önemseyen insanlar olduğunu, Owen'ın beni önemsedğini ve beni incitmek istemedğini biliyorum.

Bu acımı azaltmıyor. Ne yaparsam yapayım, ne olursam olayım, asla yeterli olmayacağına dair bu ezici his. Kendime, babama, Omega'ma yetmeyecek.

O zaman ne anlamı var ki?

Karo zemine otururken kollarımı bacaklarıma doluyorum ve yanağımı dizime yaslıyorum. Gözyaşlarımla sakinleşmeye başlıyor ama olumsuz düşüncelerim devam ediyor.

Banyo kapısının gıcirtısı gözyaşlarımla silmeme neden oluyor ama ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. Duş perdesi geri çekilene kadar kıyafetlerin yeniden hareket ettirildiğini duyuyorum ve Owen, duşa tamamen çıplak giriyor, arkama oturmaya geliyor. Kollarını bana doladığında bacakları bacaklarımla kavırıyor.

Sikeyim.

Çatladım. Yemin ederim, hayatımda hiç kimsenin önünde bu kadar ağlamamıştım. Bu kesinlikle en kötüsü. Bu noktada Omega'mın önünde sürekli ağlamaktansa çıplak kıcımı sıcak kaldırımda sürüklemeyi tercih ederim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ıslak saçlarıma, bana sıkıca sarılarak. "Seni seviyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benim aptal olmamla ilgiliydi. Her şeyi berbat ettim. Ben... Ben nasıl Omega olunacağını bilmiyorum. Birinin erkek arkadaşı olmayı da bilmiyorum. Büyümem gereken çok şey var, Piper. Daha fazlasını hak ediyorsun, daha iyi olmak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve kolları beni daha da sıkıyor.

"Ne zaman bu kadar dağınık olmayı bırakacağım?" Diyorum ve o da omzumu öpüyor.

"Sen dağınık değilsin. Sen akly başında rekabetçi bir asistanlığa girmiş, onu derinden seven pek çok arkadaşı olan, bağlı bir Alfa'sın. Dağınık değilsin Piper, sadece kendine çok yükleniyorsun. Ve ben de olayları enine boyuna düşünmeyerek sana yardımcı olmadım. Bu senin suçun değil, benim suçum. Çok özür dilerim, Alfa."

Harika, daha fazla gözyaşı. Ben yerde kaykılıp bacaklarımı ve kollarımı ona sararken ılık su ikimizi de ıslatıyor. Yaptığı yanlış sahiplenmesi ve tüm suçun bende olmadığını söylemesi rahatlatıcı ve duymaya alışık olmadığım bir şey.

"Bu ilişkide muhtaç olan ben miyim?" Tüm duygularımı şakayla geçiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Hayır, bu kesinlikle Alexi."

"Belli ki" diyorum, geri çekilip Owen'ın yüzüne bakarak. Islak bir tutam saçını geriye itiyor ve parmakları yüzümde geziniyor.

"Bu dizi biter bitmez her şey değişecek. Artık saklanmak yok, sır yok, söz veriyorum. Senin için daha iyi bir adam olacağım, söz veriyorum."

"Bu kadar dramatik olduğum için özür dilerim."

"Sen değildin. İncindin ve biri seni incittiğinde hep böyle davranıyorsun. Bir dahaki sefere kaçma. Hiçbir yere gitmiyorum ve Alexi'nin de gitmediğini biliyorsun. Sana bir daha asla böyle hissettirmek istemiyorum. Seni ağlarken görmekten ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmekten nefret ediyorum." Beni sıkıca kavıyor ve derin derin nefes alıyor.

"Sen Omega'sın. Kardeşinin takımının kazanmasına ilk sen üzüldün. Senin için orada olmalıydım, tam tersi değil."

"Biz bir sürü müyüz?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "O zaman isimlerimizin hiçbir önemi yok. Kimin ihtiyacı olduğuna bağlı olarak hepimiz birbirimizin yanında olacağız ve sen de benim yanımdaydın. Tüm bunlar benim için yeni, daha önce hiç kendim dışındaki insanları düşünmek zorunda kalmamıştım. Annem dışında hiç kimse bana bir Omega gibi davranmamıştı."

"Ne demek istiyorsun?"

Gölüyor ve başını sallıyor. "Kanepede öylece uzanıp birinin saçını okşamasına izin verdiğimi mi sanıyorsun? Ya da daha önce birine sıcaklığım konusunda güvendiğimi? Kahretsin, sizinle tanışmadan önce geceyi birinin yatağında bile geçirmemiştim. Bırakın onlarla yaşamayı ya da başkalarının duygularını düşünmeyi. Birinin partneri olmayı öğrenirken bir yandan da

Omega. Konu sen olunca sürekli uvallıyorum." Islak saçlarımın bir kısmını geriye atıyor ve ben iç çekiyorum.

Ona göz kırpıyorum ve başımı eğiyorum. "Ama hoşuna gitti mi?"

"Düşündüğümde daha fazla. Erkeksi bir erkek olarak görülmeyi seviyorum ve bazen bir Omega olmak bundan uzaklaştırıyor. Bu aptalca, biliyorum. Ama asla birinin bana bakıp umutsuz olduğumu ya da kendime bakamayacağımı düşünmesini istemiyorum."

"Omega olmak bunların hiçbirisi demek değildir."

Sırtımı okşuyor ve başını sallıyor. "Bunu şimdi anlamaya başlıyorum. Bazen bazı şeyler bana doğal geliyor, bazen de gelmiyor. Uyum sağlamayı öğreniyorum, hepimiz öğreniyoruz."

"Sen isteyebileceğim en iyi Omega'sın," diyorum ona usulca ve yüzümü boynuna yaslıyorum. Onu kokluyorum, tatlı saman meyvesi narenciye kokusu ondan mükemmel bir şekilde yayılıyor.

"Bana kızgınken nasıl oldu da en iyi olduğumu söylemeye başladın?"

Omuz silkiyorum ve onu ıslatıyorum. "Sana kızgın kalmak zor.

Kızmak için fazla güzelsin."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Yukarı çıkıp sürünle birlikte yatmaya hazır mısın?"

"Sanırım yatağa kızgın gitmeyin derken bunu kastediyorlar?"

"Sanırım," diyor, önce ayağa kalkıyor ve kollarını bana uzatıyor. "Bil diye söylüyorum, annem bana bağlı olduğun için çok heyecanlı. Bana cidden bağlandığımı söyledi." Gülüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. Kafamın arkasında hâlâ bunu hak etmediğime dair küçük bir ses duysam da hemen susturuyorum ve sadece bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

BÖLÜM 35

Piper'la işleri en kısa sürede yoluna koyduğum için minnettarım çünkü bu seri boyunca iyi olduğumuzu bilmeden çalışabilmemin imkanı yoktu. Ben asla olmak istemiyorum bir daha ağlamasının sebebi.

Anneme söylememek aptalcaydı ama Tanrım, o kadın beni nasıl delirteceğini biliyor. Ben sadece bağlılığın tadını çıkarmak ve bunu Alexi ile Piper arasında bir sır olarak saklamak istiyordum. Ama yanıldığımdan daha fazlası olduğu açık. Eminim onun yerinde olsaydım, benim Alfa'm olmaktan gurur duymadığını hissetseydim ben de benzer tepkiler verirdim. O anda benim için bir şey ifade etmedi ama bağ aracılığıyla onu reddettiğini hissettiğimde, kalbim yerinden sökülüyormuş gibi geldi. Sanki onu hiç reddedecekmişim gibi, onu seviyorum ve ona ihtiyacım var. Ama son zamanlarda Piper'ın ne kadar kafasının içinde olduğunu anladım.

Kendisine karşı sert olduğunu, çok başarılı olduğunu ve genel olarak çok kararlı bir insan olduğunu biliyordum. Bilmediğim şey ise bunun ne kadar derin olduğuydu. Yani, babasıyla tanışmadım ama Alexi ve Piper'ın anlattıklarına bakılırsa tam bir pislik. Piper'a hayatı boyunca sevilmediğini ve hak edilmediğini hissettiren bir pislik.

Bunu düzeltmeye hazırım. Şu anda hayatımızda olan diğer tüm boktan şeylerle birlikte.

Duştan sonra Piper'ı gelip Alexi ve benimle birlikte yuvada uyumaya ikna ettiğim için mutluyum. Diğer Omegaların yuvalarını nasıl kullandıklarından emin değilim ama ben sürümle birlikte her zaman burada olmak istiyorum. Oda tüm kokularımızla dolu, karanlık, rahat ve Alexi'nin bunu benim için özel olarak yapmasını seviyorum.

Her gün kendim hakkında daha çok şey öğreniyorum; Omega olmaktan nasıl keyif alacağımı, nasıl bir ilişki içinde olacağımı, nasıl birine bağlı olacağımı. Bunların çoğu sürümüz ve özellikle de benim için keşfedilmemiş bölgeler. Yakın zamana kadar Omega olmanın bir lanet olmadığı gerçeğiyle yüzleşmemiştim ve aslında klişeleşmiş Omega şeylerinin çoğunu seviyorum ve bunda yanlış bir şey yok.

Bu son seri için odaklanmaya çalışıyorum, ancak kalbimin tamamen bu odadaki insanlara adanmış olduğunu inkar edemem. Piper ve Alexi söz konusu olduğunda hokeyi aynı önem hiyerarşisine koyma fikri çok saçma. Üzerimde Alexi'nin izi olduğu anda kendimi tamamlanmış hissedeceğimi biliyorum.

Elbette, şampiyonluk unvanına sahip olmanın bir zararı yok. Ama bu iki insanın yanında kucaklaşmak, gerçekten ihtiyacım olan tek şey.

"Günaydın," diye inliyor Alexi saçlarımın arasında. Eli Piper'ın karnının üzerinde durduğu yerden kayarak kalçamı sıkıyor.

"Bugün antrenmanımız var."

Alnı başımın arkasına dayanıyor ve inliyor. Bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok. Hokey kariyeri etkileyici olmanın ötesindeydi ama en azından fiziksel olarak yorulduğunu söyleyebilirim. Bence oyun sadece zihinsel güçten ibaret olsaydı, Alexi hayatının sonuna kadar hokey oynayabilirdi. Ama fiziksel olarak hala mükemmel durumda olsa da, bu çok fazla. Hokey vücut için çok zor ve Alexi emekliliğinde yüksek bir notu hak ediyor.

O bu kupayı benim için kazanmak istedikçe, ben de onun için kazanmamızı daha çok istiyorum.

"Beş dakika daha yatakta kalabiliriz." Kolu tekrar Piper'ın etrafına dolanıyor ve hepimizi birlikte sıkıyor.

Piper boğazından bir ses çıkarıyor ama tekrar göğsüme yerleşiyor.

"Bugün ne yapıyorsun, Piper?"

"Muhtemelen spor salonuna gider, sonra da Charlotte'a gideriz."

Başımı sallıyorum ve yüzümü saçlarına yerleştiriyorum. Charlotte'un onun en iyi arkadaşı olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım, daha fazlası değil. Alfa'mın başka bir Omega ile bu kadar çok vakit geçirmesini kıskandığım için beni suçlayabilir misiniz?

Piper kollarımda dönerken bağın aşağısında bir şeyler hissediyor olmalı. Saçlarımı geriye itiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Charlotte sana ait olduğumu biliyor. Ve bu hiç böyle olmamıştı, hiç. O benim en iyi arkadaşım ve onu çok seviyorum ama bu böyle değil."

"Biliyorum, gerçekten biliyorum. Ama görünüşe göre bu sahiplenici yanımla bunu yapmıyorum."

"Eve gelmeden önce kokusundan ya da herhangi bir şeyden eser kalmadığından emin olacağım."

Başımı sallıyorum ve Alexi'nin kolları etrafımızda sıkılaşıyor. "İyi olacağım, söz veriyorum."

"Seni asla üzmem istemem. Bu yüzden lütfen seni rahatsız eden bir şey olduğunda dürüst ol. Alexi ve ben her zaman senin mutlu olduğundan emin olmak istiyoruz ve sürümüne her zaman güvende ve yerleşmiş hissetmen için elimizden geleni yapıyoruz. Charlotte benim en iyi arkadaşım ve ondan asla vazgeçmeyeceğim ama seni daha mutlu hissettirebileceğim her yolu deneyeceğim."

"Aynı," diye mırıldanıyor Alexi arkamdan.

"Sadece... onu tutmasan olur mu ve sanırım kokusunun gittiğinden emin olmak yardımcı olacaktır. Charlotte'u ve sürüsünü seviyorum. Ama sen başka bir Omega gibi kokuyorsan, bununla başa çıkamam."

Gülümsüyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Bunu kesinlikle yapabilirim."

Yani yetişkin bir ilişkide olmak böyle bir şey mi?

Piper beni tekrar öpüyor ve bu yataktan çıkmak ve antrenmandan önce onu yatağa atmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekecek.

"Antrenmana gitsen iyi olur," diyor usulca.

"Bu sezonun bitmesini istiyorum," diye inliyor Alexi, kendini yukarı kaldırıp benim ve Piper'ın yüzüne öpücükler konduruyor. Yataktan kalkmadan önce kışımı tokatlıyor. "Hadi gidelim, tatlı çocuk. İyi günler, *malyshka*," diyor ona yumuşak bir öpücük vermeden ve düş almak için odadan çıkmadan önce son bir kez.

"Gitmek istemiyorum."

"Sence düş alması ne kadar sürer?" "En az on dakika."

"Buraya gel," diyor sessizce.

Hemen onun vücudunun üstünde sürünmeye başladım. Piper'ın güçlü ama yine de benden küçük olmasını seviyorum. Belini kavıyorum, tişörtünü çenesinin altından itip göğüslerini ortaya çıkarmadan önce sıkıca sıkıyorum.

Eğilip bir meme ucunu dudaklarımın arasına alıyorum ve emiyorum. Göğsü yüzüme doğru bastırıyor ve daha sert emiyorum.

"Çok zamanımız yok," diyor ve ben inliyorum. Acele etmemek, amını saatlerce yalamak ve kendimi o noktaya getirmek istiyorum.

Sonunda teslim olup içine girene kadar her tarafım damlıyor.

Bunun yerine, elimi uyku şortunun içine kaydırıyorum ve parmaklarım içine dalmadan ve ıslaklığını küçük tomurcuğun etrafına yaymadan önce klitorisine sürtünüyör.

"Owen, sana ihtiyacım var."

Bu sözleri onun dudaklarından duyunca ürperdim. Bana ihtiyacı var. Beni istemiyor, Piper'ın bana *ihtiyacı var*.

Aletim zaten sert, istekli ve hazır. Ama onun bu sözleri söylediğini duyunca neredeyse boşalıyordum. Şortunu çıkarıyorum ve aynı şeyi iç çamaşırla yapıyorum, sikimi yumruklarken ve içine iterken bir saniye bile kaybetmiyorum.

Piper'ın içinde olmak şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Seksten her zaman zevk almışımdır, ama Piper'ın içinde olmak benim için bir nirvana.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diyorum ona. Sırtı kavisleniyor ve beni sıkıca tutarken parmakları sırtımdan aşağı kayıyor. Kendimi yatağa yaslayıp yavaşça içine girip çıkarken göğüslerimiz birbirine değiyor.

"Beni çok ıslatıyorsun. Sana ihtiyacım var, Owen."

Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, onun içine giriyor ve ona ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek için tüm çabamı harcıyorum.

"Sen mükemmelsin amına koyayım," diyerek beni daha da övüyor. Bir eli saçlarıma dolanırken diğer eli sırtıma gömülüyor. "İçime boşalmanı istiyorum."

Boşalmak için duyduğum arzu, sadece onu iyi hissettirme, Alfa'mı memnun etme ihtiyacımın gölgesinde kalıyor. Açımı ayarlıyorum, böylece her itişte pelvisim klitorisine sürtünüyor.

"Aynen böyle, çok iyi. Durma," diyor ve ben de itaat ediyorum. Kalçalarım titriyor ve hızım kesiliyor, ama amının etrafında kilitlendiğini hissettiğimde kendimi kaybediyorum. İnlemeleri orgazmımı teşvik ediyor ve onu dolduruyorum. Boyumun etrafında sıkılaştıkça kendi salınım hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ve mutlak zevk seslerimi çıkarmama neden oluyor.

Neredeyse üzerine yığılıyorum, o da bacaklarını ve kollarını etrafıma sarıyor.

"Seni çok seviyorum Owen," diyor bana sıkıca sarılarak. "Ben de seni seviyorum, Piper." Öpüşüyoruz ve yuvanın kapısı açılıyor.

"İkinizi iki dakikadan fazla yalnız bırakamam, yemin ederim." Piper sadece omuzlarını silkti. Beni hemen bırakmıyor,

Gerçi istese yapabileceğini biliyorum. Sadece bizi orada tutuyor. Alfa'mın benimle daha fazla zaman geçirmek istemesi ve güne benim kokumla işaretlenerek başlamak istemesi beni olması gerekenden daha fazla mutlu ediyor.

Alexi bana günü Piper gibi kokarak geçireceğimi söyleyen bir bakış atarak, "Beş dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor," diyor. En azından onun kokusu ve benim bastırıcılarım arasında, bugün atamamı saklamakta sorun yaşamayacağım.

Piper gözlerini deviriyor ama kilidimi açıyor. Her ikimizin de yeniden kirlerinin bir karışımı ondan damlıyor ve hem Alexi hem de ben hayranlıkla izliyoruz. Piper bacakları açık bir şekilde yatarken kendinden emin bir şekilde bizi izliyor.

Alexi, "Bu çok adice," diyor.

Piper onun işkencesine güler ve parmaklarını aşağı kaydırarak kendi amına daldırır ve Alexi'ye sunar. "Yol için bir tat mı?" Alexi'ye bir kaşını kaldırarak soruyor, onu sınıyor.

İri elleriyle kızın bileğini kavırıyor ve kabaca ağzına atıp kuruluyor ve göz bebekleri büyüyor. Bileğini bıraktığında inliyor ve sertleşmiş sikini düzeltiyor, sonra da arkasını dönüp nasıl öldüğümüzü mırıldanarak odadan çıkıyor.

Piper'a sırtıyorum ve ayrılmadan önce ona bir öpücük veriyorum.

San Jose'deki ilk maç sinirlerimi tamamen bozdu. İyi ki Alexi var, yoksa muhtemelen kardeşimi göreceğim ve bu maçın önemi yüzünden panik atak geçiriyor olurdum. Elbette, diğer tüm playoff maçlarında biraz gerginlik yaşadım ama bu lanet olası büyük bir maç.

Bunların profesyonel bir oyuncu olarak son maçlarım olacağından bahsetmiyorum bile. Hayatımın bir sonraki aşaması için hazır olsam da, bu acı tatlı hissettiriyor.

Tüm bu ilaçlardan bıkmış olmamın bir faydası yok. Karnım ağrıyor ve kendimi çok yorgun hissediyorum; nasıl çalıştığımın emin değilim. Sürekli kestirme ihtiyacı duyuyorum. İlk başta tekrar ateşleneceğimi düşünmüştüm ama hiç ateşlenmedim.

Yuvalama ve ilk kızgınlığımı bu kadar geciktirmiş olsam da bu kadar erken kızgınlığa gireceğimi sanmıyorum.

Aşırı efordan, bağlanmış olmaktan ve hala destekleyici ilaç kullanıyor olmaktan olmalı. Bilmiyorum. Tek bildiğim huzursuz hissettiğim.

"İyi hissediyor musun, *sólnyshka*?" Isınma hareketleri için buza çıkmayı beklerken Alexi bana soruyor.

"İyi olacağım," diyorum, bu maç için kendimi motive etmeye çalışıyorum. Yorulacak ya da karnım ağrıyacak zamanım yok. Sahaya çıkmalı ve performansımı sergilemeliyim, bu takımı hayal kırıklığına uğratamam.

Alexi her zaman yaptığı gibi formamı yumrukluyor. Eğer yanımdan geçiyor olsaydınız, bunun agresif bir hareket olduğunu düşünebilirdiniz. Ama ben bunun Alexi'nin isteyken çok abartmadan beni sahiplenmesinin bir yolu olduğunu biliyorum.

Sözlerini sadece benim duyabileceğim şekilde eğiliyor. "Ben sadece senin kaptanın değilim, buzda ve buz dışında senin Alfa'nım. Bir şeyler ters gittiğinde bana söyleyeceksin, anladın mı?" Alexi çok şaka yapabiliyor, bunu seviyorum. Ama ciddi ve gergin olduğunda, neredeyse kendimi tutamıyorum. Bana beni analiz ediyormuş gibi bakıyor ve ben de iç çekiyorum.

"Sadece yorgunum, karnım ağrıyor ve sadece Piper'la evde olmak istiyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve etrafına bakınıyor. Bana sarılmak yerine eli enseme geliyor ve usulca sıkıyor.

"Teşekkür ederim. Sana biraz Tums ve Tylenol alalım. Maçı kazandıktan sonra kızımızı ararız." Bir telefonun yeterli olmayacağını bilerek başımı sallıyorum. İlk iki maç burada olduğu için ondan istediğimden daha uzakta olacağım.

Buza çıkmak için tünellerden çıkıyoruz ve Johansson bana su şişemi uzatıyor.

"Teşekkürler, dostum."

"Sorun değil," diyor, benimle birlikte kalenin yanında kayıyor, ikimiz de takımla birlikte esniyor ve ısınıyoruz. Su şişemi kalenin arkasına fırlatıyorum. Tıklım tıklım dolu stadyuma bakarken Tums'ın etkisi çabucak geçiyor.

Ama asıl midemi bulandıran şey, kardeşimi buzun üzerinde benimle aynı esneme hareketlerini yaparken görmek.

Beni ifşa etmemiş olsa da, bu seri boyunca onu yenmek isteyen derin ve hasta bir yanım var. Onunla aramızdaki bu rekabeti neden durduramadığımı bilmiyorum. Ama sonunda Kupa'yı ya ben ya da o kazanacak ve ben kazanmalıyım.

BÖLÜM 36

S Her nasılsa seride 3-1 öndeyiz. Sharks ilk galibiyetini aldı ve dürüst olmam gerekirse, Owen o maçta en iyi performansını sergilemiyordu ve benim de dikkatim dağılmıştı. Ama o zamandan beri

liderliği koruyabildi. San Jose'de bir galibiyet ve şimdi de evlerinde arka arkaya iki galibiyet.

Ama ne yazık ki Kaliforniya'ya geri döndük. Burada kazanacağımızı umuyorum ama Owen yine kötü görünüyor. Maçtan önce kale çizgisini kesiyor ve esneme hareketleri yapıyor. Daha önce kalecilerin esneme hareketlerine pek önem vermezdim ama şimdi kendi görevime odaklanmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Piper ve Owen'ın doktoru, Owen'ın neden bu kadar bitkin olduğu konusunda kafaları karışmış görünüyor, ancak Owen'ın ilaçlarını kesebildiğimizde ve bu kadar yüksek stresli bir iş yapmadığında, daha fazla enerjiye sahip olacağı ve sürekli hasta hissetmeyeceği konusunda umutlular.

Kendini iyi hissetmediğini bilmek beni yiyip bitiriyor. Her şeyi daha iyi yapmak istiyorum. Sanırım bu sürünün hikayesi bu, her zaman her şeyi düzeltmek istiyorum. Ama bazen düzeltemediğim şeyler oluyor ve bunu aşmayı öğrenmem gerekiyor.

Mikael yanımda kayıyor ve kırılırken arkasında bir buz dalgası bırakıyor. "Oğlun hazır mı?"

Charlotte'un sürüsünün ne bildiğinden emin değilim ama bunu dile getirmiyoruz. Owen'ın atamasını Omega'ları gibi bilseler bile, hiçbir şey söylemediler.

"Evet, o iyi."

Mikael, "İki sayı önde yiz, yani bu maçı kazanamamak bile yine de iyi olacağız," diyor ve ben ona gözlerimi kısıyorum.

"Kafanı mı çarptın?"

"Hayır, sadece kibarlık yapıyorum."

"Bu çok garip. Kes şunu."

Mikael başını sallar. "Kötü davrandığımda azar işitiyorum, şimdi de çok iyi davrandım ve tuhaf oldum. Kazanamıyorum."

"Senin bir pislik olmanı tercih ederim. O yüzden Martel'i maça getir, tamam mı?"

Gözlerini deviriyor ve kayarak uzaklaşıyor. Kayarken Nilsen'i itiyor. Nilsen sadece sırtıyor ve onu tahtalara doğru itiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Mikael'in sözleri ne kadar tuhaf olsa da doğru geliyor. Elbette serinin şimdi bitmesini, kupayı alıp yolumuza devam etmeyi isterdim. Ama bu gece kazanamazsak, altıncı maçı evimizde oynayacağız. İşleri berbat etmediğimiz sürece Sharks'ın bu seride geri dönmesi çok zor olacak.

Tek ihtiyacımız sakatlık olmaması ve Owen'ın sağlıklı olduğundan ve baskıyı kaldırabileceğinden emin olmam. Bunu yapabiliriz.

Acıması bir şekilde kaybettik. Owen şimdiye kadarki en kötü maçını oynadı. O kadar kötüydü ki koç onu oyundan aldı ve yerine Johannson'ı koydu, ki bu da pek yardımcı olmadı. Dört sıfır kaybettik ve tüm takım bunu hissediyor.

Ekte hala iyimserlik hakim ama Owen'ın üzerindeki tansiyon yüksek. Uçakla eve dönerken sessiz kalıyorum ama mümkün olan her sözsüz yolla ona dokunduğumdan ve güven verdiğimden emin oluyorum. Dokunduğumda omuz silkmiyor, buna minnettarım ama konuşmaya da istekli görünmüyor.

Neyse ki eve dönüş yolculuğunun geri kalanında uyuyakalınca gerginlik azalır. Takımın geri kalanı bu mağlubiyeti çok da zor karşılamadı. Üç maçlık bir galibiyet serimiz vardı ve bunların hepsi profesyonel bir sporcu olmanın ve bu seviyeye gelmenin bir parçası.

Kimse Owen'ı suçlamıyor ve ben de buna minnettarım. Çünkü herhangi biri Omega'm hakkında kötü konuşmaya karar verseydi, muhtemelen kendimi hapiste bulurdum ya da en azından NHL'den uzaklaştırılırdım.

Bir noktada Owen'ın kardeşiyle fiziksel bir kavgaya gireceğimi düşünmüştüm ama diğer Alfa düşündüğümünden farklı görünüyor.

Adam kesinlikle pisliğin teki ama konu Owen olunca neredeyse üzgün görünüyor. Geçen seferki gibi bir arbede olmadı ve maç sırasında konuşmadılar bile. Ama kesinlikle hala büyük bir gerginlik var.

Daha iyisini yapmak istiyorum.

Owen ve Piper'ın acı çekmesinden ve bunun benim kontrolüm dışında olmasından bıktım. Sanki sezon sonu tüm sorunlarımızın sonu olacakmış gibi geliyor ve bunun özlemini çekiyorum. O kadar çok çalıştım, vücudumu bok gibi dövdüm, neredeyse yirmi yıldır sağlam bir ilişkim olmadı. Hayatımın bir sonraki evresine yelken açmaya çok hazırım.

Owen arabama kadar yürüyebilecek kadar uyanıyor ve hemen orada tekrar bayılıyor. Eve vardığımızda, onu eve taşıdığım da hiç kıpırdamıyor. Onu omuzlarımın üzerinde taşıyabilsem de, adam hafif değil ve onu yuvaya taşımayı düşündüğümde vazgeçiyorum, bunun yerine onu Piper'ın odasına taşıyorum. Onu yatırıp çarşafın altına soktuğumda yatağında dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu.

Hemen elleri altında, ateşini kontrol ediyor.

"Orada iyi görünmüyordu," diyor usulca.

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Neler olduğunu bilmiyorum." Bana bakıyor ve başını eğiyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Omuzlarımı silkip yatakta ayaklarının yanına oturarak söylüyorum.

"Sen de yorgun görünüyorsun." "Bu da işin bir parçası."

"Masaj ister misin?" Başımı ona doğru çeviriyorum ve sırtımdan önce kaslarımı kaldırıyorum. "Mutlu son masajı değil," diyor gözlerini devirerek. "Normal bir masaj, kaslarını esnetmek için."

Ona şüpheci bir bakış atıyorum ama başımı sallıyorum. Ellerini üzerimde gezdirme fırsatını kesinlikle geri çevirmeyeceğim. Dizüstü bilgisayarını kapatıp komodinin üzerine koyuyor ve beni yatağa yüzüstü uzanmaya yönlendiriyor. Söyleneni yapıyorum ve hareketlerimle Owen'ı biraz sarsıyorum ama kıpırdamıyor bile.

Piper sırtıma biniyor, ellerini ve kollarını sırtıma doğru kullanmaya başlarken hafifçe kığımın üzerine oturuyor. Her hareketinde boğazımdan çıkardığı gülünç seslere engel olamıyorum. Kaslarım düşündüğümde daha sıkı ve sırtımdaki tüm düğümleri ustalıkla buluyor ve her fırsatta başparmaklarıyla yoğuruyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor, teşekkür ederim," diyorum ona.

"Bir şey değil. Değişiklik olsun diye seninle ilgilenmek güzel."

İnliyorum ve ellerinin sihrini yapmasına izin veriyorum. Eğer Piper'ın benimle ilgilenme şekli buysa, tüm kalbimle kabul ediyorum.

"Benden bir şeyler saklıyormuşsun gibi hissediyorum."

Öne doğru eğiliyor ve kulağıma fısıldarken neredeyse sırtıma bastırıyor. "Seni hiçbir şeyden mahrum bırakabileceğimi sanmıyorum, Alfa."

"Öyle mi?" Yüzümü yastığa bastırarak söylüyorum. Omzumda o kadar iyi bir noktaya vuruyor ki inlemekten kendimi alamıyorum.

"Evet, dünyayı hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum ve vücudumu kaydırıyorum, böylece onu üzerimde tutarken yuvarlanabiliyorum.

Huzur içinde uyuyan Owen'a başımı sallayarak, "Burada istediğim her şeye sahibim," diyorum. Piper'ın kalçalarını kavriyorum ve başparmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

"Eğer benden bir şey istersen, tek yapman gereken sormak," diyor. Bu sözler Owen'a söylediklerimizi anımsatıyor. İhtiyaçları konusunda dürüst ve açık olmak. Sürüm için o kadar endişeleniyorum ki bazen tek istediğim onların mutlu olmasınıymış gibi hissediyorum.

"Soyadımı alır mısınız?" Ona sessizce soruyorum. Owen'la bağ kurduğumda ve bir sürü olarak kayıt olduğumuzda, Bandnin sürüsü olmasını istiyorum ama Piper'ın bu konuda nasıl hissettiğinden emin değilim, o da bir Alfa. Lanet olası bir doktor olduğundan ve bilgilerini değiştirmek için gereken tüm evrak işlerinden bahsetmiyorum bile.

Bana gülümsüyor, ellerini başımın iki yanındaki yastığa koyuyor. "Bir Bandnin olmaktan onur duyarım. Beni sahiplenmen hoşuma gitti," diyor sırtarak.

"Elimden geldiğince," diye şaka yapıyorum ve o da eğilip yanağımdan öpüyor.

"Sakalın gitmesi için hazırım."

"Umarım bir oyun daha," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Bir oyun daha," diye kabul ediyor.

Soyunma odası heyecan ve gerginlikle dolu. Buraya daha önce de gelmişim, kupayı kazanmışım ama yine de gerginim. Kalp atışlarım hızlandı ve kendimi gergin hissediyorum, buza çıkmaya hazırım.

Owen kusacak gibi görünüyor.

Kıyafetlerini giymiş, bankta oturuyor ve ben de gelip yanına oturuyorum. Ben konuşurken kollarımız ve kalçalarımız birbirine değiyor.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Bilmiyorum," diyor usulca.

"Hasta mı olacaksın?"

"Sanırım sadece biraz gerginim. Buza çıktığımızda iyi olacağım."

"Kendini zorlama." Başını sallıyor. "Cidden, kendini çok hasta hissetmeye başlarsan, ne zaman durman gerektiğini bilmen gerekir."

"Ben hallederim," diyor, kendini güçlendirerek.

"Evet, bu iş sende. Bu maçı kazanacağız ve sonra o tatlı kışını eve götüreceğim ve ben-" Sadece onun duyabileceği şekilde eğildim "-o yumuşak boynunu ısıracağım ve seni benim yapacağım."

Yutkunuyor ve bana bakıyor. Güzel mavi gözleri yumuşacık, üzerindeki gerginlik büyük ölçüde azalıyor. "Ciddi misin?" diye soruyor.

"Sanırım oldukça sabırlı davrandım."

"Ama bu gece, bu gece bunu istiyor musun?" diye soruyor.

"Buna gerek yok, bekleyebiliriz. Bir şeyler planlayabilir ve bunu özel kılabilirim."

"Bu gece bunu ister miydin?" diye tekrar

sorar. "Evet, beklemek istemiyorum."

Gülümsüyor ve dolgulu omzuyla bana vuruyor. "Sanırım ihtiyacım olan şey buydu."

Tanrım, onu formasından tutup ağzıma götürmek istiyorum ama soyunma odasında bunu yapmaktan kaçınıyorum. Bu akşamki maçı kazanma isteğim zaten yüksekti, ama hemen ardından onu benim yapma vaadi her şey demek.

Nilsen yanımdan geçip Owen'ın omzunu sıvazladı. Dürüst olmak gerekirse, takımdaki herkes arasında Owen'a en nazik davranan o. Kendisi defans oyuncusu ve Owen kaleci olduğu için mi böyle davranıyor yoksa bir şekilde biliyor mu diye merak ediyorum. Bir yanım Omega'ma dokunmasından rahatsız oluyor ama kendimi tutuyorum. Bu geceden sonra artık saklamamıza gerek kalmayacak, bir bütün olacağız.

"Kıç tekmelemeye hazır mısın, Connery?" Nilsen

ona diyor ki. "Evet dostum. Bu gece hepsini alalım."

"İşte bu!" Eli soyunma odasından bağıyor, bu da daha fazla takım arkadaşımızın katılmasına neden oluyor, bu da küçük alanda bir kakofoni başlatıyor. Hoparlörler açıldığında üç patlama sesi duyuldu. "We Are the Champions" bangır bangır çalıyor ve ben sırtarak şarkıyı başlatıyorum.

Owen başını sallıyor ama takımdaki batıl inançlar yüzünden o da katılıyor. Takımdaki herkes şarkıyı söylüyor ve sesimiz korkunç çıkıyor ama işte bu kadar.

Umutlanmanın akıllıca olmadığını biliyorum ama bunun benim son profesyonel maçım olduğunu biliyorum ve bu şarkıyı son bir kez söylemek ihtiyacım olan şeydi. Bunu, yoldaşlığı, şakaları ve sporun kendisini özleyeceğim. Ama yanımdaki bankta oturan sarışına baktığımda, onun için her şeyi gözümü kırpmadan feda edebileceğimi görüyorum.

Şarkıyı iğrenç son satırla bitiriyorum ve hepimiz tezahürat yapıyoruz, soyunma odasından çıkıp arenaya girerken takımların ve sopaların şingirtisi duyuluyor.

Hadi gidelim.

37. BÖLÜM

Tarena tıklım tıklım dolu ve ben de maçı aile locasında izleyecek kadar şanslıyım. Charlotte çocukları kayınvalidesine bıraktı ve Anders'in yanına oturdu. İkisi de sınırdan koltuklarından. Acaba Anders geride kalmış gibi mi hissediyor, sanki aşağıda takımıyla birlikte olması gerekiyormuş gibi. Ama sonra en iyi arkadaşıma bakıp saçlarını öpüyor ve bunun tamamen yersiz olduğunu anlıyorum.

İlk defa bunu anlıyorum. Bir insan nasıl dünyanın merkezi olabilir.

Buna sahip olduğumu fark ettim. Özellikle de adamlarım buza çıktığında. Eminim bunu özleyeceğim, onları destekleyebilmeyi ve onları kendi elementlerinde görebilmeyi. Alexi'nin birini kolaylıkla panolara götürmesini ya da Owen'ın diski göremediğim bir anda tamamen odaklanıp kurtarış yapmasını izlemeyi.

Seyirci aklını kaçırıyor ve herkes bir galibiyet için endişeleniyor. Evimizde alacağımız bir Stanley Kupası galibiyeti her şey olabilirdi. Sloane yanıma oturdu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Hey, Piper," diyor ve gergin görünerek eğiliyor.

"Hey, Sloane. Charlotte ve Alfa Anders ile tanıştın mı? Sloane koçun kızı ve takım için bazı sosyal medya işleri yapıyor."

"Aman Tanrım, Mikael'i PicTic'te dansa kaldıran sen misin?" Charlotte ve Anders gülüyor ve Sloane kızarıp başını sallıyor.

"Aslında ne kadar çok şey yapmaya istekli olduklarına şaşırdım."

"Her ne yapıyorsanız işe yarıyor. Tanrı aşkına, insanlara Nilsen'i sevdirdiniz," diyor Anders.

"O sadece yanlış anlaşılmış bir oyuncak ayı," diyerek neşeleniyor ve çocukların ısınmasını izliyor.

Anders, "Sen öyle diyorsan," diye yanıtlar.

"Eli ve Mikael'i birlikte dans etmeye ikna edebilir misin?" Charlotte sürüsüne karşı komplo kurarak sorar.

Sloane, "Ne yapabileceğime bakacağım," diye kabul eder.

Charlotte telefonuna bakarak, "Mükemmel," diye fısıldar ve Anders başını sallar.

"*Kulta*, git onları ara. Sorun

değil." "Can sıkıcı olmak

istemiyorum."

"Onları rahatsız etmeyeceksin. İkizlerden ilk kez uzak kalacaksın. Sorun değil, şimdi araman daha iyi ve bağda herhangi bir gergin enerjiye sahip değilsin."

Charlotte başını sallayarak onaylar ve Anders'in ailesini aramak için kutunun arkasına gider.

Sloane bir uygulama için fotoğraf ve video çekiyor ve Anders dikkatle arenaya bakıyor.

Oyun gergin ve yakındı. Maç bitiminde koltuğumun kenarında oturuyordum. Son on saniyedeki yüksek sesli çığlıklar ve alkışlar arasında Tilkiler ve başardıkları şey için çok büyük bir gurur ve coşku hissediyorum.

Ama sonra göğsümü tutuyorum, hayatımda hissettiğim hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir acı hissediyorum. Acı benim bedenime aitmiş gibi geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. Acı, en derin bağa sahip olduğum kişiye, kalbimin bir parçasına sahip olan kişiye ait. Düşünebildiğim tek bir şey var, o da olabildiğince hızlı bir şekilde Owen'a ulaşmak. Buza bakıyorum, kaskı çıkmış ve yüzüstü buza düşüşünü izliyorum.

Zaman durdu ve diğer aileler gibi ben de ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başlamadan önce acı dolu bir çığlık attığımı biliyorum.

Ağrı başladığı anda tamamen kesiliyor ve en büyük korkum canlanıyor.

BÖLÜM 38

İyi hissediyorum, iyiden de iyi. Takımın ve taraftarların enerjisi beni heyecanlandırıyor. İşte bu, oyun bu, her şey bu. Bir oyun hayatımda hiç bu kadar heyecan verici olmamıştı. Tansiyon yüksek Sharks ile aramızda. Arada sırada buzun üzerinden kardeşime bakıyorum. Yemin ederim o da bana bakıyor ve aynı kızgınlığı mı yoksa gururu mu gördüğüme karar veremiyorum.

Nilsen defans oyuncusunu kale tahtasına sıkıştırıyor ve pakı Martel'e vermek için dışarı çıkarıyor. Martel pakı, maçın ilk golünü atan takım arkadaşına v e r i r k e n o da pası bırakmıyor.

Golü bulup maçta öne geçerken salondaki tezahürat neredeyse kulakları sağır ediyor. Attığımız her golle şansımız artıyor ve takımın buna aç olduğunu biliyorum. Enerjim yükselmiş durumda ve odak noktam sadece bu lanet olası kaleye tek bir pakın bile girmesine izin vermemek.

Bu gece savunma çok iyi; kurtardığım topoların çoğu kolay eldivenli topolar oldu. Ancak maç ilerledikçe daha da çaresizleşiyorlar, yedinci maçı zorlamak ve kazanmak istiyorlar, tıpkı bizim bu gece Kupayı almak istediğimiz gibi.

Hareketler çirkinleşiyor ve çoğu zaman aptalca şeyler söyleniyor. Bizi kavgaya çekmeye ve güç oyunu almaya çalışıyorlar.

Güçlü duruyoruz ve sonunda üçüncü periyottan önce mola veriyoruz. Buzdan kayarak çıktığımda Johansson bana bir şişe Gatorade fırlatıyor ve ben de onu yakalıyorum.

"Teşekkürler, dostum."

"Orada harikalar yaratıyorsun," dedi başını sallayarak. Neyin değiştiğinden emin değilim ama playofflara girdiğimizde Jo- hannson takım için en iyi kalecinin ben olduğumu fark etti ve hıyar gibi davranmayı bıraktı. Kaleci antrenmanları çok samimiydi ve düşmandan ziyade bir birlik gibiydik, bu güzeldi. Daha çok Icemen'de yaşadığım şeylere benziyor. Yedek kaleciyle yakındık ve birbirimize tezahürat yapardık. Sezonu iyi bir şekilde bitiriyor olmamız ve artık aramızda gerginlik olmaması çok güzel.

"Üzerinde çalışmam gereken bir şey var mı?" Ona soruyorum, dışarıdan bir bakış açısı istiyorum. Özellikle pozisyon konusunda size yardımcı olabilecek bir yedeğinizin olmasının en büyük avantajlarından biri bu.

"Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin," diyor açıkça.

İçkiyi ağzıma atıyorum, çalkalıyorum ve yutuyorum. İşte bu, son geri sayım, NHL'de muhteşem bir sezonun dönüm noktası.

Üçüncü periyot başlıyor ve maçı hâlâ sadece bir sayı farkla kazanıyoruz. Bu ince bir fark ve korkutucu bir fark. Farkı artırmak ya da en azından elimizdeki farkı korumak için yirmi dakikamız var.

Stadyumun elli/elli çekilişimizi duyurması ve maçtaki farklı katılımcıları göstermesi için maça ara verildi. Genelde ekranı izlemem ama içimden bir ses yukarı bakmamı söylüyor. Baktığımda annemi yarısı Sharks yarısı Foxes olan ev yapımı bir forma içinde görüyorum. Bir elinde simit, diğerinde birayla dans ediyor. Üvey babam George ona sevgiyle gülümsüyor ve o anın mucizesi daha da gerçek oluyor. Kazansam da kaybetsem de istediğimi elde ettim, annem benimle gurur duyuyor, ben de kendimle gurur duyuyorum ve sürümün benim için çok sevindiğini biliyorum.

Başardım amına koyayım.

Kameraman dans eden başka birine gidiyor ve ben kafamı oyuna geri vererek başka tarafa bakıyorum. Şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamam, kimse tarafından değil. Saçlarıma su fişkırtıyorum ve oyun yeniden başlarken kaskımı tekrar takıyorum.

Eli ve Alexi pakı ileri geri paslayarak şutu hazırlamaya çalışıyorlar. Sonunda bir açık buluyorlar ve Alexi diski tokatlayarak vuruyor, kardeşimin hemen yanından geçiyor ve maçı iki sıfır yapıyor.

Alexi hemen bana doğru kayıyor ve golünü kutlarken neredeyse beni deviriyordu. Nilsen, Eli ve Martel köpek için geliyorlar.

galibiyetimize doğru attığımız bir sonraki adımı anmak için. Takım arkadaşlarımız dağıldıktan sonra Alexi'nin kolu hala omzumda ve ikimiz de Piper'ın bulunduğu kutuya bakıyoruz.

Bizim için tezahürat yaparken yüzünde ısılt ısılt bir gülümseme var. Onun sevgisini ve gururunu aramızdaki bağda hissediyorum ve bu beni daha da heyecanlandırıyor.

Hayatınızda, varlığınızın geri kalanı boyunca sizi takip eden temel anılar olan anlar vardır ve bu da onlardan biri. Yanımda sevdiğim insanlarla birlikte elde ettiğim bu başarı her şey demek.

Zaman azalıyor ve periyodun bitimine yaklaşık on dakika var. Nilsen onların sağ kanat oyuncusunu sert bir şekilde takip ediyor ve buzda ilerleyerek doğrudan bana doğru geliyor. Sopasını geri çekti ve şutunu çekti. Pakın kale direğine çarpıp çınlama sesi içimi rahatlatıyor. De- fense pakı buzun diğer tarafına vuruyor ve ben de kışımı kurtardığı için teşekkür etmek amacıyla kaleyi öpmek için bir dakikamı ayırıyorum.

Her an akıp gidiyor, her dakika hayatımın en uzun dakikası gibi geliyor. Ta ki sadece dört dakika kalana kadar. Sharks kardeşimi oyundan alıyor, buzda altı kişi oynuyorlar ve ben her zamankinden daha dikkatli bir şekilde pakı izliyorum.

Eli pakı Sharks oyuncularından birinden alıyor ve savunma tarafımızdan boş kaleye doğru uzun bir şut çekiyor. Golü atıyor ve yerimizi tamamen garantiliyor. Kalabalık çığına dönüyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Maçın adrenalini bir alt akım gibi içimde vızıldıyor ve sanki tüm sinir uçlarım yanıyor.

Sonraki birkaç dakika, liderliğimizi koruduğumuz ve son düdük çaldığı için bir bulanıklık gibi geliyor.

Biz birbirimize sarılırken ve müzik çalarken herkes buzun üzerinde. Her şey o kadar gürültülü ki düşünmek neredeyse zor.

Lanet Stanley Kupası'nı kazandık.

Alexi yüzüme bakıyor ve birbirimize sarılıyoruz ama düşünemiyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor. Adrenalinde bir düşüş yok; kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor. Cildim kaşınıyor ve tek yapmak istediğim tüm bu kıyafetleri çıkarıp onunla ilgilenmek.

Kendimi tutuyorum, bir anda çok fazla şey olduğunu ve duyularımın yandığını düşünüyorum. Alexi benimle konuşuyor ama duyamıyorum, gürültü çok fazla. Her şey çok fazla.

Göğsüm ağrıyor ama ayakta kalmaya devam ediyorum. Kupa getirilirken bazı anonslar yapılıyor ve Alexi tur atmak için ilk olarak kupayı alıyor. Arenanın bir yarısından aşağı kayarken onu öpüyor. Kupa

Fanlar gürültülü ama kafamın içinde kakofoni gibi bir ses var. Tek bir gürültü gibi etrafı sarsıyor.

Düşünemiyoru

m. Göğsüm

ağrıyor.

Alexi kayarak takıma döndü ve kupayı bana verdi. Bana. Takımımızdaki herkes arasından kupayı bana verdi. Kollarım zayıf ama kupayı ellerime alıyorum ve onun kaydığı yöne doğru kayıyorum. Kupayı tutuyorum.

Görüşüm bulanık. Nerede kaydığımı göremiyorum.

Göğsüm çok fena ağrıyor. Kupayı bırakıyorum ve tek hissedebildiğim acı ve yüzüme çarpan soğuk buz oluyor.

BÖLÜM 39

W Owen ile kupayı kazanmak tek başına hayatımın en güzel deneyimlerinden biriydi. Ona ağır kupayı uzattıktan sonra kafam çok güzeldi ve yavaşça kaymaya başlamasını izledim. golü atıyor ve geri dönerken onu düşürüp yüzüstü düşmesini dehşet içinde izliyorum.

Ben hemen oradayım, takımın yarısı da öyle. Aile üyeleri kutlamamıza yardım etmek için buzun üzerindeydi. Normal ayakkabılarıyla Piper bize ulaşmak için neredeyse kışını yırtıyordu.

Sağlık görevlisi onu ters çevirdi; elleri göğsünün üzerinde, bilinci neredeyse hiç yerinde değil. Ona bakarken ölüyormuşum gibi hissediyorum. Hayatımın en güzel anlarından biri, birdenbire en kötü anlarından birine dönüştü.

Piper zar zor iş görüyor. Sağlık ekibi bir ambulans çağırıp ona ne vereceklerini tartışırken ve onu buzdan çıkarmak için bir sedye getirirken eli omzunda.

"Owen, biz buradayız. Her şey yoluna girecek," diyorum ve Piper onun elini tutarken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Owen tepki vermiyor ama güçlkle de olsa nefes alıyor.

Yana doğru eğiliyor ve kusuyor. Yüzü nemli ve sağlık görevlisi nabzını ve ellerini kontrol ediyor. Bir tırnaklarına bir de sağlık görevlisine bakarken ona sorgulayan gözlerle bakıyorum.

"Ona Nalokson verin," diyor bir sağlık görevlisi.

"Hiç uyuşturucu kullanmadı." Piper sağlık görevlilerine kızgın görünüyor ve ben de neden bir şey aldığını düşündükleri konusunda kafamın karıştığını hissediyorum. Bazı baskılayıcılar ona bunu yapıyor olabilir mi?

"Ambulans gelmeden önce yapabileceğimiz en iyi şey bu," diyor sağlık görevlisi, Piper'ın doğru ya da yanlış olduğunu söylemeden, yaptıkları şeyi neden yaptıklarını açıklamaya çalışarak.

Owen ilacı uygularken inliyor ve Piper hıçkırıklara boğuluyor.

"Acıdığını biliyorum. Sana yardım getireceğiz, bebeğim. Sadece dayan,

Tamam mı?"

Ambulans nihayet geldi ve onlar Piper ve benimle konuşurken Owen'ı götürüyorlar, bir yandan da onu stabil hale getirmeye çalışıyorlar. Acil durum aracına ulaşmak için soyunma odasından ve arka girişten geçiyoruz. Zaman hem çok hızlı hem de ağır çekimde ilerliyormuş gibi geliyor.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"O bir Omega ve çok sayıda ilaç kullanıyor."

İkimiz de kendimizi aracın arkasına itmeye çalışıyoruz ve sağlık görevlisi başını sallıyor. "Üzgünüm, sadece birinizi alabiliriz."

Piper'ın kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. Ona çoktan bağlandı ve tıbbi geçmişi hakkında benden daha çok şey biliyor.

"Seninle orada buluşuruz," diyorum ve o da

başını sallıyor. "Onunla ben ilgilenirim."

Kapılar gürültüyle kapanıyor ve ben birkaç dakika boyunca şok içinde kalıyorum. Hayatımın son yarım saati ışık hızında geçmiş gibi görünüyor. Takım arkadaşlarımdan bazıları son durumu öğrenmek için bana yaklaşıyor ama ben soyunma odasında üzerimi değiştiriyor ve Owen'ınkilerle birlikte eşyalarımı topluyorum.

Eli, yüzünde yumuşak bir ifadeyle, "Neye ihtiyacın olursa, kaptan, bize haber ver," diyor.

Mikael, "Cidden, iyi olduğunda bize haber ver," diyor.

"Seni bırakmamı ister misin?" Nilsen soruyor, ben de başımı sallıyorum. Bırakın kendimi hastaneye götürmeyi, şu anda düşünemiyorum bile.

Koç ekibinden ve oyuncularından başka cesaretlendirici sözler de alıyorum. Dikkat edilirse Johannson hiçbir şey söylemiyor. Hatta neredeyse suçlu gibi görünüyor.

Bu bilgiyi daha sonrası için saklıyorum. Şu anda endişelendiğim tek şey Owen'a ulaşmak. Çok korkmuş ve acı çekiyor olmalı ve ben sadece buradayım. Her şeyi siktir et demeli ve sonuçlarına aldırmadan onu bağlamalıydım. Sadece sezon boyunca onun için işleri kolaylaştırmak istedim. Ama şimdi onu benim olarak işaretlemediğim için pişmanım. Belki bir şeylerin ters gittiğini fark ederdim.

Belki de değil, Piper onunla uyum içinde olurdu.

Şu anda bir Alfa olarak kendimi çok umutsuz ve değersiz hissediyorum. Tek istediğim her şeyi daha iyi hale getirmek. Nilsen beni hastaneye götürürken sessizdi. Bir renk ve ışık girdabı ve düşünebildiğim tek şey ya iyi değilse. Ya kalp krizi geçirdiyse, ya bu sonuysa.

Nilsen beni paniğimden kurtaran kişi oldu.

"Omega'n iyi olacak, kaptan."

Başımı ona doğru çevirip göz kırpıyorum. Piper sağlık görevlilerine haber verdi ama etrafta başka kimse yoktu. Bana omuzlarını silkiyor ve i çekiyor.

"Tüm ekibin bildiğinden eminim." "Tüm takım mı?"

"Kokusunu oldukça iyi sakladı ama tüm iŐaretler oradaydı. Sanırım hepimiz onun iyi bir kaleci olduğu konusunda hemfikiriz, bu yüzden umursamadık."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve sakalımı ekiŐtiriyorum. Tanrım, bu boku kesmeye hazırım. "O... o iyi görünmüyordu."

"O güçlü biri ve emin ellerde. Omega'nıza neler olduğunu anlayacaklar."

Kırıyorum.

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum, belki babam on yıl önce vefat ettiğinde. Ama içimde tutamıyorum. Owen'a onu ne kadar sevdiğimi, bana ne kadar mutluluk verdiğini, onsuz bir dünyayı nasıl hayal edemediğimi bile söylemedim. Onu kaybetme korkusu beni tamamen konuŐamaz hale getirdi.

Nilsen yanımda "Siktir," diye mırıldanıyor ama başka bir şey söylemiyor ya da yapmıyor ve ben de buna minnettar oluyorum. Birinin önünde duygularımı göstermekten korkmuyorum ama Bram Nilsen hiç de hayal ettiğim gibi biri değil.

Hastane girişine yanaŐıyor ve bana eşyalarımı uzatıyor, ben de hemen alıp arabadan iniyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver, kaptan."

Başımı sallayıp kapıdan geçiyorum ve resepsiyona gidiyorum. Onlara Piper'ın adını verdiğimde her şey bulanıklaşıyor ve kadın beni bekleme odasına götürüyor. Piper'ı yüzünü ellerinin arasına almış ağlarken görüyorum ve midem bulanıyor.

"yle mi?" Soruyorum ama zar zor duyuluyor. Piper'ın kırmızı ve sulu gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını sallayarak yanına oturmamı işaret ediyor.

"Bir iŐlem yaptırıyor," diyor usulca.

"Ameliyat mı?" Başını sallıyor ve açıklamaya başlamadan önce usulca bana bakıyor.

"Sisteminde opioidler vardı."

"Normal ilaçları dışında bir şey alsaydı bilirdik," diyerek sözünü kesiyorum ve o da başını sallıyor.

"Katılıyorum ama bu konuda konuşamayacak kadar acı çekiyor. Akla yatkın değil. Ancak aldığı miktar ve muhtemelen diğer bazı ilaçlarıyla birlikte bir aritmi geliştirmiş gibi görünüyor."

Daha fazla bilgi isteme zahmetine girmiyorum, ancak Piper daha fazla açıklamaya ihtiyacım olduğunu fark etmeli.

"Kalbi çok hızlı atıyor. Kalp krizi geçirdiğini düşünmüştüm ama neyse ki o kadar kötüleşmedi. Bunun olmaması için kalp atışlarını düzenlemeye çalışıyorlar ve ayrıca sistemini de temizleyecekler. Bunun için kariyerini riske atmayacağını biliyorum Alexi."

Sanki beynim buna ayak uyduramıyor. Tek düşünebildiğim Owen'ı görmek ve şimdi Piper'ın önünde olduğuma göre onunla da ilgilenmem gerekiyor. Elimi sıkarken ellerimiz birbirine kenetlendi.

"Bağ sayesinde her şeyi hissettim. Şok olmuştu, korkmuştu ve çok acı çekiyordu." Tekrar ağlamaya başladı ve ben de onu kollarıma aldım. İkimiz de Owen'ın yaralanması ve reçete edilmeyen ilaçların vücudunda bulunması nedeniyle berbat durumdayız.

Nilsen'in daha önceki sözlerini tekrarlayarak, "O iyi olacak, dayanıklıdır," diyorum.

"Öyle. Prosedür için onu uyutmak zorundalar ve ben onu hissedemiyorum. Artık onu hissedemiyorum" diyor, onu göğsüme yakın tutarken gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. Ben de korkumu bir kenara bırakıp Piper'ın şu anda benim ona sahip olduğum kadar bana da sahip olacağına güvenerek kendi duygularımı ön plana çıkarıyorum.

Birbirimize sarılıyoruz, Owen'ın durumunun tüm korkusu ve bilinmezliği içimizi kemiriyor. Lori ve Max de hastane odasında bize katılıyor. Piper, Owen'ın ağlayan annesine sarılıyor ve o da neredeyse kendini kaybedecek olsa da onu teselli ediyor. Max sessiz ama korktuğunu ama bunu içine attığını söyleyebilirim.

Owen ve Max'in neden yakın olmadıklarına dair tüm detaylardan emin değilim, ancak küçük etkileşimlerimizde Max'in Owen'ı sevdiği açıktı - Owen'ı sevmek kolaydır.

"Ona canının yanacağını söyledim. Atamasını asla saklamamalıydı. Siktir, Owen," diyor annesi. Küfürlü ağzının asla normal olacağını sanmıyorum, ama hepsini dışarı çıkarıyor.

"Lori, neler olduğunu bilmiyorum ama bunun Owen'ın hatası olduğunu sanmıyorum. Ona ve ilaçlarına özen gösteriyorum. Doğru olmayan bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?" Max buraya geldiğinden beri ilk kez konuştuğunu söylüyor.

"Bilmiyorum. Sadece Owen'ı tanıyorum, bu işi ne kadar ciddiye aldığını, ilaçlarını ne kadar iyi kullandığını. Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu ona birinin yaptığını mı düşünüyorsun?"

Piper omuz silkiyor, ama yüzündeki ifade bana her şeyi anlatıyor. Bunu Omega'mıza birinin yaptığını düşünüyor.

Max, "Bunu kardeşime yaparlarsa birini öldürürüm," diyor. Piper ve ben ona garip bir bakış atıyoruz ve o da gözlerini deviriyor. "Sorunu olan Owen, ben değilim. Kardeşimi seviyorum ve onun için her zaman en iyisini istiyorum. Bunu yapabilecek birini düşünebiliyor musun? Ya da normalin dışında bir şey?"

Piper bana bakıyor. "Bazı maçların üçüncü periyodundaki yorgunluğu, midesi. İlaçlarının bazı yan etkileri olup olmadığını merak ediyorduk."

"Bir terslik olduğunu biliyor muydun?" Max bize ters ters bakıyor ve Lori onun koluna sakinleştirici bir el koyuyor.

"Sadece yorgunluk vardı ve midesi ağrıyordu ama iyi olduğu konusunda çok kararlıydı. Hatta doktoru sezonun sonuna çok yaklaştığımızı ve ilaçlarını keseceğini, böylece daha kötüye giden bir şey olup olmadığını görebileceğimizi söyledi."

"Ne zaman hasta hissetmeye başlar?" Max soruyor

"Üçüncü periyot civarında," diyorum, bu her zaman en çok yorulduğu ve en kötü hissettiği zamandı. Bazen farklı oluyordu ama genelde öyle oluyordu.

Max, "Bunu senin lanet takımından biri yaptı," diye suçluyor ve ilk aklıma gelen ona kendini becermesini söylemek oluyor, ama gerçekten düşündüğümde, mantıklı olan tek şey bu. Eğer Owen ilaçları almıyorsa, birileri ona veriyor olmalıydı.

"Kahretsin," diye inliyorum ve Max ayağa kalkıp bekleme odasında volta atıyor.

"Oynamasına asla izin vermemeliydim. Onlara onun bir Omega olduğunu söylemeliydim," diyor başını sallayarak. "Bu asla olmamalıydı."

Dördümüz de Owen'ın hastanede olmasında payımız olduğunu düşünerek suçluluk duygusuyla doluyduk. Bebek mavisini giysili nazik bir hemşire

önlüklüler bize yaklaşıyor ve Owen'ın odasına geri dönebileceğimizi söylüyor.

Onu Owen'ın Omega kanadındaki odasına kadar takip ederken hepimiz ciddiyyiz. Teni solgun, ama hepimiz yaklaşıp otururken ve sadece ona bakarken yatakta huzur içinde uyuyor.

Birden önlüklerini giymiş bir erkek ve kadın Alfa odaya girer. Kadın, başhekime dikkatini vermeden önce Piper'a bir bakış atıyor.

"Bay Connery'nin durumu stabil ve kalp atış hızını önemli ölçüde takip ediyoruz. Kalp atış hızını düzenledik ve şu anda sistemini temizlemek için salın ve diğer ilaçları kullanıyoruz. Opioid testi pozitif çıktı ve bunların sokaktan alındığını düşünüyoruz. Ayrıca buzda düşerek burnunu kırdı. Daha fazla uyuşturucu kullanmaktan kaçındığı ve ilaçlarını reçete edildiği şekilde aldığı sürece tamamen iyileşecektir."

Büyük bir rahatlama sesi duyulur ve Piper erkek Alfa ile konuşmak için ayağa kalkar. Odadan çıkmadan önce birkaç soruyu yanıtlıyor. Dişi Alfa geride kalıyor ve Piper ile Owen'ın arasına bakıyor.

"İlginç," diyor kadın doktor.

"Burada olmamalısın bile, nörolojik olarak ihtiyacı olan bir şey yok."

"Ünlü Dr. Blake'in düşüşünü görmem gerekiyordu. Artık cerrahi programda değil ve bir bağımlı Omega, görünüşe göre sen kazandın."

Piper burnundan nefes alıyor. Piper hakkında bildiğim bir şey varsa, o da içinde derinlerde bir öfke olduğudur. Özellikle de Owen söz konusu olduğunda.

"Shuana, eğer şu anda suratımdan siktir olup gitmezsen, kışına tekme basacağım." Doktorun gözleri irileşiyor ve daha fazla kezzap kusmak için ağzını açıyor ama Piper öne doğru bir adım atıyor. Bir anda ayağa kalktım ve kolum beline dolandı.

"Owen yakında uyanacak. Eğer ona vurursan, dışarı atılırsın."

Piper doktora bakıp geri dönerek yanıma oturdu ve "O zaman erteleyelim," dedi.

"Owen için biçilmiş kaftansın," diyor Lori, tüm bu saçmalıklar arasında ilk kez gülümsüyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Bu kadın Piper'ın Owen'ın doktorunu dövmekle tehdit etmesinden gurur duyuyor. Hepimiz gülene kadar kahkahalar bulaşıcı oluyor.

Ta ki parlak bir çift mavi göz göz kırpıp odanın içinde etrafına bakıncaya kadar.

BÖLÜM 40

W Gözlerimi açtığımda stadın ortasında Kupa'yı tutmuyordum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Tepedeki ışıklar sertti ve gözlerimdeki zonklayıcı acıdan irkildim.

Kafam, burnum ve bileğim. Bileğim bir sürü tüple kaplı ve kocaman bir salin torbası görüyorum ve kim bilir daha neler var.

Burnuma dokunmaya gidiyorum ve yumuşak bir el dokunmamı engelliyor. Piper'ı görmek beni çok rahatlatıyor. Alexi bacağıma dokunuyor,

Gözlerimi kapatıp yatağa daha da gömülüyorum.

Buradalar, buradalar ve çok korkmuş durumdalar, en azından Piper'dan anladığım kadarıyla.

"Ne oldu?" diye sordum. Sesim kuru ve çatlak.

Annem saçlarımı yüzümden itiyor ve pipetli bir bardak su uzatıyor.

Annem her zamanki gibi dramatik bir şekilde, "Olan şey hepimizin ödünü kopardın ve bir daha asla huzurlu bir gün geçiremeyeceğim," diyor.

"Bir şey hatırlıyor musun?" Piper tatlı tatlı söylüyor. Elini sıkıyorum ve olan her şeyi hatırlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

"Maçın büyük bölümünde kendimi iyi hissettim ama üçüncü periyodun ikinci bölümünde karnım ağrıdı ve başım döndü. Kazandığımızda heyecanlandım ama her şey bulanıktı. Sadece göğsümün ağrıdığını, doğru düşünemediğimi ve sonra düştüğümü hatırlıyorum." Tekrar burnuma dokunacak oluyorum ama Piper beni durduruyor.

"Düştüğünde burnunu kırmışsın."

"Neden bayıldığımı biliyorlar mı?"

Herkes birbirine bakıyor, sanki hiçbiri bana ne olduğunu anlatmak istemiyor. Herkesin içinde Max'e bakıyorum; o da lafi dolandırıyor.

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Opioidler. Uyuşturucu kullandığını düşünüyorlar."

"Ben olsam yapmazdım. Piper ilaçlarım konusunda çok katı, bunu asla riske atmam."

"Sanırım biri sana ilaç vermiş," diyor Max ve Piper elimi sıkıyor.

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve burnumun kenarına dokunmak istiyorum ama kendimi durduruyorum. "Bunu bana biri mi yaptı?"

"Gerçekten bulabileceğimiz tek şey bu," diyor Piper yumuşak bir sesle. Elleri her yerime dokunuyor. Korkuyla karışık bir rahatlama hissettiğimi söyleyebilirim.

"Takımdaki herhangi biri Omega olduğunu biliyor muydu ya da herhangi biriyle bir sorunun var mıydı?" Max durumun etrafından dolanmadan soruyor.

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

Alexi boğazını temizler ve ensesini ovuşturur. "Görünüşe göre herkes biliyordu."

"Ne?" Kendimde olmadığım için mi yoksa onu doğru mu duyduğumu merak ederek soruyorum.

"Nilsen bunu bana arabada söyledi. O zaten biliyordu. Eğer o bir araya getirdiyse, takımdaki daha fazla kişinin de bildiğini düşünüyorum."

"Bana tam olarak ne verdiklerini biliyorlar mı?" Ben soruyorum.

"Yok, ama şimdi sana daha fazla bir şey verilip verilmediğinden endişeleniyorum." Piper başparmağıyla parmak eklemime vuruyor. "Birkaç yıl önce Charlotte'a erkeklerin menajeri tarafından ilaç verildi. Bu onun ateşini yükseltti ve kafasının karışmasına neden oldu. Amaç bu olabilir mi?" diye soruyor, etrafına bakınarak. Bu düşünce zincirinin Alexi ve Piper'ı ne kadar sınırlendirdiğini anlayabiliyorum.

"Tek bildiğim, bunu sana kim yaptıysa onu öldüreceğim tatlım," diyor annem, ortamı yumuşatarak.

"Ne zaman gidebilirim?" Ben soruyorum.

"Öğreneceğim," diyor Piper, öne doğru eğilip başımın yanını öperek.

Alexi hareket ediyor ve elimi tutarak onun yerini alıyor. Max kıskançlıkla mı izliyor? Hayır, Max'in beni kıskanmasına imkan yok.

"Kupayı gerçekten kazandık mı?" Hâlâ kafam karışık bir şekilde soruyorum. "Kazandık," diyor Alexi açıkça.

"Kutlamayı mahvettim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diyerek saçlarımı geriye itiyor ve beni Piper'la aynı yerimden öpüyor.

Annem "Tanrım, hepiniz çok tatlısınız," diye gülümsüyor ve ben başımı sallıyorum. "Anne, bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Dudaklarını büzüyor ama benim iri Alfa'ma bakıp iç geçiriyor. "İyi, zaten gidip George'u bulmam gerekiyor." Annem yüzümü işaret etmeden önce burnuma dikkat ederek yanağımı öpüyor. "Eğer beni bir daha böyle korkutursan, seni kendim öldürürüm," diyor beni tekrar öpmeden önce. Ayrılmadan önce Alexi'nin kolunu sıkıyor.

"Kardeşimle konuşabilir miyim?" Max bana değil Alexi'ye bakarak soruyor.

Alexi bana bakıyor ve ben de ona başımı sallıyorum. Gitmeden önce elimi sıkıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Max'e doğru bakmıyorum.

Birkaç dakika sessizlik oldu ama sessizliği o bozdu. "Stanley Cup finallerinde beni yendin ve hâlâ istediğin her şeye sahipmişim gibi mi davranmak istiyorsun?"

Ona bakarken dudaklarım aralandı. Ona gerçekten bakıyorum, gözlerinin altında koyu halkalar var, yüzünde endişe yazılı.

"Benden nefret etmeyi bıraktın mı?" Max yumuşak bir sesle. "Pisliğin teki olabildiğimi ve gençken gösteriş meraklısı olduğumu biliyorum ama sadece senin hayatında olmak istiyorum. Kıskanan biri varsa o da benim."

Kardeşıme bakarken bir an için nutkum tutuldu. "Ne?"

"Sen bir Omega'sın ama benim henüz başaramadığım bir şeyi başardın. Harika bir kalecisin, muhtemelen benden daha iyisin. Ama hock-ey şeylerinin yanı sıra, onlara da sahipsin." Parmağıyla kapıyı işaret ediyor.

"Kıskanıyor musun?" Tamamen şaşkına dönmüş hissederek soruyorum.

"Evet, çok kıskandım. Bir sürün, ulusal bir unvanın var ve tüm bunları sana karşı olan ihtimallere rağmen başardın."

"Bir paket istediğini düşünmemiştim."

"Sen nereden bileceksin ki? Tüm hayatını benden nefret ederek geçirdin."

"Senden nefret etmiyorum, Max." Bana ters ters bakıyor, ben de omuzlarımı silkiyorum. "Tamam, belki kıskançlık ve rekabet hissettim ama senden nefret etmedim."

"Seni NHL'ye ihbar edeceğimi düşündün; benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun. Herkes öyle düşünüyor." Gözlerini kaçırıyor ve kardeşimi ilk kez savunmasız, gerçek bir insan olarak görüyorum. Zihnimde yarattığım bu başarı sütununu değil. Hedefim her zaman ondan daha iyi olmaktı ve sahip olduğu şeyleri hep kıskandığım için onu gerçekten tanıma fırsatını kaçırdığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu beni eziyor.

"Üzgünüm, Max." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu.

"Özre ihtiyacım yok. Sadece hayatının bir parçası olmak istiyorum." "Tamam."

Bana kaşlarını çattı. "Bu kadar mı? Tamam mı?"

"Benden ne istiyorsun? Artık hokeyde birbirimize karşı yarışacak değiliz."

Bana göz kırpmıyor. "Bunun seni durdurmasına izin veremezsin. Sen iyisin, NHL'de olmayı hak ediyorsun, atama sınırlamalarını siktir et."

"Mesele o değil."

Kaşları çatılır ve rahatsız hastane koltuğunda otururken kollarını göğsünde kavuşturur.

"O zaman neden? Neden ayrılmak istiyorsun?"

"Şimdi daha önemli bir işim var."

"Sürün için NHL'den ayrılıyor musun?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. Tanrı aptal kardeşimi korusun. Ona küçük bir gülümseme verip başımı sallıyorum.

"Sürüm için ve kendim için. Kim olduğumu bastırmak için çok uzun zaman harcadım. NHL'de bir Alfa olmak istedim ve bunu başarmak için bedenimi uçurumun kenarına kadar zorladım. İlaçsız olmak ve gerçekte kim olduğumu bulmak istiyorum."

"Ne yani, evde oturan bir Omega mı olacaksın?" diye soruyor, yargılayıcı olmadan, ama ben yine de gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Sırada ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, sadece Piper ve Alexi'nin benim tüm dünyam olduğunu biliyorum. Özellikle de bu saçmalıktan sonra." Kablolarla kaplı bileğimi tutuyorum. "Dinlenmeye, kendimi bulmaya ve sadece olmaya ihtiyacım var."

"Tamam, küçük kardeşim."

"Belki senin boş sezonunda takılabiliriz."

Başını sallıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Evet, özellikle de nereye gittiğimi bilmediğim için."

"Kontratın bitti mi?"

"Evet, bu yıl serbest oyuncu olacağım. Sharks'ın beni takımda tutmak için ödeme yapıp yapmayacağını bilmiyorum."

"Bunu yapmamaları aptallık olur." Kardeşimin gözleri bu söz üzerine açılıyor ve ben de onun gülümsemesini engelleyişini izliyorum.

"Göreceğiz."

Piper ve Alexi el ele odaya geri dönüyorlar. Birbirlerine duydukları sevgiye gülümsüyorum. Paket yaşamı ve her zaman ilgi odağı olmamanın üstesinden gelmeyi hiç düşünmemiştim. Ama buna bayılıyorum. Onları ayrı ayrı, birlikte ve bir sürü olarak seviyorum.

Muhtemelen tüm bu durumdan daha fazla rahatsızlık duymam gerekirdi ama tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyor. Hâlâ burada olduğum ve sahip olduğum hayata minnettarım. Sürüm benim yanımda olduğu, beni sevdikleri ve bunu atlatacağımız için ve kardeşimle aramı bir şekilde düzelttiğim için.

Eminim ki her şeyin gerçekliği yüzüme çarptığında, başıma gelenlere karşı daha fazla öfke duyabilirim. Ama şu anda tek hissedebildiğim hayatta olduğum ve etrafımda beni seven insanlar olduğu için mutlu olduğum.

"Karar nedir?" Piper'a sordum.

"Kalp atış hızınızı izlemek ve sabah biraz daha kan tahlili yapmak için sizi gece boyunca tutmak istiyorlar."

"Peki ya uyuşturulmuş olması?" Max sorar ve Alexi başıyla onaylar.

"Koçla temasa geçtim ve şu anda her şey karmakarışık ama bunu çözeceğiz."

"Neden bu bir karmaşa?" Ona soruyorum, o da kafasını sallıyor.

"Bırak bu konuda ben endişeleneyim, sen kendini daha iyi hissetmek için endişelen." Ona ters ters baktım ama yorgun hissediyordum. Bu bana bir ömür boyu yetecek kadar heyecan vericiydi. Adımın lanet olası Stanley Kupası'na kazınacak olmasını içime sindirecek bir an bile bulamadım.

Uyanık kalmaya çalışıyorum ama Piper saçlarımı okşarken ve Alexi baldırımı yoğururken, vücudumun hak ettiği dinlenmeye nihayet izin verme ihtiyacına kendimi kaptırıyorum.

Mikael ve tüm sürüsü hastaneye geldi. Kısmen çünkü Alexi'nin arabasına ihtiyacı vardı ve ne o ne de Piper hastanede yanımdan ayrılmadı.

tüm zaman boyunca. Max ekibiyle birlikte Kaliforniya'ya geri döndü ve annem hâlâ üvey babamla birlikte otelde.

Hastane odama girdiklerinde yüzleri asık olduğunda, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Ne oldu?" Soruyorum ve hiçbiri hemen cevap vermiyor. O kadar insan arasından bana açık bir cevap veren Charlotte oluyor.

"Bunu sana takımdan kimin yaptığını bulmaya çalışmaları ya da NHL'nin senin bir Omega olmandan nasıl korktuğu kısmı mı?"

"NHL biliyor mu?"

Alexi iç çeker ve yüzünü fırçalar. "Sızdırıldı ama kim tarafından sızdırıldığını bilmiyoruz."

Eli sakın bir ses tonuyla, "Yalan söylemeyeceğim Connery, tüm ekip senin ismini biliyordu," diyor, eli Omega'sıyla bağlı.

"Herkes mi?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. "Görünüşe göre koç bile," diyor Alexi.

"Biliyor muydu? Ama beni takımdan atmadı," diyorum şaşkınlıkla.

"Sen çok iyi bir kalecisin ve onun kızı da bir Omega. Ben de Bedensel özerklik ihtiyacını ve tutkunuzun peşinden gidebilmeyi anladığından eminim," diyor Eli. Koç Applegate'e olan saygım tavan yaptı.

"Bunu saklamak için vücudumu çok zorladım," diyorum, sırrı saklamakta iyi bir iş çıkaramadığım için sinirlenerek.

"Sen doğru olanı yaptın. Eğer başka bir takım fark etseydi, seni hemen ifşa ederlerdi," diyor Mikael.

"Ne yapmak istiyorlar?" Herkes odaya bakar ve Charlotte bile sessizdir. "Ne yapmak istiyorlar?" Tekrar soruyorum.

Alexi sessizce, "Galibiyetimizi elimizden almayı düşünüyorlar," diyor. "Bunu yapamazlar."

"Yapacaklarını sanmıyorum. Sadece aptalca bir kurala kızdılar. Ben halledeceğim."

"Bununla ilgilenmek zorunda değilsiniz. İsmimi saklamak benim seçimimdi. Cezalandırılması gereken biri varsa o da benim."

Alexi, "Bunu senden almayacaklar," diyor.

"Bunu elimizden alamayacaklar," diyorum ve odadaki herkes başını sallıyor. Hokeyden huzur içinde emekli olacağımı düşünmüştüm ama görünen o ki yapacak daha çok iş var.

BÖLÜM 41

"A Bundan emin misin?" Owen'a yetmişinci kez soruyormuşum gibi geliyor.

"Benim için takımını aşağı çekmelerine izin vermeyeceğim. seçimler."

"Doğru, ama kural en başta ayrımcıydı. Sadece gerekmediği halde şehit olmanı istemiyorum."

Kravatını çekip takım elbisesini düzeltiyorum. Kusursuz görünüyor. İyileşmesi için bol bol uyuması ve dinlenmesi gerekiyor ama bunun yapması gereken bir şey olduğu konusunda kararlı.

"Olay hakkında sorular soracaklar."

"Biliyorum."

"Ve?"

"Ben hallederim," diyor, yüzümü kavırıyor ve bana nazık bir öpücük veriyor. "Kırılmayacağım, Piper." Bunu o kadar yumuşak söylüyor ki, şu anda ve burada parçalanmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"Hepsini hissettim, biliyorsun. Ben sadece... Sana bir daha kötü bir şey olmasına izin veremem."

"Biliyorum bebeğim," diyor sırtarak ve ben başımı sallıyorum.

"Bu benim cümlem." İç geçiriyor ve kollarını bana doluyor. Bastırıcılar olmadan kokusu yoğun ve rahatlatıcı.

"Bu yapmam gereken bir şey."

"Tamam, sana güveniyorum," diyorum tüm kalbimle. Hayatım pahasına güvendiğim üç kişi var ve bunlar Alexi, Owen ve Charlotte. Foxes'un maç sonrası röportajlarını yaptığı odaya gidiyoruz. Owen ve Charlotte

Tüm ekip takım elbiseleriyle sabırla bekliyor. Owen, elini tutan Alexi ile tanışır ve birlikte oturmak için sahneye doğru giderler.

Kendimi gergin hissediyorum çünkü Owen'ı bu duruma kimin soktuğuna dair hâlâ bir sonuca varamadık. Şüphelerimiz var elbette ama somut bir kanıt yok.

Muhabirler Owen'a sorular yağdırmaya başlar ve Owen boğazını temizlediğinde Alexi masayı fırlatacakmış gibi inandırıcı bir şekilde kızgın görünür.

"Sanırım önce ben konuşmak istiyorum, sonra soruları sona saklayabiliriz." Kalabalıktan mırıltılar yükseliyor ama hepsi seslerini alçaltıp Owen'ın konuşmasına izin veriyor.

"Benim bir Omega olduğuma dair haberler doğru. Baskılayıcılar, koku gidericiler ve diğer yasal yöntemlerin bir kombinasyonuyla NHL'den bu özelliğimi sakladım. Icemen'den işe alındığımda takımdaki hiç kimse Omega olduğumu bilmiyordu."

Koltuğuna yerleşiyor ve Alexi'nin bunu atlatmasına yardımcı olmak için kalçasında sakinleştirici bir eli olduğunu biliyorum. Tanrım, o adamı seviyorum.

"NHL Omegaların oynamasına izin vermediği için unvanımı gizlemek zorunda kaldım. Bunun nedenini sormak zorundayım? Omegaların sadece bir sürünün içinde olma amacı taşıdığını düşündüğünüz için mi? Fiziksel olarak yeterince güçlü olmadığım için mi? Yoksa diğer Alfalar için bir çekişme unsuru olacağım için mi? Ligdeki Alfa ve Beta'lara göre herhangi bir avantajım olduğu için olmadığı kesin.

"Şu an sahip olduğum kasları kazanmak için on kat daha fazla çalışmam gerekti. Takımındaki Alfaların çoğu maçlardan sonra bitkin düşerdi ama ben bazen zar zor yürüyebiliyordum bile. Bugün bulunduğum noktaya gelmek için vücudumu cehenneme çevirdim çünkü bu sporu seviyorum ve şans verilirse harika olacağımı biliyordum. Omegalar tek tipleştirilebilecek bir unvan değil ve açıkçası, söz konusu unvanlar ve meslekler olduğunda toplumumuzdaki önyargılardan bıktım.

"Kesinlikle buz üzerinde dikkat dağıtıcı bir unsur değildim, zira başka hiç kimse bu unvanımı bilmiyordu bile. Bu yüzden sormak zorundayım, NHL sonunda önyargıları yüzünden çağrıldıkları için mi kızgın? Yoksa başka bir şey mi var?"

Konuşurken kendinden o kadar emin görünüyor ki. Onun bu özgüveni karşısında içimde bir gurur kabarıyor. Tekrar başlamadan önce kısa bir ara veriyor.

"Benim takımda olmam, olsa olsa bir dezavantajdı. NHL'nin unvanımızı elimizden alma olasılığını tartışması bile

korkaklığın bir göstergesi ve profesyonel sporlardaki gerçek sorunu örtbas etme çabasıdır. Toplumumuzda Omegalar narin ve arzulanan kişiler olarak algılanıyor ama ben size bundan çok daha fazlası olduğumuzu söylüyorum. Bir hafta önce ilk Stanley Kupamızı kazanmamızın bir parçası olduğumda bunu kanıtladığıma inanıyorum. Takımımın ya da unvanımın çamura bulanmasına izin vermeyeceğim. Arkamdaki adamlardan herhangi birinin sıkı çalışmasının elinden alınmasına izin vermeden önce adımı Kupa'dan sileceğim, ancak umarım lig nereden geldiğimi ve çok sevdiğim sporu oynamak için aştığım engelleri anlayabilir.

"Hokey uzun zamandır benim hayatımdı ve hayallerimi gerçekleştirmeme izin verdikleri için Foxes'a ve NHL'ye inanılmaz derecede minnettarım. Umarım bazı zihinleri açabilmiş ve içinde bulunduğum koşullara ışık tutarak bir bütün olarak değişiklik yapılması gerektiğini anlayanıza yardımcı olabilmişimdir. Teşekkür ederim."

Alexi ona gülümsüyor ve omzunu ovuyor. Soruların ardı arkası kesilmiyor ve Koç Applegate kontrolü ele alarak hamallara sorularını teker teker sormalarını işaret ediyor.

"Tıbbi olarak temizlendin mi? Maçı kazandıktan sonra ne oldu?"

Owen iç geçirir ve takım arkadaşlarına bakar. "Tıbbi olarak aklandım. Bayılmama neden olan bir kalp ritim bozukluğu yaşadım." Bayılmaya muhtemelen takım arkadaşlarından birinin neden olduğu kısmını atlıyor.

"Başka bir sezon için geri dönmeye mi çalışıyorsunuz?"

Owen, "Hayır, bu benim profesyonel kariyerimin sonu," diye yanıtlıyor.

"Atamanızın ortaya çıkması olmasaydı, yine de oynar mıydınız?"

"Hayır, her ne kadar Omegaların tutkularının peşinden gitmelerini savunsam da, özellikle de atletizmde, bu durum vücudum için son derece zor oldu ve artık bu seviyede oynayamam."

"Bunun Omegaların profesyonel sektörde yer almaması için bir neden olduğunu söylemiyor musunuz? Doğru olanı savunuyorsunuz elbette, ama az önce vücudunuzun bunu kaldıramayacağını kendiniz söylediniz," diye soruyor ucuz takım elbiseli ve kel kafalı kalitesiz muhabir.

"Icemen'de yaklaşık dört yıl oynadım ve elbette onlarla NHL'de yaşadığım kadar sorun yaşamadım ama ben de yirmi dört yaşındayım. ECHL'nin çoğu ikinci lig sporunun yanı sıra Omegas'ın da katılmasını engellediğini biliyor muydunuz? Hala yorucu olsa da,

Buzadamlar için oynamak Tilkiler için oynamak kadar yorucu değildi. Buz hokeyinin tüm sporlar arasında en fiziksel ve zorlu programlardan biri olduğundan bahsetmiyorum bile. Yani hayır, burada kurmaya çalıştığınız paralelliği göremiyorum."

Owen'dan çok etkilendim, her soruyu saptırma ya da yeniden yönlendirme şekli. Yemin ederim onu tanımasaydım ve şimdi ona bakıyor olsaydım, bir politikacı olduğunu ya da topluluk önünde konuşma yaptığını düşünürdüm.

MSN'den kadın görevli "Emekliliğinizde ne yapacaksınız?" diye soruyor.

"Sürümle vakit geçirmenin tadını çıkaracağım ve oradan devam edeceğim."

Muhabirler çılgına döner, daha fazla bilgi isterler. Ancak Koç Applegate sahneye çıkar ve soruların bittiğini bildirir. Kalabalıkta homurdanmalar olur ama röportajın bittiğini kabul ederler.

Alexi ve Owen sahnede fısıldaşıyorlar ve ben sadece ona ne söylediğini hayal edebiliyorum. Bir omuz bana çarptığında gülümsüyordum.

"Özür dilerim," diyor.

Bu Johannson, yedek kaleci. Alexi ve benim şüphelendiğimiz kişi. Owen'a henüz bir şey söylememiştik çünkü takım arkadaşlarından birinin ona ilaç verdiği gerçeğini hala kafasında oturtmakta zorlanıyordu. Sonuç çok daha kötü olabilirdi. Neler olabileceğini düşünmek bile beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor.

"Johannson, değil mi?"

"Evet."

"Tekrar kaleye geçeceğin için heyecanlı mısın?"

"Sanırım," diyor yeni tıraş olmuş çenesini ovuşturarak.

"Tek gereken Owen'ın su şişesine bir şeyler koymaktı. Umarım geceleri uyuyabiliyordur." Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum ve yeterince şaşırp kendini bir köşeye atmasını umuyorum.

Gözleri irileşiyor ve başını sallıyor. "Yapmadım... Sadece onu yormak istedim."

Kırmızı görüyorum.

Ben daha düşünmeden yumruğum çenesine çarpıyor ve o yüzünü kapatırken ben elimi sallıyorum. Büyük bir kol belimi sarıyor ve beni yerden kaldırıyor, böylece bir adım daha atamıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Alexi neredeyse kulağıma hırlayacaktı.

"İtiraf etti. Owen'a uyuşturucu veren oydu."

Birden yere düştüm ve Alexi Johansson'ı duvara doğru itiyor. Owen şokta, öfke bekliyorum ama tek gördüğüm üzüntü. Diğer tarafına geçip sağlam elimle elini tutuyorum, artık cerrah olmayı planlamadığım için mutluyum. Elinizi incitmek hiç de iyi bir şey değil.

Alexi, Johansson'ı takım elbisesinin ceketinden tutup duvara doğru iter. "Onu öldürebilirdin!" diye bağılıyor yüzüne. Kameralar yanıp sönüyor ve takım arkadaşları onu kurtarmak için koşuşturuyor.

Johansson Owen'a bakıyor, yüzünde suçluluk ifadesi var. "Gerçekten sadece seni yoracaklarını ve oyundan çekileceğini ve benim oynayacağımı düşünmüştüm."

Alexi ceketini daha sıkı kavrayarak onu duvardan uzaklaştırır ve betona çarpar. Kafası yüzeye çarparak duyulabilir bir gümbürtü çıkarıyor. Alexi'nin eli yavaşça Johansson'ın boynuna dolanmaya başladığında, Koç Applegate, Mikael ve Eli'nin araya girip onu Omega'mı incitmeye cüret eden pislikten çekip aldıkları için minnettarım.

Takım arkadaşları onu çekiştirirken Alexi'nin göğsü her nefeste kabarıyor ve Johansson yere yığılıyor.

Koç Applegate haine bakarak, "Polisi aradım bile," diyor. İfadesindeki tiksinti açıkça görülüyor. "Con- nery, iyi misin?"

"Evet," diyor usulca ve koçları avuç içleriyle göz çukurlarını ovuşturuyor.

"Kupayı kazanmak bu kadar stresli olmamalı," diye homurdanıyor Omega'ma dönüp bakarken. "Bugün hamallarla iyi iş çıkardın ama senin adını bu zaferden silmelerine izin vereceğimi sanıyorsan çıldırmış olmalısın. Bu takımdaki her üye gibi sen de bunu hak ediyorsun, hatta kaleci olduğun için muhtemelen daha da fazla. Başka hiçbir şeyin bu galibiyeti senin için mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kupada senin adın olacak ve bu pislik herif hapse girecek" diyor tiksintiyle.

"Teşekkürler Koç," diyor Owen usulca, gözleri yerde oturup yüzünü ellerinin arasına almış olan diğer kaleciden ayrılmıyor. Onun seviyesine inmek için çömeliyor ve adam benim Omega'ma bakıyor. Yemin ederim, bir şey yapmaya kalkarsa işini bitiririm. Alexi'ye baktığımda onun da aynı fikirde olduğunu anlıyorum. "Hayallerimi gerçekleştirmek için her şeyi yapardım. Ama asla başka birine zarar vermezdim.

Umarım kendini toparlar ve yaptığın şeyle yaşamamanın bir yolunu bulursun."

Onu affetmiyor ya da başka bir şey söylemiyor, sadece ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini düzeltiyor, Alexi ve bana bakıyor. "Hadi eve gidelim," dedi.

Alexi bir kolunu onun omzuna doluyor, ben de elini kendi elime alıyorum. Hepimiz stadyumdan ayrılırken bunun her ikisinin de Foxes'ta oyuncu olarak son ayrılışları olduğunu biliyorduk. İkisi için de zor olduğunu biliyorum ama adımlarında bir hafiflik, yollarına devam etme hevesi olduğunu söyleyebilirim.

"Elin nasıl?" Alexi soruyor. Parmaklarımı uzatıyorum ve irkiliyorum ama hareket her şeydir.

"Muhtemelen sadece morarmıştır."

"Omega'mız söz konusu olduğunda şiddet eğilimleriniz üzerinde çalışmamız gerektiğini söyleyebilirim, ancak bunun pek işe yarayacağını sanmıyorum."

I sıkırmak Owen'ın el içinde benim için güvence. "Bu kesinlikle olmazdı."

Owen, "İkiniz de bunun olması gerekenden çok daha ateşli olduğunu biliyorsunuz," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Etrafta böyle şeyler söyleyemezsiniz, doktorunuzun ne dediğini hatırlayın."

"Tabii ki hatırlıyorum," diye homurdanıyor.

"Sadece birkaç hafta daha."

"Evet, bunu sikime söyle," diyerek Alexi ve beni güldürüyor. "Hiç komik değil. Yirmi dört saattir sertleşiyorum ve bana kalbimin iyi olduğundan emin olana kadar cinsel aktivitede bulunmamamı söylüyor."

"Doğru," diyorum, onunla birlikte olmak istemenin gerginliğini de hissediyorum, özellikle de artık tamamen ilaçsız olduğu ve kim olduğunu tamamen kabul ettiği için ne kadar güzel koktuğunu düşününce.

"Yemin ederim ki evren bizimle dalga geçiyor ve bizi tekrar celibate yapmaya zorluyor."

Alexi sırtarak, "Evin yeniden sikiş oyuncağı olmaya fazlasıyla açığım," diyor.

"Eminim öylesindir, koca adam." Hepimiz arabaya binip eve dönerken kaşlarını oynatıyor. Birkaç şey havada kalmış olabilir ama birbirimize karşı duruşumuz her zamankinden daha sağlam görünüyor.

NHL'den bir karar çıkması iki hafta sürüyor ancak Foxes'un kupayı kazanmasıyla ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyorlar ve Omegalarla ilgili düzenlemelerin değiştirilmesi tartışılıyor. Omega'm bu değişikliğin yapılmasına yardımcı oldu ve hayatımda hiç kimseyle bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum.

Bunu kutlamak için evimizde uzun zamandır gecikmiş olan büyük bir kutlama düzenledik. Owen'ın Stanley Kupası'nı kazanmasını gerçek anlamda kutlama şansı olmamıştı, bu yüzden elimizden geleni yaptık. Her şey hokey temalı ve Fox-es kıyafetleri. Takım kutlamadan büyük mutluluk duyuyor ve ben Owen'ın gülümsemesini ve takımla şakalaşmasını izlerken kendi gülümsememi gizleyemiyorum.

Eskiden çok içine kapanıktı, olması gereken kişi olmaktan çok korkuyordu, oysa başından beri mükemmeldi. Alexi'yi de benim gibi onu izlerken yakalıyorum ve işte o anda Alexi'nin Owen'la bağ kurmasını, üçümüzün birbirimize bağlanması sabırsızlıkla bekliyorum.

Alexi bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı ki birasını yere bırakıp arkamdan yürüyor, bir koluyla köprücük kemiğimi sararken başımın yan tarafını öpüyor.

"Sen olmasaydın buraya gelemezdik, biliyorsun değil mi?" "Hayır, bu sizin takımınızdı, hepiniz ne kadar yeteneklisiniz."

"*Malyshka?*"

"Evet?"

"Benim yanımda kendini küçük görme. Bunun olmasının en büyük sebebi sensin. Buzun üzerinde olmayabilirsin ama Owen'ın ilaçlarını düzene sokmasına yardım ettin ve iimize de destek oldun. Bunun için seni seviyorum, biliyorsun."

n kolunu öpüyorum. "Birbirlerine takıntılı olan ve her zaman aşırı sevimli şeyler söyleyen o saçma sapan sürülerden biri mi olacağız?"

"Evet, sanırım biz de tam olarak böyle olacağız."

BÖLÜM 42

N Gerginlik şu anki hislerimi karşılamıyor bile. Hani bir şeyi o kadar uzun süre ertelersiniz ki, o iş neredeyse gözünüzü korkutur hale gelir ya? İşte ben de bu şekilde hissediyorum.

Owen. Bunu özel ve unutulmaz kılmak istiyorum.

Piper kollarını arkadan belime doluyor ve sıkıyor. Destek ve rahatlık göstergesi olarak başını kürek kemiklerime bastırıyor.

"Mükemmel olacak."

Derin bir nefes alıyorum ve onun kollarında dönüyorum. "Sadece özel olmasını istiyorum, o bunu hak ediyor."

Kollarını tekrar bana doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Sen de öyle, biliyorsun." Çenesini göğsüme yaslayarak bana bakıyor. "Sen de dünyayı hak ediyorsun, Alexi."

Hiçbir şey söylemiyorum, onun yerine sadece öne eğilip başının ön kısmını öpüyorum. Yuvada biraz aşırıya kaçmış olabilirim ama Piper bunun çok fazla olduğunu söylemedi. Yatağın üzerinde gül yaprakları da dahil olmak üzere her yerde mumlar var.

"Aşırıya kaçtım," diyorum, odada gülünç görünerek. "Yaptın, ama bunun için seni sevecek."

"Kalmak istemediğine emin misin?"

"Ben sonra gelirim. Siz ikiniz bu anı hak ediyorsunuz."

"Ama biz bir sürüyüz."

Elleri göğsümde geziniyor ve bana gülümsüyor. "Öyleyiz, ama bir sürü olduğumuz kadar, ilişkilerimiz de-

her birimizin arasında. Omega'mızla geçirdiğin anın tadını çıkar, ben de gelip sonraki ışıltıya katılacağım.

Saçlarını omzundan itiyorum ve bir yanım onu işaretleyebilmeyi diliyor.

"Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum ve şimdiden planlarım var." Gülüyorum ve bir kaşımı ona doğru kaldırıyorum. "Öyle mi, paylaşmak ister misin?" "Mmm. Sanırım bunu şimdilik bir sır olarak saklayacağım." Piper uzaklaşıyor, Odadan çıkarken kışına bir şaplak attım ve Owen'ı aramak için peşinden gittim.

Mutfığa indiğimizde, önemli miktarda temizlik yaptığını fark ettim. Şu anda buzdolabındaki her şeyi çıkarıp yerine koyuyor.

"Owen?" Piper söylüyor, o da bir mırıltı çıkarıyor. "Owen?"

"Evet?" diyor hâlâ buzdolabını karıştırırken.

"İyi misin?"

"Evet, sadece temizlenmesi gerekiyordu. Beni rahatsız ediyordu." Piper bana bir bakış attı ve gözleri büyüdü.

"Bunu ben bitirebilirim bebeğim. Neden Alexi ile yukarı çıkmıyorsun?"

Piper'a buzdolabının arkasını çevirmeye kesinlikle muktedir değilmiş gibi bir bakış atıyor. Ama sonra iç geçiriyor. "Tamam. Gidip başka bir gömlek giyeyim," diyor ve Piper'la birbirimize bakıyoruz.

"Gömleğimi ister misin?" Soruyorum ve yüzü aydınlanıyor.

"Evet," diyor hemen ve elini uzatıyor. Gömleğimin yakasından tutup çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. Giyer giymez yakasını kokluyor ve gülümsüyor. "Telefonumu alayım, seninle orada buluşuruz."

"Tamam, *sólnyshka*," diyorum gülümseyerek. Odadan çıkar çıkmaz, Piper'a neredeyse fısıldayarak bağıyorum, "Şimdiden mi? Şimdiden nasıl kızışıyorsun?"

Omuz silkiyor ve dudağını ısıırıyor. "Demek istediğim, ilaçlarını tamamen bıraktı ve ilk ateşini çok geç yaşadı. Vücudu aşırı telafi ediyor olmalı. Yuva yapıyor, bu yüzden bir süre daha akli başında olacaktır diye düşünüyorum. Bağ kurmanız için kesinlikle yeterli bir süre."

"Şimdi yaparsak hatırlayacağından emin misin?"

Gülümsüyor ve elimi kendi elinin içine alıp sıkıyor. "Kesinlikle hatırlayacaktır. Git Omega'mızı bağla. Kendini yormayı bırak." Eğilip ona bir öpücük veriyorum, o da hevesle karşılık veriyor. Ayrıldığımızda derin bir nefes alıyorum ve dönüyorum. Yukarı çıkarken Piper kışma şaplak atıyor.

Merdivenlerden inerken bir kez daha bağ kurmak için aşırıya kaçıp kaçmadığımı merak ediyorum.

Owen yuvaya girdiğinde ve bakışları yuvayı taradığında, artık yuva yaptığı için temizlemek ve yeniden düzenlemek isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Çok gülünç durumdayım.

"Seni rahatsız ediyorsa temizleyebilirim," diyorum ve başını sallıyor.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Aklında tam olarak ne vardı?" diyor, yatakta bacaklarımın arasında durmaya geliyor. Ona bakarken ellerim kalçalarının arkasına d o l a n ı y o r .

"Sonunda seninle bağ kuracağımızı düşünüyordum. Sonunda sana işaretimi vereceğimi ve seni resmen benim yapacağımı. Ne düşünüyorsun?" Bu soruyu sorarken bu kadar gergin olmamalıydım. Bunu istediğini biliyorum ama o kadar çok şey oldu ki.

Kelimeler kullanmıyor, sadece ellerini boynumun arkasına doluyor ve dudakları dudaklarımla buluşuyor.

"Sanırım ihtiyacım olan tek şey bu," diyor kırık bir öpücük arasında. Kendimi dizginlemek zorundayım, bunun özel ve unutulmaz olmasını istiyorum. Bunun benim için mi yoksa onun için mi olduğundan emin değilim ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey bu anın ikimiz için de olması.

Owen bana bir öpücük vermek için eğiliyor ve dudaklarımız birbirine değerken ben de onu soymaya başlıyorum. Öpücüğü devralırken elleri yüzümü kavırıyor. Bana birbirimize bağlanmamızı ne kadar çok istediğini gösterirken dili baskın geliyor. Bu kadar talepkâr olmasına bayılıyorum. Owen sürünün Omega'sı olabilir ama aynı zamanda bu sürünün gerçek sorumlusu da o. Piper ve ben onun için her şeyi yaparız.

Owen'a bağlandığımda hepimizin birbirimize bağlanacağı gerçeğini düşündüğümde nefesim kesiliyor. Gerçekten bir sürü olacağız ve hayatımın her anında onlardan bir parçayı yanımda taşıyacağım.

Şortunu ve iç çamaşırını çıkardım ve öpüşürken gömleğinin eteklerini çekiştirerek ne istediğimi ona bildirdim. Owen hızla gömleğimi başından çekiştiriyor ve karşımda nefis bir şekilde çıplak kalıyor. Sezon biteli birkaç hafta oldu ve sezon boyunca olduğu kadar kesik değil. Sanırım bunu daha çok tercih edebilirim, çünkü gerçekten kendisi ve artık vücudunun sınırlarını zorlamıyor. Kasları hâlâ güçlü ve belirgin ve elimde olmadan karnındaki gergin kasları yalayarak onu inletiyorum.

Elim onun sert, ağlayan sikinin etrafını sarıyor ve hafifçe sıkıyorum. Kokusu etrafımızı sarıyor ve tek yapmak istediğim onun tadına bakmak. Owen'ın tüm duyularımı ele geçirmesini istiyorum.

"Bence üzerinde çok fazla kıyafet var, Alfa," diyor.

Bana Alfa'm derken içimde zevk dalgaları oluşuyor. Bu hep istediğim bir şeydi ama zamanlaması hiç doğru olmamıştı. Şimdi kendimi tamamen Owen'a, gerçek bir Alfa olmaya adayabilirim ve bundan daha değerli bir şey düşünemiyorum.

"O zaman neden bana yardım etmiyorsun?" Diyorum ve o da sırtıyor. Pantolonumla uğraşüyor, ben de ona yardım etmek için kıvrılarak pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyorum.

"Çok daha iyi," diyor ikimiz de tamamen çıplak kaldığımızda.

Yatağa doğru kayıyorum ve o da bana katılıyor, ikimiz de yanlarımıza uzanıyoruz. Yüzünü avuçluyorum ve onun da karşılık verdiği bir gülümseme veriyorum. Elimi sabitlemeye çalışmam boşa gitti çünkü elimi

kendi.

"Beni insanların görebileceği bir yere işaretlemeni istiyorum," diyor ve ben ona göz kırpıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve hissedebildiğim tek şey karşımdaki bu muhteşem adama duyduğum mutlak bağlılık. Başardığı ve üstesinden geldiği her şeyi düşündüğümde, ona tamamen aşık olmamak çok zor. Hâlâ nasıl benim olduğu konusunda tam bir hayranlık içindeyim.

Elim yüzünün kenarından aşağı iniyor, keskin çenesini sıyrıyor. Başparmağım zarif boynundan aşağı kayıyor ve başparmağım boğazının yan tarafına b a s t ı r ı y o r .

"Burası mı?"

Nefesi kesiliyor ve yumuşak dudaklarını yalıyor. "Evet, tam orası."

Ona yaklaşıyorum, vücutlarımız artık tamamen birbirine değiyor. Aleti karnıma doğru ön sperm sızdırıyor ve parmaklarımı bu pisliğin içinde gezdirip onu tatmaktan kendimi alıkoymam gerekiyor. Bunun yerine, ağzını ağzıma çarpıyorum, dilinin tadına bakıyorum ve vücudunu benimkine doğru itiyorum.

Parmaklarım onun kaslı sırtına saplanıyor ve öpüşürken inliyor, kalçaları bedenime çarpıyor, dokunmam için yalvarıyor.

"Nasıl istersin, Omega?" Yanağını öpüyorum ve boğazına doğru ilerleyerek etini ağzıma alıyorum, dişlerim sadece hassas deriyi sıyrıyor. "Kıvranan bir karmaşa haline gelene kadar sikini okşamalı ve üzerime boşalırken seni ısırmalı mıyım?" Sallıyor

ve ben gülümsüyorum. "Hayır mı? Mmm... seni arkadan alayım mı? O sıkı, tatlı kıcını düğümümle doldurayım ve sen yumruğumun üzerine boşalırken seni ısırayım mı?"

"Şu," diyor nefes nefese.

"Kaygan ve Alfa'n için hazır mısınız?" Ona soruyorum.

"Her zaman, her zaman seni istiyorum. Sana her zaman ihtiyacım var," diyor ve bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Artık tatlı dokunuşlar ve umut verici sözler yok. Şu anda ona nefes almaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

Onu yüzüstü çevirirken bir anda dizlerimin üzerine çöküyorum. Dört ayak üzerine kalkarken o kadar muhtaç ve istekli ki, kıcı kaygan, hazır ve beni bekliyor.

"Sen benim için çok iyi bir çocuksun." Övgü karşısında etinin çakıl taşı gibi olmasını izliyorum. Genelde sabırlı biriyimdir ama o bu kadar hazırken ön sevişmeyle uğraşmıyorum. Sikimi onun dar deliğiyle aynı hizaya getiriyorum ve yavaşça içine itiyorum.

İkimiz de inliyoruz, ben onun ne kadar sıkı ve sıcak olduğundan. Owen gerilmenin etkisiyle inliyor ve kıcını leğen kemiğime doğru itiyor. Bir elim kalçasını sıkıca kavrarken diğer elim omuzlarını yatağa doğru itiyor.

Owen'ın elleri yumruk olmuş, çarşaflara tutunuyor. Hızım yavaş, alıştığından emin oluyorum ve belki de bir parçam bunun için yalvarmasını istiyor. Her hamlem uysal ve ölçülü, sadece onun mükemmel vücudunu keşfediyorum.

"Daha sert," diyor yanağını yatağa bastırarak. "Mmm, bundan daha iyisini yapabilirsin, *sólnyshka*."

"Beni daha sert becermeni istiyorum, Alfa. Lütfen."

"İşte benim iyi Omega'm. Bu muhtaç kıcı seviyorum." Kıcına hafif bir şaplak atarak noktayı vurguluyorum. Çarşaflara karşı inliyor. Piper kadar ilgi duymasa da, zaman zaman hafif bir şaplaktan hoşlanıyor. "Düğümümü ister misin, Omega?"

"Evet, lütfen."

Kolumu göğsüne doluyorum ve onu kaldırıyorum, böylece onu becerirken sırtı göğsüme bastırılıyor.

"Kendine dokun," diyorum ona, onunla aynı anda boşalmak istiyor ama başlamak için ona ihtiyaç duyuyorum.

Etlerimiz her itişte birbirine bağlanıyor, yuvanın her yerinde sekiyor. Ama kendini okşarken çıkardığı ses tüylerimi diken diken ediyor. Bu onu daha sert becermemi sağlıyor, bu da sadece

kendi hızını artırıyor. Onu boşaltan kişi olmak isteyerek elini çekiyorum ve yüzünü görmek istediğimi fark ediyorum.

Ben çekiyorum, o inliyor.

"Kahretsin, beni deli ediyorsun," diyorum. "Sırt üstü yat." Owen hemen dinliyor, sırt üstü yatıyor ve bacaklarını açıyor. "Sana ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söylemiş miydim?"

Sırıttırıyor ve sikini tekrar okşuyor. Kalçalarını kavrayıp onu yataktan aşağı sürüklemeyi önce dudaklarımı yalıyorum. Dizlerimin üzerinde ona doğru geri itiyorum. Gözleri kapanıyor ve rahatlatarak inlerken dudakları aralanıyor.

"Evet, seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Seni boşaltırken o güzel yüzünü görmek istiyorum."

İticilerim tekrar hızlanıyor ve onun muhtaç uzunluğunu ovalamayı devralıyorum. İçine girip çıktıkça dar deliği beni bir mengene gibi sarıyor. Horozunun her itişinde ve vuruşunda çıkardığı sesler beni daha da teşvik ediyor.

"Siktir, Alexi. Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin," diye inliyorum kalçalarımın her çırpınışı arasında.

"Ben..." diye devam ediyor ve nefis kokusu neredeyse beni boğacak kadar ağır. İçine doğru sonuna kadar itiyorum, kalçalarım kekelerken düğümüm içeride genişliyor. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz ve onu okşamaya devam ederken öne doğru eğiliyorum. Öpüşmeye çalışırken birbirimizin dudaklarına karşı nefes nefese kalıyoruz ama ikimiz de boşalmaya çok yakınız.

Önce Owen boşalıyor, gözleri kapanırken ve vücudu titrerken döllerini yumruğuma damlıyor. Kokusu şimdiye kadar aldığım en zengin koku ve kendi orgazmım bana ulaştığında inliyorum. Ağzımı açıp yumuşak etini dişlerimin arasına almadan önce eğilip boğazını öperken içgüdülerim devreye giriyor.

Owen Connery'yi Omega'm olarak işaretliyorum ve orgazmım azalırken bağ yerine oturduğunda, bunun varlığımın en iyi anı olduğuna karar veriyorum.

İkimiz de artçı şoklardan ve heyecandan neredeyse sarsılıyorduk. Bağ izimi yalıyorum, temizliyorum ve az önce yaptığımız şeyin mucizesine bakıyorum.

Geri çekilip Owen'ın güzel mavi gözlerine bakıyorum ve hissediyorum ki Hepsi.

Owen'ın sevgisi, güveni, bağlılığı ve saf mutluluğu. İşte bu her şeyin ön planında, ama yan tarafta kalan Piper. Tüm ben

memnuniyet, heves ve heyecan hissedebilirsiniz.

Dudaklarım konuşmak için ayrılıyor, sonra onları kapatıp yutkunuyorum. "Seni seviyorum Owen. Alfa'n olmam için bana güvendiğin ve sana bağlı olma hediyesini verdiğin için teşekkür ederim."

Gözleri yaşıyor ve başını sallıyor. "Ben de seni seviyorum." Kelimeler sessiz, ama kollarını sırtıma dolayarak beni aşağı çekiyor ve vücudunu örtüyorum. "Hissediyorum..." Başını boynuma gömüyor ve derin derin içine çekiyor. Bu hareket tüylerimi diken diken ediyor, beni koklamayı çok seviyor ve aramızdaki bağ ve sürüyü bir araya getirmemiz benim için olduğu kadar onun için de muazzam bir şey.

"Tamamlandı mı?" Kelimeyi ben söylüyorum, o da başıyla boğazımı okşuyor. "Bandnin'i paketle," diyor o kadar şefkatle ki yemin ederim kaybetmek üzereyim. Ne zaman bu kadar duygusal bir aptala dönüştüğümünden emin değilim ama gerçekten umurumda değil. Bu andan ve ortaklarımın ne kadar muhteşem olduğundan etkilenmeye hakkım var.

"Emin misin?" Yüzüne bakabilmek için geri çekilerek söylüyorum. Piper'a benim soyadımı alıp almayacağını sorduğumu biliyorum ama Owen soyadının Connery olmasını isteseydi, ben de kendi soyadımı anında değiştirirdim.

"Eminim," diyor usulca ve onu tekrar kollarıma alıyorum. Bir süre orada yatıyoruz, düğümüm bizi bir arada tutuyor ve ikimiz de bu anı iliklerimize kadar yaşıyoruz. Düğümüm bizi serbest bırakıyor ve içinden sızan pislik onu tekrar tekrar becermek istememe neden olmamalı, ama oluyor.

Kapıya hafifçe vuruluyor ve gelenin Piper olduğunu anlamam bir anımı alıyor. "İçeri gel," diyorum. Işıl ışıl bir Piper kapıyı açıyor ve ağladığını söyleyebiliyorum, ama üzüntüden değil, mutluluktan.

İkimize de bakıyor ve sanki kelimeler onu terk ediyor.

"Buraya gel, *Malyshka*." Gülümsemesi genişliyor ve yatağa ondan daha çabuk gidebileceğinden emin değilim. Owen boğazına bakıp gülümserken ikimizin arasına sıkışmış durumda.

"Görünür bir tane mi alıyor?" diyor sahte bir surat ifadesiyle.

Owen omuz silkiyor ama gülümsüyor. "İstersen beni başka bir yerde ısırabilirsin?"

Piper sadece gülümsüyor ve yeni bağ işaretine şefkatli bir öpücük konduruyor. Onu işaretlediğim yeri öptüğünde, bir saniyeliğine göğsümü ovmak zorunda kalıyorum, kalbim bu anı kaldıramayacak kadar dolu.

"Biz bir sürüyüz," diyor huşu içinde. "Hep öyleydik, artık resmileşti."

"Pack Bandnin," diyor, parmağını şimdi kendi bağ işaretinin üzerinde gezdirerek. "Bunu sevdim."

Ona sırtıyorum ve Owen omzunu öpüyor. "Bu an harika ama bu yuva çok dağınık ve temizlemem için ikinizin de yardımına ihtiyacım olacak," diyerek anı bölüyor.

"Owen, bebeğim, sanırım yuva yapıyorsun," diyor Piper ve Owen başını sallıyor.

"Hayır, kısa bir süre önce ateşim çıktı."

Saçlarını yüzünden itiyor ve alnından öpüyor. "Biliyorum, bence bu vücudunun kaybettiği zamanı telafi etmesi ve ilaç kullanmamaya alışması. Her şey yoluna girecek, seninle ilgileneceğiz."

"Biliyorum," diyor usulca. İkimiz de ona dikkatle bakıyoruz. "Üzgün değil misin?" Piper soruyor.

"Hayır, bu sefer gerçekten gevşemeye hazırım," diye sırtıyor. "Ama önce buradaki her şeyi temizlememiz gerekiyor." Yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. "Şu an için hoşuma gitti, Alexi. Takdir etmediğimi düşünmeni istemem. Ama gitmesi gerekiyor."

Sadece gülümsüyorum. Omega'm bana isteklerini ve ihtiyaçlarını rahatça söyleyebiliyor ve bu benim isteyebileceğimden çok daha fazlası. "Tamamdır." Onu öpüyorum ve yataktan kalkıyorum, hala doğduğum günkü gibi çıplaktım, mumları üflerken Owen yüzünü buruşturuyor.

"Evet, bu lanet şeyi havalandırmalısın. Ben biraz kestireceğim. Hadi, Piper."

Güzel Alfa'mızı odasına sürüklüyor ve romantik jestimi temizlemem için beni bırakıyor. Kendi kendime gülümsüyorum, kendimi gelmiş geçmiş en şanslı Alfa gibi hissediyorum.

BÖLÜM 43

Doktor bizi Owen'ı görmemiz için geri çağırırken soyadımın artık Bandnin olduğunu neredeyse unutuyordum. Koşullar, hastane ortamında Owen'ı görmek için beklediğim son zamandan tamamen farklıydı.

Omega'mın nasıl olduğunu görmek için.

"Biliyor musun, seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın. Adımı değiştirmek tam bir baş belasıydı."

Alexi elimi avuçlarının içine alarak, "Biliyorum Doktor Bandnin," diye homurdanıyor.

Odaya girdiğimizde Owen pek etkilenmemiş ve halsiz görünüyordu.

"Biraz kendinde olmayabilir ama prosedür iyi geçti. Kızgınlık döngülerini kısaltacak ve daha seyrek hale getirecek."

"Kremalı turtalar yepyeni bir anlam kazanacak," diyor Owen ve ben dirseğimin içinde bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Anestezinin etkisi yakında geçecek ve eve gitmeye hazır olacak."

Alexi'yle birlikte yatağının yanına giderken doktora "Teşekkür ederim," diyorum. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki yaşlı bir adam taşaklarımı okşadı." Bu sefer Alexi bir kahkaha atıyor ve ben de kendi şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Bu ısınmana yardımcı olur." "Mmmhmm, biraz Reese's alabilir miyim?"

"Evet bebeğim, gider gitmez."

"Bebek yok, sadece creampie's var," diyor ve kollarını sıkıyorum.

"Seni eve götürme zamanı. Pazartesi günü işe başlayana kadar sana ben bakacağım."

Alexi, "İkimiz de seninle ilgileneceğiz," diyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum. Alexi ve Owen şu ana kadar emekliliğin tadını çıkarıyorlar. Sürekli evde kapalı kalmaktan hoşlanmadıklarını söyleyebilirim, bu yüzden bir sonraki hamlelerini planlamalarının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum, ama şimdilik memnunar.

Her şey çarpık bir hızda ilerliyor ve yeni programıma başlamak bana sürünerek gelmiş gibi görünüyor. Acı tatlı. Evde çocuklarla olmayı seviyorum ama ben çalışmaya ve bir düzene ihtiyaç duyan biriyim. Her gün günlük bir programa geri döneceğim için heyecanlıyım.

"Doktor, sanırım taşaklarımın tekrar kontrol edilmesi gerekiyor," diyor Owen puslu gözlerle ve Alexi gülerken ben başımı sallıyorum.

"Hadi seni eve götürelim."

"Tamam," diyor Owen, gözlerini kapatarak.

"Taburcu evraklarını almaya gidiyorum," diyorum ve Alexi ben çıkmadan önce başımın yan tarafını öpüyor.

İstasyondaki hemşire bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor ve ben de tam dolduruyordum ki yanımda tanıdık bir ses konuşuyor. Bu hastanede pek çok insan tanıyorum ama bu ses buraya ait değil.

Başımı eğip babamın kalp ve göğüs cerrahisi bölüm başkanıyla konuştuğunu gördüğümde kalbim sıkışıyor. Kalemi tezgâhın üzerine bırakıp öylece bakıyorum. Konuşmaları boyunca diğer cerrahla göz temasını hiç kesmiyor. Sadece diğer cerrah konuşmasını bitirdiğinde bana bakıyor.

Ne beklediğimden emin değilim, bir yüzleşme mi, beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına dair başka bir konuşma mı? Ama elde ettiğim şey tam bir kayıtsızlık ve bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Tek bildiğim ona baktığımda artık onun onayını aramadığım. Bu kalpsiz adamın benim hakkımda ne düşündüğü kimin umurunda?

Tek umursadığım sürüm ve geleceğim. Dr. Peter Blake'in artık bu geleceğin bir parçası olmadığı açık. İsteddiği yoldan gitmediğim için beni evsiz bıraktıktan sonra babamın tekrar hayatımda olması hakkında ne düşündüğümünden emin değilim. Kendi çocuklarımla olma ihtimali hakkında ne hissettiğimden hala emin değilim, ancak kendi çocuklarıma asla sırtımı dönmeyeceğimi biliyorum.

Çocuğumu asla sürekli bir hayal kırıklığı gibi hissettirmez ya da kendi bencil nedenlerim yüzünden istemediği şeyleri yapmaya zorlamazdım. Ama hepsinden önemlisi, sırf kendi yolunu çizmek istediği için çocuğumla irtibatımı asla kesmezdim.

"Bayan Bandnin, iyi misiniz?"

Babam az önce adımı söyleyen hemşireye bakıyor ve uzaklaşırken hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Ben iyiyim, işim bitti, teşekkür ederim." Panoyu hemşireye geri veriyorum ve odasına geri dönüyorum.

Birkaç ay önce olsa, babamla karşılaştıktan sonra yıkılır ya da kendime zarar verecek bir şey yapardım. Ama tek hissettiğim bir kapanış duygusu, nihayet kapatabileceğim bir kapı.

Artık Peter Blake'ten onay beklemiyorum ve bildiğim kadarıyla sahip olduğum tek aile sürüm ve Charlotte. Zehirli bir aileden tamamen uzaklaşmak hafif bir karar değil ve belki de gerçekten benim seçimim değildi. Ama bunu kabullenmek ve hayatıma devam etmek benim seçimim.

"İyi misin?" Alexi soruyor. Owen'la aramızdaki ortak bağdan kaynaklanan tüm duyguları hissettiğinden eminim.

"Evet, her şey yolunda." Ona bir öpücük veriyorum ve hayatımda ilk kez yalan söylemiyorum. Gerçekten iyiyim.

Omega Sağlık Kliniği'ndeki ilk günüm, Disney'e ilk kez giden bir çocuk gibiydi. Buradaki tüm doktorlara ve hem Omegalar hem de paketler için yaptıkları tüm iyi işlere hayranım. Doğru seçimi yaptığımı ve hayatımın tüm yönlerinin nihayet birbirine uyduğunu bilmek çok özgürleştirici.

Ana akıl hocam Dr. Gwynn ve daha fazla heyecanlanamazdım, hasta bakımına yaklaşımı inanılmaz ve onun kanatları altında daha iyi bir doktor olacağımı biliyorum. İlk günün çoğunu arazinin düzenini öğrenerek ve klinikteki herkesle tanışarak geçiriyorum.

Bu programda eğitimin yanı sıra çok sayıda uygulamalı deneyim de olacak. Omegalar hakkında öğrenecek çok şey var, tahmin ettiğimden çok daha fazla. Aslında öğrendiklerimin bazılarının genel geçer bilgiler olmaması oldukça şaşırtıcı. Ama kliniğin ana amacı da bu zaten.

Omegalara keşif bakımı ve paketlere destek verirken farkındalığı yaymak.

Dr. Gwynn bana bir konsültasyon sırasında oturacağımı söylediğinde neredeyse aşırı heyecanlandım. "Sadece gözlem yapmanı istiyorum. Not almak yok, bu bir test değil, sadece hastalarla nasıl konuştuğumuzu ve standart bir konsültasyonun neye benzediğini görmeni istiyorum."

Odaya girdiğimizde elinde iPad'i tutuyor ve masanın üzerinde oturmuş görülmeyi bekleyen Sloane Applegate'ten başkasını görmüyorum.

Gözleri genişlemiyor, ama bana küçük bir gülümseme veriyor. Dr. Gwynn fiziksel muayeneye başladığında beni tanıdığını söylemediği için çok minnettarım.

Sloane'un kilosunu, diyetini, paket durumunu ve günlük olarak nasıl hissettiğini tartışırken çoğunlukla her şey standarttır.

"Standart fiziksel muayenenizin yanı sıra, bugün sizi buraya getiren nedir?"

Sloane bana bakıyor ve sonra Dr. Gwynn'e geri dönüyor. "Kızgınlığımın dışında hamile kalabilir miyim?"

Dr. Gwynn cevap verirken sabırla dinler. "Kızgınlığınızın dışında hamile kalma şansınız düşük, ancak sıfır değil. Bir Beta ile birlikteyseniz, şansınız son derece düşüktür, ancak bir Alfa sizi düğümlediye, şansınız küçüktür, ancak yine sıfır değildir."

"Oh, tamam o zaman."

"Kan tahlillerini de yaptık ve hamile değilsin."

"Oh, evet, tabii ki hayır. Onunla henüz yatmadım." Sloane'un kiminle yattığı konusunda bu kadar meraklı olmamalıydım ama ilgimi çekti.

"Doğum kontrol seçeneklerini konuşmak ister misiniz?" "Hayır, herhangi bir ilaç kullanmak istemiyorum."

Dr. Gwynn başını sallıyor ve iPad'e tekrar bakıyor. "Şu anda hiçbir baskılayıcı, koku giderici veya doğum kontrolü kullanmıyor musunuz?"

Sloane gururla, "İşlevsel olmak için çok düşük dozda baskılayıcı, ama gerisine hayır," diyor.

"Sen de mi ilk kızgınlığını yaşamadın?"

Bu Sloane'un kızarmasına neden olur ama başını sallar.

"Daha birkaç hafta önce yirmi bir yaşına bastın, bu yüzden ateşinin çıkma ihtimali yüksek, özellikle de yüksek dozda baskılayıcı kullanmıyorsan."

Sloane zayıfça gülümser. "Biliyorum."

"Ateşiniz için planlarınız var mı?"

"Şu anda bir plan üzerinde çalışıyorum," diyor Sloane. "Peki bu plan ne olacak?"

"Tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymayı sevmem ama sanırım kızgınlığım için kimi istediğimi tam olarak biliyorum."

"Bunun farkındalar mı?" Dr. Gwynn sorar.

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum."

"Size baskılayıcılar, Heat Haven ve diğer bazı ısı bilgileri hakkında bazı literatürler vereceğim, böylece önceden hazırlıklı olacaksınız. Eğer tehlikeydeseniz, kendinizi huzursuz hissediyorsanız ve yardıma ihtiyacınız varsa, klinik size her türlü yardımı yapmaya hazırdır. İlaçsız olma kararınızı anlıyorum, ancak tamamen ilaçsız ve bağısız olmanın tehlikeleri var."

"Ben de bağlanma kısmı üzerinde çalışacağım." Sloane, geri gülümseyen Dr. Gwynn'e gülümsüyor.

"Eminim hiçbir sorun yaşamayacaksınız. Yine de nasıl olduğunuzu görmek ve hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için sizi sık sık kontrol etmek isterim."

Sloane başını sallar ve masadan atlar. "Teşekkür ederim."

Dr. Gwynn ona ihtiyacı olan tüm malzemeyi veriyor ve Sloane ofisten tamamen ayrılmadan önce bana komplocu bir gülümseme veriyor.

"Onu daha yüksek bir doz baskılayıcı almaya zorlamadın mı?" Ofisine geri dönerken Dr. Gwynn'e soruyorum.

"Hayır, söylemedim. Dünya sürekli olarak Omegalara kendileri için neyin en iyi olduğunu bildiklerini söyler ve bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Omegalar içgüdülerine göre hareket ederler ve insanlar vücutlarının onlara söylediklerini dinleyerek çok şey öğrenebilirler. Bayan Applegate kim olduğu konusunda tamamen kendine güveniyor. Kendisini ısırmasını söylediği ilk Alfa'nın bu fırsatı kaçırmayacağından hiç şüphem yok. Daha fazla sayıda doktorun bir karara varmadan önce hastayı dinlemesi gerekiyor. Eğer çok fazla olduğunu fark ederse, baskılayıcılar için gelecektir. Bizim işimiz hastanın ruhsal ve fiziksel sağlığını her şeyin üstünde tutmaktır. Bayan Applegate gibi biri muhtemelen baskılayıcı ilaçlarla iyi sonuç alamayacaktır."

"Ama ya kızgınlık dönemine girerse?"

"Aklında zaten Alfalar var ve bu işe yaramazsa, ona ikincil seçenekler sunduk. Bizim işimiz bilgi vermek, hastanın güvende olduğundan emin olmak, asla fikirlerimizi onlara dayatmamak. Dediğim gibi, vücutları en iyisini bilir ve ona güvenmeliyiz."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. İşte ben böyle bir hekimlik yapmak istiyorum. Hastaları gerçekten dinlemek, hayatlarını anlamak ve çoklu faktörlere dayalı seçimler yapmak. Uzun zamandır burada çalışıyorum ve son birkaç ayda olan her şey olmasaydı burada olamazdım. Bu akşam eve gittiğimde Alexi'ye başvurumu gönderdiği için mümkün olan her şekilde teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum.

Hastanede çalıştığım zamanki gibi berbat bir saatte değil de akşam altıda eve döndüğüm ilk günün ardından kapıdan girer girmez Alfa ve Omega'larımın kemiklerini sızlatmaya hazırım.

Onun yerine beni bir tebrik pankartı ve odadaki tüm ailemiz ve arkadaşlarımız karşıladı. Charlotte, ailesi ve çocukları, Sloane, takımdan bazı çocuklar, Lori ve Max. Ama en önde ve merkezde Alexi ve Owen beni kocaman kucaklıyorlar.

"Umarım harika bir ilk gün geçirmişsindir, yoksa bu parti fena halde berbat olur," diyor Owen ve ben de yanaklarını tutup ona kocaman bir öpücük veriyorum.

"En iyi ilk gündü."

Alexi'nin gömleğini avuçluyorum ve ağzını ağzıma getiriyorum. Öpücük olması gerekenden çok daha müstehcen ama geri çekilip bana göz kırptığında gülümsüyorum.

"Bu gece çok mutlu bir Alfa olacaksın," diye fısıldıyorum geri çekilip misafirlerimizi karşılamaya giderken.

"Tatlım, parlıyorsun. İlk günün harika geçti mi?" Lori bana büyük bir anne şefkatiyle sarılıyor. Başımı sallamadan önce ona sıkıca sarılıyorum. Omuz silkip Owen'ın kardeşi Max'in yanına gidip kendini tanıtmadan önce Sloane'a omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Alfa onunla konuşmaktan çok memnun görünüyor. Başımı sallıyorum ve sonra tanıdık bir akça ağaç ve şeker kokusu beni buluyor.

Charlotte kollarını belime doluyor ve sıkıyor. Owen kokusu konusunda çok daha iyi hale geldi ama gece bitmeden en azından üstümü değiştirmem gerektiğini biliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, Pipes."

"Teşekkürler, Charles."

Sarılmaktan geri çekiliyorum ve minyon en iyi arkadaşımın gözleri bana bakarken ferahlıyor. "Cidden, Piper. Ne kadar ilerlediğine bir bak. Sadece yeni işin bile değil, şu haline bir bak. Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

"Gerçekten çok mutluyum," diyorum ona gülümseyerek.

Ellerimi tutuyor ve sıkıyor. "Bunların hepsini hak ediyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım başlıyorum." Ailesinin yanına dönmeden önce beni bir kez daha sıkıyor. Koşup bacaklarıma sarılan Katie hariç. Onu kucağıma alıp yanaklarından öpüyorum.

"Hey, güzel kız."

"P Teyze, bu parti benim doğum günü partim kadar güzel değil." Güldüm ve başımı salladım.

"Bu doğru. Prenses partin oldukça harikaydı." "Pasta var mı?"

"Emin değilim," diyorum mutfağa doğru yürürken.

"Tabii ki pasta var, *ptichka*." Katie, Alexi'ye karşı her zaman yaptığı gibi kuş gibi ciyaklıyor. "Pastasız parti olmaz," diyor Alexi. Ona kocaman bir dilim kesip bir çatal uzatıyor ve ailesinin onu göremeyeceği bir köşede yemesini söylüyor.

"Etrafta koşturup dururken ailesi sizi suçlayacak."

Alexi gülüyor ve elini belime doluyor. "Görünüşe göre bu onlar için bir sorun."

Gülüyorum ve yüzümdeki gülümseme neredeyse acıtıyor. Değer verdiğim tüm insanlar bir odada. Boşluğu doldurması gereken insanlar için üzülüyorum, sadece kendimi bütün hissediyorum. Hayatımda ilk kez, sahip olduğum hayatı hak ettiğimi hissediyorum, hiçbir kötü ses bana aksini söylemiyor. Bu benim hayatım ve muhteşem.

"Yine de onları kovabilirim. Benim için bu kadar hevesli olacağını bilmiyordum *malyska*," diye fısıldıyor Alexi kulağıma.

"Onları bir saat içinde kovun," diyorum, ona söz verdiğim her şeyi vermeye hazır olduğum kadar almaya da hazırım. Ailemizi ve arkadaşlarımızı dolaşırken onu şaşkınlık içinde bırakıyorum.

BÖLÜM 44

A Owen beni yuvaya sürüklerken Lexi küçük partiden sonra alt katı temizlemeyi bitiriyor. Heyecanı ve mutluluğu hissediliyor. Birbirimize bağlı olmasaydık ve ben bunu hissedemeseydim bile vücut dili bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye sordum. İkisinin de benimle gurur duyduğunu biliyorum ama bu daha fazlası gibi görünüyor.

Beni etrafında döndürüyor ve öpüyor. Ellerinden biri saçlarıma dolanırken diğeri çenemi istediği yerde tutuyor. "Alexi buraya geldiğinde."

"Ah, siz ikiniz bağlandığınız kişiden sır mı saklıyorsunuz?"

Beni tekrar öpüyor ve dudaklarıma gülümsediğinde neredeyse eriyeceğim. "Bugün öğrendik. Ama bu gün seninle ilgiliydi."

Göğsünü aşağı yukarı ovuyorum. Kumaş yumuşak ama tek istediğim parmak uçlarımin altındaki teni. Ona bakarken elim çenesini kavırıyor.

"Sen farklısın, biliyor musun?"

"İyi anlamda, umarım."

"Hem de en iyi şekilde. Daha çok gülümsüyorsun, o kadar gergin görünmüyorsun, kendine daha çok güveniyorsun," diyorum, onu bu hale getiren şeyin sürü olmamız olduğunu düşünerek.

"Sonunda kendim olduğumu hissediyorum," diyor usulca, dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırarak. Dili benimkine doğru kayarken öpüşme tatlıdan tutkuya dönüşüyor. Ben onun dudaklarını avuçlarken, elleri kafa derimde sertleşiyor.

Onu yakın tutmak için gömlek. Çilek ve turunçgiller odayı dolduruyor ve onun kokusundan ya da bana yaptıklarından asla bıkaçağımı sanmıyorum.

Çok büyük bir aidiyet hissi var ve ben nasıl onunsam, o da gerçekten benim.

Aniden bir boğaz temizlendi ve öpüşmemiz kesildi. O ana kadar her şey ayarlanmıştı. Soluma baktığımda Alexi kapının pervazına dayanmış, ikimize birlikte gülümsüyordu.

"Ona söylemek için bekleyeceğimizi sanıyordum?" Owen'a kaşlarını çatar.

"Ona söylemedim."

"Sır saklamayı bıraktık mı?"

Alexi arkamda durmak için geliyor, böylece ikisinin arasında sıkışıyorum. Alexi kollarını bana doluyor, kollarından biri kalçamı sıkıca tutarken diğeri de Owen'ın elini tutuyor.

Yüzümü sırttan Owen'a dönüyorum. Eli diğer kalçamda ve kendimi çok lezzetli bir şekilde sıkıştırılmış hissediyorum. Bana yakında neler olduğunu anlatmazlarsa, siktir et diyebilir ve ikisini de çıplak bırakıp bunu daha sonra sorabilirim.

"Tilkiler bizi koç ekibi olarak kabul ediyor. Owen kaleci koçu olacak, ben de güç oyunlarından sorumlu yardımcı koç olacağım."

"Koç kadrosunda yer alacak ilk açık Omega ben olacağım."

Owen'a gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Biraz şaşırdım çünkü bunun ikisi için de bir seçenek olduğunu bilmiyordum. "Peki ya seyahat?" Kendimi bencil hissediyorum ama sezon boyunca bu kadar çok seyahat edecek olmaları fikri biraz ürkütücü. Yeni programımla meşgul olacağımı biliyorum ama çalışma saatlerim standart ve eve, ikisinin yanına dönmek istiyorum.

"O kadar da değil. Owen takımla seyahat etmeyecek. İlaç kullanmadığı için artık o kadar güvenli görünmüyor. Antrenörlük yaparken koku giderici kullanacak. Owen yeni kalecileri forma sokmak için geliyor, kim olurlarsa olsunlar. Takımda iki yeni kalecinin olması tam bir kabus olacak ve ben de kadroda olmadığımı göre yeni bir güç oyunu üzerinde çalışmaları gerekiyor."

Gergin hissederek dudağımı ısıırıyorum ve Owen parmağıyla dudağımı serbest bırakıyor. "Geçen sezonki gibi bir şey olmayacak. Kendim olabileceğim normal bir hayatım olduğu ve bedenimi cehenneme çevirmediğim için çok minnettarım. Ama hokeyi tamamen bırakma fikrine henüz hazır değilim."

Başımı sallıyorum. Bunu anlayabiliyorum ve Alexi'ye dönüp baktığımda bunu onun gözlerinde de görebiliyorum. Hokeyi bir dereceye kadar bırakmakta bir sakınca görmüyordu, yani bu daha çok Owen için - bunu takdir edebilirim. NHL'de gerçekten sadece bir yıl geçirdi ve en hafif tabirle telaşlıydı.

Gözlerim Owen'la buluşuyor ve ona içten bir gülümseme veriyorum. "Tebrikler bebeğim. Onları forma sokacaksın, bunu biliyorum."

Alexi arkamdayken beni elinden gelen en iyi şekilde kucaklarken içini bir rahatlama kaplıyor. "Bunu nasıl karşılayacağın konusunda endişeliydim. Bu işi alarak tarih yazıyorum ve oynamayı bırakmaya hazırdım ama Tilkiler'le kalmak ve onların büyümesini izlemek doğru geliyor."

"Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Sana sahip olduğumuz için en az bizim kadar şanslıyız. Bu gece iyi vakit geçireceğime söz vermiştim," diyor Alexi, sözlerini sakınmadan.

"Öyleydin, değil mi?" "Bu neyi gerektiriyor?"

"İkinizin de yapmak istediği şey," diyorum ve Alexi arkamdan inleyerek boynumu öpüyor. Sakalının düzgün kesilmiş olmasına bayılıyorum. Umarım tıraş olmama kuralı koçluk personeli için geçerli değildir. Mikael'in Alexi'ye koçum demek zorunda kaldığını düşününce gülümsüyorum; dürüst olmak gerekirse bu her şeye değer.

"Hangi şey? Benim koca bir listem var," diyor Alexi ve ben alay ediyorum. "O zaman sanırım sen seçersin." Ellerim Owen'ın göğsünde geziniyor, ve benimle ne yapmak istediklerini zihinsel olarak ilettiklerini hissediyorum. Olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor.

"Hem Owen'ı hem de beni o güzel amcığa sığdırabileceğini mi sanıyorsun? Seni düğümümü almak için eğitiyordum," diyor Alexi, sesi kulağımda alçak ve karanlık. Başımı onaylarcasına sallarken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Alexi kıcıma sürtünürken arkamdan inliyor, sert boyu pantolonuna baskı yapıyor.

Gergin olmak hafif kalır ama Alexi beni soymaya başladığında kendimi tutabildiğimi sanıyorum. Owen elleri saçlarıma dolanırken bu işi ona bırakıyor ve birbirimizin oksijeniymişiz gibi öpüşüyoruz. Önlüklü pantolonumu çıkarırken Alexi'ye yardım ediyorum ve Owen'ı kendi kıyafetlerinden kurtarmaya çalışıyorum.

Alexi kendi kıyafetlerini odanın içinde savururken kimseyi beklemiyor. Sonunda hepimiz çırlıçıplaktık ve orada duruyorduk. Owen tüm ihtişamıyla önümde, Alexi de arkamda. Alexi yanaklarıma öpücükler kondururken ben Owen'ı öpmeyi bırakmıyorum.

boğazımı ve omzumu. Ya da elini belime doladığında ve karnımdan aşağı kayarak amımla oynamaya başladığında.

Alexi bana zevk verirk e n Owen ağzımdan çıkan inlemeleri yutuyor. Adam parmaklarını inanılmaz derecede iyi kullanıyor ve kalçalarımın titremesi uzun sürmüyor. Çıplak kığım onun sert sikine bastırılmış durumda ve boşalmama izin vermesi için vücudumla yalvarıyorum.

İki parmağını içime sokarak ve avuç içiyle klitorisimi ovarak buna mecbur kalıyor. Eli acımasız. Tek görevi beni ıslatmak ve ikisini de almak için inanılmaz derecede ıslak olmam gerekecek.

Owen ve Alexi birlikte orgazm olduğumda beni tutuyorlar. Beni kendisine karşı sarsarken başım Alexi'nin omzuna düşüyor.

"Her zaman çok duyarlısın, *malyshka*," diyor kulağıma. Elini amımdan çekip Owen'ın aletinin üzerindeki serbest bırakma yerini ovuşturuyor. Bu kadar seksi olmamalıydı.

Alexi komodinin çekmecesini açıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkardıktan sonra masanın üzerine oturtmadan önce boynumun yan tarafını öpüyor. Önce yatağa uzanıyor ve sikini okşuyor. Hem Owen hem de ben aynı anda dudaklarımızı yalıyoruz. Alexi kayganlaştırıcıyı alıyor ve sıvının sikinden aşağı damlamasını ikimiz de hayranlıkla izliyoruz.

"Buraya gelin Dr. Bandnin," diyor Alexi o bir türlü doyamadığım sırtışıyla. Dediğini yapıyorum ve yatağın üzerine sürünerek uzun aletini kucaklıyorum. "Owen, o güzel sikini kızımız için hazırla," diyor Owen'a, yağlanmış sikini yumruklayıp içime doğru kayarken.

Kalçalarımı kavrarken boğazımdan çıkan ahlaksız ses onu gülümsetiyor. Sağ eli kayganlaştırıcıyla yapış yapış olmuş, etimi sıkıyor. Hızı ben kontrol ediyorum ama eğer kontrolü ele almak isterse alabileceğini bilmek hoşuma gidiyor.

Onu öpmek için öne doğru eğiliyorum, klitorisim leğen kemiğine sürtünüyor ve her itişte amımın onu emme sesi geliyor. Islaklık her yerimi kaplıyor ve birleşirken bedenlerimizin çıkardığı müstehcen sesler beni titretiyor. Başını tutmadan ve onu uygun gördüğüm şekilde kullanmadan önce onu öpüyorum.

"Mmm, Omega'mız seni çok iyi gelecek. Düğümümü alabileceksin, istediğin bu, değil mi *malyshka*?" Ağzından daha fazla kelime dökülürken dişleri boğazımı sıyrıyor. "Düğümümü o kadar çok istiyorsun ki. Amın bunun için yalvarıyor."

İkinci bir çift el kalçalarımı kavradığında inliyorum. Hareketlerimi durduruyorum ve Alexi'nin elleri kalçalarımın kık yanaklarına doğru ilerliyor ve beni Owen için açıyor.

"Siktir," diyor Owen arkamdan.

Vücudumdaki eller lezzetli bir şekilde sert ve Owens'ın horozunun başı girişime doğru iterken baskı neredeyse anlık. Bağırıyorum ve yüzümü Alexi'nin boynuna bastırıyorum. Ellerinden biri kıkımdan boynumun arkasına doğru hareket ediyor.

Rusça bir şeyler söylüyor ve Owen kendini içimde daha derine iterken boğazına doğru inliyorum.

Zevkle birlikte acıtıyor. Yardım edemem ama daha fazlasını istiyorum. Sürümün beni kendi zevkleri için birlikte kullanması fikri en büyük tatmin. Bu da dahil olmak üzere her parçamı onlara vermek istiyorum.

İkisi de hareket etmeye başladığında Owen neredeyse tamamen içimdeydi. Hareketler yavaş ama beni çılgına çevirmeye yetiyor. İkisinin de içimde birbirlerine sürtündüğünü düşünmek, bunun hepimizin aynı anda birlikte olmasının nihai yolu olduğunu düşünmek, isteyebileceğim her şeydi.

Alexi'nin kulağına hangi sesleri çıkardığımdan bile emin değilim ama eli başımdan hiç ayrılmıyor. İkisi de bana sarılmayı ya da bunun onlar için ne kadar iyi olduğunu, benim ne kadar iyi olduğumu söylemeyi bırakmıyor.

"İkimizi birden alırken ne kadar seksi görüldüğünü görmelisin. Uzun süre dayanamayacağım," diyor Owen.

Alexi, "Onun içine boşalmalısın ki ikimizin de döllerini onun tatlı amcığında düğümleyebileyim," diyor ve ben titriyorum. "Boşalmak için neye ihtiyacın var?" Alexi bana soruyor ve ben sadece boynunda inliyorum.

Esname iyi hissettiriyor, iyiden de öte. yoğun ama bir şekilde neredeyse bağımlılık yarattığını görebiliyorum.

Owen elini belime bastırarak leğen kemiğimi hareket etmeyi bırakmış olan Alexi'ninkine doğru bastırıyor. Owen kendi zevkine ulaşmaya hevesli bir şekilde hareketin kontrolünü ele alıyor. Bu sırada klitorisimin Alexi'nin sert karnına ve saçlarına sürtünmesine neden oluyor.

Alexi'nin boynunu ısırırken bana ne olduğunu bilmiyorum, inlerken başımın arkasındaki tutuşu sıkılaşıyor. Owen'ın kalçaları arkamda kekeliyor ve tüm zaman boyunca olduğundan daha sert bir şekilde itiyor, aleti Alexi'ninkinin yanında bana çok derin vuruyor.

Orgazm her şeyi tüketiyor. Yüzüm uyuşuyor ve her ikisinin de etrafında kenetlenirken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Siktir," diyor Owen, sıcaklığının içime dolduğunu hissettiğimde ve hemen içimden çıkıyor. Kalçalarımın arkasında döllerinin bir kısmını hissedebiliyorum. Kaybettiğim için sızlanıyorum ve orgazmım azalmaya başlıyor. Ama Alexi düğümünü içime ittiğinde boynuna doğru haykırıyorum. Orgazmım kreşendo yaparak tekrar ön plana çıkıyor. Gözlerimi o kadar sıkıca kapatıyorum ki yıldızları görüyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma. Kahretsin, düğümümü alışına bak. Bu Al- pha amcığı benim için yaratılmış," diyor. Vücudum titriyor ve Owen'ın yumuşak ellerinin sırtımı okşadığını hissedebiliyorum. Alexi'yi kilitleme isteğimi dizginlemem gerekiyor ama gerildikçe daha kolay oluyor, sanki bedenim istediğini elde edeceğini biliyor. Alexi'nin düğümü kendisinin ve Owen'ın döllerini içimde tutuyor, onu kilitleme ihtiyacı ortadan kalkıyor ve ben sadece yoğun gerginliğin tadını çıkarıyorum.

Tırnaklarım Alexi'nin derisine batıyor ama fark etmemiştim. Tutuşumu yavaşça gevşetiyorum ve o inliyor.

"Haklıydın," diyor Alexi.

İletişim becerilerim seks komasındaki beynimin girintilerinde bir yerlerde kayboldu, bu yüzden konuşmak yerine ona göz kırpıyorum. Sırıttıyor ve kalçalarını itiyor, beni inletiyor ve amım sıkılıyor, inlemesine ve gülümsemesine neden oluyor. Owen'ı yanımıza çekiyor, o da en az benim kadar mutlu görünüyor.

"Ben kesinlikle mutlu bir Alfa'yım." Göğsüne yaslanıp iç geçiriyorum ve aklımdan geçen tek düşünce dünyanın en şanslı kadını olduğum oluyor.

EPILOG

Yeni yıl partisi var ve Tilkiler'den herkes burada. Alexi ile öpüşmemizin üzerinden iki yıl geçti. Onun ısrarını ve buraya nasıl geldiğimizi düşündüğümde gülümsüyorum. Eğer o olmasaydı Onun yaptığı gibi beni takip etseydi, muhtemelen hayatımın aşkı olmadan nefret ettiğim bir işte çalışıyor olurum.

Kurucu ailemin hepsi burada ve bu yılın bize neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Charlotte ikizlerden birini tutarken Mikael de diğerini tutuyor. Çok hızlı büyüyorlar ve zaman hiçbir şey için yavaşlamayacak gibi görünüyor.

Katie diğer oyuncuların çocuklarıyla etrafta koşuşturuyor. Kardeşi bize yaklaştığında Omega'nın eli benimkine sarılmıştı ve Owen kardeşine bakmadan önce hafifçe inledi.

"Hey," diyor

Max. "Hey."

Bazı sorunlarını çözmüş olsalar da, Owen'ın Alfa kardeşinin koçu olması işleri kolaylaştırmadı. Birbirlerinden tamamen uzak durmaktan şimdi her gün birbirlerini görmek zorunda kalmaya başladılar - işler gerginleşti.

"Mutlu Yıllar, Max." Max bana sıcak bir gülümseme veriyor. Ona asla ne yapması gerektiğini söylemediğim için sanırım sürümüzde en sevdiği kişi benim.

Birden önümüzde kıvırcık kızıl saçlı bir kız belirdi. Max'e bir Dr Pepper uzatıyor. "Bunu benim için açabilir misin, Maxy?" Owen kıs kıs gülüyor, ben de kendi sırtışıma gizliyorum.

Max, Sloane için içkiyi açarken kızarır ve Sloane ruhani bir şekilde uzaklaşır.

"Orada neler oluyor?" Owen kaşlarını kaldırarak söylüyor. "Ne demek istiyorsun? Sadece onun için içkisini açıyordum." "Tamam, Maxy."

"Siktir git," diyor Max ve muhtemelen karanlık bir köşede tek başına oturmak üzere fırlayıp gidiyor. Takıma kabulü pek de sıcak olmamıştı. "Kardeşin tam bir sık yalayıcı, bunu biliyor muydun?"
Bram diyor ki

Owen.

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi Owen.

"Emeklilikten ayrılmak istemediğine emin misin?" Bram, Max'e pis bir bakış atarak şöyle der.

Owen burnunun kenarını sıkıyor ve derin derin nefes alıyor. "Evet, eminim."

"Belki yanlışlıkla Max'i öldürürüm ve sonra yeni bir kaleci alırsın." Owen manyak gibi gülerken ikimiz de ona şaşkın şaşkın bakıyoruz. "Şaka yapıyorum, Tanrı aşkına." Başını iki yana sallayarak uzaklaşıyor ve fark edilir bir şekilde Sloane'un arkasından gidiyor. Buradaki planının ne olduğunu gerçekten merak ediyorum. Küçük Omega parmaklarının etrafına birden fazla insan sarmış gibi görünüyor.

Owen, "Beni erkenden griye boyayacaklar," diyor.

Alexi kollarını ikimizin de omuzlarına doluyor ve ben de onu karnından dürtüyorum, hâlâ her zamanki gibi sert. "Bu sürüde iki gümüş tilkiyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Alexi suratını asarak, "Ben gümüş tilki değilim," der.

"Kesinlikle öylesin," diyorum ve Owen başını sallıyor.

"Siz ikiniz böyle devam ederseniz yeni yıl öpücüğü alamazsınız."

İkimiz de sahte şok nefesleri alıyoruz ve Alexi başını sallıyor.

"Tamam, blöf yapıyorum. Sadece biraz gümüşüm var."

"Bunu kendine söyleyip duruyorsun, *Malys*h," diye şaka yapıyorum ve birden ağzı boynuma dayanıyor, sakalı beni gıdıklıyor ve güldürüyor. Bileğimi tutuyor ve A harfli dövmemi öpüyor. Aynı dövme onun bileğinde de var, P hariç. Soyadını almanın yanı sıra, bizi bir araya getirmek için yaptığım diğer plan da buydu. Birbirimizi Owen gibi ısıramayabilirdik ama bu birbirimize ait olduğumuzu göstermenin bir yoluydu. Bileğimi hemen geri vermedi ama gözlerimin içine baktı.

"Siz ikiniz beni deli ediyorsunuz," diyor gülümseyerek.

Geri sayım başlıyor ve sayılar gittikçe azalırken üçümüz birbirimize bakıyoruz. Top düştüğünde, ayrılmadan önce aynı anda birbirimizi öperken uzuvlarımız birbirine karışıyor. I

Alexi'ye geçmeden önce kendi öpücüğü için önce Owen'ı öpüyor, sonra ikisi öpüşüyor.

"Mutlu Yıllar!" diye bağırıyoruz diğer arkadaşlarımızla birlikte. Charlotte tüm sürü arkadaşlarını ve çocuklarını öperek sıraya giriyor. Göz ucuyla Sloane'un kendi öpücüklerinden birkaçını gizlice aldığını fark ediyorum.

Kendi sürüme odaklandığımda göğsüm zonkluyor. Onlar benim her şeyim ve kalbimi ortaya koymadan ve kendi yolumdan çekilmeden buna sahip olamazdım. Koku eşimi bir kafede rastgele buldum ve beni bu kadar sıkı tutan Alfa bizden bir an bile şüphe etmedi.

Öğrendiğim bir şey varsa o da mutluluğun garanti olmadığı ve oraya giden yolun her zaman kayalık olacağıdır. Kalbinizin parçalarının vücudunuzun dışında dolaşmasına izin vermek yapacağım en zor şey ama Owen ve Alexi'yi sevmek nefes almaktan daha kolay.

Olumsuz düşüncelerim her şeyi mahvedebilirdi ama şükürler olsun ki etrafımda ben yokken bile beni kollayan bu insanlar var. Onlar sayesinde bir bütünümlü ve birlikte nasıl büyüdüğümüzü görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu hayatı ne yaparsan o olur ve ben de yanımda sevdiğim insanlarla birlikte kendi hayatımı inanılmaz kılmayı planlıyorum.

Puck Around & Find Out - Tarih TBD - Pucked Omegaverse'in 3. bölümü

TEŞEKKÜRLER

Stephanie - Tıbbi yardımın ve Piper'ı en az benim kadar hissettiğin için teşekkür ederim.

Lindsay - Tıbbi yardım çok yardımcı oldu ve hikayeyi yükseltmemeye çok yardımcı oldunuz.

Leisha - İkimiz de Alexi'nin baba olmadığını biliyoruz.

Nikki - Beni her zaman devam etmeye zorladığın için teşekkür ederim. Alexi'nin sırtına binmesi için de ona teşekkür edebilirsin.

MJ - Erken okuduğunuz ve beni Omegaverse'i yazmaya devam etmeye ittiğiniz için teşekkür ederim

Ice Planet Hoes - Hoes her zaman destekliyor ve ben de hoes'u destekliyorum.

Sandra - Güzel kapağım ve haydut olay örgüsü noktalarım hakkında atıp tutmamı dinlediği için.

Sam - Hokey arkadaşım olduğu ve bu hayalimi her zaman desteklediği için.

Kim - Araya girip benim için erken bir okuma yaptığın ve sinir bozucu yazım hatalarını bulduğun için teşekkürler.

ARC ekibim - Dünyanın dönmesini sağlıyorsunuz, her birinizi çok seviyorum.

Özel Kalem Müdürüm Val - Bana nasıl yardım isteyeceğimi öğrettiği ve organize olmamı sağladığı için.

İçerik Yaratıcıları - Kitaplarımdan herhangi biri hakkında bir görsel, yorum ya da video paylaşan herkes bilsin ki size kesinlikle tapıyorum. İçerik oluşturmak tutkuyla yapılan bir iş ve kitabımı hakkında paylaşım yapacak kadar beğenmiş olmanız kalbimi gerçekten ısıtıyor. Sıkı çalışmanız ve çabanız için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Sarah Blue, çağdaş tatlı omegaverse, erotik, neden romantizm seçtiğini yazıyor. Neredeyse her türde romantizmi seviyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitaba gömülmüş ya da kindle'ını yakarken bulabilirsiniz. Romantizmin daha tatlı tarafını ve macera ve baharat eklerken ilginç karakterler yaratmayı seviyor. Güçlü kadın karakterler ve zayıflıklarını göstermeye istekli erkek karakterler yazmak onu içten içe heyecanlandıran bir şey.

Sarah kocası, iki oğlu ve iki sinir bozucu kedisiyle birlikte Maryland'de yaşıyor. Eğer okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen bir el işi projesi üzerinde çalışıyor ya da Tik Tok'ta geziniyordur.

AYRICA SARAH BLUE TARAFINDAN

Pucked Up Omegaverse

[Bir Pucked Up Paketi](#)

[Kalbimle Oynama](#)

Puck Around & Find Out - Tarih TBD

Heat Haven Evreni

[Heat Haven](#)

[Omega'nın](#)

[Saplantısı](#)

[Koruyucunun Sözü](#)

[Çok Cazip](#)

[Heat Haven Tatilleri](#)

Paranormal tarafta bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?

[Babanı Büyülemek Şeytanı](#)

[Büyülemek](#)

[Cehennem Kadar Büyüleyici - Ekim 2023'te Geliyor](#)

Carlson Kardeşler

[Gururunuzu Yutun](#)

[Ahlaki Değerlerinizi Unutun - 2024'te Geliyor](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.